

# Giới thiệu Cô Dâu Thất Lạc

Bạn đang đọc truyện Cô Dâu Thất Lạc của tác giả JoonBiKaNa trên website đọc truyện online. Tiểu sử Nguyễn Hải Thanh : Con 1 của tập đoàn Kinh tế Nguyễn Đan, 20t. Với vẻ ngoài điển trai lãng tử ai cũng nghĩ anh đã trải qua rất nhiều mối tình, nhưng thật ra anh chỉ yêu có 1 người, cũng là mối tình đầu. Tiểu sử Hoàng Hạ Quyên: Thứ nữ nhà họ Hoàng – tập đoàn kinh tế lớn đứng thứ 2 trong nước, 18 tuổi. Cô và Hải Thanh chơi với nhau từ nhỏ, họ bắt đầu quen nhau vào năm cô học lớp 11 (Hải Thanh sinh viên năm 1). 2 bên gia đình cũng là bạn thân của nhau nên đồng ý cho cô và Hải Thanh kết hôn khi đủ tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thất Lạc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 1: Nhà Hàng Paravel

Một đám cưới linh đình, hoành tráng đang diễn ra ngay tại đây. Hai trong ba tập đoàn kinh tế lớn nhất cả nước kết thông gia với nhau. Mọi thứ trong hội trường tiệc cưới đều được trang trí vô cùng tỉ mỉ và lung lay. Nguyễn Hải Thanh – cậu ấm của tập đoàn kinh tế Nguyễn Đan là 1 trong hai nhân vật chính của ngày trọng đại này – đang bước chậm rãi về phía phòng nghi của cô dâu.

\*Tiểu sử Nguyễn Hải Thanh : Con 1 của tập đoàn Kinh tế Nguyễn Đan, 20t. Với vẻ ngoài điển trai lãng tử ai cũng nghĩ anh đã trải qua rất nhiều mối tình, nhưng thật ra anh chỉ yêu có 1 người, cũng là mối tình đầu. (ai cũng pjk hết ha :D)

-Hạ Quyên!

-Vâng?

\*Tiểu sử Hoàng Hạ Quyên: Thứ nữ nhà họ Hoàng – tập đoàn kinh tế lớn đứng thứ 2 trong nước, 18 tuổi. Cô và Hải Thanh chơi với nhau từ nhỏ, họ bắt đầu quen nhau vào năm cô học lớp 11 (Hải Thanh sinh viên năm 1). 2 bên gia đình cũng là bạn thân của nhau nên đồng ý cho cô và Hải Thanh kết hôn khi đủ tuổi.

Hạ Quyên mỉm cười quay lại. Cô thật xinh đẹp trong chiếc áo cưới được thiết kế đơn giản nhưng lại vô cùng tinh xảo. Hải Thanh bước đến gần Hạ Quyên, đưa tay ôm nhẹ cô từ đằng sau.

-Vợ à, hôm nay em đẹp quá!

-Hi, cảm ơn anh, em lúc nào mà chẳng đẹp. – Quyên hất mặt lên cười.

-Tự tin quá đấy cô nương.

Hải Thanh cốc nhẹ vào đầu Hạ Quyên rồi cúi xuống đặt 1 nụ hôn vào má cô. Quyên mỉm cười hạnh phúc. Hôm nay là ngày trọng đại và hạnh phúc nhất cuộc đời cô, được kết hôn và chung sống lâu dài với người mình yêu thì ai mà ko hạnh phúc chứ.

-Anh ra ngoài chuẩn bị trước, cũng sắp đến giờ rồi, em ngồi nghỉ thêm xíu nữa rồi ra nhé bé yêu!

-Ừ, em biết rồi mà, anh đi đi.

Hải Thanh hôn lên trán Hạ Quyên rồi đi ra ngoài. Mặt Hạ Quyên ửng hồng lên. Cô tủm tỉm cười tinh nghịch.

“Cộc...cộc...”

Tiếng gõ cửa vang lên làm Hạ Quyên giật mình, thoát ra ngay khỏi cái không gian màu hồng tươi đẹp.

-Ai thế?

Cô lên tiếng hỏi, nhưng không có tiếng trả lời. Nhẹ kéo chiếc váy cưới lên cho dễ bước đi, Quyên tiến về phía cánh cửa.

-Ai thế? Mẹ à?

Quyên vừa hỏi vừa mở cửa ra. 1 bóng đen lao đến bịt miệng cô lại bằng 1 chiếc khăn tẩm thuốc mê. Cô bất ngờ, trừng mắt nhìn kẻ lạ mặt, dùng tay huyếch mạnh vào bụng hắn, miệng thì “tiếp chiêu” cho tay, cần 1 phút. Hắn rít lên đau đớn, buông Hạ Quyên ra, ôm lấy bụng và cánh tay mà lảo đảo.

-Khốn kiếp!

Từ sau lưng Hạ Quyên xuất hiện thêm 1 tên nữa, cô lại bị chụp thuốc mê. Liều thuốc lần này có vẻ mạnh hơn nên Quyên không thể phản kháng mà từ từ

gục xuống. Trong 1 góc khuất, 3 tên to con và 1 cô gái đi ra. À ta nhìn Quyên nằm dưới sàn mà cười khẩy rồi ra lệnh:

-Bỏ nó vào bao, đem vứt xuống biển!

-Tuân lệnh thưa tiểu thư!

Năm tên thuộc hạ trả lời đồng thanh rồi lấy ra 1 cái bao lớn. Chúng khiêng Hạ Quyên vào bao rồi kéo đi.

Một nụ cười gian xảo lại nở trên môi kẻ chủ mưu. Sau khi bọn kia đi mất, à quay bước đi về phía phòng hội trường đám cưới.....

Trên 1 đỉnh núi cao, hình bóng 5 người đàn ông quăng 1 chiếc bao vải xuống biển trong bức màn đêm u tối. Xong việc chúng bỏ đi. Chiếc bao vải kia bị biển ôm vào lòng. Biển nổi sóng dữ dội, quật mạnh vào vách núi mà 5 người đàn ông kia đã đứng, như đang gào thét lên 1 cách giận dữ không thể nào kìm được.

-Sao lâu quá vậy? – 1 vị khách lên tiếng.

-Ừ! Bảo sẽ hành lễ lúc 19 giờ, trễ 30 phút rồi, cô dâu đâu!? – 1 vị khách khác vén tay áo lên xem đồng hồ.

Từ bên ngoài, trợ lý của chủ tịch Hoàng hốt hoảng chạy vào, nói nhỏ với ông cái gì đó. Ko ai biết là gì, chỉ biết khi nghe xong là ông tái mặt đi nhanh ra khỏi hội trường. Hải Thanh chạy vụt xuống kéo tay người trợ lý lại, gắng hỏi. Sau 1 hồi phân vân, người đó đã nói cho anh biết tin dữ.

Hải Thanh đứng chết lặng, bàng hoàng ko nói nên lời. Tin ấy như sét đánh ngang tai anh. Tại sao chứ? Chẳng phải lúc này anh với Hạ Quyên còn cười đùa với nhau sao? Tự nhiên đúng 1 cái, cô mất tích. Ông trời đang chơi trò gì thế?

Bà Ngọc Lam – mẹ của Hạ Quyên nghe tin con gái mất tích đã ngất xỉu ngay tại chỗ. Nhà họ Hoàng – Nguyễn huy động toàn bộ lực lượng vệ sĩ để tìm kiếm cô con gái tài sắc. Chủ tịch Nguyễn Đan với khuôn mặt thất thần bước lên bục, cầm chiếc micro lên rồi khe khẽ nói:

-Thành thật xin lỗi quý vị! Lễ cưới ngày hôm nay đành phải hoãn lại, vì con dâu của tôi – Hoàng Hạ Quyên đã bị mất tích. Cảm ơn mọi người đã dành thời gian để đến đây, xin cảm ơn và mong thứ lỗi!

Đám đông bên dưới nhón nhào cả lên, Hải Thanh bước nhanh như chạy ra khỏi phòng, bỏ lại hết tất cả những tiếng gọi ở đằng sau. Anh mặc kệ hết, mọi thứ trong mắt anh bây giờ trống rỗng, nhưng đầu óc lại nghĩ về người con gái anh yêu. Hôm nay là ngày trọng đại nhất đời anh và Hạ Quyên mà, sao ông trời lại lật ngửa ván cờ lên để Hạ Quyên biến mất chứ!?

\*Phòng nghỉ của cô dâu:

-Thưa chủ tịch Hoàng, chủ tịch Nguyễn, chúng tôi tìm được cái này!

Đội trưởng Đội Giám định hiện trường giơ chiếc túi ni lông có đựng 2 chiếc khăn tắm thuốc mê lên cho 2 ông chủ tịch xem. Ông Nguyễn Đan giọng run run hỏi:

-Đây là.....

-Theo xác minh có dấu son môi trên 2 chiếc khăn, chúng tôi nghĩ cô nhà đã bị chụp thuốc mê! – Ông thanh tra tuổi trung niên bước lại gần tiếp lời.

-Còn....còn manh mối gì khác ko? – Đến lượt ông Hoàng nói.

-Vẫn chưa có gì mới. Nhưng mong gia đình hãy yên tâm, có gì mới thì chúng tôi sẽ báo với mọi người ngay.

-Được rồi, chúng tôi trông cậy vào các anh, bằng mọi giá phải tìm được con gái của tôi!

-Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức thưa ông!

Hải Thanh đứng nghe mà lòng như lửa đốt. Anh nắm chặt tay lại thành nắm đấm, giận dữ tột độ:

-Hạ Quyên, nếu tìm được kẻ đã \*\*\* hại em, anh sẽ giết hắn! Và dù em có ở bất cứ đâu trên trái đất này, anh cũng sẽ tìm được em!!!

Đã 3 ngày trôi qua mà vẫn không có tung tích gì về Hạ Quyên. Cảnh sát chẳng tìm thêm được gì ngoài 2 cái khăn tắm thuốc mê kia và 1 đôi giày trắng ở cửa thoát hiểm của nhà hàng. Chính họ cũng đang đau đầu với những vụ trộm của tên trộm khét tiếng tài hoa có biệt danh “Anvil”, được ghép giữa 2 chữ Angel và Devil. Angel ý chỉ hắn có tướng tá và ngoại hình đẹp trai (ko ai thấy rõ, hắn đội nón che nửa khuôn mặt). Tên trộm này còn rất trẻ, chỉ tầm khoảng 19, 20 tuổi, đặc biệt hắn luôn nhắm vào nhà những triệu phú, doanh nhân thành đạt, tiền của nhiều hơn người. Devil chỉ những ngón đòn chống trả lại cảnh sát khi bị phát hiện của hắn vô cùng tàn nhẫn. Ngoài những điều ấy, ko ai biết thêm gì.

Ánh hoàng hôn dần dần trở về với biển. Một tên con trai đang tung tăng nhún nhảy thích thú trên bờ biển, mặt ngược lên trời nhìn những đám mây hồng xinh xinh, trên lưng vác 1 túi đồ lỉnh kỉnh, ngân nga hát:

-Ta là 1 tên trộm.....ô ồ ồ.....giỏi nhất trên đời này.....là lá la.....cảnh sát mà bắt ta, ta chấp 10 thằng luôn.....hờ hờ hờ..... (may mà biển ko có người =.=” nếu ko sẽ bị lây bệnh mất :)))

Đang “hờ hơ hơ” vút cao thật cao thì hần vấp phải 1 cái gì đó, lộn vòng cực đẹp :)) (lo nhìn trời mòk, cho chừa cái tật.....)

-Á!

-Oạch!

-Keng!

-Thằng nào con nào chơi đùa với ông thế hả? - Hần xoa xoa đầu, lưng và cái mông đang ê ẩm mà hét lên. Đứng dậy phui sạch cát trên cơ thể mình, hần nhìn xuống cái thứ-tội-đồ kia.

-Hừm? 1 cái bao? Chắc thằng trộm nào đó đánh rơi đây mà. Nhưng sao thằng trộm này ngu thế nhỉ? Có việc trộm, gom, vác bao và chạy thôi mà cũng rớt cho được. Mà cái bao lớn phết, chẹp....chẹp....thằng này ngu kinh! (Ôi, đầu chỉ chứa được có chữ “trộm” thuy >\_

Hần tò mò lại gần, dùng chân đá đá vào cái bao (ác độc T-T).

-À há, chắc có giá trị lắm đây. Cảm ơn mày nha thằng trộm ngu làm rớt cái này!

Hần hớn hờ ngồi xuống và rút sợi dây cột cái bao ra.

Một thoáng tò mò.....

Một thoáng vui vẻ.....

Một thoáng ngạc nhiên.....

Một thoáng sững sờ.....

Một thoáng bàng hoàng.....

-AAAAAAA! MÁ ƠI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tên trộm hét toáng lên rầm trời, quay đầu chạy nhanh về phía túi đồ của mình, ôm lấy nó che mặt, run rẩy y chang 1 đứa con nít vừa gặp ma.

Từ trong cái bao đó ló ra 1 mái tóc dài và những ngón tay. Sau 1 hồi sợ sệt, hần nuốt nước bọt từ từ lết lại gần, lòng nhân từ với người gặp nạn của hần lại nổi lên. Đặt túi đồ của mình sang 1 bên, hần “lại” dùng chân của mình đá đá vào cái bao. Thấy ko có gì gọi là “khả nghi”, tên trộm 1 mắt nhắm, 1 mắt hé hé, tay run run nhẹ nhàng kéo miệng bao ra, lăm bắm lấp bấp:

-Trời ơi....mong....người phù hộ....cho con.... Mong đây...là..là...người....chứ ko phải máy....con zom...zombie hôm qua con...con mới xem trên... TV hôm qua..... Con chưa muốn chết đâu, con còn yêu đời lắm....Con...còn...còn muốn...đi trộm nữa....con... chưa...chưa...trộm đã... mà.....:((..... (tất nhiên là người rồi, khổ thế ko pjk)

Cái thứ-trong-bao dần dần hiện ra. Vàng trắn, đôi mắt, cái mũi, làn môi...hiện rõ nét hơn. Và khuôn mặt ấy đã làm cho tên trộm ấy phải đơ người.

Sau vài phút để “nín kẻo” hồn về, hần thở dài, tay chống cằm, tỏ vẻ tiếc nuối:

-Her, tội nghiệp ghê! Đẹp mà yếu, uống quá!

Miệng nói thế thôi chứ sau 1 hồi suy ngẫm (nói cho nó văn chương thế thôi chứ hần đang nhìn người ta ko muốn rời mòk :)) ) liền kiểm tra xem cô gái có còn thở hay ko.

-Ồ, còn sống à? May đấy. Ê nhỏ kia, dậy coi!

Hần vỗ mặt cô gái nhẹ nhẹ (mạnh thì chết con gái người ta rồi T-T).

-Hay là đem đến bệnh viện nhỉ? Mà ko được, thế là chết vì ngu. Đâu có thằng nào đi ăn trộm để bị truy nã rồi chường mặt cho thiên hạ thấy đâu, giờ làm sao đây?

Tên trộm cứ ngồi đó mà lăm bắm tự ki. Hần lôi cô gái ra khỏi cái bao, toàn thân là màu trắng của chiếc áo cưới ướt sũng. Tên trộm tiếp tục “tự ki”:

-Ồ! 1 cô dâu? Điều này mình nghĩ chắc lễ cưới đang đến lúc cao trào thì con bỏ khác của thằng chồng đến phá đám, em này ức quá xừ em kia, 2 em đánh qua tát lại. Em bỏ thấy mình yếu thế nên ngộ sát em này rồi quăng xuống biển phi tang đây mà. Tội lỗi....tội lỗi quá!....chắc....chắc....

Hần chặc lưỡi, chẹp miệng, rồi còn tưởng tượng thêm đủ thứ sự việc khác nữa. Nào là em này bị thằng chồng bỏ rơi, hận đời nên tự tử, hay chán chồng mà bị bố mẹ ép hôn. Có ý nghĩ còn có “độ điên maximum” hơn là hần nghĩ cô buồn tình, mua đại 1 bộ áo cô dâu về mặc chơi rồi ra biển phá, bị giang hồ, cướp đuổi.....v...v.....

-Ê, dậy coi!

Tên trộm kéo cô gái ấy ngồi dậy, nắm lấy 2 vai cô mà lay mạnh. 1 lúc sau thì cô bỗng ộc nước ra, ho sặc sụa, mắt hé mở....

-Aha, tỉnh rồi! Tỉnh rồi! Minh đúng là thiên tài!!!! =>))

Hắn tự vỗ tay tán thưởng chính mình mà quên mất rằng tay mình đang giữ.....1 con người. Cô gái vừa mới được đỡ dậy chưa đầy 1 phút lại tiếp tục nằm sõng xoài ra cát.

-Chết! Quên mất! Này nhỏ gì đó ơi, tỉnh dậy đi!

Im thin thít.....

-Hừm! May cho cô là gặp phải tôi đó nha, gặp người khác có mà nó thịt, có khi còn đem bán luôn đấy. – Tên đó lại chống cằm lăm lăm. Ít phút sau hắn quay lại túi đồ của mình và đeo nó vào cổ, rồi bước lại chỗ người con gái xinh đẹp đang nằm và kéo cô lên vai mình. Mặt trời đã dần khuất xuống biển tạo nên 1 khung cảnh vô cùng nên thơ về 1 người con trai đang cõng người con gái (thêm cái túi zô ziên trên cổ nữa =>)).

\*Sân bay Ditan:

“Máy bay sắp hạ cánh, yêu cầu quý khách kiểm tra lại hành lý thật kỹ trước khi bước xuống máy bay. Xin cảm ơn!”

1 chàng trai có mái tóc màu nâu hạt dẻ, làn da trắng với đôi môi đỏ hồng như con gái, nhưng toàn thân lại toát ra 1 vẻ lạnh lùng ko tả đi ra khỏi sân bay. Cậu dừng lại khi thấy 1 người đàn ông khoảng 50 tuổi bước đến gần cậu, khề khàng nói:

-Mừng cậu chủ đã về! Cậu đi đường có mệt không?

-Chào ông, tôi không sao. Ba mẹ tôi thế nào? Có khỏe ko? Còn chị tôi? Sao lại bị mất tích?

-Thưa.....ông bà chủ vẫn khỏe, còn việc cô chủ mất tích thì chính tôi cũng ko rõ thưa cậu! Mời cậu chủ lên xe để về nhà chính!

Ko đáp lại, người con trai đó bước lên chiếc Rolls Royce bóng loáng. Khi chủ nhân đã yên vị, nó cũng từ từ lăn bánh.

\*Tiểu sử Hoàng Nhật Anh: Em trai song sinh của Hạ Quyên. Ra nước ngoài sống với bác từ năm lên lớp 10.

Khuất nhỏ sau những núi đá cao chênh vênh, 1 căn nhà nhỏ nhắn xinh xinh được cả 1 vườn hoa giấy bao trùm trông ngôi nhà càng thêm tươi đẹp, rực rỡ. Nhưng nó càng rực rỡ bao nhiêu thì chủ nhân của nó ở trong nhà càng rối rắm bấy nhiêu. (có vẻ ko liên quan nhỉ?)

-Trời ơi!!!! Giờ phải làm sao bây giờ? Sao số tôi nó đen thế này!????

\*Đặng Thanh Nguyên: 1 tên trộm tài hoa (nhưng đôi lúc rất là ngu ngơ: Tài hoa: 40%. Ngu ngơ: 60%) với biệt danh Anvil. Từng sống tại một cô nhi viện, cũng chính là tên trộm đã cứu nhân vật nữ chính của chúng ta trên biển. Điểm tốt: Lòng nhân từ vô đối. Điểm xấu: hay tự ki và nhảy lơi chơi. 20 tuổi, chuyên đi trộm cướp của nhà giàu (triệu/tỷ phú, doanh nhân thành đạt...v.v...) 100% những gì cướp được đem cho người có hoàn cảnh khó khăn 80%, mình chiếm 20% (khôn). Có vẻ đẹp “tạp chủng” giữa thánh thiện-đều giả-gian xảo (nhưng sự thật thì hắn rất đẹp khó ưa thế đấy).

Hắn – Đặng Thanh Nguyên đang gặp 1 tình huống vô cùng khó xử. Toàn bộ thân thể của cô gái mà hắn cứu được đang ướt nhẹp, nếu ko thay đồ thì.....?

-ASH! TRỜI OI LÀ TRỜI!!!! CON CÓ LÀM GÌ NÊN TỘI ĐẤU!!!!???? (xạo gúm=.=)

Nguyên ngồi đó mà cứ vò đầu bứt tai, ko than trời thì cũng kêu đất. Cứ thế cho đến khi cô gái trở mình.....

-Ơ....đau..... Đây là đâu?

Cô gái ấy từ từ mở mắt ra, đầu cô đau như búa bổ. Còn Thanh Nguyên đang mở 2 con mắt to hết cỡ nhìn cô.

-AHAHAHAHAHA! Cô tỉnh rồi hả? Trời giúp tôi rồi! – Hắn reo lên vui mừng, chìa ra trước mặt cô 1 bộ đồ của mình nói tỉnh bơ – Giờ thấy thế nào? Dễ chịu hơn chưa? Rồi thì cởi đồ ra cho tôi! (Sặc sụa.....Joon xù đây....biến thái :((

-Hớ? – Cô gái ngược khuôn mặt ngơ ngác lên nhìn Nguyên như sinh vật lạ.

-CỎI ĐỒ RA! – Hắn nhăn mạnh lại.

-Anh....là ai? Sao.....lại..... cỏi đồ.....?..... Người con gái đưa 1 tay lên xoa trán, nhăn mặt vì đầu cô vẫn còn đau, ánh mắt ngây thơ long lanh nhìn Nguyên hỏi.

Hắn lại gần gặt phất tay cô gái ra, đặt 1 tay lên trán cô, tay còn lại thì đặt lên đầu cô gái lắc qua, xoay lại, gặt lên, cúi xuống (con ng' mà hắn làm như thứ gì ấy).

-Đầu có nóng hay đập mạnh gì đâu ta. Giờ cô coi đồ ra đi để tôi còn giải quyết nữa chứ! (>.

-Là như thế nào? – Cô gái vẫn ngơ ngác hỏi lại.

Hắn chuẩn bị cúi rồi đẩy, chỉ tay về phía cô gái, hỏi:

-Cô là ai?

Cô gái nghiêng đầu tỏ vẻ khó hiểu, rồi cô chỉ tay lại về phía Nguyên:

-Cô là ai?

Nhìn mặt Thanh Nguyên bây giờ không ai có thể nhịn cười: ngu vô đối, như ko thể nào ngu hơn được nữa ấy. Hắn giậm chân xuống sàn nhà đánh đạch, vùng vằng:

-Tôi có phải là con gái đâu mà cô kêu tôi bằng cô thế hả? Cô điên à? Tôi là đàn ông con trai chính hiệu 100% ko pha tạp chưa bóc tem mà!!!!!!!

Cô gái đứng dậy và bắt chước Nguyên giậm mạnh xuống sàn nhà. Lúc này Nguyên thật sự “điên” lên, hắn hét lớn:

-TRỜI OI! CÔ ĐIÊN HẢ???

-Điên?.....Điên là gì?

Chỉ 1 câu thế thôi mà cũng đủ làm cho hắn như bị sét đánh thẳng xuống người. 1 ý nghĩ vụt qua trong đầu hắn: “Nhỏ này thiếu năng ả?”

-Tôi hỏi lại lần nữa nhé..... CÔ-TÊN-GÌ?

-Tên? Là gì?!

Cô gái nhìn Nguyên đáp lại 1 cách vô cùng tự nhiên.

“Ko lẽ....mất trí nhớ?”

1 giả thiết thoáng qua trong đầu Thanh Nguyên. Hắn khoanh tay trước ngực, nhìn người con gái kia, suy nghĩ: “Đề tối nay dắt con nhỏ này ra bệnh viện của thằng kia khám thử xem!”

-A...đau đầu quá!.....

Cô gái lạ bỗng ôm lấy đầu mà khụy xuống. ....rên khe khẽ.

-Này, bị sao thế?

Nguyên đưa tay ra đỡ lấy cô gái, cô đã ngất xỉu. Hắn bế cô nằm lên chiếc ghế sofa thật nhẹ nhàng. Đi về phòng lấy 1 ít tiền rồi đi ra ngoài, khóa cửa nhà lại thật cẩn thận. Trước khi đi, Nguyên còn chu đáo lấy 1 ly nước ấm đặt lên bàn. ....

~oOo~

Tùng đột sóng biển đánh nhẹ vào bờ, cứ rì rào rì rào làm 1 cô gái ở trong ngôi nhà nhỏ nhấn gấn đó (cách ly hoàn toàn với nhà của dân khác) phải thức giấc. Cô từ từ ngồi dậy, vươn vai về vô cùng mỏi mệt. Cô quay qua quay lại xem mình ở đâu thì thấy trên bàn có 1 ly nước. Ngồi ngơ ngẩn nhìn ly nước 1 lúc, cô gái ấy cũng cầm cái ly lên và uống 1 cách từ tốn.

-Ừm.....sao vẫn đau đầu quá....?

Đưa tay lên xoa xoa đầu, cô cảm thấy sao mọi thứ cứ như biến mất, hoàn toàn trống rỗng. Chiếc đồng hồ bằng bạc treo trên tường cứ kêu lên tích tắc, cây kim ngắn khẽ nhích lên con số 7. Cô gái vẫn ngồi trên chiếc ghế sofa mềm mại, bộ váy cưới cũng đã khô đi 1 chút. Cô đứng dậy và bước đến gần cái cửa sổ, lặng lẽ nhìn ra hướng biển. Ko từ nào có thể tả được tâm trạng cô bây giờ. Không vui, không buồn, không lo lắng.....tất cả hoàn toàn sáo rỗng. Đang ngắm biển đêm hòa mình với ánh trăng dịu dàng trên trời, cô bỗng giật mình khi nghe thấy tiếng chiếc chuông gió lay động kêu leng keng. Cánh cửa chính cũng được mở ra, Thanh Nguyên bước vào với 1 đồng túi xách trên tay. Cậu thấy cô gái đã tỉnh thì hồ hởi hỏi:

-Cô tỉnh rồi à?

-À...vâng! – Cô gái nhẹ nhàng đáp lại.

-Khỏe chưa?

-Cũng...không biết nữa.

Nguyên nghếch mặt ra. Cậu bó tay rồi. Khẽ thở dài 1 cái chán nản, cậu đưa 1 cái túi màu vàng cho cô gái rồi bảo:

-Giờ cô vào căn phòng kia kia, thay bộ áo cưới này ra, rồi mặc bộ đồ trong đây vào nhé! Khăn bông tôi mua để ở trong đây luôn rồi đấy. – Nguyên hướng dẫn cho cô.

Cô gái đó đưa tay cầm lấy cái túi xách, khuôn mặt còn vương vấn vẻ khó hiểu.

-Thay đồ ấy! Là cô cởi cái áo cưới này ra, rồi mặc bộ đồ trong cái túi này vào! – Nguyên vừa nói vừa khua tay múa chân làm động tác minh họa, trông cứ như khi vậy. Và cậu đã thành công khi làm cho cô gái hiểu ra được vấn đề, cô còn cười khúc khích nữa.

\*20 phút sau:

Cô gái mở cửa phòng tắm bước ra, mái tóc ướt sũng đang được cô nhẹ nhàng lau khô. Nguyên đang chiến thắng, nghe tiếng động thì quay qua nhìn. Bộ đồ đơn giản chỉ có cái áo pull đồ với quần short đen, mái tóc chưa được lau kĩ nhỏ vài giọt nước xuống cái cổ trắng ngần. Đôi mắt to tròn long lanh với hàng mi dài cong vút mê hoặc, đôi môi nhỏ nhắn đỏ hồng tự nhiên nhẹ mím cười. Chỉ có nhiều đó thôi mà Nguyên cũng suýt làm rơi cái chảo trứng xuống sàn.

-Cám ơn. ....anh đã giúp đỡ! – cô gái ngập ngừng nói.

-Không...không có gì.... cô lại..... ăn chút cơm đi! – Nguyên quay mặt đi, ấp úng.

Ngồi vào bàn, cô gái xới cơm cho Nguyên trước. 2 người ngồi ăn trong im lặng, lâu lâu cũng chỉ nói vài câu như “món này ngon quá” hay bàn về căn nhà. Người con gái lạ lùng đã cởi mở hơn 1 chút. Ngoài việc ko nhớ tên, tuổi, từ đâu đến. ....thì với cô tất cả đều bình thường. Trong lúc ăn Nguyên cũng có trêu chọc cô nữa. Giờ thì cậu mới hiểu cô không phải tuýp người dịu dàng như lúc đầu, mà là 1 cô gái có nét tính nghịch, ranh mãnh, ko kém phần đáng yêu.

-Giờ cô ra ngoài ngồi xem tivi đi, tôi sẽ dọn dẹp rồi dắt cô đi đến 1 nơi! – Thanh Nguyên bê đồng chén đĩa lên.

-Để tôi dọn cho! - Cô gái đứng dậy giành.

-Để tôi, cô thì biết gì?

-Ai bảo? Tôi dọn được mà.

2 người cứ giằng co qua lại. ....đến khi.....

“XOÀNG!!!!!!”

1 cảnh tượng hỗn độn nằm trên sàn nhà. Cả đồng chén đĩa đẹp tinh xảo trắng ko tì vết bây giờ đã vỡ tan tành dưới sàn 1 cách không thương tiếc.

-TRỜI OI! NHỮNG CÁI CHÉN SỨ ĐẤT TIỀN CỦA TÔI!!!!

-Ồ.....tôi xin lỗi! – Cô gái tỏ vẻ hối lỗi.

Thanh Nguyên ngồi bệt xuống sàn, tay cầm lấy từng “phế tích” của đồng lộn xộn ấy. Cậu nhăn mặt méo mếu:

-Hồi ơi.....những cái chén sứ, đĩa sứ yêu dấu của tôi. ....1 cái 10k (thế mà bảo đất tiền)....vỡ hết 7 cái. ....ôi 70k sao đau lòng quá!??? – rồi Nguyên quay phắt lại về phía thủ phạm – Tại cô cả đấy, bắt đền đi!!!!!!!!!!!!

-Cho tôi xin lỗi.....tôi có cố ý đâu.....

-Ko biết đâu.....đền đi!!!!

-Hic.....làm thế nào mà đền được?

Mắt cô gái bắt đầu rung rung, cô ngồi phịch xuống khóc như 1 đứa trẻ. Nguyên luống cuống:

-Ồ này, sao lại khóc?

Cô gái vẫn khóc, Nguyên đưa tay che miệng cười thầm vì thấy vẻ trẻ con của cô gái kì lạ. Cô nghe thấy tiếng Nguyên cười thì khóc to hơn nữa. Lần này có cho tiền cậu cũng ko dám cười. Nguyên rất bối rối khi thấy người khác khóc, mà thủ phạm gây ra tình huống này lại là chính là.....cậu.

-Thôi đừng khóc nữa, tôi ko bắt đền nữa đâu!

-Thật....thật ko? – cô gái nấc lên, giờ 1 tay lên lau nước mắt. Nguyên gật đầu. Cô cười híp mắt lại và ôm chầm lấy Nguyên cảm ơn rồi rít. Nguyên cảm thấy người cậu như có 1 dòng điện xẹt qua, lạ lùng thật. Cậu đẩy cô gái ra rồi chạy vào phòng tắm, đóng sầm cửa lại tự tạt nước vào mặt mình.

-Lạ vậy ta? Chắc lát nữa mình phải nhờ thằng quý đó khám giùm luôn quá!

Nguyên ở lì trong phòng tắm ko chịu ra, và cứ tự kỉ 1 mình. Còn cô gái kia thì quay lại chuẩn bị dọn dẹp đồng sử “hoang tàn”, nhưng cô có vẻ vụng về. Nghe tiếng động Nguyên chạy ra thì thấy những mảnh vụn của những cái chén sử vỡ tan tành thêm. Chỉ là cô gái cầm lên để dọn thì trượt tay làm rơi xuống.

-Này, không sao chứ? – Nguyên chạy lại dịu dàng hỏi.

-Không sao....

-Thôi cô lên nhà đi, tôi dọn nhanh rồi chúng ta đi đến 1 nơi nữa, kéo đi đường tôi quá nguy hiểm.

-Thế...tôi cảm ơn! – Cô gái nở nụ cười thật tươi, Nguyên mỉm cười lại.

Đám hoa ngoài nhà khẽ rung động theo gió biển, như đang cười thầm khi thấy cảnh tượng dễ thương kia.

\*Bệnh viện Đa khoa Thành phố:

-Phù...phù....mệt quá....nóng quá.....

-Anh có sao không? Tự nhiên mặc như thế làm gì? Trông cứ như là....

-Thằng bệnh chứ gì.....khô lắm cơ.....đang mệt muốn chết đây....không muốn nói nhiều đâu.....vô lệ giữm tôi cái.....

Nói xong người con trai đẩy lưng cô gái đi vào trong.

Sau khi dọn dẹp mọi thứ xong, Thanh Nguyên đưa cô gái lạ đến bệnh viện để xem xét tình trạng. Vì là tên trộm bị truy nã gắt gao nhất nước, để ko bị ai phát hiện nên cậu trùm người kín mít. Đội nón, đeo kính, đeo khẩu trang, khăn quàng cổ, mặc áo khoác, đeo găng tay (đang là mùa hè...thế mà.....=.=” joon pó toàn thân) và đi bộ 4km mới đến bệnh viện. (Ăn trộm giàu thế mà chẳng mua nổi cái xe nữa, tên này.....)

Nhận lấy số thứ tự, Nguyên dẫn cô gái vào phòng khám ngồi xuống ghế chờ đợi. Hiện giờ, cậu đang vô cùng khó chịu vì những lời xì xào:

-Ê, nhìn kia, nhìn đáng cứ như siêu mẫu, ai ngờ.....có vấn đề!

-Ủ, hình như vô nhầm bệnh viện rồi đấy!

-Không đâu, chắc cậu ta bị dị ứng!

.....Bla.....Bla.....Bla.....

“Ash!!! Tôi mà tháo hết mấy cái thứ này ra có mà mấy người phải quỳ lạy trước sắc đẹp của tôi đấy. (tự tjn góm) Nhưng tôi ko ngu đâu, tháo ra bị bắt thì còn gì là đời chứ....thôi ráng nhịn chút vậy!”

Cô gái lạ thì ngồi im lặng nãy giờ. Cảm giác không biết chính mình là ai, quả thật khó chịu vô cùng.

-Số 13!

-Ồ, đến mình rồi kia! Zô zô zô zô!!!!

Nguyên đứng bật dậy khỏi ghế như cái lò xo rồi đẩy cô gái nhảy chân sáo đi vào phòng khám. Đằng sau vang lên tiếng reo hò: “Thấy chưa, tui nói nó “mát” mà!!! Vô nhầm bệnh viện rồi mà cũng không biết nữa!” (=.=”)

Cánh cửa phòng khám số 7 mở ra.

-Hellu thằng bác sĩ lụ đạn!!!!!! – Nguyên reo lên, giọng tay vẩy vẩy như con nít.

Vị bác sĩ kia giật mình quay lại. Anh nhăn mặt gắt nhẹ:

-Im đi thằng khốn, đây là bệnh viện đấy! Mà sao.....nhìn mày ghê thế? Sợ bị phát hiện àk? – anh cười nửa miệng chế giễu.

\*Tiểu sử Trịnh Văn Dương: 20 tuổi, 1 bác sĩ tài năng với chỉ số IQ 170/200, lấy bằng đại học dễ dàng vào năm 18t. Là bạn thân từ nhỏ của Thanh Nguyên, người duy nhất biết thân phận của Nguyên.

-Mày biết rõ mà còn hỏi cái quái gì nữa! Tao có chuyện muốn nhờ mày đây, kiểm tra não con nhóc này giữm tao, hình như nó bị mất trí nhớ rồi hay sao ấy! – Nguyên vừa nói vừa đẩy nhóc lên trên.

Văn Dương đứng dậy, đi 1 vòng quanh cô gái, tay xoa xoa cảm rồi lên giọng nhận xét:

-3 vòng chuẩn, mặt baby, mắt to, mi dài, mũi cao, môi đỏ, da trắng. Perfect! Mày kiểm em này ở đâu ra vậy Nguyên?

-Kiểm gì? Tao mà thèm đi kiểm gái ák? Tao đâu có như mày đâu Dương! Nhặt được ở ngoài biển đấy. – Nguyên gắt.

-Được rồi, được rồi, hạ hòa đi! Xem nào: Cô tên gì? Từ đâu đến?

-Tôi...tôi ko biết....tôi chẳng nhớ gì cả..... – Nhỏ ngập ngừng trả lời.

- $6 \times 5 =$  mấy?

-...30!

-Hàn Quốc còn có những tên gọi nào?

-Đại Hàn Dân Quốc....Korea.....

-Tôi làm nghề gì?

-Bác sĩ!

-Tốt! – Dương vỗ tay 1 cái rồi nói tiếp – mời cô đi theo tôi, tôi sẽ kiểm tra não bộ của cô.

Cả 3 người đi đến 1 căn phòng lớn, có đầy đủ thiết bị vô cùng hiện đại. Lại gần 1 cái máy lớn, gần = 1 cái giường cho 1 người nằm, Dương bảo các y tá chuẩn bị khởi động máy.

-Cô nằm lên đây đi!

Dương quay lại phía cô gái, tay vô vồ trên cái nệm, nhẹ nhàng bảo. Nhỏ tỏ vẻ hơi sợ, đưa tay nắm lấy vạt áo của Thanh Nguyên. Nguyên cúi xuống nhìn cô gái, nhẹ mím cười rồi nói:

-Sẽ ko sao đâu! Ko đau đớn gì cả. Có tôi ở đây mà!

Một cảm giác kì lạ xuyên qua người cô gái, cô ko cảm thấy sợ nữa. Bước đến gần cái máy, cô e dè nằm xuống. Bắt đầu tiến hành kiểm tra.

Dương kéo Nguyên vào phòng khám để nói chuyện. Cô gái kia thì ngồi bên ngoài nghỉ ngơi, nói chuyện với cô y tá.

-Kết quả cho thấy: vừa tốt vừa xấu.

-Nó như thế nào?

Dương háng giọng 1 cái rồi nói tiếp:

-Những kiến thức cần thiết có thể xem là bình thường. Còn về sinh hoạt thì vẫn còn lơ mơ, cái mất cái còn. Về tên tuổi, ở đâu, người thân họ hàng. ....đều mất hết hoàn toàn. Có vẻ hơi khó để hồi phục trí nhớ, vì hầu như chẳng có gì ấn tượng lưu lại.

-Thế giờ phải làm thế nào?

-Chắc phải nhờ mày đấy Nguyên à!

-Sao tự nhiên lại nhờ tao?

-Thì mày phải chịu trách nhiệm với cô ấy chứ sao. Mày cứu cô ấy rồi thì giúp cho trót luôn đi.

-Mày điên hả thằng kia? – Nguyên chỉ ngón trỏ ấn mạnh vào trán Dương.

-Đau thẳng quỵ! Ôi trán tôi. ... – Dương xoa xoa trán - Tao chưa thấy đứa nào ngu như mày đấy, cô ta đẹp thế cơ mà!

-Mặc kệ!!!!

-Haiz~. Giờ sao? Mày ko chịu thì tao chịu cho đấy, sau này đừng có hối hận rồi đến nhà tao khóc lóc van xin đón “êm” về ák nghen! – Dương cười gian manh.

-ASH!!!! Mày mơ ák? Thế rốt cuộc phải làm sao? – Nguyên cau.

-Bình tĩnh đừng cay cú! Kàkà. Đơn giản là giúp tìm lại trí nhớ thôi chứ có gì khó khăn đâu. Nhưng mày đừng có mà lấy búa đập đầu, quăng người ta xuống biển hay đẩy ra xe tải nha ba! Ai chứ mày thì tao nghỉ ngơi lắm!

-Thằng khốn này, muốn chết hả? – Nguyên giờ nắm đấm lên dọa – Còn gì thì dặn đại luôn đi, lằng nhằng mãi, ko thì tao về đấy.

-Ừ, mày phăng đi cho đẹp trời! – Dương vẫy tay theo.



-Mày nhớ cái bản mặt mày đấy! – Nguyên quay phắt lại gần giọng.

-Ô, tất nhiên phải tao phải nhớ mặt tao rồi, chẳng lẽ lại nhớ mặt mày àk? Mặt tao đẹp hơn mặt mày đấy.

Nguyên cầm 1 tập hồ sơ lên ném thẳng vào mặt Dương, nhưng anh né được, miệng cười khanh khách chọc tức Nguyên. Nguyên hậm hực đi ra, đóng sầm cửa phòng lại.

-Này, về thôi!

Nguyên đưa tay lay vai cô gái. Chợt cậu nhìn sang cô y tá, đưa mắt nhìn vào cái bảng tên trước ngực: “Phòng số 7: Bảo Trân”

-Anh ra rồi hả? Sao? Kết quả của tôi như thế nào? – Cô gái đứng dậy tíu tít hỏi.

Nguyên phì cười trước vẻ mặt trẻ con của cô, cậu cốc nhẹ đầu cô gái rồi dịu dàng nói:

-Ko sao! Ko có gì quan trọng cả. Rồi cô cũng sẽ nhớ lại tất cả thôi!

-Thật à? Vậy thì hay quá! – Cô gái vỗ tay vẻ vui sướng.

Nguyên dặt tay cô ra về. Cậu sực nhớ ra, việc đầu tiên cần làm phải tìm cho cô gái 1 cái tên, chứ lúc nào cũng gọi “cô” thì kì lắm. Nghĩ lại cái bảng tên lúc nãy của cô y tá, Nguyên xoay người lại:

-Này cô gái, từ nay.....cô có tên là Bảo Trân đấy!

-Anh biết tên của tôi àk? – Mắt cô gái sáng lên.

-Ko....tôi nghĩ cô cần 1 cái tên để gọi cho tiện thôi. Hi, thích ko? Tên vậy là đẹp rồi đó!

-Hihi, cảm ơn anh – Cô nở nụ cười thật tươi nhìn Nguyên.

-Còn về chỗ ở, cô muốn thế nào? Tôi thuê 1 cái khách sạn cho cô ở nhé! - Nguyên cười nhưng rồi im lặng suy nghĩ: “Mà thôi ko được, cô ta bị mất trí nhớ, sống 1 mình thì nguy hiểm vô cùng, lỡ bị lừa đảo hay bắt cóc đem bán thì coi như xong đời, thôi thì mình đành chịu cho thêm 1 người vào nhà ở vậy.”

-Cô về nhà tôi ở ko?

-Hả?

Cô gái mở to đôi mắt tròn xoe ngạc nhiên nhìn Nguyên. Như đọc được ý nghĩ của cô, Nguyên chậm rãi nói:

-Tôi ko có làm gì cô đâu mà lo. Lúc ngủ thì cô vào giường tôi mà ngủ, tôi ra sofa, được chứ?

Mắt cô gái vẫn còn ẩn chứa sự nghi ngờ và lo lắng, Nguyên đưa tay lên trời:

-TÔI THỀ SẼ KO LÀM GÌ CÔ CẢ! VỪA LÒNG CHƯA?

Cô gái mỉm cười dịu dàng nhìn Nguyên. Trong lòng cô, Nguyên đã tạo được lòng tin từ lúc cậu cứu cô rồi. Thanh Nguyên mỉm cười theo. Từ nay căn nhà cậu sẽ ko còn được yên tĩnh nữa, mà sẽ rộn ràng lắm đây!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thất Lạc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 2: Dinh Thự Nhà Họ Hoàng

Chiếc Rolls Royce đen tuyền dừng lại 1 cách thật cẩn thận trước cổng khu biệt thự to lớn. Đây là dinh thự chính của tập đoàn kinh tế Hoàng Quân. Hoàng Nhật Anh từ tốn bước xuống rồi quay lại nói với người tài xế bằng chất giọng lạnh giá:

-Lát phiền anh đem hành lý vào giùm tôi!

-Vâng thưa cậu chủ!

Người thanh niên ấy cúi đầu trả lời. Nhật Anh nhoen miệng cười phớt cảm ơn rồi bước vào nhà.

Trong cái dinh thự to lớn ấy, mọi thứ đều bị bao trùm bởi bầu không khí âm ỉ. Ông Hoàng và vợ đang ngồi thấp thòm lo âu trông ngóng tin tức của đứa con gái yêu dấu. Gần 1 tuần qua, chẳng có được tin tức gì để gọi là tốt. Nhật Anh bước nhẹ nhàng vào trong, cúi đầu chào đấng sinh thành của mình:

-Thưa ba mẹ, con mới về!

Đôi mắt của người mẹ long lanh nước. Bà nhìn về phía vừa phát ra tiếng nói, 1 tia sáng vui mừng hiện lên trong mắt bà. Bà Lam chạy lại ôm chầm lấy đứa con trai. Nhật Anh ôm lấy mẹ, lâu lắm rồi cậu mới được cảm nhận hơi ấm của mẹ mình. Bà Lam vừa vui mừng, vừa lo lắng cho đứa con gái bị mất tích. Mặt bà nhạt nhòa nước mắt. Nhật Anh có thể cảm nhận được, mẹ mình đã gầy đi rất nhiều. Cậu nhìn sang người cha dấu yêu. Ngài Chủ tịch lúc nào cũng phong độ, lịch lãm, uy quyền nay cũng đã bị hao mòn ko ít. Cậu buông mẹ mình ra, dìu bà ngồi xuống ghế, phẩy tay bảo người hầu mang 1 cốc nước ra cho bà.

-Ba mẹ có khỏe không? – Nhật Anh mỉm cười nhìn ba mẹ.

-Khỏe con à! Còn con, việc học bên ấy như thế nào? – Ông Hoàng dịu dàng hỏi thăm con.

-Thưa ba, tất cả vẫn ổn, giờ cũng đang là thời gian nghỉ hè.

-Ừ, vậy cũng tốt.

Rồi tất cả chìm trong im lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng khóc nức của bà Lam.

-Ba à.....chị con.....chuyện là như thế nào? – Nhật Anh lên tiếng phá vỡ khoảng ko gian lặng im ấy.

Ông Hoàng nheo mắt lại, 1 giọt nước lăn xuống, ông hắng giọng rồi bắt đầu kể lại tất cả mọi chuyện cho con trai biết. Nhật Anh chăm chú nghe rồi nói giọng chắc nịch:

-Sẽ tìm ra chị thôi ba à! Con sẽ tham gia cuộc tìm kiếm!

-Tùy con Nhật Anh à. Thăng Hải Thanh nó cũng đang rất đau khổ, nó ngày đêm lao đi tìm kiếm Hạ Quyên. Tội nghiệp, nó yêu con bé quá! – Bà Lam lấy khăn lau nước mắt.

-Kìa mình.....nín đi! Con trai nó vừa mới về mà. Nhật Anh, con lên phòng nghỉ ngơi đi, đừng lo lắng gì quá! – Ông Hoàng vỗ vai vợ an ủi rồi dặn Nhật Anh.

-Vậy con xin phép!

Nhật Anh đứng dậy cúi chào ba mẹ lần nữa rồi xách hành lý đi lên lầu. Căn phòng màu xám tro của 2 chị em, lâu lắm rồi cậu mới bước vào. Hai chiếc giường trắng tinh vẫn sạch sẽ, gối chăn được xếp rất ngay ngắn. Nhật Anh mở cửa sổ ra. Làn gió quê hương khẽ bay vào, kéo theo những tia nắng nhạt vàng. Cậu quay lưng vào trong ngắm nhìn bức hình to lớn của 2 cậu và Hạ Quyên chụp chung. Mặt Nhật Anh vẫn lạnh như thế, nhưng trong mắt phẳng phất 1 nỗi buồn vô hạn. Với cậu, Hạ Quyên vừa là 1 người chị, vừa là 1 người bạn thân thiết. Ai lại ko đau buồn khi 1 người quan trọng của mình bị mất tích chứ.

Để hành lý cạnh cái tủ sách, cậu nằm phịch xuống giường của mình. Đặt tay lên trán, Nhật Anh suy nghĩ về việc Hạ Quyên bị mất tích trong ngày cưới. Thường chị ấy đâu có gây thù oán gì với ai, còn Hải Thanh thì..... Đứng rồi, có thể có liên quan đến Hải Thanh. 1 con người toàn diện như thế, chắc chắn phải có kẻ thù, nhưng kẻ đó là ai mới được? Suy nghĩ một hồi lâu cộng với việc đi máy bay đường dài làm Nhật Anh cũng bắt đầu thấm mệt, cậu vòng tay ôm lấy cái gối ôm rồi thiếp đi.....

~oOo~

1 tuần sau.....

\*11:15 p.m

-Này Thanh Nguyên, khuya rồi anh còn đi đâu thế?

Bảo Trân ngồi bó gối xem phim trên chiếc ghế sofa màu đỏ tía mềm mại. Nguyên đi ra khỏi phòng tắm, từ trên xuống độc nhất toàn màu đen, tay cầm thêm 1 cái túi to nữa.

-Đi đâu kệ tôi, nhiều chuyện quá! – Nguyên nói.

-Hử! Đi với gái chứ gì!? Ngó cái mặt hiện lên 2 chữ HÁO SẮC là biết liền! – Trân bĩu môi.

-Ai bảo? – Nguyên lườm Trân.

-Thế cho tôi đi theo với, ở nhà 1 mình sợ lắm, mấy hôm trước anh cũng đi đâu đó trong bộ dạng này, bỏ tôi ở nhà 1 mình sợ muốn chết! – Bảo Trân ngồi thẳng dậy, tỏ vẻ háo hức.

-Có cô đi theo rắc rối lắm, ở nhà mở đĩa Tom & Jerry coi đi. – Nguyên phẩy tay.

-Coi chán rồi, đi, cho tôi đi đi! Anh hay ra ngoài ban đêm lắm, tôi muốn biết anh đi đâu. Với lại lỡ lúc anh đi, có ai đó nhảy vô đây giết tôi rồi cướp hết tiền của trong nhà thì sao? Anh đọc báo nhiều thì cũng phải biết chứ!

“Có tên trộm nào dám vô nhà của trùm trộm mà trộm ko chứ!?”

Nguyên trầm nghĩ. Cậu vẫn giữ nguyên quyết định của mình.

-Thôi ở nhà đi! Đóng hết tất cả các cửa lại thật cẩn thận rồi đi ngủ, đảm bảo chẳng ai vào được đâu.

-Giờ anh nhất quyết ko cho tôi đi theo đúng ko?

-Ừ, ở nhà đi!

-Chắc ko?

-Chắc 200%!

Mắt của Bảo Trân bỗng rung rung nước, rồi cô khóc òa lên, tiếng khóc có công suất vô cùng lớn làm Nguyên đứng ngay chỗ nhà tắm cũng phải bịt chặt tai lại (nhà tắm cách phòng khách 4m).

-Nè....mắc mớ gì lại khóc....nín đi! – Nguyên bối rối chạy lại dỗ Trân.

-Oaoa.....tôi muốn đi theo cơ!.....Oaoa.....

-Trời ơi, đi theo làm gì? Rắc rối lắm!!!!

-OAOAOAOAOA!!!!!!!!!!!!!! – Trân khóc to hơn khi Nguyên vừa dứt lời.

Đã 10 phút mà Trân vẫn ko nín, đồ thế nào cũng không được, Nguyên bất lực. Cậu chép miệng, miễn cưỡng nói:

-Thôi được rồi nín đi, tôi cho cô đi theo!

Tiếng khóc im bật ngay. Trân hướng đôi mắt còn long lanh ngấn nước của mình lên nhìn Nguyên:

-Thật hả?

-Ừ!

Nguyên đáp lại chắc nịch. Cậu nhìn Trân từ trên xuống dưới rồi nói:

-Muốn đi theo thì vào phòng thay đồ đi, bộ nào mà dễ hoạt động đấy!

-Hờ? Thay đồ chỉ? Mặc như thế này được rồi mà.

-Tôi kêu cô thay thì thay đi, lằng nhằng mãi nhưc cả đầu. – Nguyên chuẩn bị cúi.

-Phải cho tôi biết lý do chứ? Tự nhiên mặc như vậy được rồi còn bắt đi thay đồ!

-CHÚ! CÔ NGHĨ COI CÓ ĐÚA NÀO MẶC VÁY MÀ LEO RÀO ĐƯỢC KO HẢ? LỘ CHÍP RA THÌ AI MÀ CHỊU TRÁCH NHIỆM ĐÂY!??????.....A.....ơ.....

Nguyên hét lên rồi ú ớ, tự lấy tay bịt miệng mình lại. Còn Trân đứng nhìn Nguyên chăm chăm, mặt từ trắng sang đỏ, từ đỏ sang tím, từ tím sang xám. Cậu ấy vừa nói ra cái từ gì ấy nhỉ?

“RẦM! RẦM! RẦM!”

-ĂN NÓI NHƯ THẾ ĐÂY HẢ CÁI ĐỒ ZÔ ZIÊN, ĐỒ ĐÊ TIỆN, ĐỒ BIẾN THÁI, ĐỒ XẤU XA, ĐỒ BỈ ỒI, ĐỒ MẤT NÉT...  
V..V.....!!!!!!!!!!!!!!

Trân hét lên rồi bỏ đi vào phòng sau khi cho anh Nguyên nhà ta “hun” đủ thứ (sàn nhà, vách tường, remote, bình hoa, gối đệm. ....) 1 cách vô cùng đẹp.

Đúng là cái miệng hại cái thân.....Tội nghiệp!

-Woa! Căn nhà này lớn hơn cả nhà mình luôn đó Nguyên àk!

Trần reo lên như 1 đứa con nít khi đứng trước cổng 1 căn nhà 4 tầng đồ sộ. Nguyên quay qua bịt miệng Trần lại. Bây giờ là 0g10. Đèn điện trong nhà đã tắt hết, 1 khoảng ko gian màu đen của bóng đêm bao trùm cả căn nhà lẫn xung quanh. Lâu lâu gió rít lên từng cơn lạnh lẽo. Nguyên quăng chiếc túi đèn vào trong sân nhà trước, rồi lúi lúi chạy lấy đà leo lên hàng rào cao chót vót. Trông cậu leo vô cùng điêu luyện và đẹp mắt, chưa đầy 10 giây đã ở đứng trên thảm cỏ trước sân của ngôi nhà.

-Nè, tôi leo nữa, giúp tôi coi! – Bảo Trần hét lên.

-Trời ơi, nói be bé thôi, cô muốn đánh thức nguyên cái nhà này dậy hả? Muốn vào thì tự leo đi! – Nguyên quay phắt lại, đặt ngón trỏ lên miệng ra dấu im lặng với Trần gắt nhỏ.

-Hừ!

Trần hừ lên 1 tiếng rồi bắt đầu leo, trông sao mà khó khăn! Mãi 15 phút sau cô mới leo đến được cái đỉnh rào. Nguyên thì ngồi tĩnh bơ ngịch cổ, ko thèm đoái hoài gì đến Trần.

-Nè Nguyên, giúp tôi vô đi, sợ quá!

-Tôi ko rảnh! Cô tự vào đi, tôi đang bận!

-Hừ! Tôi mà leo xuống dưới được là anh coi chừng tôi đó!

Trần lăm bắm rồi từ từ nhích xuống 1 cách vụng về. Nguyên ngưng ngịch cổ, đứng dậy khoanh tay trước ngực ngó Trần đang leo xuống khỏi hàng rào 1 cách vô cùng khỗ sở. Chỉ còn cách mặt đất gần 2m, Trần bỗng trượt tay rơi khỏi hàng rào. Cô nghĩ thế nào cũng tan xác mà chết mất nên nhắm mắt thật chặt chờ “lãnh” hậu quả. Nhưng ko, 1 cảm giác mềm mại xuất hiện. Trần mở mắt ra từ từ, tự hỏi sao ko thấy đau gì cả. Cô mở to mắt ngạc nhiên. Nguyên đỡ lấy Trần 1 cách nhanh gọn, nhưng đỡ mà đứng ko đứng tư thế thì cũng như ko => cả 2 ngã phịch xuống đất.

-Ui da....cái lưng tôi....Cô ăn cái gì mà nặng thế hả? – Nguyên lăn qua 1 bên, tay xoa xoa cái lưng.

-Tôi ăn cơm anh nấu đấy. Thế cũng hỏi cho được! Hừ! Nè, có sao ko vậy?

Bảo Trần đi vòng ra sau lưng Thanh Nguyên, ngồi xuống xem xét lưng cậu. Cô vừa chạm tay vào, Nguyên giật mình đứng dậy ngay làm Trần ngã nhào ra phía sau.

“Sao lạ vậy nhỉ? Có cảm giác như bị điện giật ấy!”

-Anh sao thế? Tự nhiên đứng dậy bất ngờ làm tôi ngã ra đằng sau, rớt cuộc anh có....nói sao nhỉ? À, rớt cuộc anh có bị...ĐIÊN ko?

Trần nhìn Nguyên, rồi nở nụ cười vô cùng gian xảo. Cô cố tình nhấn mạnh từ “ĐIÊN” để chọc tức Nguyên.

-Nói nhiều quá! Có sao hay ko kệ tôi! Giờ có việc phải làm nhanh-gọn-lẹ để còn về ngủ nữa. – Nguyên cầm cái túi của mình lên, Trần đứng dậy phui phui quần rồi đi theo.

2 người vòng ra phía sau ngôi nhà, có 1 cái cửa sổ mở.

“Chep....nhà này sợ ý quá! Thế này thì đừng có trách tôi ghen, tôi cũng bắt đắc dĩ thôi.” – Nguyên chép miệng, lác đầu.

-Ê, tôi giúp cô leo vào cái cửa sổ kia, cầm cái túi này vô trước, nhớ giữ im lặng đấy! – Nguyên hất mặt lên nói với Trần.

-Vô đó làm cái gì, tôi thui gấp mả thì sao? – Trần nhăn mặt.

-Giờ thời này làm gì có mả!? Rõ vớ vẩn.

Vừa mới dứt lời, 1 cơn gió lạnh lẽo vô cùng thổi qua chạy dọc sống lưng Nguyên. Lá cỏ rung rinh xào xạc. Nguyên hoảng hồn chạy núp đằng sau lưng của Trần, ngó nghiêng ngó dọc. Trần hừ mũi rồi nói mĩa:

-Ủ, vớ vẩn quá nhỉ?

-Mệt quá.....đờ lên....nè.....trèo nhanh đi....- Giọng Nguyên run run.

-Hừ!

-Woa! Nguyên, xem nè! Cái cục này sáng lấp lánh đẹp quá à! Đây là cái gì vậy?

-Tôi bảo cô nói nhỏ thôi, có hiểu ko vậy? Mà cô có ngu thì cũng ngu giữ thôi chứ, đó là kim cương đấy!

-Thích quá à, đẹp cực kì luôn! – Trần mân mê viên đá quý thuộc loại có giá trị cao nhất thế giới quay qua nhìn Nguyên – Nè, lấy nó về được ko?

Nguyên nhìn Trần chằm chằm rồi nhún vai. Mất trí nhớ thế đấy, cũng tham lam kém gì ai.

-Cô thích thì cứ lấy, ai cấm đâu.

Trần bỏ viên đá nhẹ nhàng vào cái túi của Nguyên rồi quay lên nhìn viên đá trên nóc tủ.

-Nguyên! Nguyên! Nguyên! Nguyên! – Cô giật giật áo Nguyên khi cậu đang bận bỏ đá quý và vài món nữ trang vào túi.

-Cái gì? Gọi 1 lần là nghe rồi, tôi ko có điếc!!!!

-Viên đá kia cũng đẹp lắm kia, đó là gì thế?

Nguyên nhìn theo hướng tay Trần chỉ. 1 tên trộm tài giỏi như cậu tất nhiên rất am hiểu về các vật có giá trị cao, đá quý cũng ko phải là ngoại lệ.

-Đó là đá Ruby!

-Tôi lấy nhé! – Mắt Trần sáng lên như đèn pha ô tô.

-Cứ tự nhiên! – Nói xong Nguyên quay xuống tiếp tục công việc lục tủ kiểm trang sức.

Trần rướn người lên cái nóc tủ để lấy viên Ruby. Chiều cao 1m63 của cô có vẻ chưa được lí tưởng cho lắm. Cái kệ từ từ nghiêng xuống, rồi.....

“RẦM! LENG KENG! XOẢNG! CỘP!”.....

Cái tủ đá quý ngã xuống làm vang lên 1 tiếng động lớn, đã thể những âm thanh mà đá quý tạo ra do lẫn lóc, vỡ tan còn góp phần vào thêm. Nguyên giật thót người, từ từ quay lại đằng sau, 1 cảnh tượng vô cùng.....lộn xộn. Trần ngồi bệt xuống cạnh cái tủ, tay cầm viên Ruby run lên, đá quý trên sàn vang \*\*\* tùm lùm.

-Trời ơi, cô làm gì thế hả????????? – Nguyên hốt hoảng chạy lại đỡ Trần.

-Tôi lấy cái này nè! – Trần đáp tỉnh bơ, chìa viên Ruby ra.

-Sao ko kêu tôi lấy cho? Cô làm cái nhà này dậy hết đấy! Lùn mà cứ.....

-Cứ gì? Lùn kệ tôi chứ liên quan gì đến anh hả cái đồ cây sào di động? – Trần cãi.

-Cô kêu ai là cây sào di động, tôi cao có 1m8 thôi nhé. – Nguyên ko vừa, đắp lại ngay.

-1m8 mà còn ko chịu là cây sào nữa. Vậy tôi đâu có lùn, tôi cao 1m63 là vừa rồi.

-ĐỒ LÙN! ĐẢ LÙN MÀ CON NGU NỮA, VIÊN RUBY ĐÓ THÌ LÀM GÌ CÓ GIÁ TRỊ CAO BẰNG MẤY VIÊN KIM CƯƠNG KIA CHÚ!?

-THÌ ANH BẢO TÔI THÍCH GÌ CỨ LẤY, GIỜ QUAY SANG MẮNG TÔI LÀ SAO HẢ CÁI ĐỒ CÂY SÀO DI ĐỘNG MẤT NÉT KIA????

-KO CÓ ĐƯỢC GỌI TÔI NHƯ THẾ!!!!!!!!!!!!

Thế đấy! 2 người cứ đứng cãi nhau ôm tòi cả lên mà quên mất rằng họ đang đi...ăn trộm. Tiếng cãi nhau chỉ im bặt khi ở ngoài cánh cửa phòng có người đứng chết trân, nét mặt người đó ngạc nhiên => sững sờ:

-BỐ NGƯỜI TA! ĂN TRỘM! CÓ ĂN TRỘM BÀ CON OI!!!!!!!!!! – Người phụ nữ cỡ U40 đó hét lên với công suất vô cùng to lớn.

-Ặc....chết! Lộ rồi....chạy lẹ thôi! – Nguyên co giò lên chạy, Trần thấy vậy cũng chạy theo dù chẳng hiểu cái mô tê gì, vì từ khi vào đây cô chỉ có 1 ý nghĩ rất hay: Vào chơi.

Chuẩn bị nhảy xuống khỏi cái cửa sổ thì Nguyên mới sực nhớ ra 1 điều – Oé....quên cái túi rồi!!!!

Cậu quay phắt lại, cái túi đang ở trong tay của người phụ nữ kia. Nguyên chạy cái vèo lại chỗ bà ấy, giựt phăng cái túi lại. Ko dừng lại ở đó, cậu còn khuyến mãi thêm 1 nụ cười thật tươi (nhưng hèm thấy mặt nha, Nguyên đội nón che nửa mặt :D), nháy mắt “đưa tình” với bà chủ nhà:

-Em xinh tươi! Phòng này rất tối nhưng sao nhìn em vẫn đẹp như ánh trăng sáng trên kia thế nhỉ? Em cho anh xin lại cái túi nhé! Anh có việc đồng trước đây. Pipi cưng nghen! Một có gì anh quay lại!

Trần đứng nhìn Nguyên chăm chăm như sinh vật lạ, rợn cả da gà. Nguyên chạy lại quảng cho Trần cái túi, bế cô lên rồi nhảy khỏi cái cửa sổ 1 cách nhanh nhẹn và an toàn. “Người bị hại” thì đứng ngẩn tò te, sau 5 phút nhập hồn lại thì ổng ọ qua 1 bên, tay đưa lên che khuôn mặt ửng đỏ tỏ ra ngượng ngùng: “Ồi, anh ý bảo mình xinh!” =.=

-Miệng nói hay dữ! “Phòng này rất tối nhưng sao nhìn em vẫn đẹp như ánh trăng sáng trên kia thế nhỉ?” Nghe thấy gớm! – Trần lườm Nguyên, rồi ngúc ngắc cái đầu giả giọng nói lại câu nói lúc nãy Nguyên nói với bà chủ nhà kia.

-Mặc kệ tôi nha, liên quan đến cô hả!? Ko nhờ tôi làm thế thì làm gì cô đứng đây được! Hừm. Đúng là làm ơn mắc oán mà! – Nguyên cũng ko vừa.

Họ lại tiếp tục cãi nhau, cho tới khi về đến nhà. Sau khi đóng cửa lại cẩn thận, Nguyên cời sợi dây buộc cái túi ra rồi đổ xuống sàn, bắt đầu công việc “cao cả”:

-2 kim cương, 1...2...5 ngọc lục bảo, 1 ruby, 3 sapphire, 7 pha lê, 4 cẩm thạch...v.v...

-Nè, được bao nhiêu vậy? – Trần hớn hờ nhìn xuống đồng đá quý, mắt sáng rực lên.

-Tổng cộng 37 viên đá quý, 1 dây chuyền kim cương, 1 vòng ngọc trai, 3 vòng vàng, 2 nhẫn hột xoàn....nếu đem bán đi thì tính sơ sơ cũng được khoảng trên 40 triệu.

-A, nhiều thế cơ àk?

-Ko biết! Sáng mai đem bán rồi sẽ biết chính xác thôi! – Nguyên gom đá quý với nữ trang bỏ lại vào túi, xong quay qua Trần - Giờ là 1g22 đêm rồi đấy, đi ngủ đi!

-Ừm...tôi chưa muốn ngủ!

Trần mang ra 1 hộp kem vani rồi ngồi lên ghế sofa, bật tivi lên.

-Khuya rồi ko lo đi ngủ....TV cũng có gì đâu mà coi!? – Dấu chấm hỏi to đùng hiện ra trên đầu Nguyên.

-Anh buồn ngủ thì cứ ngủ đi, tôi cần nạp năng lượng. Hồi nãy chạy theo anh mệt muốn chết, hao tổn ko biết mấy trăm calo rồi, giờ phải bồi bổ chứ. – Trần ngọam 1 muỗng kem thật to.

-Cô nghĩ sao vậy? Cô đang chiếm chỗ ngủ của tôi đấy!

-Ồ ha.....thôi nằm dưới đất đi! – Mắt Trần long lanh nhìn Nguyên, rồi quay đi nhìn vào TV nói.

-ASH!!!! May cho cô là tôi đang buồn ngủ đó, ngồi xích qua kia coi. Cái ghế này dài chứ ko ngắn đâu!

Nguyên vùng vằng, hùng hổ đi đến cái ghế, đẩy Trần qua 1 đầu ghế rồi cậu nằm xuống, lấy 1 cái gối đệm gối đầu. Chưa đầy 5 phút sau Nguyên đã đi du lịch trong mơ rồi. Cậu thức khuya thì thức thôi chứ nếu đã buồn ngủ thì vừa nằm xuống là ngủ ngay.

Trần ngừng việc ăn kem lại. Quay xuống nhìn Nguyên, 1 sức hút vô hình đang cuốn lấy cô. Đôi mắt đen láy với hàng mi dài của Nguyên nhắm lại yên bình làm Trần ko sao rời mắt được.

-Sao hấn ngủ thôi mà cũng đẹp thế nhỉ? – Trần cắn cắn cái muỗng lằm bằm.

Đặt hộp kem lên bàn, Trần dùng 2 tay chạm vào má Nguyên. Cô ngạc nhiên, hấn là con trai mà sao da mặt mềm mịn quá vậy? Ko thể nào tin được. Trần lấy 1 ngón tay chọc chọc vào má Nguyên, cứ như da em bé ấy, Trần thấy thích lắm. Nghịch 1 hồi đến chán, cô tắt TV rồi đem cất hộp kem vào tủ lạnh. Cầm lấy remote điều chỉnh quạt mát ở mức độ vừa phải, Trần nhìn Nguyên nhoeo miệng cười rồi đi vào phòng ngủ.

\*Quán bar Raiyi:

Tiếng nhạc xập xình náo nhiệt vang lên. Những cô gái vũ công nhảy múa, uốn \*\* trên sàn mãi như ko biết mệt. Trong 1 góc tối của quán, có 2 người con trai đang ngồi nhâm nhi 2 ly rượu Sherry và rum vang. 1 người lịch lãm điển trai, đầy sức sống của tuổi đôi mươi, người còn lại cũng đẹp ko kém với 1 vẻ đẹp lạnh lùng băng giá.

-Em về từ khi nào vậy Nhật Anh? – Hải Thanh lên tiếng.

-Tuần trước!

Nhật Anh ngả lưng vào ghế trả lời gọn lỏn. Cậu vốn là người ít nói, nên cũng đừng thắc mắc nhiều.

-Hi, 3 năm ko gặp, em đã lớn hơn nhiều rồi, cũng đẹp trai hơn. Ở bên đó thế nào? Có làm thêm gì ko?

-Đi học, làm người mẫu. Em sống cũng ổn!

-Thế àk? Vậy tốt rồi.

Hải Thanh cười nhẹ, lảng tránh đi đôi mắt của Nhật Anh. Vì khi nhìn vào đó, anh sẽ lại nhớ đến Hạ Quyên mất.

Như đọc được suy nghĩ của Hải Thanh, Nhật Anh nhắm mắt lại thả lỏng người. Cậu hiểu cảm giác bây giờ mà người con trai ngồi đối diện cậu đây đang gánh chịu. Mãi 1 lúc sau bầu ko khí ngột ngạt đó mới bị phá vỡ.

-Hải Thanh này....việc chị Quyên....

Nhật Anh lên tiếng định nói gì đó thì bị 1 giọng nói cắt ngang.

-A, anh Hải Thanh, tình cò nhĩ?

\*Tiểu sử Bảo Kim Thư: 1 tiểu thư kênh kiệu, ngạo mạn, đầy nham hiểm, 18 tuổi. Con gái của Chủ tịch tập đoàn Thời Trang Bảo Minh. Yêu Hải Thanh và luôn tìm cách chia rẽ anh và Hạ Quyên.

-Ồ, chào Bảo tiểu thư! – Hải Thanh đáp lại cho có lệ, thật sự anh chẳng ưa Kim Thư 1 chút nào. Quen biết cô ta cũng do xã giao mà thôi, với lại mẹ anh hay mua đồ của tập đoàn Bảo Minh.

-Hi... sao anh nói chuyện khách sáo thế? Mình quen biết nhau đã lâu rồi mà, anh cứ gọi em là Kim Thư cho tiện! – Kim Thư đưa tay che miệng cười khúc khích.

-Tôi sẽ chú ý đến lời của cô!

Hải Thanh chẳng buồn quay lại nhìn Kim Thư, điều này làm cô ả có phần hơi...ức. Cô khinh khỉnh nhếch mép cười nhẹ:

-À mà....em xin chia buồn với anh nhé, ai ngờ cô dâu lại mất tích ngay trong ngày cưới!

Hải Thanh thấy hơi nhói trong lòng khi Thư vừa dứt câu, nhưng anh cũng quay qua cười nửa miệng đáp lại:

-Cảm ơn cô. Mà thật tình tôi cũng thấy rất ngại khi phải để cô đứng đây huyền thuyên đủ điều ko liên quan đến mình đấy. Rất tiếc là đã hết chỗ ngồi! Phiên cô về bàn của mình nhé!

-Anh..... - Kim Thư định phản bác lại, nhưng rồi cô im lặng. Một ý nghĩ xẹt qua cái đầu đầy mưu mô của cô. Thư khẽ nhích lại gần Hải Thanh rồi ngồi xuống 1 cách vô cùng tự nhiên. Hải Thanh khó chịu ngồi nép vào trong góc. Thư vẫn lì lợm ngồi vào gần Hải Thanh. Nhật Anh nhú mày, đưa ly Sherry lên môi, khẽ nhấp 1 ít rồi lạnh lùng hướng đôi mắt lạnh giá nhìn thẳng vào mặt Kim Thư:

-Thật phiền phức! Biến!

Giọng Nhật Anh nhẹ như ko khí nhưng lại cũng đủ để làm cho Kim Thư rùng mình. Cô bặm môi, nhìn Nhật Anh bằng ánh mắt dè chừng:

“Đúng là ko nên dính vào Hoàng Nhật Anh! Hắn là 1 kẻ có bộ não nhạy bén và sắc sảo hơn người, mình nên rút cho an toàn.”

Kết thúc dòng suy nghĩ của mình, Kim Thư đứng phắt dậy, ngững nguẩy bỏ đi. Nhật Anh nhìn theo bóng Kim Thư khuất vào dòng người trên sàn, cậu nói khẽ:

-Có lẽ....nên để ý đến cô ta!

-Hử?

Tiếng nhạc làm áp đảo đi câu nói ấy, Hải Thanh khó hiểu nhìn Nhật Anh. Nhật Anh cười nhẹ, lắc đầu ý nói ko có gì. Đôi mắt đen huyền của cậu thỉnh thoảng liếc sang bàn của Kim Thư ở bên kia sàn nhảy.

\*3:27 a.m

Một người con gái hối hả chạy trong màn đêm u tối. Khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ sợ hãi lâu lâu lại ngoái ra đằng sau. Cô dừng lại, ngó nghiêng như đang tìm cái gì đó. Bỗng 1 giọng nói chứa đầy sự uất ức vang lên trên không trung:

-Tại sao?.....cô lại làm thế với tôi...? Ở dưới đáy biển lạnh lắm.... – Giọng nói im bặt đi rồi bỗng gầm lên - SAO CÔ LẠI LÀM THẾ HẢ??????

Cô gái kia hoảng sợ quay đầu chạy, vừa chạy vừa hét lớn đủ rằng...ko có ai:

-KO! TÔI KO BIẾT GÌ CÁ! ĐỪNG LẠI GẦN TÔI!!!!!!!!!!

-KO!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-Tiểu thư? Cô làm sao vậy? Sao tự nhiên lại la toáng lên thế?

Một chàng trai từ dưới lầu hót hải chạy lên phòng cô gái đó sốt sắng hỏi – Tiểu thư! Mở cửa cho tôi đi!

-Hộc....hộc....Ai đó!? – Người con gái bật dậy thờ gấp, mồ hôi lấm tấm trên mặt.

-Là tôi, Minh Duy đây thưa tiểu thư! – Chàng trai nói vọng vào.

Kim Thư hít sâu 1 hơi dài để lấy lại bình tĩnh. Xong cô bước xuống giường, đi ra mở cửa phòng cho Minh Duy.

- Tiểu thư! Cô ko sao chứ? – Minh Duy lo lắng.

-Chẳng sao cả. Là ác mộng thôi!

\*Tiểu sử Minh Duy: năm nay 23 tuổi. Từ nhỏ là 1 đứa trẻ mồ côi, năm 9 tuổi được Bảo Minh - ba của Kim Thư mang về nuôi. Lên 18t được giao trọng trách chăm sóc và bảo vệ cho Kim Thư. 1 kẻ đầy tớ vô cùng trung thành của Thư, luôn âm thầm giúp đỡ cô vì 1 chữ duy nhất: “yêu”.

-Tôi pha cho cô ly sữa mật ong nhé!

-Ừ, 5 phút nữa đem lên phòng cho tôi!

Dứt câu Kim Thư đóng sầm cửa lại. Minh Duy đứng lặng im trước cửa. Thư vẫn thế, luôn lạnh lùng với anh dù anh cố gắng làm tất cả mọi thứ để cô được vui. Yêu một người quả thật rất đau, nhưng sao có thể đau bằng nỗi đau của người mình yêu chứ. Thà rằng 1 mình mình đau chứ Duy ko muốn để Thư phải đau. Duy khẽ thở dài, anh bước xuống từng bậc thang mà sao lòng lại nặng trĩu như bị đá đè.....

Thấm thoát 1 tháng đã trôi qua. Tung tích về việc Hoàng Hạ Quyên mất tích vẫn còn là 1 ẩn số. Hải Thanh và Nhật Anh ngày đêm đi tìm kiếm cô. Có người nói có thể cô đã chết, nhưng Hải Thanh nhất quyết ko tin, dù chỉ có 1% thì anh cũng tin Hạ Quyên vẫn còn sống. Những vụ án của tên trộm Anvil cũng là 1 vấn đề gây nóng cho dư luận. Theo hồ sơ, những ngón đòn chống trả của Anvil ko còn là những đòn nguy hiểm nữa, mà chống trả theo kiểu.....trẻ con. Hắn chống lại đúng cách 1 đứa con nít bị ức hiếp vùng lên phản kháng lại. Có lúc bị cảnh sát phát hiện, hắn nhảy loi nhoi lên và le lưỡi trêu chọc họ, nhảy chân sáo bỏ chạy. 1 nỗi nghi vấn mà cảnh sát đang nghĩ đến là...ko biết hắn có bị điên ko? Mà điên thì sao mà đi ăn trộm được, đã thế lại còn thoát ần thoát hiện nữa. Họ dẹp ngay ý nghĩ đó đi. 2 vấn đề đó đang gây sức ép cho cảnh sát toàn quốc.

Bảo Trân ngồi bó gối trước hiên nhà. Ngồi mãi cũng cảm thấy chán, cô bước vào phòng khách ngồi, miệng \*\*\*\*\* thảm kè-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó:

-Quý Nguyên lại đi ra ngoài nữa rồi. Dám lợi dụng lúc mình tìm hộp kem dâu thì bỏ chạy, ghét thật. Lát về xử tội hắn vậy! (Nguyên: Hắt..xi...ai rửa mình thế nhỏ?)

Trân cúi xuống gầm TV lấy đại 1 tờ báo ra, lật từng trang tìm mục truyện cười. Nhưng khi đến mục “Tin đặc biệt! Tin nóng hổi!”, Trân dừng lại, mắt nhìn trừng trừng tỏ vẻ ngạc nhiên vào tấm hình trên trang báo....

-Cô gái này.....

“Cô dâu bị bắt cóc trong ngày cưới?”

Trân liếc mắt đọc tiêu đề bài báo, rồi nhìn lại tấm hình kia. Cô gái trong hình giống Trân như hai giọt nước. Dưới tấm hình còn có ghi dòng chữ “Tiểu thư Hoàng Hạ Quyên”.

-Ồ, cô gái này đẹp quá! Dù ko hiểu sao mình và cô ta giống nhau đến thế, nhưng chắc chắn là mình đẹp hơn!

Trân nói 1 câu vô cùng tự tin. Cô bỏ qua bài báo đó mà tiếp tục lật sang mục truyện cười. Từ ngày sống ở nhà Nguyên, Trân ít quan tâm đến những chuyện thiên hạ. Theo nhận xét của riêng cô, hiện tại như vậy là sống tốt rồi. Cô cũng rất muốn nhớ lại, nhưng cứ nhớ đến 1 chi tiết nhỏ nào đó là đầu Trân lại đau như búa bổ. Nguyên dặn cô nhớ được cái gì thì nhớ, ko thì thôi.

Chiếc chuông gió trước cửa kêu lên leng keng. Thanh Nguyên về. Trân ngược mắt lên nhìn, từ từ gấp tờ báo lại. Nguyên ngồi phịch xuống ghế cạnh Trân, đồ cái túi đen xuống. Nữ trang, ngọc trai, pha lê, kim cương.....rơi xuống mặt chiếc bàn gỗ. Bên cạnh Nguyên còn có 1 chiếc hộp trắng gắn nơ hồng. Trân nhìn đồng trang sức, dấu môi ra phụng phịu:

-Anh giới lắm, dám bỏ tôi ở nhà 1 mình!

-Xi...đẹp cái mặt đó đi. Cô đi theo chỉ tớ gây rắc rối! Dắt cô đi 1 lần thôi tôi cũng đủ tổn rồi! – Nguyên bĩu môi.

-DÁM NÓI TÔI THẾ HÀ????.....ơ.....

Trân hét lên định cãi lại...nhưng cô im lặng ngay.....vì cái thứ-lạ-mặt đang được Nguyên bế trên tay đưa ra trước mặt cô. Một bất ngờ nhỏ trong chiếc hộp trắng gắn nơ hồng.

-Oa, dễ thương quá! Ở đâu ra vậy?

Một chú cún xù lông trắng muốt bé xíu xiu, run rẩy từng hồi trong lòng bàn tay Nguyên. Trân khẽ đưa tay nựng vào cái cổ đầy lông tơ cực mịn của con cún.

-Mua, cô ở nhà 1 mình vào giờ này chắc cũng buồn, nguy hiểm nữa nên tôi đem nó về bầu bạn với cô!

Nguyên cười tinh nghịch, đưa con cún vào vòng tay của Trân.

-Hihi. Nhìn yêu quá à! Yêu ko chịu được! – Trân ôm con vật bé tí vào lòng. Con cún ấy vẫn cứ run lên, đôi mắt to tròn long lanh, cả cái mũi ươn ướt nữa, xinh vô cùng! Trân hồn nhiên cười, vuốt ve con cún. Rồi 1 bóng đèn 220V hiện ra trong đầu Trân. Cô cười ranh mãnh nhìn Nguyên rồi quay lại nhìn bé cún đáng yêu.



-Cún ơi! Chị đặt tên cún là Anvil nhé!

Nguyên đang đếm số lượng trang sức thì giật mình, quay phắt lại lườm Trân gằn giọng:

-Ê, cô giỡn mặt với tôi đó hả?

-Hớ? Giỡn mặt gì? – Trân chớp mắt ngây thơ.

-Hừ.....đừng tưởng tôi ngu nhé! Ý cô muốn nói con chó đó như là tôi chứ gì.

-O, tôi nói thế bao giờ, cái này là anh tự nhận nhé, ko liên quan đến tôi! Với lại, anh mua em cún này về cho tôi thì tôi có quyền quyết định đặt tên cho nó, thấy tên nào hợp thì tôi đặt thôi. Tôi quyết định tên nó sẽ là Anvil!

Trân là lưỡi chọc tức Nguyên rồi ngững nguẩy đi thẳng vào phòng, bỏ lại Nguyên nhà ta nổi giận đỏ cả mặt, phòng má lên và “trùng phạt” cái sàn nhà ko thương tiếc. (=.=” nhây rằm rằm đây ăk)

Sáng chủ nhật tinh mơ, những hạt nắng tinh nghịch cố gắng lườn lách qua các kẽ lá để báo hiệu ngày mới đã đến cho con phố toàn biệt thự này.

Tại ngôi nhà ở cuối đường, trong căn phòng màu kem tươi sáng, một người con trai có nét đẹp lãng tử mệt mỏi mở mắt ra. Là Hải Thanh. Anh có cảm giác như đang có hàng nghìn tảng đá đang đè lên người mình. Mệt mỏi quá! Bên ngoài trời thời tiết tươi đẹp thế nào thì trong căn phòng màu kem này chỉ là những mảng mây đen u tối. Một tháng mà cứ như 1000 năm. Hải Thanh nhìn sang tay mình, là tấm hình chụp chung của anh với Hạ Quyên. Đôi mắt nâu của anh chùng xuống, trong đó chứa 1 nỗi buồn khó tả. Anh chẳng ngủ ngon được ngày nào, mắt thâm quầng như 1 lớp phấn màu đen được tô dày đặc vào vậy. Hải Thanh gượng dậy, mái tóc anh bù xù lên nhưng ko làm giảm đi vẻ đẹp trời cho mà còn làm anh cá tính hơn với phong cách “bụi”. Hải Thanh nhào người sang cái tủ nhỏ cạnh giường lấy chiếc điện thoại và mở nguồn. Vài giây sau, hình nền của điện thoại hiện lên làm anh càng thêm đau xót. Một cô gái xinh đẹp với mái tóc dài suông mượt bay bay trong gió. Cô cười rất tươi với cây kem hương vani bên cạnh. Hạ Quyên là người con gái vô cùng quan trọng của Hải Thanh, vì cô anh có thể từ bỏ hết tất cả mọi thứ, ngay cả tiền tài và địa vị.

-Hải Thanh, con dậy chưa?

Bà Vân Anh – mẹ của Hải Thanh gõ cửa phòng, dịu dàng gọi.

-Con dậy rồi thưa mẹ! – Hải Thanh uể oải nói vọng ra.

Bà Anh nhẹ đẩy cửa bước vào. Nhìn đứa con trai của mình ngày càng tiêu tụy đi, người mẹ nào lại ko xót. Hải Thanh ko nhìn mẹ, mắt vẫn dán vào màn hình điện thoại hồi, giọng anh chẳng còn tí sức sống nào:

-Có chuyện gì vậy mẹ?

Bà Anh nhìn con xót xa, gượng cười nói:

-Cũng ko có gì, mẹ chỉ định nhờ con đến Hana Plaza mua cho mẹ ít đồ thôi!

Hải Thanh nhìn ra cửa sổ, trời trong xanh phẳng phất nắng vàng. Hít lấy 1 ít ko khí thiên nhiên mang lại, anh quay lại mỉm cười dịu dàng với mẹ:

-Sao ko mua ở Bina Store hay Ohchi mà phải đi ra cái Hana tuốt ngoài biển vậy mẹ?

-Hi...thứ mẹ muốn mua chỉ có ngoài đó mới có!

Bà Anh cười. Những món đồ bà muốn ở đâu lại chẳng có, mục đích chính của bà là muốn Hải Thanh đi dạo xa cho khuây khỏa thôi, có thể gió biển trong lành sẽ làm anh vui bớt đi những tâm tư nặng nề khó nói.

-Dạ, vậy lát nữa con đi, giờ con phải rửa mặt đã!

-Ừ, lát con đi cẩn thận nhé. Mẹ có nấu món súp cua con thích đấy!

-Con cảm ơn mẹ! Hi.

Hải Thanh gấp lại chăn gối cho gọn gàng rồi đi đến tủ quần áo. Bà Anh nhìn con, khẽ thở dài. Bà hiểu cảm giác bây giờ của Hải Thanh. Hạ Quyên là cô con dâu bà hằng mong ước, vậy nên tin cô bị mất tích đã kích bà ko kém. Nhà họ Hoàng cũng ráo riết đi tìm nhưng chẳng được kết quả gì. Hải Thanh thì cứ như người mất hồn. Nhiều khi vào phòng con kiểm tra, bà nghe thấy tiếng Hải Thanh gọi tên Hạ Quyên ngay cả khi ngủ, chứng tỏ tình yêu của anh dành cho Hạ Quyên là vô bờ bến. Thấy cảnh đó bà chỉ biết cố gắng đẩy nước mắt vào trong. Nghĩ lại, bà càng muốn khóc thêm. Bà quay đi và bước ra khỏi phòng Hải Thanh trước khi mọi thứ vỡ òa.

\*\*\*\*\*

Hải Thanh đi xuống nhà với bộ đồ giản dị: áo sơ mi đen với quần jean trắng sang trọng. Bà Anh có công việc đi ra ngoài, ông Đan (ba của Hải Thanh) thì đang ở công ty. Ngồi xuống bàn ăn, 1 cô giúp việc bung đến cho Hải Thanh 1 bát súp nóng hổi. Anh cầm bát súp lên ăn từ tốn mà bên trong cổ họng lại

khô rất, đắng vô cùng.

-Anh này, em thấy món này có gì ngon đâu mà anh thích hay vậy? – Giọng nói của 1 người con gái vang lên.

-Sao em biết ko ngon? Ăn thử đi nè! – chàng trai kia nhẹ đưa muỗng súp lên miệng cô gái.

-Ko ăn đâu, nó nhót nhót nhìn thấy mà ghê! – Cô bấu môi.

-Ăn thử đi, anh đảm bảo ngon mà!

Sau 1 hồi nài nỉ, cô gái cũng chấp nhận ăn thử món súp của đó. Đôi môi đỏ hồng của cô miễn cưỡng mở ra cho người con trai đút muỗng súp vào.

-O, cũng ngon đấy chứ! – Cô gái chép chép miệng.

-Thấy chưa, anh đã bảo mà!

Chàng trai cười toe toét như con nít rồi cặm cụi ăn súp tiếp. Thấy thế cô gái cũng nắm lấy tay anh nũng nịu:

-Anh, em ăn nữa!

-Ko, đây là của anh mà.

-Cho em ăn đi! – Cô gái chu môi ra, nhìn đáng yêu cực kì.

Người con trai tình nghịch đưa tay lên chỉ vào má mình. Cô gái liếc xéo anh, do dự 1 lát rồi cũng chồm lên hôn cái chóc vào má người con trai. Cô cũng nhanh tay giựt lấy bát súp và ngồi ăn 1 cách ngon lành, còn chàng trai kia thì chống cằm ngồi nhìn bạn gái của mình, mỉm cười hạnh phúc.

-Cô đẹp cái này cho tôi đi! – Hải Thanh quay qua nói với cô giúp việc, tay đưa bát súp nóng còn hơn 1 nửa.

-Nhưng thưa cậu chủ, cậu chưa ăn. ....

-Cô cứ đẹp đi!

Hải Thanh lạnh giọng nói. Cô giúp việc kia nhanh chóng cầm lấy bát súp, còn anh thì đi thẳng ra ngoài. Trước cổng có 1 chiếc xe đợi sẵn. Người tài xế còn rất trẻ, chỉ hơn Hải Thanh vài tuổi đi lại mở cửa xe cho anh, kính cẩn hỏi:

-Thưa cậu, hôm nay chúng ta sẽ đi đâu?

Hải Thanh bước vào xe, rồi chậm rãi nói:

-Đến Hana Plaza!

-Vâng!

Người tài xế đóng cửa xe lại và chạy vòng qua chỗ ngồi của mình. Chiếc xe từ từ lăn bánh, Hải Thanh dựa người vào ghế. Tâm trạng anh vẫn chẳng khá hơn được xiu nào, dù chỉ là 1%. Những căn nhà chạy vụt qua, Hải Thanh thờ dài chống cằm suy tư, đôi mắt nâu sâu thẳm của anh nhìn vào 1 khoảng ko hư vô nào đó.....

-Hạ Quyên! Em đang ở đâu?.....

-Anvil oi, xuống ăn cơm nè!

Bảo Trân lấy cái muỗng gỗ leng keng vào chiếc đĩa sứ màu kem, cất giọng gọi với lên phòng khách.

Thanh Nguyên và con cún nghe thấy tiếng gọi thì lon ton chạy xuống bếp. Cậu cứ nghĩ là xuống sẽ thấy trên bàn đầy ắp thức ăn, ai ngờ.....

-Ủa? Cơm đâu? Sao cô bảo xuống ăn cơm?

-O, tôi gọi con Anvil của tôi chứ có phải gọi anh đâu!

Trân giả vờ ngây ngô nhìn Nguyên, tay đặt xuống sàn đĩa cơm cho chú cún. Anvil sủa lên 1 tiếng, vẫy đuôi và ăn ngon lành.

-Ash! Cô giận mặt với tôi đó hả? – Nguyên chau mày lại.

-Có ai rảnh đâu! Tôi kêu “Anvil” chứ đâu có kêu “Nguyên”, hay ý anh muốn tự nhận mình là..... – Trân nói lấp lửng, nhovn miệng cười gian.

-Cô đúng là đồ khó ưa mà! – Nguyên nghiến răng gằn giọng.

-Ôi, anh đừng có nghiêng răng như thế, mòn răng là xấu lắm đấy, hahaha. – Trần cười ha hả trêu chọc Nguyên.

-Hừ, ko nói chuyện với cô nữa, mắc công tôi tốn thọ thêm

Nguyên ức chế, vùng vằng bỏ đi lên phòng khách. Trần chạy theo nắm lấy tay áo cậu:

-Này, nhà hết đồ ăn với những đồ dùng cần thiết rồi, gần đây có khu tạp hóa, chợ hay gì ko? Tôi cũng cần mua đồ ăn cho Anvil nữa!

-Gần đây à? Hừm, xem nào.... – Nguyên đứng xoa xoa cảm lục lại cái bộ não của mình – Chợ xa lắm, hơn cả bệnh viện nữa, thường tôi cần gì thì chỉ vào khu trung tâm Hana Plaza thôi!

-Vậy hả? Thế anh dắt tôi đi đi, ko là trưa ăn mì gói đấy!

Nguyên lờn Trần, môi cậu cong lên:

-Tôi ko có rãnh, cô tự đi đi, ai biểu lúc này chợ tôi!

-Ồ, là do anh mà, có phải do tôi đâu!?

-Ai bảo ko? Miệng cô lên da non nên mới hay cãi tôi đó. Mệt, cô tự đi mà mua. – Nguyên phẩy tay xùy xùy.

-Ko đi phải ko?

Nguyên vừa quay đi thì một cảm giác rợn người chạy dọc sống lưng cậu, sát khí ở đâu ra bốc lên ngùn ngụt khắp phòng. Nguyên quay lại nhìn Trần, lùi ra sau mấy bước. Còn Trần thì tiến đến lại gần. Mặt Nguyên nhăn lại về “sợ sợ”, mắt giật giật lên.

-Thôi thôi, đi, tôi đi! Hic....sao đời tôi nó khổ quá vậy nè?

Cơ mặt Trần từ từ dần ra, môi nở 1 nụ cười mỉm chi xinh xắn. Xong cô đi lại vào trong bếp, xoa xoa cái cổ của con cún Anvil rồi nói:

-Anvil nè, ở nhà ngoan nha, chị đi mua đồ chút xíu rồi sẽ về chơi với cưng!

Nguyên đứng ở ngoài nghe thấy câu đó, liền liếc xuống Anvil, bĩu môi lắm bầm:

-Hừ, được cưng dzữ!

Bảo Trần đi vào phòng thay đồ. Cô chọn 1 chiếc váy xếp tầng màu hồng phấn với cái áo có ren trắng, thêm cái băng đô màu trắng trên đầu nữa cho dễ hoạt động và đi lại. Nguyên thì đi lại tủ đồ riêng của mình ở 1 góc trong phòng khách chọn 1 bộ đồ đen toàn tập rồi vào phòng tắm mà thay. Cậu còn chuẩn bị riêng cho mình 1 cái kính đen to đùng, cái mũ lưỡi trai và chiếc áo khoác cùng màu.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, Nguyên và Trần đóng cửa lại thật cẩn thận và cùng nhau đi đến Hana Plaza dưới bầu trời trong xanh và những đám mây trắng bồng bồng.

“Đó.....có phải là định mệnh?”

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Thắt Lạc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 3

Trung tâm Hana Plaza hôm nay đông nghịt người, khác hẳn với ngày thường. Đó là điều tất nhiên, hôm nay là chủ nhật mà. Chiếc xe đen sang trọng dừng lại trước cửa chính của khu trung tâm. Người tài xế trẻ bước xuống xe và nhẹ nhàng mở cửa cho cậu chủ của mình. Người ấy từ tốn bước ra. Khuôn mặt điển trai, mái tóc đen bóng mượt với dáng vẻ lịch lãm của người con trai đó làm cho mọi người xung quanh ko thể ko ngoái nhìn, dù anh ăn mặc giản dị, bình thường như bao người khác.

Hải Thanh định bước vào trong thì nghe thấy tiếng gọi của ai đó gọi anh vang lên....

-Anh Hải Thanh!

Là Bảo Kim Thư, hôm nay cô cũng đi đến Hana Plaza để xem tình hình khu thời trang của gia đình mình. Hải Thanh thở dài chán nản, nhưng cũng lịch sự chào lại.

-Xin chào Bảo tiểu thư!

-Hihi, hôm nay anh cũng đến đây à?

-Tôi đến mua ít đồ cho mẹ!

-Vậy à? Nhà em mới ra vài bộ đồ mới đấy, em nghĩ chắc sẽ hợp với bác lắm. Mình đi chung nha, anh mà từ chối là em buồn lắm đấy! – Thư khoác tay Hải Thanh nũng nịu, nhưng anh từ từ gạt ra, lạnh lùng đáp:

-Tùy cô thôi!

Nói xong Hải Thanh đi thẳng vào bên trong. Kim Thư đỏ mặt, ko phải ngượng hay xấu hổ gì, mà do Hải Thanh vừa làm lơ lời đề nghị của cô. Cảm giác khó chịu lắm nhưng đành chịu thôi.

2 người đó bước khuất vào trong trung tâm thì ở bên ngoài, Bảo Trân và Thanh Nguyên cũng vừa đến nơi.

-WOA! LỚN QUÁ!!!!

Bảo Trân hồ hởi reo lên khi thấy tòa nhà Hana Plaza to lớn với hơn 40 tầng.

“Hi, cứ như con nít ấy” – Nguyên che miệng phì cười rồi kéo tay Trân:

-Vào thôi, mua đồ nhanh còn về!

-O, chậm thôi!

Nguyên và Trân đi vào trong. Mọi người ở trung tâm ko thể ko chú ý đến 2 con người vô cùng “nổi bật” này. Cô gái trông xinh xắn, đáng yêu thì ko nói, cái vấn đề chính chính là “cây than củi” bên cạnh cô kia. Họ ko khỏi bàn tán xôn xao về chàng trai đen toàn tập ý.

-Cần mua gì?

-Ừm...cứ đi xung quanh xem sao! – Trân cười toe toét trả lời.

\*Tầng 1: Đồ gia dụng:

-Nguyên! Tôi thấy nên mua cái mâm nho nhỏ này nè, nhà chỉ có tôi với anh mà chơi nguyên cái mâm khổng bố!

Nguyên nhăn mặt:

-Này nhé, tôi cứu cô về, còn nuôi ăn ở nữa, nhiều đó chi phí tốn kém lắm rồi đó. Tiền ăn, tiền điện, tiền nước.....giờ còn đòi hỏi đủ thứ! Sao ko tự mua đi!?

-Tôi có tiền đâu mà mua.....

Trân xụ mặt xuống nói lí nhí. Lúc này trông cô vừa tội mà cũng rất đáng yêu. Ai mà ko xiêu lòng được chứ? Và tất nhiên, “người nào đó” cũng ko phải là ngoại lệ. Mặt Nguyên đỏ ửng lên, cậu gất nhẹ:

-Lấy nó đi!

Trân ngẩng mặt lên, nở nụ cười thật tươi. Nói cô như con nít, có lẽ là đúng thật. Bỏ cái mâm mini vào cái giỏ (của trung tâm), Trân vô tư chạy đi trước, cô còn quay lại lè lưỡi trêu Nguyên:

-Ai lên tầng 2 sau là đồ con rùa nhé! Lêu...lêu...

-Nè, đứng lại coi!

Nguyên gọi nhưng Trân mặc kệ, cô chạy tót đến cái cầu thang. Nguyên nhăn mặt rồi nói:

-Được, để xem ai là đồ con rùa!

Nguyên cầm cái giỏ rồi lùi lại lấy đà, sau đó chạy hướng đến cái cầu thang. Trân hoảng quá khi Nguyên sắp đến gần rồi, cô co giò chạy lên cầu thang. Nhiều người nhìn vào mà cũng phì cười: “Đúng là tuổi trẻ thích thật!” (=.=)

Hải Thanh đi tìm mua những thứ trong tờ giấy mẹ anh đưa. Kim Thư thì vẫn lèo đèo theo sau, cái miệng cô cứ hoạt động liên tục làm Hải Thanh thấy hơi khó chịu.

-Bảo tiểu thư! Cô có thể giữ khoảng cách với tôi được ko? Tôi thấy trong người hơi mệt, mà khi tôi mệt thì tôi muốn yên tĩnh. – Hải Thanh quay lại, nhẹ nhàng nói theo cách lịch sự vốn có.

Kim Thư im lặng ko đáp lại. Hải Thanh tiếp tục đi tiếp. Thư nhìn theo anh với ánh mắt chứa đầy lửa, ngọn lửa mãnh liệt của sự mù quáng.

-Hải Thanh, rồi anh cũng sẽ thuộc về em mà thôi! Em mà ko có được anh, thì ko đứa con gái nào có được, kể cả Hoàng Hạ Quyên!

Sau một hồi dạo hết nửa cái trung tâm, mua xong những thứ cần dùng, Trần kéo lấy vạt áo của Nguyên:

-Nguyên, tôi đói rồi!

Trần xoa xoa bụng nói.

Nguyên nhìn vào cái đồng hồ đeo tay được mạ vàng của mình, cũng đã 11g20 rồi. Vậy là họ đã ở đây tổng cộng 4 tiếng đồng hồ. Thường thì ở nhà, 11g là ăn cơm. Trần đói cũng phải, Nguyên cũng thấy đói rồi. Cậu hỏi:

-Cô ăn KFC ko?

-Đó là cái gì? – Trần ngây thơ hỏi.

-Haiz, có thể cũng ko biết hả? Là gà rán ý! Bắt mấy con gà đi làm thịt, rồi nó lăn, nó chiên, nó xù, ăn với tương cà + tương ớt, hiểu chưa? Ngoài ra còn có nhiều món ăn nhanh khác nữa, như phô mai que, bánh cá chiên, gà miếng...v.v....

-Hi, nghe hấp dẫn quá vậy! Vậy đi ăn đi, tôi muốn ăn thử lắm.

Mắt Trần long lanh nhìn Nguyên, Nguyên cười gật đầu rồi kéo tay cô đi đến Lotteria. (Chi nhánh trong Hana Plaza)

\*Lotteria:

-Kính chào quý khách!

Một cô gái đứng ở cửa nói. Trần bước vào mà ko khỏi trầm trồ. Quán đầy ắp những poster minh họa các món ăn, mùi thơm ngào ngạt tỏa ra khắp quán. Cô chép miệng, liếm mép tỏ vẻ thèm thuồng rồi chạy theo Nguyên đến quầy gọi món.

-Thưa, quý khách dùng gì?

Cô nhân viên nhiệt tình hỏi, mắt thì nhìn vào anh chàng đẹp trai, quyền rũ trong trang phục đen toàn tập đứng cạnh Trần (Nguyên đấy ăk). Nguyên ko thèm quan tâm, quay sang hỏi Trần:

-Cô ăn gì thì chọn đi!

-Ừm...món nào nhìn cũng ngon hết, biết chọn cái gì bây giờ!?

-Thì muốn ăn gì cứ chọn, sao khổ thế ko biết!? (Bắc thang lên mà hỏi ông trời ấy)

-Thế tôi muốn ăn.....cái này, này, này, cái kia nữa, cái đó.....

Trần đưa tay chỉ lia lịa, cô nhân viên nhìn mà choáng váng mặt mày. Nguyên thì hơi sững người 1 chút, ko ngờ sức ăn của Trần vẫn chưa đến đây.

Cô nhân viên méo mặt tính hóa đơn:

-Của quý khách là 936000 ăk! Xin ra bàn ngồi đợi 1 lát!

Trần lạnh chanh “giành quyền” đi trước, Nguyên bước chậm theo sau.

Gần 10 phút sau, cô nhân viên lúc nãy khệ nệ bưng 2 khay đồ ăn “khủng bố” ra. Sàn nhà mới được 1 cậu phục vụ lau, với lại 1 phần do 2 khay đồ ăn nặng qua nên cô ta trượt chân, thức ăn cũng theo đó mà “mọc cánh vút cao”. Một chén tương cà văng trúng chiếc áo trắng của Trần. Trần giật mình đứng bật dậy, cô nhân viên kia thì lồm cồm đứng dậy, luống cuống rồi rút xin lỗi:

-Tôi...xin lỗi cô! Tôi vô ý quá, cô có sao ko? Hic....cô có sao ko? Tôi sẽ chuẩn bị phần thức ăn khác!

-Ko sao đâu chị! Hi. – Trần mỉm cười, giọng dịu dàng – Xin hỏi, nhà vệ sinh ở đâu?

Cô nhân viên rụt rè chỉ nhà vệ sinh cho Trần. Đây là nhà vệ sinh được xây theo phong cách liên thông giữa quán với khu mua sắm. Trần cảm ơn rồi quay lại nói với Thanh Nguyên:

-Này, anh ở đây ăn trước đi nhé, nhớ chừa phần cho tôi đó!

-Xi, tôi có phải heo như cô đâu!

Trần liếc xéo Nguyên 1 cái sắc lẹm rồi bỏ đi về phía nhà vệ sinh.

Kim Thư lấy bộ trang điểm của mình ra và trau chuốt lại nhan sắc. Cô ko hề đẹp khi để mặt mộc, chỉ khi đã trang điểm thì mọi người mới chú ý đến cô thôi. Nhiều khi cô cũng thấy ghen tị với Hạ Quyên. Hạ Quyên xinh đẹp, giỏi giang về mọi mặt, có cá tính, còn cô thì ko thể bằng. Dù trong trường cấp 3 có tổ chức những cuộc thi “Nữ sinh thanh lịch”, Hạ Quyên luôn đạt giải nhất, còn cô thì nhì. Lúc nào cô cũng thua 1 bậc. Cái gì cũng được, nhưng tuyệt đối Hải Thanh thì ko. Kim Thư yêu Hải Thanh khi mới bước vào cấp 3, lúc đó cô dịu dàng, dễ mến chứ ko kênh kiệu, ngạo mạn như bây giờ. Tình yêu đúng là làm con người ta thay đổi rất nhanh. Thư nhìn vào gương cười chua xót. Cô biết bản thân mình ra sao, nhưng khi đã lún sâu vào lưới tình mù quáng rồi thì ko thể nào thoát ra được nữa.

Đánh 1 ít phấn cho 2 má hồng hồng lên, Thư thu dọn lại những món đồ của mình bỏ vào túi xách mà ko để ý. ....có 1 người vừa mở cửa phòng vệ sinh ra và bước vào.

Bảo Trân tay day day vết bẩn trên áo. Cô đi lại gần cái bồn nước rửa tay kế bên Kim Thư. Thư lo nhìn vào chiếc gương hình trái tim nho nhỏ trên tay mà ko thêm chú ý đến xung quanh.

-Cô gì ơi. ....cô có khăn giấy ko?

Trân quay qua nhìn Kim Thư hỏi. Thư ngừng lại, đóng nắp chiếc gương vào thật nhẹ nhàng như sợ nó đau vậy, ngẩng mặt lên nói:

-Tôi ko. ....

Vừa mới nói 2 từ thì Kim Thư im bật đi.

Một nỗi sợ hãi hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp của Kim Thư, sợ hãi tột độ, chiếc gương trên tay rơi xuống nền nhà vỡ tan.

-Hả? Tôi chỉ hỏi cô có khăn giấy ko thôi!? – Bảo Trân nhướn mày khó hiểu, tiếp tục hỏi.

Kim Thư tái mặt đi, người run lên bần bật từ từ lùi lại về phía sau.

-Này, cô ko sao chứ? Sao mặt tái mét thế này?

Trân tiến lại gần, đưa tay lên định xem Thư có bị gì ko.

-KO! ĐỪNG CÓ CHẠM VÀO TÔI!!!!!!!!!!!!!!!

Kim Thư hét lên hoảng hốt, cô đẩy Bảo Trân sang 1 bên rồi xoay nắm cửa bỏ chạy ra khỏi nhà vệ sinh. Trân đứng như trời trồng nhìn theo, miệng lắp bắp:

-Cô ta sao thế nhỉ? Hay là có vấn đề?

Sau 5 phút, Trân lắc đầu cho qua rồi tiếp tục rửa vết bẩn trên áo.

Hải Thanh đang đứng ở tầng đồ gốm sứ để chọn 1 bộ tách mới cho gia đình. Bỗng Kim Thư chạy đến chụp lấy cánh tay anh với vẻ mặt thất thần như mới gặp ma vậy. Hải Thanh giật mình, sau đó lại nhăn mặt khó chịu, nhưng khi thấy khuôn mặt tái mét đầy sợ hãi của Kim Thư thì anh mới thắc mắc hỏi:

-Bảo tiểu thư! Cô làm sao thế?

Thư khụy xuống sàn nhà, toàn thân vẫn ko có dấu hiệu ngừng run rẩy.

Hải Thanh cảm thấy lạ lùng về thái độ của Kim Thư. Từ lúc vào trung tâm mua sắm đến trước khi đi vào nhà vệ sinh cô luôn bám lấy anh, miệng thì nói ko ngừng nghỉ. Thế mà chỉ mới vài phút đi ra cô như gặp phải cái gì kinh hoàng lắm vậy. Kim Thư ngồi trên sàn, miệng mấp máy nhỏ, nhỏ đến nỗi Hải Thanh ở bên cạnh mà cũng ko nghe được:

-Ko....sao lại....lại như vậy được....? Cô ta....cô ta chết rồi cơ mà.....ko thể như....thế....

-Hử? Cô nói gì?

Hải Thanh hỏi. Nhưng đáp lại anh chỉ là sự im lặng. Hàng mi cong của anh rung động rồi dịu xuống, khẽ nói:

-Nếu cô mệt, tôi đưa cô ra xe về nhé!

Kim Thư khẽ gật đầu. Hải Thanh dìu cô đứng dậy rồi đi về phía thang máy.

~oOo~

-Sao cô đi lâu thế hả? Đợi này giờ!

Nguyên chống tay lên bàn, miệng ko ngừng cầu nguyện khi Trân bước ra khỏi nhà vệ sinh và ngồi xuống ghế.

-Tôi rửa mặt nó mới phai màu đi chút xíu đấy. Mà này giờ cũng mới có 10 phút chứ lâu cái gì đâu, anh cứ thích làm quá lên.

-Ồ, 10 phút của cô bằng nửa tiếng đồng hồ đấy! – Nguyên cắn 1 miếng bánh hamburger nói mỉa Trần.

Trần ko thèm quan tâm, cô bỗng nghĩ đến sự việc lúc nãy. Uống 1 ngụm sữa tươi xong, cô nhìn Nguyên nói 1 cách nghiêm túc:

-Nguyên, hỏi cái này cái!

-Vụ gì?

-Tôi có xinh ko?

-Xấu hơn cả mẹ! – Nguyên cầm ly coca lên uống nói tỉnh bơ.

Trần trừng mắt nhìn Nguyên, cậu cười xoà:

-Ừ thì xinh! Rồi sao?

-Lúc này tôi đi vào phòng vệ sinh có gặp 1 cô gái, cô ta đẹp lắm! Tôi hỏi cô ấy có khăn giấy ko, cô ấy quay qua nhìn tôi thì tự nhiên mặt tái mét, tôi định lại gần xem cô ta có bị làm sao ko thì cô ta lại hét lên rồi bỏ chạy. Bộ mặt tôi làm cô ta sợ hả?

-Ồ, đúng rồi! Cái hình dạng mình người mặt heo của cô ai thấy mà ko sợ, cô ta bỏ chạy là phải. Há há há.

Nguyên cười phá lên khoái chí, trong khi Trần như 1 ấm nước sôi chuẩn bị trào ra. Cô cúi đầu xuống ăn như hạm, nhanh vô cùng, ăn luôn cả phần của Thanh Nguyên cho bỏ ghét.

-Ê, ai cho cô ăn phần của tôi chứ? Tránh ra coi!!! – Nguyên bật dậy dùng 2 tay đẩy mặt và tay của Trần ra.

-Ai bảo anh dám nói tôi như thế?.....Ặc....nước....nước.....

Trần đang nói thì bị nghẹn, dùng tay ra hiệu cho Nguyên lấy nước giùm. Nguyên luống cuống lấy đại ly coca của mình đưa cho Trần. Cô giục mạnh uống lấy uống để ko cần giữ ý tứ như sợ ai đó giành với cô vậy, nên từ nghẹn lại sang sặc.

-Từ từ thôi, ko có ai giành đâu! – Nguyên vỗ vỗ lưng Trần, 1 tay lấy khăn lau miệng cho cô 1 cách dịu dàng.

-Ồ.... – Trần đáp lại 1 cách ngượng ngùng, khuôn mặt baby của Nguyên gần sát mặt Trần làm tim cô bỗng đập nhanh 1 cách kì lạ, mặt ửng hồng lên.

-Sao mặt đỏ vậy? Sốt àk? – Nguyên thấy mặt Trần đỏ thì đưa tay lên trán cô hỏi thăm.

-Ko...ko.... – Trần ấp úng.

-Bị gì vậy? Uống thêm xíu nước đi này. Ngồi đây đợi, tôi đi lấy thêm khăn giấy!

Nguyên cười rồi đứng dậy bước đi. Trần mỉm cười nhìn theo rồi quay ra ngoài cửa sổ. Con đường người đông đúc tấp nập trong cái nắng nóng oi bức. Tâm trạng cô đang yên bình như sóng biển lặng. Nhưng nó như bị dập tắt ngay khi 1 chiếc Mercedes đen dừng lại trước cổng sau của Hana Plaza cạnh quán Lotteria. Một người con trai đi 1 người con gái đi vào xe. Trần nhìn chăm chú vào người con trai đó, sao cảm giác này.....thân quen quá!?

Con nhúc đầu lại ào tới. Trần ôm lấy đầu gục xuống mặt bàn. Nguyên lấy giấy xong, đi lại bàn thì thấy hành động của Trần rất lạ liền lay vai cô:

-Này! Bị sao thế? Bảo Trần!!!

-Nhức.....đầu tôi nhức.....đau quá! – Trần nói lấp bắp.

Nguyên lo lắng nhìn Trần. Cậu kéo ghế lại ngồi cạnh cô rồi đặt tay lên nơi thái dương của Trần xoa nhẹ. Trần mở bừng mắt ra. Một cảm giác dễ chịu đang lan tỏa. Người cô từ từ thả lỏng ra, ko còn căng thẳng nữa.

-Đờ chưa? – Nguyên thu tay lại chống cằm nhìn Trần hỏi.

-Hihi, cảm ơn, đỡ rồi! – Trần gượng cười.

-Ừ, vậy bây giờ đi về nhé!

Trần gật đầu. Nguyên đặt giỏ đồ lên kiểm tra lại. Trần ngoái đầu nhìn ra cửa sổ. Chiếc xe đã biến mất, nhưng dư âm thì vẫn còn. Khuôn mặt đó.....sao lại quen thuộc đến thế?

Nguyên lên tiếng làm ý nghĩ của cô bị đứt đoạn.

-Về thôi!

Bước ra khỏi cửa Lotteria, Nguyên nheo mắt lại tránh những nắng vàng tinh nghịch. Cậu lôi chiếc kính trên cổ áo đeo vào. Nhìn sang Trân, cô ko có nón và áo khoác. Làn da trắng ngần kia bị ảnh hưởng thì còn gì là đẹp. Nguyên kéo Trân nép vào sau lưng mình, cởi áo khoác và nón ra đội cho Trân.

-Sao ko đội đi? Trời nắng gắt lắm đây! – Trân nhú mồm cời nón ra đội lại lên đầu Nguyên, áo khoác cũng ấn vào tay cậu.

-Cô đội đi, tôi ko sao! Con gái con đưa ra đường ko mang áo khoác gì cả. Sau này đi đâu nhớ mang theo nón, khẩu trang, áo khoác nghe chưa? Ko là nếu trúng nắng phải đem cô vào bệnh viện nữa, rắc rồi! – Nguyên chép miệng cời nón đội lên đầu của Trân.

Trân cười. Đôi mắt long lanh ánh lên vẻ tinh ranh nhưng đẹp vô cùng. Cô mặc nhanh chiếc áo khoác của Nguyên rồi họ bước đi dưới ánh nắng chói da cháy thịt. Nhưng ko phải vì thế mà mất hết khung cảnh. Nguyên và Trân trên đường đi vẫn liên tục trêu chọc lẫn nhau, Trân cũng ko màng đến hình ảnh của người con trai kia nữa. Trân tung tăng bước đi, Nguyên thì càng ngày càng đi chậm lại. Đôi mắt được giấu trong chiếc kính đen to bản kia dần hoa đi, nhưng mặc kệ, cậu vẫn gắng sức đuổi theo Trân. Họ còn cách ngôi nhà nhỏ đến gần 1km.

\*1:00 p.m

Ame ni nureta hoho wa

Namida no nioi ga shiita

Yasashi manazashi ino

Tabibito.....

Giọng hát trong trẻo trong chiếc điện thoại di động nhẹ nhàng vang lên. Trân mê tít bài hát này của Nguyên. Giai điệu du dương, pha lẫn tâm trạng buồn thương với giọng hát ngọt ngào của Makino Yui, bài hát “You Are My Love” càng hay thêm gấp bội phần.

-Trân à! Cô nghe bài đó ko chán hả? Tôi thì chán rồi đây! – Nguyên nằm trên ghế sofa cạnh Trân (Trân thì ngồi :D) mắt nhắm lại ngán ngẩm nói.

-Hi, ko chán! Bài hát này hay cực, tôi chẳng thấy chán chút nào cả.

Bảo Trân xoay người qua, bó xù mái tóc màu đỏ ánh tím của Nguyên lên tỏ vẻ thích thú. Nguyên cũng nằm yên cho cô nghịch thế nào thì nghịch. Ai có nhìn vào chắc cũng sẽ nghĩ đây là 1 cặp vợ chồng mới cưới sống hạnh phúc, bình yên trong căn nhà nhỏ được bao quanh bởi hàng hoa giấy đủ màu sắc mỏng manh.

Ngã lưng nằm chưa đầy 15 phút, chiếc quạt điện được mở số mát nhất nhưng sao toàn thân của Nguyên nóng lên hừng hực, khuôn mặt trắng mịn đang bị những giọt mồ hôi “xâm lược” và dần chuyển sang màu đỏ ửng. Bảo Trân thấy lạ liền cuống cuống lay người Nguyên, hốt hoảng hỏi:

-Nguyên, anh bị sao vậy? Tự nhiên người nóng thế này!?

Nguyên thờ khó nhọc ko trả lời, mắt cậu từ từ hé ra, nhưng tất cả thực quá mơ hồ!

-Tôi...mệt, muốn nghỉ! – Nguyên nói.

“Hừ! Chắc định kiếm cớ ko làm việc nhà đây mà. Được lắm, anh biết tay tôi!” Trân thầm nghĩ.

“BÓP! BÓP!”

-ASH!!!! CÔ LÀM CÁI TRÒ GÌ THẾ HẢ? MUỐN GIẾT NGƯỜI SAO?????

Nguyên bật dậy sau khi bị Trân đánh 2 cái vào ngực. Vẻ mặt mệt mỏi của cậu đang xuống sắc dần đi, từ từ rồi ngã phịch xuống sofa.

-Nguyên! Nguyên! Anh sao thế? Tỉnh dậy đi! – Trân hốt hoảng gọi nhưng ko hề có hồi âm – Hic...làm sao bây giờ?

Trân loay hoay tìm cách. Lát sau cô dùng hết sức lực nhỏ nhoi của mình để kéo Nguyên ngồi dậy và đỡ cậu đi vào phòng. Một cô gái nhỏ nhắn cao 1m63 gồng mình lên đỡ 1 tên con trai cao 1m8, nhìn sao thấy tội ghê!

Thả Nguyên nằm xuống giường, Trân lau mồ hôi trên trán rồi đầm đầm vào vai cho đỡ mỏi. Bật quạt ở mức độ vừa đủ mát, Trân mở cửa sổ phòng ra cho thoáng. Kéo rèm lại cho căn phòng ko bị nắng trưa phá đám, cô chạy lại sờ trán Nguyên.

-Nóng quá!

Trân mím chặt môi lại. Cô đi xuống bếp lấy 1 thau nước và 1 chiếc khăn sạch để chườm trán cho Nguyên. Trân nhúng chiếc khăn vào nước rồi vắt chừa lại ít nước cho mát đắp lên trán Nguyên. Nguyên ngủ thiếp đi, trông mệt mỏi vô cùng. Trân lấy thêm 1 chiếc khăn nữa để lau người hạ nhiệt cho cậu. Cô nhẹ nhàng lau xung quanh cổ, tay và mặt Nguyên. Đến phần ngực thì cô cảm thấy ngại, nên chỉ lau phần dưới cổ một chút. Con cún Arvil nằm xuống cạnh chân của Trân, bộ lông xù mềm mượt của nó cứ cạ cạ vào chân cô. Trân cúi xuống bế con cún lên:



-Anvil, ở nhà trông anh Nguyên cho chị, chị đi tìm bác sĩ về khám cho anh ấy, nhé!

Trân hôn nhẹ lên cái mũi ươn ướt của Anvil rồi đặt nó xuống sàn, cô quay lại nhìn Nguyên. Khuôn mặt đẹp như thiên thần ấy đang biểu lộ vẻ khó chịu, hơi thở mệt nhọc thờ ra từng hồi. Trân đưa tay búng cái chóc vào má Nguyên, cậu nhăn mặt rồi ngủ tiếp. Trân vẫn nhìn Nguyên 1 cách xót xa, cô cúi mặt nói nhỏ:

-Đồ ngốc! Làm gì mà để ra thế này vậy hả?

Trân quay mặt qua 1 bên, đưa tay quạt đi giọt nước li ti ở khóe mắt rồi nói tiếp:

-Ở nhà đợi tôi, tôi đi kiểm bác sĩ về cho anh!

Đưa tay nhúng lại chiếc khăn trên trán Nguyên vào thau nước, Trân vắt nhẹ nhàng rồi đắp lên trán cậu. Cô đứng dậy, mở tủ đồ của mình ra lấy 1 chiếc quần dài với 1 chiếc áo sơ mi và đi vào phòng tắm thay. Khi đã chuẩn bị xong xuôi, Trân cầm lấy chiếc áo khoác và nón của Nguyên toan bước ra khỏi cửa. Nhưng cô khựng lại, nhìn vào căn phòng nơi Nguyên đang nằm, Trân thì thầm:

-Đợi tôi đây, đồ cây sào di động!

Đóng cửa nhà lại thật cẩn thận, Trân chạy ngay đến bệnh viện Đa khoa Thành phố cách đó đến 4km.

“Anh không được xảy ra chuyện gì nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thất Lạc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 4

\*Dinh thự nhà họ Bảo:

Trong căn phòng màu xanh biển, một cô gái xinh đẹp đang nằm trần trọc ko yên trên chiếc giường êm ái được đặt làm theo phong cách của 1 công chúa.

Bảo Kim Thư về nhà mà vẫn chưa hết hoảng sợ. Cô tự nhốt mình ở trong phòng mà ko cho bất cứ ai đi vào đã 2 tiếng đồng hồ rồi. Tâm trạng của Kim Thư bây giờ vô cùng bấn loạn. Hình ảnh người con gái ở trong nhà vệ sinh của Hana Plaza ấy cứ ám ảnh cô mãi. Thư cứ tự lẩm bẩm 1 mình hoài ko ngừng nghĩ:

-Ko....tất cả....chỉ...chỉ là ảo....giác..... Chỉ là...ảo giác thôi!.....

Minh Duy vừa mới từ đi công việc về, anh hỏi những người giúp việc tiểu thư ở đâu. Họ kể cho anh nghe những thái độ kì lạ của Kim Thư. Minh Duy nhanh chóng vứt cái áo khoác sang 1 bên rồi chạy lên lầu. Đứng trước cửa phòng Kim Thư, anh gõ cửa nói vọng vào trong:

-Tiểu thư! Là tôi, Minh Duy đây! Cô ra mở cửa cho tôi đi!

Kim Thư giật nảy mình lên vì tiếng gọi. Cô hét lên:

-ĐI ĐI! ĐỂ TÔI YÊN!!!!

-Cô ko ra mở là tôi phá cửa vào đây!

-TÔI BẢO LÀ ĐI ĐI! ĐIẾC HAY SAO MÀ KO NGHE THẤY?????

Minh Duy nắm chặt 2 bàn tay lại. Sao có thể để Kim Thư 1 mình được? Anh ở bên Kim Thư từ nhỏ, chẳng lẽ lại ko hiểu tính tình của cô sao? Anh lùi lại vài bước lấy đà và xông đến phá cửa. Cánh cửa bung ra, đổ sập xuống làm Kim Thư giật thót người quay lại.

-Tiểu thư!

-Tại sao anh ko nghe lời của tôi!? – Thư gất lên, úp mặt vào gối.

-Cô có chuyện gì vậy? Ko khỏe sao?

-Chẳng sao cả. Đừng có lo chuyện bao đồng.

Sau câu nói ấy của Kim Thư, tất cả mọi thứ chìm vào im lặng.

Lấy lại bình tĩnh, Kim Thư ngồi dậy và bước xuống giường, cất giọng lạnh lùng:

-Gọi người đến thay cánh cửa khác cho tôi. Còn anh mau xuống chuẩn bị xe, đưa tôi đến bệnh viện Thành phố!

-Cô bệnh sao? Bây giờ cô thấy trong người như thế nào? – Minh Duy lo lắng hỏi.

-Làm nhanh đi, 5 phút nữa tôi xuống.

Duy đứng im lặng nhìn Thư. Lúc nào cũng vậy, cô chẳng xem anh ra gì ngoài cái danh phận “đầy tớ”. Nhưng anh luôn chịu đựng tất cả, chỉ vì 1 chữ “yêu” ko bao giờ thành.

-Sao còn đứng đó? Tôi bảo nhanh lên cơ mà!

Thư tròn mắt lên nhìn Minh Duy. Anh chợt nhận ra nãy giờ mình vẫn chưa ra khỏi phòng Thư, nhẹ cúi xuống chào rồi lặng lẽ đi ra ngoài.

\*\*\*\*\*

\*\*\*\*\*

Dưới cái nắng trưa hè oi ả, một cô gái nhỏ nhắn đang dốc sức chạy nhanh trên con đường được tráng nhựa dài thẳng tắp. Cánh cửa bệnh viện Thành phố đã hiện ra trước mặt. Trời trưa nắng gắt nên xe cộ ko qua lại nhiều, điều đó giúp Bảo Trân chạy nhanh hơn và qua đường một cách khá dễ dàng.

Trân ôm ngực thở dốc, cô chạy suốt từ nhà đến đây. Lâu lâu cô cũng có dừng lại nghỉ ngơi vài phút nhưng cứ như thế, cô lại nghĩ đến Nguyễn. “Nếu ko nhanh lên thì anh ấy chết mất”. Cái ý nghĩ đó cứ vang lên làm cô gắng sức chạy nhanh hơn nữa.

Đi thẳng vào trong bệnh viện, hỏi thăm 1 vài người về phòng khám của anh bác sĩ đẹp trai nhuộm tóc màu vàng nâu, Trân men theo hành lang tầng 4 để kiểm phòng khám số 7. Bỗng Trân nhìn thấy cô y tá lần trước đã ngồi nói chuyện mình, cô chạy đến gần và gọi:

-Chị ơi!

Cô y ta kia nghe tiếng gọi bất giác quay lại. Thấy Trân, cô nở nụ cười thật tươi:

-À, là em à? Sao hôm nay lại đến đây? Sức khỏe thế nào rồi?

-Dạ em vẫn khỏe! Chị ơi, cho em hỏi cái anh bác sĩ lần trước khám cho em hiện giờ đang ở đâu vậy? Em có chuyện gấp cần tìm anh ấy ngay bây giờ!

-Em nói bác sĩ Dương hả? Cậu ấy đang ăn trưa dưới canteen đây!

Trân nghe xong liền toan chạy đi, nhưng rồi cô đứng khựng lại:

-Em...ko biết đường! Phiên chị hướng dẫn giúp em được ko? – Trân cúi mặt ngượng ngùng hỏi.

-Hi, được chứ! Giờ em đi thẳng đến cuối hành lang, rồi quẹo phải, đi hết cái cầu thang bên xong đi thẳng chút xíu nữa là tới canteen, cái chỗ bán đồ ăn thức uống đấy!

-Em cảm ơn chị nhiều lắm! Chào chị em đi! – Trân cười vể biết ơn rồi chạy đi.

Ngay lúc Trân chạy đi thì Bảo Kim Thư bước ra khỏi phòng khám số 6. Cô đến bệnh viện để khám xem mình có bị bệnh gì ko khi mà lại thấy cô gái kia có khuôn mặt của Hoàng Hạ Quyên. Bác sĩ khám xong thì Kim Thư vô cùng bàng hoàng khi nghe nói rằng mình ko bị gì cả, mọi thứ đều hoàn toàn bình thường. Vậy chắc chắn khuôn mặt đó, ko phải là ảo giác. Thấy bóng dáng của Bảo Trân khuất dần nơi cuối hành lang, Kim Thư chạy theo, với một tia sáng độc ác lóe lên trong mắt.

Bảo Trân chạy đến canteen. Gương mặt vị bác sĩ trẻ tài năng đập ngay vào mắt cô ở trước mái hiên canteen bệnh viện. Trịnh Văn Dương đang ngồi vắt chéo chân ăn 1 ít cơm với cá và 1 ly cafe thơm lừng. Trân mừng rỡ như bắt được vàng, cô nhanh chân chạy đến và hét lớn:

-BÁC SĨ!!!!!!!!!!!!!!

Nghe thấy tiếng gọi với volume vượt mức tối đa, Dương ngó nghiêng tìm kiếm xem ai là người phát ra giọng gọi đó. Rồi anh thấy Trân đang chạy về phía mình liền mỉm cười nhẹ nhàng:

-Là cô bé của thằng Nguyễn đây mà. Sao hôm nay em lại đến đây?

Trân nín lại tay Dương, khuyu xuống thờ hồn hển, nói câu còn câu mắt:

-Bác sĩ.....cứu....Nguyễn.....gi đó.....nhà.....

-Hả? – Dương nghếch mặt khó hiểu. Trân hít lấy 1 hơi dài rồi nói:

-Bác sĩ mau đến cứu Thanh Nguyên đi! Anh ấy bị cái gì đó đang nằm ở nhà đấy! Bác sĩ mau đến giúp đi, em xin bác sĩ đấy!

-Sao? Nó bệnh hả? Bị gì? Như thế nào? Triệu chứng ra sao? – Dương đứng bật dậy khỏi ghế hồi 1 tràng.

-Ko biết.....người đồ.....nóng!.....

-Bình tĩnh, nghe tôi nói đây! Giờ em ra trước cổng bệnh viện đợi tôi 1 lát, tôi lên phòng khám lấy đồ rồi chúng ta đi!

-.....Dạ!.....

Trần gật đầu chạy đi. Dương uống nốt ly cafe rồi đi thẳng lên phòng khám. Đến chân cầu thang anh bỗng dừng lại, quay ra đằng sau định nói với Trần gì đó. Nhưng anh im lặng khi thấy 1 bóng người lạ mặt thấp thò ở bụi cây đang rón rén đi theo Trần. Dương chau mày nhìn theo rồi ngoảnh mặt đi lên phòng, trong đầu hiện lên suy nghĩ: “Cốm sao? Vậy thì mình ko thể chậm trễ được!”

-Hic.....sao bác sĩ lâu ra quá ta?

Bảo Trần sốt ruột nhìn vào trong bệnh viện, xong lại nhìn ra đường. Lòng cô hiện giờ như lửa đốt, ko biết bây giờ ở nhà như thế nào rồi?

“Tin! Tin!”

-Cô bé, lên xe nhanh đi!

Một chiếc xe Mercedes màu trắng sang trọng thẳng gấp lại trước mặt Trần, Dương mở cửa kính ra giục. Trần đứng ngơ ra nhìn chiếc xe vô cùng đẹp và sang trọng. Dương tiếp tục hồi thúc:

-Nhanh lên đi! Em muốn thằng Nguyên chết sao?

Trần như bưng tỉnh khi nghe thấy cái từ “chết” ấy. Cô nhanh chân leo lên xe. Dương cài dây an toàn vào cho cô rồi phóng xe đi với tốc độ nhanh chóng mặt.

Kim Thư chạy ra cổng bệnh viện, tức khí nhìn theo bóng chiếc xe. Minh Duy điều khiển xe chạy đến trước chỗ cô. Thư bước lên xe rồi ra lệnh cho anh bám theo chiếc Mercedes trắng kia. Minh Duy ngập ngừng vài giây rồi cũng đạp ga phóng theo.

Ngồi trên xe, Trần cứ thấp thỏm ko yên. Cô đang lo lắng cho Nguyên, tên gốc điên khủng luôn trêu chọc mình. Dương đảo mắt nhìn Trần, lên giọng an ủi:

-Nó sẽ ko sao đâu. Cô bé đừng có lo quá!

Mắt Trần long lanh nhìn Dương rồi khẽ gật đầu. Dương nhìn xuống khắp người cô. Toàn thân có vài vết trầy xước, áo và mặt ướt đẫm mồ hôi. Anh hỏi cô chạy đến bệnh viện hay sao, và câu trả lời cũng là cái gật đầu về chắc chắn của Trần. Anh tròn mắt ngạc nhiên, ko thể tin là một cô gái bé nhỏ như Trần đã chạy bộ vượt 4km để đến bệnh viện, đúng là phi thường! Một tay giữ vô lăng, một tay Dương ấn nút cho toàn bộ cửa sổ xe mở ra. Những cơn gió mát rượi thổi vào, Trần nhắm mắt lại thả lỏng người để hưởng thụ năng lượng của gió. Giờ cô đang hứng chịu những cơn đau của thân xác mình. Những vết thương trở nên đau rát, 2 chân rã rời, cơ thể ko còn chút sức lực nào nữa. Dựa lưng vào ghế, Trần cảm thấy mệt mỏi, hơi thở hỗn loạn tung hoành.

-Nếu em mệt thì nghỉ xíu đi, về đến thì tôi sẽ gọi! – Dương nói.

Trần mỉm cười:

-Cảm ơn bác sĩ!

Bỗng Dương bật cười thành tiếng, nhưng rất nhỏ. Cô bé này ngoan hơn anh nghĩ. Khi Trần đã ngủ, anh chống tay lên miệng cánh cửa sổ bên cạnh che miệng mỉm cười đầy ẩn ý.

Chiếc kính chiếu hậu của xe Dương phản chiếu lại hình ảnh của chiếc xe đen bóng ở đằng sau. Dương nhú mày khó chịu. Anh hướng đôi mắt vô cảm lên nhìn con đường ngoằn ngoèo hiểm trở trước mặt, bên dưới chính là vực sâu và biển. Nếu sơ suất dù chỉ 1% thì cũng chết như chơi. Tay Dương nắm chặt vô lăng, chân anh nhấn ga chạy hết tốc độ. Trong chiếc xe đen kia, Kim Thư bất ngờ nhìn theo chiếc Mercedes trắng đang tăng tốc độ, cô gào lên ra lệnh:

-TĂNG TỐC NHANH LÊN! BẮM THEO NÓ!!!!!!!!!!!!

Minh Duy vẫn im lặng, anh hành động thay cho lời nói. Dương nhìn ra cái kính chiếu hậu, miệng lâu bàu:

-Khốn thật! Dai hơn cả địa, bọn chúng muốn gì chứ? Sao mà cắt đuôi khi chỉ còn 700m đây?

Một ý nghĩ lóe lên, Dương phanh gấp xe lại bất ngờ làm Trần cúi người lên phía trước, may mà có dây an toàn chừa nếu ko bây giờ cô đã “mọc cánh bay lên” rồi.

-Bác sĩ....có chuyện gì vậy?..... – Trần đưa tay dụi dụi mắt.

-Ngồi yên! – Dương đưa ngón tay lên ra hiệu giữ im lặng.

Chiếc xe của Kim Thư chạy đến rồi cũng dừng lại bên cạnh xe của Dương. 2 xe đều có cửa sổ che mặt (Dương đã ấn nút kéo lên) nhưng vẫn có thể cảm nhận được sát khí tỏa ra. Dương cười khẩy:

-Giờ thì mấy người dừng có mong mà bám kịp!

Chiếc Mercedes trắng lao lên vun vút 1 cách bất ngờ. Kim Thư hoảng hồn bởi tiếng động cơ vang vọng lại, nhưng sau vài giây đề hoàng hồn, cô tức giận hét lên với Minh Duy:

-ANH LÀM CÁI GÌ THẾ? CHẠY THEO NHANH LÊN!

Minh Duy giật mình nhìn Thư, vì có gì mà cô lại nổi giận như thế chứ? Nhấn ga đuổi theo nhưng anh ko phóng nhanh nữa. Khoảng cách quá xa, với lại anh ko quen con đường này. Nó uốn lượn như 1 con rắn. Và 1 phần cũng vì muốn giữ an toàn cho Kim Thư, chiếc Mercedes kia đã mất hút.

-Tại sao ko bám theo? – Thư lạnh lùng hỏi, khuôn mặt ko giấu nổi vẻ bức dọc.

-Tiểu thư, con đường này rất nguy hiểm, chúng ta nên về thôi! – Duy nhả nhận quay xuống nói.

Thư tức tối khoanh tay trước ngực ngã lưng mạnh vào ghế. Duy vòng xe lại để trở về, nhưng.....

-DỪNG!

Thư nói lớn, nhưng hình như Minh Duy ko có ý định đó. Anh vẫn thản nhiên quay đầu xe. Một lần nữa Thư lại nói:

-Nếu ko dừng, tôi sẽ nhảy xuống!

Duy dừng xe lại, anh khó hiểu nhìn Kim Thư. Cô mở cửa đi ra khỏi xe.

-Anh xuống xe cho tôi!

Kim Thư cất giọng ra lệnh. Duy do dự 1 lúc rồi cũng bước xuống. Anh định rút chìa khóa xe ra thì bị Kim Thư lao đến đẩy ngã ra đường. Cô nhảy vào ghế lái rồi đóng cửa lại. Minh Duy đứng dậy chạy theo đập cửa, nói lớn:

-Tiểu thư, cô làm gì vậy? Mở cửa cho tôi!

Kim Thư làm lơ đi như ko nghe thấy lời nói của Minh Duy. Cô vòng xe lại rồi phóng theo con đường mà chiếc Mercedes trắng kia đã chạy. Minh Duy vẫn chạy theo gọi cô trong vô vọng.

Bây giờ Bảo Kim Thư mặc kệ tất cả, mặc kệ tiếng gọi ở đằng sau của Minh Duy, mặc kệ con đường đầy hiểm nguy..... Cô ko muốn chùn bước. Cô chỉ đang quan tâm đến người con gái kia.....đó có phải là Hoàng Hạ Quyên thật ko? Tại sao cô ta vẫn còn sống? Hay chỉ là người giống người?.....v...v.... Một loạt câu hỏi xuất hiện trong đầu Kim Thư.

Leng.....keng.....

Trong căn phòng màu nâu đồng, một người con trai cựa quậy bởi tiếng của những chiếc chuông gió trong nhà. Mất Nguyên từ từ mở ra 1 cách khó khăn. Cảm giác nặng trĩu khó chịu quá! Cậu mệt mỏi gượng dậy, con cún Anvil thì nhìn ra phía cửa mà vẫy đuôi ko ngừng.

-Mày sao thế? – Nguyên áp tay lên trán, mắt nhìn con cún con giọng khàn khàn hỏi.

Con cún ko thèm màng đến chủ. Nó chạy về phía cánh cửa gỗ và cào, sủa ăng ẳng.

-Con cún kia, hư cửa bây giờ! Hôm nay mày bị giật kinh phong hả?

Nguyên chau mày gất nhẹ rồi nhấc cái thân thể nặng nề của mình ra khỏi giường. Định đi ra uống nước thì...

“RẦM!”

-Nguyên! Mày thế nào rồi!??

Dương xông vào phòng Nguyên ngay lúc cậu đang vịn nắm cửa. Con Anvil thì tránh được, nhưng cậu thì ko. Do sự việc xảy ra quá bất ngờ nên Đặng Thanh Nguyên đã “ôm” lấy cánh cửa 1 cách..... “nhẹ nhàng”.

Ko thấy Nguyên đâu, chỉ thấy chiếc giường trống không với cái quạt trần vẫn quay, Dương nói với ra ngoài hỏi Trần:

-Ủa cô bé! Nó đâu có ở đây đâu!

Trân lật đật đi vào phòng. Cô tái mặt đi:

-Sao kì vậy? Rõ ràng lúc em đi anh ấy còn nằm trên đó mà!

-Vậy nó đâu? – Dương ngơ ngác chỉ vào phòng.

-Ơ? Đâu rồi? Lạ vậy? – Trân khó hiểu nói lí nhí.

Dương và Trân nhìn nhau rồi nhìn lại căn phòng. Dương khoanh tay trước ngực dựa lưng vào cánh cửa. Bỗng 1 tiếng “Ặc” vang lên làm anh đứng thẳng lại, nắm lấy cánh cửa kéo ra.

-Ồ, sao tự nhiên mày núp ở đây vậy Nguyên? Định hù tao hả?

Nguyên khệnh khạng bước ra, tay xoa xoa mặt:

-Thằng khốn. ....tao định mở cửa đi uống nước, tự nhiên mày xông vào làm tao đập mặt như vậy đây này! May cho mày là tao đang mệt đấy!

Trân nghe thấy liền chạy xuống bếp lấy nước cho Nguyên. Còn Dương thì che miệng nhin cười khi thấy cái mặt nhăn nhó của Nguyên. Anh từ tốn nói:

-Mày lại giường nằm đi, rồi tao khám bệnh cho!

Nguyên leo lên giường nằm. Cậu loay hoay, ngó trên nhòm xuống như đang tìm cái gì đó, xong ngẩng mặt lên hỏi Dương:

-Bảo Trân đâu?

Dương cười:

-Cô ấy tên Bảo Trân à? Mày đặt tên đẹp đấy!

Nguyên ko đáp lại, chỉ cười phớt. Trân đi vào với ly nước lọc trên tay. Nguyên tỉnh làm cô mừng lắm, định hỏi han Nguyên nhưng thấy cậu nhắm mắt lại với vẻ mệt mỏi nên cũng thôi.

-Em ra ngoài nấu cho nó ít cháo đi!

Dương nở nụ cười tỏa nắng ra nói với Trân. Trân cười gượng, gạt đầu rồi đi ra ngoài. Cửa đóng lại, Dương lấy từ trong chiếc cặp của mình ra những đồ dùng cần thiết để “xử lý” bệnh nhân.

-Mày thấy trong người như thế nào?

-Mệt, hoa mắt, chóng mặt, nóng!

-Sáng giờ có ra đường ko?

-Có, tao dắt nhỏ đến Hana Plaza mua ít đồ!

-Mày có mang theo nón ko?

-Có sao ko!? Nhưng thấy trời nắng quá, mà Trân thì ko có mang áo khoác hay nón gì, nên tao nhường nón và áo cho cô ấy!

-Yếu mà ra gió, bày đặt galăng này nọ! – Dương cười đều nhìn thẳng bạn của mình.

Sau khi xem xét thể trạng, Dương cho Nguyên biết cậu bị cảm nắng thôi, uống thuốc sẽ khỏe. Thu dọn đồ đạc lại, Dương ngồi tán gẫu với Nguyên 1 lát. Nguyên cũng đã đỡ hơn sau khi uống hết đồng thuốc mà thằng bạn chí cốt tọng vào họng cậu. Chợt Dương lên tiếng:

-Này, cô bé đó lo cho mày lắm đấy!

-Ý mày là sao? – Nguyên đang nằm trên giường, nghe Dương nói thì trở mình quay mặt lại.

-Hi! – Dương cười bí ẩn.

-Thằng điên! – Nguyên khịt mũi, trừng mắt nhìn Dương rồi quay mặt lại vào tường.

Bầu ko khí im lặng được hình thành. Mãi 1 lúc sau, có 1 người lên tiếng phá vỡ sự im lặng ấy – là Dương:

-Cô ấy. ....đã chạy bộ 4km đến bệnh viện giữa trời trưa nắng!

-Sao?

Nguyên ngồi bật dậy ngay lập tức, mặt hiện rõ vẻ sững sờ và ngạc nhiên. Cậu có nghe nhầm ko? Bảo Trân chạy 4km đến bệnh viện Thành phố chỉ để kiểm Trịnh Văn Dương về khám cho cậu. Nguyên nghĩ trong đầu: “Đồ ngốc....ko biết đón taxi sao?”

-Mày cũng giỏi hành xác người khác lắm đấy!

Dương lại cười. Nguyên thì liếc mắt nhìn Dương như muốn ăn tươi nuốt sống vậy. May mà lúc đó Bảo Trân bước vào giải nguy:

-Em nấu cháo xong rồi đây!

-Hi, thơm quá nhĩ? Chắc ngon lắm! – Dương trêu Trần rồi quay qua đánh mạnh vào mông Nguyên – Dậy ăn cháo kìa mày!

-Đau...thằng này! Đồ bác sĩ biến thái! Tao đang là bệnh nhân đấy nhé! – Nguyên cúi, quát lên.

-Hơ, mày còn sức để quát như thế thì còn khỏe chán, chưa phải là bệnh nhân đâu! Hahahaha.....

Dương cười khoái chí, mặt Nguyên thì đỏ gay lên vì tức giận. Có lẽ biết trước được hậu quả sẽ xảy ra nên Dương ôm cặp chạy trước. Ra đến chiếc xe yêu của mình, anh nghe thấy tiếng hét chói tai của Nguyên từ trong nhà vang vọng:

-MÀY CHẾT ĐI! THẲNG KHỐN NẠN!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Dương lại cười phá lên. Anh mở cửa xe, ngồi vào trong và khởi động máy. Lúc vòng xe lại, anh thấy bóng dáng chiếc xe đen đã bám theo mình và Bảo Trân lúc này đang chạy với vận tốc cao, chỉ cách ngôi nhà 200m. Nhưng may là một nửa căn nhà này bị che khuất bởi 1 vách núi cao, nửa còn lại thì hướng ra biển nên ko dễ thấy. Dương phóng xe chạy đi. Xe của anh phóng vụt qua chiếc xe đen đó, nhanh như gió. Người con gái trên đó liếc nhìn đằng sau, Dương cũng xoay nửa mặt liếc lại. Cô đã quá sơ hở khi ko đóng cửa sổ lại, Dương thầm nghĩ: “Một cô gái....cô ta muốn gì?” Anh chống tay lên cửa kính, đeo headphone vào để nghe nhạc rồi bật điện thoại lên và bắt đầu viết tin nhắn gửi cho người có tên “Thằng khỉ”. (=))

“Cẩn thận, có người theo dõi!”

Nguyên chau mày khi đọc được tin nhắn vồn vồn 6 chữ của Dương. Chẳng lẽ là cảnh sát sao? Ko thể nào. Ngôi nhà của cậu gần biển, khuất sau những ngọn đồi và vực sâu. Thêm con đường nguy hiểm nhỏ hẹp ít người qua lại, ai mà dám đi. Nguyên trả lời tin nhắn bảo “Tao sẽ chú ý!” cho Dương rồi quăng chiếc điện thoại lên đầu giường. Thấy Nguyên ngồi trầm ngâm, Bảo Trân lên tiếng hỏi:

-Anh sao thế? Mệt à? Hay tôi ko nấu ko ngon!?

Chợt tỉnh, Nguyên quay mặt qua định trêu chọc Trần. Cậu làm bộ mặt nhăn nhó:

-Ồ, cô nấu cháo gì mà dở quá vậy? Đã mặn chát, lại còn cay xè nữa, cô muốn giết tôi để chiếm đoạt tài sản đó hả?

-Anh nghĩ sao vậy? Tôi mà thêm àk? Nằm mơ đi! Dở thì thôi tôi đem đồ.

Trần quắc mắt lên nhìn Nguyên rồi xụ mặt xuống. Cô đứng dậy cầm tô cháo toan đi ra. Bỗng có 1 bàn tay nắm lấy tay Trần, giọng Nguyên khàn khàn vang lên:

-Ai cho đồ? Ngồi xuống dứt tôi ăn, tôi đói ră ruột rồi!

Không để Trần kịp ú ớ gì, Nguyên chồm tới ấn Trần ngồi phịch xuống giường.

-Có tay thì tự ăn! – Trần giận dỗi đặt tô cháo vào tay Nguyên.

-Tôi muốn cô dứt! – Nguyên nói, đặt lại tô cháo vào tay Trần rồi tiếp – Tôi vẫn cảm thấy mệt!

Lúc này Trần đành miễn cưỡng chấp nhận dứt cho Nguyên ăn thôi. Nhưng.....

-Nè, nóng quá! Sao ko thổi cho nguội vậy hả?

-Trời ơi, sao nguội ngắt vậy?

-Cô xúc cho con cún kia ăn đó hả? Xúc nhiều lên coi!!

-Sao xúc toàn chỗ nhiều tiêu ko vậy hả? Biết cay ko?

..... Bla.....Bla.....

-ĐỦ RỒI NHA!!!!!!!!!!

Trần quát lên khi Nguyên đã làm vượt quá giới hạn chịu đựng của cô.

-Làm gì mà quát lên thế? Ảnh hưởng đến thần kinh của tôi thì sao? – Nguyên bịt tai lại, nhắm mắt nói.

-Tại ai chứ! Anh có biết tôi đi đến bệnh viện để kiểm bác sĩ về cho anh một lăm ko? Vừa về là phải nấu cháo ngay, dứt anh ăn, giờ còn bắt bẻ này nọ nữa. ....sức chịu đựng của con người cũng có giới hạn mà!!!!

Mắt Trần dần đỏ lên, long lanh nước. Nguyên nhìn vào đôi mắt đỏ, nó chứa đầy sự lo lắng và mệt mỏi. Cậu cũng nhận thức được rằng mình đùa hơi quá rồi! Khoé mắt Trần xuất hiện 1 giọt nước trong suốt, nhẹ lặn từ từ. Nguyên vô thức đưa tay lau giọt nước đó đi. Cậu kéo đầu Trần dựa vào vai mình:

-Đừng khóc.....tôi xin lỗi!

Trần im lặng, ko nói gì, mắt đã ngấn lệ nói:

-Đừng có xảy ra chuyện gì nữa đây! Anh mà bị gì, tôi lo lăm. ....hức...hức.....

“Cô ấy lo lắng cho mình ư?”

Trong lòng Nguyên như bùng sáng lên, tim cậu cũng đập nhanh hơn 1 cách kì lạ. Môi cậu cong lên tạo thành 1 nụ cười hình bán nguyệt:

-Sao...cô lại lo lắng cho tôi?

Trần ngẩng mặt lên nhìn Nguyên, đôi mắt to tròn vẫn còn đọng nước:

-Tất nhiên! Anh mà bị gì thì ai đem mấy viên đá quý với tiền về cho tôi, ai dắt tôi đi vào nhà người khác chơi vào ban đêm, ai làm việc nhà, ai nấu cơm?... – Trần nói 1 tràng tỉnh bơ.

“ÀM!!!”

Không biết viên đá từ đâu ra rơi thẳng xuống đầu Nguyên, cậu chết lặng. Thì ra là vì những lý do đó, thế mà cậu cứ tưởng. .... Ủa mà tưởng gì nhỉ? Nguyên giận dữ đẩy Trần ra, nằm xuống giường quay mặt vào tường.

“Hừ, cứ tưởng cô ta lo lắng cho mình lăm. ....ai ngờ....”

Trần ngậy mặt ra chẳng hiểu gì. Tự nhiên lại dỗi, hẳn có bị hâm ko?

-Này, có ăn nữa ko?

-Ừ thêm! – Nguyên ko thèm nhìn, lạnh giọng nói.

-Thật àk?

-Ờ!

-Thế thôi, tôi đem đồ, phí công! Toàn bộ tâm huyết của tôi dồn hết vào đó.....haiz....

-Đứng lại, để lát bàn, lát ăn! – Nguyên nói trống ko, mặt vẫn ko thèm quay lại.

Trần bỗng mỉm cười ranh mãnh, song cô vẫn giả bộ nói giọng buồn thảm:

-Thôi! Tôi ko muốn ép, anh cũng đừng miễn cưỡng.

Nguyên ngồi dậy, quay phắt mặt sang nhìn Trần:

-Tôi bảo để lên bàn, lát tôi ăn. Đây là nhà tôi, tôi có quyền quyết định mọi thứ!

-Giỏi vậy đó hả? Thế tự đi nấu ăn, tự làm hết việc nhà đi. Hừ!

Trần bừa bãi rồi bỏ đi ra ngoài. Nguyên ức chế đấm ầm ầm xuống giường, rồi nằm phịch xuống. Ở bên ngoài, sau khi thay 1 bộ đồ dễ hoạt động hơn, Trần xuống bếp dọn dẹp chén bát, môi khẽ hình thành 1 đường cong dịu dàng. Đôi mắt đen tuyền trong suốt như vừa được gột rửa. Cô ko tức giận gì khi Nguyên nói những lời như thế. Trần biết...vì cô mà Nguyên mới bị bệnh, và cả lần cô được Nguyên cứu nữa, ơn chưa trả thì sao cô giận cậu được.

Xếp chén đĩa lên giá cho thật ngay ngắn, Trần lau tay cho khô, lấy ít bông băng và thuốc ra phòng khách ngồi. Bật TV nghe kênh ca nhạc mà mình thích, Trần mệt mỏi dựa lưng vào chiếc ghế sofa êm mền nhìn 2 chân của mình (:) Chúng mỏi nhừ.....và đau cực kì.

-Hic....giờ mới để ý đến! Đau quá!..... - Mặt Trần nhăn như meo.

Con cún Anvil đi quanh quẩn rồi nằm xuống, đặt đầu lên chân của Trần dụi dụi, như đang nũng nịu vậy. Trần cúi xuống vuốt ve cái cổ đầy lông của nó 1 lúc. Xong cô đứng dậy đi vào bếp pha một ly sữa. Mùi sữa thơm nồng tỏa ra, làm kích thích ngay khứu giác của “ai kia” đang nằm trong phòng tự kỉ.

-Hửm? Mùi gì thơm thế nhỉ?

Quảng cái gối ôm sang một bên, Nguyên nhảy phóc xuống giường và đi theo cái mùi thơm ngọt ngào ấy. Vừa mở cửa phòng ra là ngay lúc Trần ngồi xuống ghế, uống một ngụm sữa. Nguyên nhẹ nhàng khép cửa lại, chỉ hé ra một chút để quan sát.

-Haiz, cứ như muốn gãy chân luôn vậy, đau ko chịu được!

Trần thờ dài, đưa tay lấy chai oxi già và ít bông băng. Nguyên nghe sao mà trong lòng thấy nhói nhói. Cậu nhìn xuống dưới sàn, bàn chân của Trần tím lên, còn có nhiều vết trầy rớm máu trông tội vô cùng, lúc này cô mặc quần dài nên cậu ko thể thấy, nếu thấy thì cậu đã ko “hành hạ” Trần rồi.

Sau một hồi sát trùng cho vết thương, Trần bỗng bật cười:

-Thôi kệ, như vậy cũng ko sao! Nguyên khỏi bệnh là mừng rồi, đau thế nào cũng chẳng sao!

Nguyên tròn mắt ngạc nhiên. Trần còn có cái ý nghĩ như thế sao? Bản thân mình bị gì thì ko lo, chỉ biết lo cho người khác. Nguyên cảm thấy có lỗi vô cùng. Cậu mở cửa ra, lê tấm thân cao gầy của mình đi ra phòng khách.

Trần thấy Nguyên đi ra thì giật mình, nuốt vội ngụm sữa vừa uống, lấy cái gối đệm kê bên che chân lại, lúng túng hỏi:

-Sao...anh ra đây....làm gì?...Ko nghỉ ngơi đi!?

Nguyên ko đáp lại mà giật phăng cái gối đệm ra. Trần hoảng loạn nhìn Nguyên như một con thỏ yếu đuối đang đứng trước một con sói gian xảo. Nhìn những vết thương trên đôi chân trắng ngọc ngà kia, Nguyên xót xa vô cùng. Cậu ngồi quỳ xuống đối diện với Trần, nhẹ nhàng nâng bàn chân của cô lên, dịu dàng hỏi:

-Có đau lắm ko?

Trần ko còn cách nào để giấu liền miễn cưỡng gật đầu, cô đang chờ Nguyên xả cho một trận. Nhưng ko, cậu bóp nhẹ lòng bàn chân của cô, Trần nhắm mắt la lên:

-Nguyên...đau.....

-Sao ngốc vậy hả? Cô có thể gọi taxi mà! – Nguyên vẫn ko nhìn Trần, gằn giọng nói.

Trần lắp bắp trả lời như một kẻ tội đồ đang trả lời thẩm phán:

-Tôi...ko thấy...chiếc taxi nào cả. Thấy thì tôi có ngoắc tay xin đi nhưng họ vẫn cứ chạy bon bon.....

-Khốn thật! – Nguyên nghiêng răng, trong lòng đang thầm \*\*\*\*\* rửa bọn tài xế taxi vô tâm.

-Ồ, sao anh lại mắng tôi? – Trần cứ tưởng Nguyên \*\*\*\*\* mình liền phản bác lại.

-Ko...tôi đâu có nói cô, tôi đang mắng mấy ông tài xế taxi đẩy mà!

-Hihi.

Trần che miệng cười. Ngó 2 má hồng hồng trên khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu kia, Nguyên cũng cười theo, nhưng chỉ là phớt qua, như một cơn gió vậy. Bồi thuốc xong cho Trần, Nguyên leo lên ghế ngồi cạnh cô. Cảm giác khó chịu lại vậy lấy cậu, có thể là do nắng nóng, kì sau phải mua máy điều hoà mới được. Nguyên mệt mỏi dựa lưng vào ghế, thở hắt ra. Trần kéo tay áo Nguyên và nói:

-Nếu anh mệt, thì nằm xuống đây đi!

Nguyên nhìn Trần 1 lúc, rồi trề môi:

-Gối đầu lên đùi cô á? Ko biết ngược à? Với lại đùi cô toàn là xương thì nằm có khi mệt thêm. Tôi thà nằm cái gối trong phòng hơn!

-Anh nói đùi ai toàn xương thế hả? Ko nằm thì thôi, tôi cũng chỉ hỏi cho có lệ.

Trần phồng má, đánh vào vai Nguyên 1 cái rồi cầm ly sữa lên uống tiếp.

“Đúng là đồ trẻ con!”

Nguyên phì cười khi thấy Trần có biểu hiện dễ thương như thế. Nói ko thêm thế thôi chứ rốt cuộc cậu cũng nằm xuống, gối đầu lên đùi Trần, nhắm mắt lại. Cậu cảm thấy êm, và.....tim đập nhanh hơn. Mùi hương hoa từ đỉnh hương trên người Trần lan tỏa ra làm Nguyên thấy dễ chịu vô cùng. Đây.....là cảm giác gì?

Bây giờ là 3 giờ chiều, trời vẫn còn nắng, nóng hừng hực như lửa. Nhưng bên trong căn nhà nhỏ được hoa giấy bao quanh khuất sau những ngọn núi kia lại ko cảm thấy nóng mà lại cảm nhận được sự yên bình. Hai con người ở trong có những cảm xúc lạ lùng vậy lấy.....



“Nếu em không ở đây cạnh anh nữa..... Anh có buồn không?”

3 ngày sau.....

\*Trường Đại học Banwa – Khoa Thời trang:

-Bản thiết kế của Kim Thư rất đẹp, phù hợp và có sáng tạo, cô rất thích! Các em nên học tập Kim Thư nhé!

Cả lớp vỗ tay rào rào hưởng ứng lời nói của cô giáo. Những tiếng xì xào bắt đầu vang lên: khen có, ghen tị có...v...v.... Thư nhếch mép cười ra vẻ hài lòng rồi yếu điệu cầm lấy bản thiết kế của mình bước về chỗ ngồi.

Sau cái ngày biết được Hoàng Hạ Quyên vẫn còn sống, đã tâm diệt trừ của Bảo Kim Thư càng dâng cao hơn. Nụ cười mưu mô thường ngày bị mất nay đã trở lại. Tiếng chuông báo hiệu tan học vang lên, Kim Thư thu lại các bản thiết kế của mình đang nằm ở trên bàn rồi nhanh chóng đi ra khỏi lớp. Những cô tiểu thư “cùng cảnh ngộ” với cô cũng vội vàng chạy theo, vui vẻ bắt chuyện.

-Kim Thư giỏi thật, bản thiết kế của bạn đẹp lắm!

-Hơ, tôi là ai nào! – Thư vênh mặt đưa tay lên vuốt tóc kiêu kỳ.

Họ huyền thuyên đủ thứ 1 hồi, thì có 1 cô gái reo lên:

-A, là anh Hải Thanh khoa Kinh tế Tài chính kia, dễ thương quá ăk! Bên cạnh cũng có chàng nào đó cũng đẹp trai cực!

Kim Thư đảo mắt nhìn theo, đứng sững lại. Kia đúng là Nguyễn Hải Thanh người cô yêu, và bên cạnh là.....Hoàng Nhật Anh. Chẳng phải hắn đã về Mỹ rồi sao?

Hải Thanh và Nhật Anh lạnh lùng đi giữa hành lang, ko thèm để ý đến những ánh mắt ngưỡng mộ của các cô gái xung quanh. 2 người họ bước qua Kim Thư, Nhật Anh liếc mắt nhìn cô vô cảm. Và một nụ cười thành tiếng nhỏ nhất vang lên bên tai Kim Thư. Thư mỉm môi lại: “Bị đưa vào tầm ngắm rồi sao? Ko thể như vậy được! Chắc hắn làm vậy để làm mình hoảng thôi. Mặc kệ đi Bảo Kim Thư, ko sao hết, may ko bị lộ đầu!”

Tự an ủi mình xong, Thư cùng đám tiểu thư yếu điệu kia tiếp tục bước đi.

-Thư à, tối nay có đi đâu chơi ko?

-Các cô cứ chuẩn bị đi, tối nay đến Raiyi, tôi bao hết! – Thư nói với đám bạn, bật cười. Ko quan tâm đến mấy đứa con gái kia thích thú thế nào, đôi mắt của Kim Thư ánh lên ngọn lửa hận mãnh liệt.

“Hoàng Hạ Quyên, may đừng hòng thoát khỏi tay tao!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thất Lạc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 5

8:30 a.m

Hôm nay đúng là một ngày đẹp trời. Nắng vàng nhạt vui đùa với biển một cách vô tư đến đáng yêu. Những đám mây trắng xốp mịn hòa mình cùng với bầu trời xanh biếc. Thời tiết trong lành thoáng đãng góp phần làm đẹp hơn cho bức tranh thiên nhiên ấy.

Ở trong căn nhà nhỏ sau những ngọn núi cao, một người con trai có nét đẹp hoàn hảo như một thiên thần đi lại gần cái cửa sổ. Đặng Thanh Nguyên mở cửa ra để gió biển thổi vào. Cậu mỉm cười tỏ vẻ hài lòng. Nơi này quả là một nơi ẩn trú lí tưởng. Vừa có nhiều đồi núi cao để ở ẩn, vừa có thể thưởng thức phong cảnh đẹp. Và cũng chính ngày hôm nay, là ngày thế giới tiếp nhận một tên trộm quái đản với tính cách trẻ con nhưng lại có một vẻ đẹp ít ai có được. Đúng, là sinh nhật của Thanh Nguyên. Có lẽ ông trời cảm thấy cần ưu ái cho Nguyên sau những gì cậu đã trải qua nên đã làm phép cho ngày sinh nhật lần thứ 20 của cậu trở nên thật đặc biệt.

Bảo Trân từ phòng ngủ bước ra, dùng tay vò vò mái tóc dài thướt tha của mình. Thấy Nguyên cứ đứng cười 1 mình bên cửa sổ, cô ko khỏi thắc mắc liền hỏi:

-Tự nhiên đứng cười một mình vậy? Anh hâm ăk?

-Này, mới sáng thôi nha! – Nguyên nghe thấy câu nói của Trân liền quay phắt lại liếc xéo cô – Đi rửa mặt đi, rồi tôi nhờ cái này!

Trân nhưn mày nhìn Nguyên, rồi phẩy tay:

-Thôi, hôm nay tôi ko rảnh đâu, lát tôi có việc đi với anh Dương rồi!

-Cô đi đâu với hắn? – Nguyên chau mày.

-Thì có việc riêng, hơi nhiều!

Trân ung dung bước vào phòng tắm, đóng cửa lại.

-Khó ư! – Nguyên phồng má, bừa môi rồi đi thay đồ. Nguyên ngồi xuống chiếc ghế sofa, viết “nắn nót” từng chữ lên 1 tờ giấy. Xong cậu đứng lên lấy chiếc nón lưỡi trai màu đỏ đội vào, liếc xéo về phía phòng tắm và đi ra ngoài.

Nửa tiếng sau, Trân vui vẻ đi ra với quần jean ngắn và chiếc áo sơ mi tay dài xắn lên màu trắng đơn giản. Con cún Anvil lon ton chạy theo nũng nịu vào chân cô. Trân đứng yên lau tóc và nhìn con cún yêu đang dụi dụi đám lông tơ mềm mại kia vào chân mình. Cô cầm tờ giấy trên bàn lên đọc và nhoen miệng cười. Có vẻ kế hoạch của cô đang diễn ra khá suôn sẻ.

Chuẩn bị một vài thứ đâu vào đấy, Bảo Trân đi xuống bếp đổ một ít thức ăn vào cái đĩa của Anvil. Anvil vẫy đuôi liên tục, cái lưỡi đỏ hồng thè ra nhìn yêu vô cùng. Trân ngồi xuống nhìn Anvil ăn, khẽ xoa xoa cổ nó. Chợt có tiếng còi xe vang vọng từ xa, Trân đi ra phía cửa sổ, vén màn lên nhìn ra ngoài. Chiếc Mercedes trắng có hình dán tia lửa đỏ rực ở 2 bên hông xe đang đỗ trước cửa nhà. Trân gơ tay vẫy vẫy với người vừa bước ra khỏi cửa xe kia. Là Trịnh Văn Dương. Trân chải lại đầu tóc thêm một lần nữa rồi chạy ra mở cửa.

-Anh Dương! – Trân reo lên chạy đến bên chiếc Mercedes.

Dương đứng tựa người vào mũi xe quay lại, đôi môi héch lên tạo thành nụ cười đẹp như nắng sớm ban mai. Hôm nay trông anh rất đẹp và lịch lãm với chiếc áo sơ mi màu trắng tay dài giống như Trân, mặc với quần tây đen. Nhìn vào có thể nghĩ, Dương và Trân đang mặc đồ đôi đấy.

-Em chuẩn bị xong rồi à? – Dương tháo chiếc kính to bản trên mắt xuống hỏi Trân.

-Hi, em xong rồi! Nguyên cũng đi ra ngoài, viết giấy báo chiều mới về, ko ngờ cách anh bày cho em đơn giản mà hiệu quả quá!

-Anh nói đúng đúng ko? Nó là vậy đấy, lạnh nhạt chút xíu là bỏ đi chơi thôi, con nít mà!

-Vâng, vậy xem ra chúng ta có rất nhiều thời gian!

-Ừ, giờ em vào đóng cửa lại đi rồi anh chở em đi mua đồ.

-Em cảm ơn anh trước nhá, phiền anh quá!

-Có gì đâu, anh cũng muốn làm nó bất ngờ mà! Mọi năm đều thất bại, lần này có thêm 1 cô gái tinh quái như em chắc sẽ thành công đó!

-Dạ!

Trân nở nụ cười thật tươi, cô đi vào nhà đóng cửa lại. Dương đi qua bên kia xe mở cửa cho Trân rồi cũng về chỗ của mình. Anh cầm chìa khóa vào ổ, nổ máy và xuất phát.

Nguyên đi chậm chậm lên ngọn núi cao nhất ở vùng biển xinh đẹp này. Đây là nơi ở thứ 2 của cậu. Ngọn núi này chẳng ai dám lại gần vì quá dốc, nó cũng là ngọn núi nguy hiểm nhất. Khi có tâm trạng nào đó có thể xem là ko vui, Nguyên đều lên đây ngồi chơi. Biển buổi sáng xanh nhạt gọn sóng nhẹ nhàng. Nguyên ngồi xuống một tảng đá, chỗ cậu ngồi có thể quan sát được cả vùng biển. Nguyên lặng lẽ nhìn xa xăm, nghĩ lại về những tiệc sinh nhật bao năm qua, ko có cái nào gọi là hạnh phúc. Nhiều khi đi qua các nhà hàng, cậu ko khỏi chạnh lòng. Gia đình ko còn nữa, chỉ còn lại mình Nguyên bơ vơ trong cái thế giới đầy phức tạp này. Những ngày qua cậu đang mong mỗi một điều gì đó, nhưng thấy về hồ hững sáng nay của Trân thì nó bị dập tắt rồi. Một cô gái ngốc nghếch, tình nghịch, hay giận dỗi. ....nhưng lại rất đáng yêu. Đó là nhận xét của Nguyên về Trân. Hơn một tháng qua mà có biết bao nhiêu chuyện, biết bao bất ngờ. Lắm lúc đùa giỡn, cãi nhau với Trân mà lòng Nguyên lại thấy vui lạ. Cậu ko hiểu sao lúc sáng cậu lại cảm thấy sự khó chịu len lỏi vào người khi nghe Trân nói đi ra ngoài với Dương, còn giấu diếm gì đó nữa chứ. Nguyên nheo mắt lại suy nghĩ, thôi thì quan tâm làm gì cho nặng óc, hôm nay phải quậy phá chứ nhỉ? Dòng suy nghĩ hiện ra trong cái đầu tinh ranh của Nguyên, cậu đứng dậy vươn vai hít lấy một bụng ko khí trong lành của biển. Đứng nhìn phong cảnh xinh đẹp khó cưỡng trước mặt thêm ít lâu nữa, Nguyên quay đầu bước xuống khỏi ngọn núi, dự định sẽ đi lên phố “nghịch ngợm” một tí.

\*9:30 a.nx

Vào thành phố, Dương đưa Trân vào một quán ăn nổi tiếng để ăn sáng. Muốn thực hiện mọi thứ thật hoàn hảo thì cần phải nạp nhiều calo. Trân gọi một tô mì thập cẩm với ly đá chanh, Dương thì vẫn trung thành với ly cà phê, anh chỉ ăn một ít bánh sandwich cá hồi. Xong xuôi, Dương lái xe chở Trân đến Hana Plaza. Cô phấn khích như một đứa trẻ được cho kẹo vậy. Đây là lần thứ 2 Trân đến cái trung tâm to lớn này. Dương đi gửi xe rồi ăn cần dẫn Trân vào trong. Lượn khắp các tầng hàng, họ đã mua được những thứ cần thiết cho kế hoạch bất ngờ vào chiều nay, chỉ còn thức ăn nữa thôi.

-Anh ta thích ăn gì nhỉ? Dương, anh biết ko?

-Nguyên nó dễ lắm em, cái gì ngon là ăn tuốt! – Dương cầm bịch chả giò hải sản đặt vào giỏ.

-Hihi, hình như là còn thiếu cái gì đó. A đúng rồi, bánh kem! Suyt nữa là quên mất, mình đi mua bánh kem đi anh!

-Được rồi, giống trẻ con quá đi – Dương cười, xoa đầu Trần.

-Còn nơi tổ chức thì sao anh? Ở nhà có vẻ chật chội, em muốn mình làm ở một nơi nào đó đẹp thật đẹp cơ! – Trần chớp chớp mắt.

-Hi, nhà nó ngay biển luôn, còn muốn gì nữa!

-Ồ, nhưng ko thoải mái, em ko thích!

-Được rồi, anh biết một nơi tuyệt lắm, em sẽ ngạc nhiên đấy! Nhưng giờ chưa cho em biết được, lát nữa nhé! – Dương nháy mắt với Trần.

Trần cười, ko đáp lại. Cô đang lo về món quà sinh nhật mà Dương vừa mới “tư vấn” cho cô. Ko biết Nguyễn có thích nó ko nhỉ? Dương chỉ bảo là cậu sẽ vô cùng bất ngờ mà thôi. Hai người đi dạo quanh trung tâm thêm cả tiếng nữa thì bỗng Dương dừng lại, quay ra đằng sau hỏi Trần:

-Em có muốn lên sân thượng ăn bánh kếp ko?

-Bánh kếp? Là gì vậy anh? – Trần tròn mắt nhìn anh.

-Rồi em sẽ biết thôi, nó ngon lắm đấy, đó là món khoái khẩu của anh và thằng Nguyễn!

-Thế àk? Vậy em cũng muốn, đi ăn đi anh!

Trần háo hức trả lời. Dương gạt đầu rồi kéo Trần đi về phía thang máy.

Sân thượng của Hana Plaza là một nơi vô cùng rộng và thoáng mát. Trên đó có một quán cafe tên là Winter Coffee. Quán đẹp lắm, được trang trí những chùm bong bóng đầy đủ hình dạng, những cây kẹo lạ mắt đặt đầy trên giá. Có lẽ là buổi sáng nên quán cafe này khá vắng vẻ. Dương và Trần ngồi xuống một cái bàn gần giữa quán. Một anh phục vụ mặc comple lịch sự cầm menu đến, nhã nhặn hỏi:

-Thưa quý khách dùng gì?

Dương cầm lấy cái menu, xem lướt qua một lần rồi anh đưa menu cho Trần:

-Bảo Trần, em muốn dùng gì thì gọi – Dương quay qua với người phục vụ - Cho tôi một ly cappuccino và bánh kếp mật ong!

Anh chàng phục vụ nhanh tay lấy bút ghi chép lại, rồi nhìn sang Trần. Trần đang phân vân giữa một “rùng” đồ ăn thức uống. Vài giây suy nghĩ, Trần nói:

-Cho tôi một bánh kếp dâu với ly trà sữa hạt thủy tinh sôcôla!

Ghi chép xong, anh phục vụ cầm menu lên:

-Xin quý khách đợi một lát!

Gần 10 phút sau, 2 phần bánh kếp, ly cafe và trà sữa cũng được mang ra. Mỗi phần bánh có 5 lát bánh thơm nồng, mùi béo ngậy. Trần uống một ngụm trà sữa, vị ngọt dần tan ra trong miệng làm Trần thích thú. Ko ngờ là ngon đến vậy!

-Ngon ko pé?

-Ngon lắm anh, hihi!

-Nếu em thích thì cứ kêu thêm! Đừng ngại! – Dương chống tay lên bàn nhâm nhi ly cafe.

-Thôi, em no rồi!

Trần đặt cây nĩa và dao xuống nói. Dương cũng để ly cafe lên bàn, gọi tính tiền. Người phục vụ lúc nãy cầm tờ hóa đơn đến cho anh. Dương lấy trong bóp ra tờ 500000, còn bảo khỏi thôi. Trần nhìn vào bóp anh, nhiều tờ có màu giống cái tờ anh vừa trả lắm, Trần thắc mắc là làm bác sĩ giàu đến vậy sao?

-Trần àk, mình đi thôi!

-À, dạ! Hihi.

Dương đi vào tầng hầm B1 để lấy xe, Trần đứng bên ngoài chờ anh. Kế hoạch đã được bàn bạc kỹ lưỡng. Cô cười khúc khích nghĩ đến viễn cảnh Nguyễn sẽ bất ngờ đến. ....vỡ tim

-Bé, lên xe! Anh đưa em đến nơi này!

Dương nói vọng ra từ chiếc xe hơi phá cách. Trần ậm ừ rồi bước nhanh lên xe. Dương nhấn ga phóng đi, chẳng mấy chốc chiếc xe của anh đã hòa mình vào con đường người đông đúc.

Trong lúc đó, Thanh Nguyên nhà ta đang vui đùa với một lũ nhóc ở.....nhà banh tại công viên giải trí. (=.=')

-Trần! Em đánh nhẹ thôi, hư bột hết bây giờ! – Dương hét lên khi thấy Trần đang đánh tan bột ra một cách.....vô cùng bạo lực.

-Hic....em đập trúng gì mà nát bấy ra thế này!?

-Á! Anh ơi, ghê quá! Con cá này nó cứ nhảy lên nhảy xuống kia!

-Bắt nó lại, nó là một “nhân vật quan trọng” cho chiều nay đây!

-CON CÁ KIA, ĐỪNG LẠI NGAY!!!!!!!!!!!!!!

-Á, đừng có chém nó!!!!

.....

Mới có nửa tiếng thôi mà cái nhà bếp nhà Nguyên đã tan hoang, bừa bãi một cách đáng sợ. Dương thờ dài, anh đẩy Trần đi ra khỏi nhà bếp:

-Em ra ngoài kia bật TV lên xem đi, trong này để anh lo!

-Hic....em xin lỗi! – Trần xụ mặt nói lí nhí, trông đến tội.

-Ko sao, em đi xem TV đi! Lát mình còn đi ra chỗ bí mật nữa. – Dương cười.

-Vậy.....ở đây nhờ anh nhé! Em chuẩn bị đi tắm luôn đây, 3 giờ chiều rồi.

Dương gật đầu, sau đó quay vào bếp. Anh nhăn mặt như mèo, lắc đầu ngán ngẩm vì cái bãi chiến trường trước mặt.

Trần đi về phòng để chọn quần áo. Cô vui vẻ thấy rõ, hơn ngày thường nhiều. Cô lục tung hết toàn bộ những bộ quần áo mà Nguyên mua. Trần biết hôm nay là sinh nhật Nguyên mà, là Dương nói cô nghe. Và đêm hôm qua lợi dụng lúc Nguyên ngủ, cô đã lén lấy điện thoại của cậu, mày mò mãi mới nhắn xong cái tin nhắn để gửi cho Dương. Anh đồng ý ngay khi đọc lời đề nghị của Trần. Hai người thức đến gần 2 giờ sáng để lập kế hoạch và hẹn giờ. Trong lòng Trần thầm cảm ơn Dương rất nhiều, anh luôn giúp đỡ mỗi lúc cô cần. Thật tốt khi được quen biết anh, và Nguyên nữa! Đây cũng là một dịp để cô thể hiện lòng biết ơn cứu mạng của cậu. Dương có nói sơ qua về những sinh nhật trước của Nguyên, ko gì là vui. Cô thấy nhói nhói trong lòng, ko ngờ anh ta cũng đáng thương đấy chứ! Dương ko nói rõ vì sao Nguyên ko có được một cái sinh nhật hạnh phúc, nhưng thấy đôi mắt nâu của anh man mác buồn, Trần ko dám hỏi thêm. Cô dự định tối nay khi bữa tiệc kết thúc sẽ hỏi Nguyên về việc này để biết thêm về cậu.

\*4:40 p.m

Nguyên trở về nhà sau một ngày vui chơi đã đòi, rã cả chân tay. Hôm nay thế là cũng vui rồi đấy, cậu chơi nhiều trò lắm. Nào là nhà banh, siêu nhân biến hình, đánh trận giả, bắn zombie, đập chuột.....v.v.... và đặc biệt là.....nhảy tung tung trên tấm bạt lò xo với những cô cậu nhóc trong công viên. Dù ánh mắt của các vị phụ huynh nhìn cậu có vẻ...khác người thật, nhưng thấy cả bọn chơi với nhau vui quá nên cũng đứng yên mà xem. Cảnh tượng một thằng con trai lớn xác cao kều cầm kiếm đồ chơi đánh nhau với một đám nhóc lố nhố ai nhìn mà ko cười được nhỉ? Hài là thế, nhưng sao Nguyên vẫn thấy ko yên!? Cậu muốn có thêm cái gì đó. Lắc đầu nhún vai ko biết là gì, Nguyên mở cửa đi thẳng vào nhà. Đập ngay vào mắt cậu là tờ giấy A4 dán chính ỉnh trên bức tường đối diện với nội dung:

“Ra bờ Tây ngay!”

-Hửm? Thằng khùng này lại bày trò gì nữa đây?

Nguyên lăm lăm nhìn nét chữ “bác sĩ” của Dương. Chắc hẳn lại định làm cho cậu “surprise” gì gì đó thôi. Nguyên giựt tờ giấy xuống đặt lên bàn rồi chuẩn bị đi tắm. Cậu thiết nghĩ, sinh nhật là phải chơi nổi chứ nhỉ? Vì thế Nguyên mở tủ quần áo của mình ra, chọn ngay một cái áo màu đỏ chói, thêm cái quần trắng rất lịch sự và ko kém phần teen. Xong xuôi, Nguyên nhảy chân sáo đi vào phòng tắm, ngân nga hát bài hát tự chế quen thuộc “Ta Là Một Tên Trộm”. (Bài hát ở chap 1 lúc ngoài biển ắc)

Bờ Tây của vùng biển là một nơi cực kì vắng vẻ vì toàn là đá tảng to lớn. Dương chỉnh lại cái bàn tròn cho thật ngay ngắn trên nền cát vàng mịn. Bảo Trần mặc một chiếc váy xếp tầng có ren màu hồng phần ngồi trên 1 tảng đá nhìn ra biển. Dương ko cho cô làm gì cả nên thấy hơi....khó chịu. Nhiệm vụ duy nhất anh giao cho cô là ngồi yên trông chừng, thấy Nguyên từ xa đi đến là phải cấp báo ngay.

Ngồi loay hoay mãi một lúc sau, thấy từ trên con đường xa xa kia có cái gì màu đỏ chói cực chói đi đến, Trần dụi mắt mấy lần mới nhìn ra là Nguyên. Vì hôm nay nhìn cậu lạ quá! Mái tóc màu đỏ tía được vuốt keo xù xù lên, trông Nguyên đậm chất style bụi.

-Anh, Nguyên ra kia!

Dương ngẩng đầu lên nhìn cái-vật-thể-đỏ-chói kia. Mặt anh biến chuyển từ từ sang méo xẹo:

-Có cần chơi nổi vậy ko trời, thằng bệnh này!? Ý chết, sắp vô vùng cấm rồi! Phải hành động ngay!

Dương lấy ra một bịch gì đó có bột màu đen ra, rải đều thành một vòng tròn. Lấy cái bật lửa ra, anh vút nó vào trong đám bột. Khói bốc lên từ từ, rồi lún mất hút trong thẳm cát.

Nguyên cứ tung tăng hồn nhiên nhún nhảy mà ko hề biết rằng. ...nguy hiểm đang cận kề!

“BÙM! BÙM! BÙM! BÙM!.....B..B....”.....

-ÁÁÁÁÁÁÁ!!!!!!!!! KHỦNG BỐ!!!!!!!!!!

Nguyên giật mình hét lên, nhảy loi nhoi trên cát. Nhưng cậu giậm chân đến đâu là cát nó cộm lên rồi. ...nổ. Dương và Trần đứng từ xa thấy cảnh đó mà lăn ra cười. Bước 1 đã thành công, hơn cả là dự kiến! Dương vừa cười vừa nghĩ thầm: “Thích chơi nổi hả con!?? Ông cho mày chết!!!!!! HÁHÁHÁ”.

Sau một hồi lăn lộn chiến đấu với đồng cát nổ, Nguyên lao đảo quay vòng vòng. Cậu lau bàu:

-Nếu thằng bác sĩ chết bầm đó là tác giả, mình thế sẽ xử đẹp nó!!!!!!!!

Trước mắt Nguyên dần hiện ra khung cảnh lạ. Những chùm bong bóng đủ màu sắc được đặt ở khắp nơi, một chiến bàn màu trắng có cảnh hoa ly xinh đẹp ngự trị ngay chính giữa. Bên cạnh là một cái bánh kem có hình. ....con khi mặc váy dừa hula cầm cây đàn. Nguyên nhăn mặt, miệng ko ngừng rủa Dương có mắt mà như mù khi mua cái bánh kem “đặc biệt” này. Cậu bước lại gần cái bàn nhìn cái bánh, dòng chữ được ghi bằng mứt dâu kiểu cách “Mừng sinh nhật Thanh Nguyên 19.7”. Nguyên bật cười:

-Thằng này...đủ trò! – Nguyên ngo ngo xung quanh nói lớn – Mày đâu rồi, ra đây coi!

-Làm gì hết lớn thế?

Vẫn Dương từ trong tảng đá ở đằng sau Nguyên đi ra, trên tay quay quay hộp quà màu xanh biển to hơn bàn tay một chút. Nguyên lườm Dương, tay chỉ về đồng cát nổ lúc nãy:

-Mày là tác giả của vụ đánh bom liều chết kia phải ko?

-Hihi, bất ngờ tí thôi mà. Quà của mày đây, chúc mừng sinh nhật! – Dương cười cầu hòa.

-Cảm ơn mày. Nhưng ...Bảo Trần đâu?

-Đang chuẩn bị một sự ngạc nhiên khác, mày phải cảm ơn tao thêm lần nữa đấy nhé!

-Ngạc nhiên gì?

Nguyên vừa dứt lời thì bỗng ở đâu đó vang lên tiếng nhạc bài “Happy Birthday”. Trần từ từ đi ra khỏi tảng đá gần đó, tay cầm chùm bong bóng màu hồng cùng tông với trang phục của mình cất lên giọng hát trong trẻo nhẹ nhàng.

“Happy birthday to you! Happy birthday to you!.....Happy birthday to Thanh Nguyên nè. ....Happy birthday to you!”

Nguyên đứng sững người nhìn Trần ko chớp mắt. Bất ngờ thật đấy! Như một thiên thần xuất hiện trên bờ biển. Thấy tên bạn của mình cứ đứng yên, mình gọi hoài mà nó ko thưa, Dương cầm một quả bong bóng đập bôm bốp vào đầu Nguyên.

-Ê thằng kia, sao mày chết đứng luôn rồi?

-A cái thằng này, tao hỏi sao ko trả lời?

-.....

Dương ức chế, tháo chiếc dép doctor của mình ra.....

BỐP!

-ASH! ĐAU QUÁ! MÀY LÀM TRÒ GÌ THẾ? – Nguyên hét toáng lên.

-O, ko ngờ chiều “dép bay thần chú” lại công hiệu đến như vậy! Phù. .phù. .... – Dương thổi thổi chiếc dép như thổi hơi súng.

-Thôi, cho em xin hai người đi! – Trần chạy lại đứng cạnh Nguyên giải hòa.

-Hừ, nể Trần thôi đấy!

Nguyên cong môi lên nói. Nhưng Dương đâu có dễ tha cho cậu như thế, anh giờ giọng trêu chọc tiếp:

-Xì, chứ ko phải sợ mất hình tượng trước mặt con gái sao? Bày đặt “hể Trần thôi đấy”.

Nguyên ko thèm đáp lại, vì nếu đáp lại thì cậu càng tức thêm thôi. Cái miệng của Dương đâu phải là cái miệng người, cái gì nó cũng nói được. Vậy nên cậu ko ngu dại gì mà cãi lại.

-Ngồi xuống đây đợi một lát, tao vào nhà mày lấy đồ ăn ra!

-Phăng đi cho đẹp trời! – Nguyên xua tay đuổi Dương.

-Đạp mày cái chết bây giờ! Láo lếu với anh à?

Dương cốc đầu Nguyên một cái rồi chạy lẹ, ko để Nguyên phản kháng thêm được gì. Từ xa xa vẫn vang vọng lại tiếng cười khoái chí của Dương, và tất nhiên điều đó làm Nguyên muốn xử thẳng bạn mình ngay lập tức, ko có thương tiếc gì nữa cả.

Trần kéo ghế ra ngồi xuống cạnh Nguyên, thấy có vẻ vẫn căng thẳng, cô cười:

-Nguyên này, hôm nay sinh nhật mà, chấp anh Dương làm gì!?

-Ai thèm chấp thẳng đó! – Nguyên dẫu môi ra như một đứa con nít đang giận dỗi.

-Hi, thôi mà!

Nguyên che miệng cười khi thấy Trần như vậy. Cậu nhìn ra phía chân trời kia, hoàng hôn đến. Mặt trời đang về với biển. Thứ ánh sáng màu đỏ dịu dàng kia lan tỏa ra khắp vùng biển, hôm nay sao cảnh hoàng hôn lại đẹp đến thế chứ? Trần nhìn khuôn mặt vui vẻ tình nghịch của Nguyên mà cũng vui lây. Cô đứng dậy, đi vào một hộc đá lấy ra một món quà khá lớn có giấy gói màu vàng, hoa văn là những chú mèo đang nghịch những quả bóng xinh xinh. Nguyên nhìn Trần mà đầy thắc mắc, trong đó là cái gì nhỉ?

-Tặng anh nè!

Trần chạy lại đứng trước mặt Nguyên, chìa món quà ra một cách ngượng ngùng. Nguyên nhìn Trần một cách ngạc nhiên, về mặt bây giờ của Trần thật đáng yêu với sắc hồng ko biết là đồ mặt hay do ánh hoàng hôn. Nguyên mỉm cười đưa tay cầm lấy món quà:

-Cảm ơn nhé!

-Hi.

.....

-Này, nếu cô.....cũng....được nhận quà thì sao? – Nguyên ngập ngừng hỏi sau một hồi im lặng để ngắm nhìn hoàng hôn.

-Hử? Sao tự nhiên lại được nhận?

-Thì cứ trả lời đi! Xem như là người ta đáp lễ cho cô đấy!

-À, vậy thì tôi vui lắm. Mình tặng quà người kia, người kia đáp trả lại cho mình, huê! Cả 2 cùng có quà, hihi!

Hoàng hôn như tiếp sức cho nụ cười đáng yêu của Trần. Nguyên ngẩng người nhìn cô, một vẻ đẹp huyền ảo khó có thể cưỡng lại. Chợt cậu nắm lấy khuỷu tay Trần, giọng trở nên mơ hồ:

-Thế....tôi tặng quà lại cho cô....chịu ko?

-Hả?

Trần chỉ kịp thốt lên một từ, Nguyên kéo tay cô xuống, tay kia cậu đặt món quà lên bàn. Sau đó Nguyên đặt tay ra sau gáy Trần, nhẹ nhàng luồn vào suối tóc đen mượt óng ả của cô. Biển lúc này ko còn dậy sóng nữa, mà bình yên lắm. Trần bối rối đẩy Nguyên ra khi khuôn mặt tựa như thiên thần của cậu gần sát mặt cô. Nhưng dễ gì làm được. Đôi mắt đen tuyền của Nguyên từ từ khép lại, Trần ko thể chống cự được với sức lực của một đứa con trai khỏe hơn mình gấp mấy lần. Cô nhắm mắt lại, phó mặc cho ông trời.....

-Ế! HAI NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ THẾ?

Giọng nói lạnh lạnh của Dương vang lên một cách bất ngờ. Nghe thấy tiếng nói, Nguyên cuống cuống bỏ tay Trần ra, Trần cũng nhanh chóng đứng cách xa Nguyên, quay mặt đi chỗ khác. Cô vừa thấy vui mà cũng vừa thấy.....tiếc tiếc. Mặt cả hai đỏ gay lên vì ngượng. Nguyên len lén nhìn sang Trần, chính cậu cũng ko hiểu sao lại thế nữa? Cậu muốn hôn Trần, hôn lên bờ môi nhỏ nhắn đỏ hồng ấy.

“Hic.....ko biết mình có bị điên ko nữa? Tự nhiên.....?”

Nguyên nắm chặt tay lại nghĩ thầm, rồi cậu quay qua liếc xéo nhìn kẻ-tội-đồ kia đang ngồi cười xuề xòa một cách ngây thơ, ý nói mình ko biết gì cả. Lát sau mọi thứ vẫn thế, ko có gì thay đổi. Dương nghĩ chẳng lẽ cứ để cảnh này hoài, anh vỗ tay một cái rồi hô hào lên tiếng:

-Trân, ngồi xuống đi nào, rồi chúng ta sẽ đốt nến lên bánh sinh nhật, trời cũng đứng gió rồi!

-D...ạ! – Trân như biến thành một con lật đật, ngồi phịch xuống ghế.

Cắm đủ 20 cây nến lên chiếc bánh sinh nhật, Dương lấy bật lửa đốt lên. Anh và Trân hát lại bài “Happy Birthday” cho Nguyên rồi vỗ tay. Nguyên đang định thổi nến thì Trân lên tiếng ngăn lại:

-Ồ, sao anh ko ước vậy?

-Tại sao phải ước? – Nguyên căng mắt ra nhìn Trân.

-Anh ko biết à? Trước khi thổi nến là phải ước!

-Mệt, cần gì rắc rối vậy, tôi thổi đây!

Nguyên hít lấy hơi để thổi, nhưng Trân vẫn ko cho. Cô chồm người lên chắp 2 tay Nguyên lại, bắt cậu phải ước cho bằng được. Nài nỉ mãi cuối cùng Nguyên cũng miễn cưỡng chấp nhận. Trân nhìn Nguyên ước mà cứ cười tủm tỉm. Khuôn mặt trắng trẻo, mịn màng như da em bé cứ nhăn nhăn lại. Đôi mắt đẹp như viên thủy tinh được làm bằng đá đen nhắm lại, hàng mi dài được thể nên cong lên vẻ tự hào..... Nói chung, nhìn Nguyên lúc này cực kì đáng yêu, như một cậu nhóc tinh ranh chứ ko phải một chàng trai vừa bước vào tuổi 20. Ước xong, Nguyên mỉm cười, Trân lạnh nhạt:

-Nguyên, anh ước cái gì vậy? Nói nghe với!

-Ko, đó là bí mật!

-Ồ, ko chịu đâu! Nói tôi nghe đi, năn nỉ mà! – Trân chu môi nói, lay lay tay Nguyên.

-Rồi sau này cô cũng biết, nếu cô trở thành vợ tôi! Hehe.

-Anh nằm mơ đi, tôi mà thêm lấy anh ák! Nghĩ sao vậy? Tôi đẹp thế này anh xấu thế kia....chep....có cho tiền tôi cũng ko lấy anh đâu. Ít ra chồng tôi sau này cũng phải như anh Dương chứ, anh nhì? – Trân quay qua nhìn Dương.

-Haha, anh luôn sẵn sàng rước em về dinh! – Dương cười khanh khách.

-Im mày, ai cho rước? – Nguyên gắt nhẹ.

-Tao cho, làm gì nhau nào? Mày đâu phải ba của bé Trân đâu nào? Hay mày tính giành em ấy với tao?

-Đúng vậy đấy, thì sao?

“Thịch!”

Tim Trân nhảy lạc mất một nhịp khi nghe câu nói vừa rồi của Nguyên. Là.....là thật sao?

-Á à, thừa nhận luôn nha! Sao? Có ý rồi phải hem? – Nhìn mặt Dương lúc này, 10 từ “đều” cũng ko thể tả hết được.

-Hơ, vì mất đi một osin cũng buồn lắm chứ, ko còn ai để hành hạ.

Một cái gì đó đang hình thành lên trong lòng của Trân, tưởng gì..... Nhưng sao cô thấy.....buồn buồn.....

-Anh nói đó nha, sau này tôi mà về làm vợ anh Dương thì đừng có chạy theo núm kéo àk!

-Đã bảo ko cho đi! Cô phải ở với tôi! – Nguyên lườm Trân.

-Mắc mớ gì tôi phải ở với anh để làm một osin chứ!? Hứ!

-Nếu sau này tôi thương tình lấy cô làm vợ thật thì sao?

Nguyên chống tay lên bàn nở nụ cười baby của mình ra. Nhưng có lẽ là mất tác dụng rồi, Trân gấp ít rau cải vào chén của mình, hăm hè nói:

-Ừ thêm!

-Cứ đợi thử xem!

Hai người cứ ngồi vừa ăn vừa đấu khẩu với nhau ko biết mệt, thỉnh thoảng Dương cũng nhào vô mà trêu, nhưng sau đó lại tiếp tục ngồi....ăn. Hôm nay Nguyên vui lắm. Cái mãi cũng mệt nên cậu gấp một con tôm lăn bột thật to cho vào chén Trân để cầu hòa. Trân ngồi cầm cúi ăn ko thêm đoái hoài gì, 2 chàng trai cũng im lặng ngồi ăn. Nhưng chỉ vài phút sau thì đầu lại vào đấy. Bờ Tây của biển rộn ràng lên nhờ tiếng trêu chọc của Nguyên và tiếng phản bác lại của Trân. Dương có được một ngày cười đau cả bụng. Sau khi xử xong các món mặn, cả 3 quay qua nhìn cái bánh kem chăm chăm. Nguyên

cầm chiếc dao cắt bánh cắt ra làm 3 phần. Lợi dụng lúc đó, Trần quệt lên mũi Nguyên một vệt kem, làm cậu trông cực ngộ. Nguyên quyết tâm trả thù, định quệt vào mặt Trần ai ngờ lại trúng ngay trán của Dương. Thế là cả ba người họ lại lao vào “cuộc chiến bánh kem” ko cân sức.

Hôm nay, là ngày sinh nhật tuyệt vời và hạnh phúc nhất của Đặng Thanh Nguyên – tên trộm tài hoa.

“Ông trời ơi.....xin ông hãy để cho cô ấy ở bên cạnh con.....mãi mãi!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thắt Lạt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 6

\*7:30 p.m:

Sau khi tiễn Dương về, Nguyên lặng lẽ đi ra mảnh đất trống đằng sau nhà mình, nơi có một ngôi mộ được xây bằng đá hoa cương rất đẹp. Trên ngôi mộ có hình ảnh của một người phụ nữ xinh đẹp đang cười rất tươi, trông rất giống cậu. Nguyên quỳ xuống trước mộ, thắp một nén nhang cho bà. Ánh mắt bây giờ của cậu chan chứa sự đau buồn rất nhiều.

-Mẹ ơi! Hôm nay là sinh nhật lần thứ 20 của con này, con đã lớn rồi, thành một chàng trai rồi đấy mẹ ăk! Tiếc rằng mẹ ko thể dự tiệc chúc mừng của con được. Thật sự hôm nay con vui lắm, thằng Dương nó lại bày trò chọc con mẹ ăk. Lúc này chắc nó cũng ra đây rồi nhỉ? Tụi con giờ đẹp trai lắm phải ko? Hihi.

Nguyên chấp tay nói, mắt nhìn thẳng vào ngôi mộ. Trong cái ngày định mệnh ấy, máu đỏ ko phải là vài giọt. Những ám cảnh kinh hoàng ấy lại ùa về ko báo trước trong đầu Nguyên. Cậu cứ quỳ như thế, mặc kệ những cơn gió biển đang hất tung cơn lạnh buốt vào người.

-Nguyên! Anh ko sao chứ?

Trần từ trong nhà đi ra với chiếc áo khoác trên tay. Cô khoác nhẹ chiếc áo lên người Nguyên, lòng thấy lo lắng thế nào ấy. Đây là lần đầu tiên cô bước ra khu vực sau nhà. Nguyên ko trả lời câu hỏi của Trần, cậu vẫn nhìn chăm chăm vào hình ảnh của mẹ mình. Trần bặm môi nhìn Nguyên, rồi cô nhìn qua ngôi mộ trắng kia, quỳ xuống đưa tay lấy một nén nhang.....

-Cháu chào bác! Cháu tên là Bảo Trân, được anh Nguyên cứu trong một vụ tai nạn. Hiện cháu đã ở nhà anh được 2 tháng thế mà chưa bao giờ ra đây gặp bác, cháu thật có lỗi, mong bác bỏ qua cho cháu nhé!

Trần cầm nén nhang vào cái chậu nhỏ, mỉm cười rồi nói tiếp:

-Bác ơi, anh Nguyên tốt lắm, bác đừng lo gì cả! Con sẽ cố gắng chăm sóc cho anh ấy! Hihi.

Nguyên quay sang nhìn Trần, nhúm mày lại. Cậu là con nít ăk? Đang định mở miệng mắng Trần thì cô nhìn anh, nở nụ cười thật tươi:

-Vào nhà thôi! Ngoài đây gió cứ thổi thế này có mà cảm chết đấy.

Nguyên vẫn ko trả lời, cậu cười phớt qua rồi gạt đầu. Từ từ đứng lên, Nguyên cúi đầu xuống chào “mẹ” mình rồi nhấc chân bước đi.

-Bảo Trân!

-Hử?

-.....

-Sao thế? Gọi mà ko nói là sao?

-Lúc này.....cô nói thật ăk? – Nguyên ngập ngừng

-Nói gì? – Trần nhúm mày khó hiểu.

-Thì.....

-Làm gì mà cứ lấp lửng hoài thế? Có gì cứ nói thẳng ra!

-Cô nói sẽ chăm sóc cho tôi.....là thật à?

-Hi, chứ anh nghĩ như thế nào? Thật hay đùa? – Trần mỉm cười ranh mãnh đầy ẩn ý.



-Ko biết. 50-50! Cô còn phải tìm lại trí nhớ, ko muốn thế sao? – Nguyên cụp mắt xuống.

-Đến ngày đó rồi tính, còn hiện tại bây giờ, tôi sẽ làm y như những gì mà lúc nãy đã nói với mẹ anh! – Trần nháy mắt tình nghịch.

Nguyên như bừng tỉnh khi nghe câu đó. Mắt cậu sáng long lanh lên như đứa con nít chuẩn bị nhận kẹo. Trần vươn vai cười tươi:

-Nguyên này, ở nhà nóng quá, anh ra biển đi dạo với tôi ko?

-Ừ, đi, đi!

Nguyên gạt đầu lia lịa. Trần mặc áo khoác của Nguyên vào rồi kéo tay cậu đi.

Trần và Nguyên cùng nhau đi dạo dọc theo bờ biển đêm, sóng nhẹ nhàng gợn lên từng hồi theo sức gió. Trần nhí nhảnh đi trước, cô cời giày ra chạy đi nghịch nước biển.

-Trần à, coi chừng cảm lạnh đấy! – Nguyên nói với theo rồi cũng ngồi xuống nền cát mịn màng. Ngẩng mặt nhìn lên khung trời đêm đầy những vì tinh tú lấp lánh xinh đẹp, Nguyên chạnh lòng. Đã lâu lắm rồi cậu mới được ngắm bầu trời đêm đẹp như thế này. ....lâu lắm rồi. ....

Nghịch nước mãi cũng chán, Trần nhặt đôi giày của mình lên chạy lại ngồi xuống nghỉ cạnh Nguyên. Thấy cậu có vẻ ưu tư, trầm ngâm, Trần liền kiểm chuyện đề nói:

-Mẹ anh đẹp thật đấy Nguyên, tôi là con gái mà nhìn còn phát mê!

-Chứ sao! Mẹ tôi đẹp như một nữ thần vậy. – Nguyên hất mặt lên vẻ tự kiêu.

-Xi....khó ưa chưa!? Nhưng.....anh giống bác quá!

-Cô nghĩ vậy àk?

-Hihi, đặc biệt là đôi mắt với nụ cười! :P.

Nguyên cười trừ, Trần thấy thế cũng im lặng theo. Một lúc sau Nguyên bỗng lên tiếng:

-Định mệnh ghét ai thì đành chịu thôi!

-Sao chứ!?

-Từ 16 năm trước.....

16 năm trước.....

-Mẹ....mẹ ơi!

Tôi đi ra khỏi phòng gọi mẹ khi vừa ngủ dậy. Lúc này tôi chỉ là một cậu bé 4 tuổi. Tôi ko có ba, có lúc tôi hỏi mẹ là tại sao mình ko có ba, mắt bà rom róm rồi nói ba đi xa lắm rồi, sẽ ko trở về nữa. Mẹ con tôi sống tạm tại một căn chòi nhỏ, cuộc sống có lẽ túng thiếu đủ điều nhưng tôi thấy rất hạnh phúc. Rồi một ngày người đàn ông đó xuất hiện. Ông đưa mẹ tôi – một phụ nữ xinh đẹp hiền lành – bước vào vòng xoáy của tình yêu. Lúc đó thật sự với một đứa trẻ con thì ko có gì phải lo lắng. Trẻ con mà, có biết gì đâu.

-Sao thế con?

Mẹ tôi lật đật chạy từ bên ngoài vào, có cả chú Đông (người đàn ông). Tôi dụi dụi mắt:

-Con đói!

Mẹ nhẹ nhàng bế tôi lên, dịu dàng nói:

-Hi, nhóc Nguyên à, hết ăn rồi ngủ, hết ngủ rồi ăn, con ko chán sao?

-Ko ạ!

Bỗng chú Đông bước lại gần tôi, xoa đầu:

-Nguyên à, hôm nay con có muốn ăn cháo tôm ko? Chú có mua đấy!

-Dạ!

Tôi nhảy xuống khỏi lòng mẹ cười. Tôi thích ăn cháo tôm lắm, cháo trắng thơm lừng với những miếng thịt tôm ngon ngọt được cắt nhuyễn. Hí hửng ngồi

trên giường cho mẹ đút cháo, tôi cứ cười mãi thôi. ^^

Một năm trôi qua yên bình. Tôi đã được 5 tuổi, lúc này mẹ tôi có ý định kết hôn với chú Đông. Tôi ko thấy lo gì cả, một phần là con nít, một phần là do chú ấy tốt, lúc nào cũng mua đồ chơi, đồ ăn, quần áo..... cho mẹ và tôi. Ko biết những đứa trẻ khác ra sao nhưng tôi thì lúc này đã khá hiểu sự đòi.

-Anh nghĩ.....em nên gửi thẳng bé ở nhà họ hàng hay cô nhi viện đi!

Tiếng nói của chú Đông vang lên trong phòng mẹ, tôi vừa mới nghịch mấy hòn đá ngoài nhà xong. Tính tò mò nổi lên ko biết lúc nào, tôi rón rén ghé tai vào vách cửa nghe, ma lạnh thế đấy. (:D)

-Sao làm thế được hả anh? Nguyên là con em mà! – Tiếng mẹ vang lên một cách sững sờ.

-Anh biết, nhưng gia đình anh..... Haiz, anh yêu em, anh muốn cưới em về làm vợ, nhưng ba mẹ anh làm sao có thể chấp nhận được một người con dâu đã có con trước khi quen anh chứ!?

-Nhưng em ko thể làm thế!

-Em à! Em ko muốn làm vợ anh sao?

-Tất nhiên em muốn làm vợ anh, nhưng em ko thể bỏ rơi con em được. Em ko có họ hàng thân thích, bỏ Nguyên ở cô nhi viện thì sao em nỡ!

Tôi nghe 2 người nói chuyện mà chẳng hiểu gì sất nên chán chường nhảy tót lên giường ngủ. Vô tư thế mới hay chứ, nghĩ ngợi chuyện người lớn chi cho mệt, giờ cứ lo ăn-ngủ-nghỉ-khỏe đã!

Sáng hôm sau mẹ gọi tôi dậy, bảo ra mẹ rửa mặt cho rồi sẽ dắt lên thành phố chơi. Tôi chả biết thành phố là đâu, nhưng nghe thấy từ “choi” là bật dậy liền. Ko hiểu sao mẹ nhìn tôi như thế nào ấy, ko biết nói thế nào? Xót xa chẳng? Ui zời, sao cũng kệ, giờ cứ lo rửa mặt nhanh còn đi chơi chứ.

Mẹ nắm tay tôi đi chậm rãi trên con đường mòn dài, 2 bên là những cánh đồng lúa xanh xanh chưa đến mùa, gió lồng lộng từng cơn. Hôm nay trông tôi đẹp trai lắm nhá! Đội cái nón màu trắng tinh, áo thun in hình siêu nhân gao, cái quần jean mới cóng (chú Đông mua cho tôi nhưng chưa mặc lần nào, giữ của :P) và cuối cùng là.....đôi dép lười nhỏ xinh. Hehe, xóm này ai đẹp trai được như tôi chứ! Hô hô.

Đi mãi mới đến nơi. Thành phố khá là nhộn nhịp, người đi lại quá trời, có mấy cái con gì cứ phóng ùn ùn như cá đàu (xe hơi + xe máy đầy ắp ả ả =.=’). Mẹ dắt tôi đi nhiều nơi lắm, mua kem cho tôi nữa. Thật là thích quá đi, về phải khoe cho đám bạn cùng xóm ức chơi mới được.

Gần trưa, mẹ đưa tôi đến một ngôi nhà màu vàng nâu. Ngơ ngác chẳng biết mẹ dẫn mình đến đây làm gì nhỉ, chắc là ăn rồi, ko thì là chơi với bé nào xinh xinh chẳng? Một lúc sau có một bà nào đó bước ra, trông cũng khá trẻ, chắc hơn mẹ tôi vài tuổi, khuôn mặt nhìn phúc hậu lắm. Bà ấy nhìn tôi mỉm cười, theo “phép lịch sự của một người đàn ông” mà chú Đông dạy cho tôi thì khi ai đó cười với mình, mình phải cười lại thế mới là một người đàn ông thật sự. Vậy nên tôi cười đáp trả, nhe hàm răng sữa trắng tinh ra.

Mẹ tôi với người phụ nữ kia nói cái đó, tôi chẳng quan tâm nên đứng nhìn đường phố. Rốt cuộc vẫn cứ đứng thế này hoài sao? Tôi lắc lắc tay mẹ, hỏi:

-Mẹ ơi! Đến đây làm gì thế?

Cái tôi nhận lại được.....là đôi mắt như sắp khóc của mẹ. Bà gỡ tay tôi ra và bế lên, hôn vào má một cách dịu dàng nhất.

-Nguyên ả! Tha thứ cho mẹ nhé! Mẹ ko thể nuôi nấng con được, con ở đây phải nghe lời cô Thu nha!

Nói xong, bà đưa tôi cho người phụ nữ kia và bỏ đi. Tôi thấy thế liền vùng vẫy để thoát khỏi vòng tay kia mà chạy theo mẹ, nhưng người phụ nữ lạ mặt cứ giữ chặt lấy tôi. Tôi lấy sức gào lên khi mẹ đã đi qua bên kia đường ko hề quay lại:

-MẸ.....MẸ OI!!!!!!!!!!!!!!

-Nguyên.....con ngoan nào! – Cô Thu dỗ dành tôi.

-Ko.....Mẹ ơi! Mẹ.....đừng đi!.....MẸ OI! – Tôi hét tay cô ra, vẫn hét lên.

Mẹ bỏ rơi tôi ư? Sao lại như thế được chứ!? Lúc nãy bà vẫn vui vẻ lắm mà..... Tôi ko chịu đâu, ko có mẹ thì còn nghĩa lý gì nữa. Tôi dùng toàn bộ sức lực của một đứa nhóc 5 tuổi vùng ra khỏi tay cô Thu và chạy đi, ko màng gì đến xung quanh nữa. Tôi chỉ có thể nghĩ rằng nếu ko nhanh lên, mẹ sẽ biến mất! Bỗng tiếng cô Thu hét lên thất thanh:

-NGUYÊN! KO ĐƯỢC!!!!!!!!!!

Mẹ tôi nghe tiếng hét đó thì quay lại, tôi mừng rỡ chạy tiếp mà ko biết rằng mình đang ở ngay giữa đường, một chiếc xe bạc đang lao tới. Tôi chết đứng tại chỗ nhìn chiếc xe, sợ hãi đang chiếm lấy toàn thân thể. Nó đến gần rồi, tôi chỉ biết lấp bấp gọi mẹ, nhắm chặt mắt lại. Khoảnh khắc ấy.....có ai đó.....ôm lấy tôi.....

“ÀM”

Một tác động cực mạnh. Cánh tay tôi chà xát xuống mặt đường, đau lắm. Ôm lấy cánh tay rướm máu, tôi rên khẽ. Có gì đó bất chợt rơi xuống mặt tôi, nó màu đỏ, tanh tanh. Tôi từ từ mở mắt ra, máu từ đầu của mẹ. Người dân xung quanh bu lại đông nghịt. Nước mắt tôi rơi là chỗ, mẹ đã dùng thân bảo vệ tôi khỏi chiếc xe oan nghiệt kia. Mãi bà mỉm cười, mắt bà cũng chảy ra thứ chất lỏng trong suốt giống tôi.

-Mẹ....mẹ ơi.....

Tiếng nấc vang lên, đôi mắt đen long lanh của mẹ ngấn nước nhìn tôi, bà hôn vào má tôi thêm lần nữa. Tôi vòng tay ôm mẹ thật chặt. Tay mẹ vỗ vỗ lưng tôi vài cái rồi....ko còn nữa. Đầu bà gục xuống nền đất, một tay vẫn còn ôm lấy tôi. Chết lặng.

-MẸ!!!!!!!!!!!!

Cô Thu đi đến kéo tôi ra khỏi vòng tay mẹ. Tôi nhất quyết ko đi mà vẫn ôm chặt xác bà ko buông. Vài người phụ nữ gần đó khóc, giúp cô Thu lôi tôi ra. Cảnh sát và cứu thương đến. Tôi vẫn ra sức quấy đạp dữ dội khi mấy chú cảnh sát giúp mấy người kia kéo tôi ra. Đằng kia những người mặc áo trắng nhắc mẹ tôi lên đặt trên cáng. Cô Thu ôm tôi, ra sức dỗ dành. Nhưng tôi vẫn khóc, gào, cầu để chạy theo chiếc xe cứu thương. Phần đất kia thấm đỏ.....đỏ thẫm. Và mặt tôi cũng có những giọt máu đó.....

Một ko khí âm ỉ tang thương phủ lên căn chòi của tôi. Chú Đông ôm lấy di ảnh mẹ tôi mà khóc. Ko có ai là họ hàng của mẹ..... Lúc này chỉ có tôi, cô Thu, chú Đông, ba mẹ chú và những người hàng xóm. Đám tang do gia đình chú Đông lo. Chiếc khăn tang trên đầu nặng trĩu. Lần này, mẹ bỏ tôi mà đi thật rồi!

Sau khi hoàn tất việc chôn cất, chú Đông ngó ý muốn đưa tôi về nuôi nhưng cô Thu ko đồng ý. Tôi quyết định về sống với cô Thu. Ra căn nhà đó là một cô nhi viện do cô Thu xây dựng, cô và mẹ quen biết trong một lần căn nhà đang thi công, mẹ tôi giúp cô thoát khỏi đồng gạch rơi từ trên cao. Cô nhi viện khá rộng, và cũng có nhiều đứa trẻ con bên trong. Thời gian đầu sau cái chết của mẹ, tôi lầm lì khác hẳn khi xưa, tách biệt hoàn toàn với lũ trẻ con kia. Phải mất 1 khoảng thời gian khá dài sau đó, với những lời động viên an ủi và tâm lòng của cô Thu và bọn trẻ kia, tôi mới gắng mở lòng được một chút. Những đứa ấy cũng khá tốt, nhưng hầu như tôi chẳng thân với đứa nào. Chú Đông cũng đến thăm tôi vài lần, nhưng dần dà “vài lần” ấy rồi cũng ko còn nữa. Nghe cô Thu nói chú đã cưới vợ. Tôi cười nhạt rồi lảng đi.

Mọi thứ xung quanh trở nên thật xa lạ, tôi ko dễ gì thích nghi được nơi chốn náo nhiệt này. Ko có mẹ, tất cả như chết đi vậy. Hình ảnh lúc mẹ bảo vệ tôi ko thể phai nhòa được.

Tối đến, cô Thu bảo tôi ra ngoài sân ngồi. Cô nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, tôi chợt nhớ đến mẹ.....mẹ rất hay ôm tôi như thế.

-Nguyên à! Con đừng có lầm lì như vậy nữa, ko tốt đâu!

-Sao vậy cô?

-Con chỉ mới là một đứa trẻ, cô biết việc chứng kiến cảnh mẹ mình mất là quá shock đối với con. Nhưng con như thế này, con nghĩ mẹ có vui ko?

Tôi im lặng vài giây rồi nói gọn: “Dạ ko!”

Cô Thu cười, tựa đầu mình vào đầu tôi rồi bảo tôi nhìn lên trời. Tôi làm theo. Một bầu trời đầy sao tuyệt đẹp. Tôi cảm thấy nhớ mẹ, rất nhớ!

-Mẹ con luôn ngắm nhìn con. Bất cứ ai mất đi, họ đều trở thành 1 vì sao để ngắm nhìn những người thân yêu của mình. Con hiểu chưa? Mẹ con ko bao giờ mất mà luôn sống mãi trong trái tim con!

-Thật vậy sao cô?

-Tất nhiên rồi! – Cô Thu lại cười.

Tôi im lặng ko đáp, ngẩng lên nhìn các vì sao lấp lánh. Có lẽ cô Thu nói đúng, ko nên làm mẹ buồn.

Lên 6 tuổi, cô Thu sắp xếp cho tôi đi học, mấy đứa kia cũng vậy. Đứa nào cũng háo hức cả. Tôi cũng đã trở lại là 1 thằng nhóc nghịch ngợm, vô tư. Có mấy trò “tâm thường” như phi thân xuống hồ bơi, nghịch phá bọn con gái, nặng nhất là vừa tắm xong, lấy....áo “chíp” của cô Thu trùm lên đầu, cột khăn tắm vào cổ rồi giơ cao cây kiếm hô to: “Đệ nhất Siêu nhân Nguyên đẹp trai”....Thế mà cũng được tôn lên làm đại ca đấy, hô hô, giỏi chưa?

Tôi học ở lớp 1A. Chủ nhiệm lớp là một cô giáo xinh như mộng, chỉ tội là khá dữ dằn. Điều này làm tôi quyết tâm phải làm nên những “sự kiện lớn”. Ngày hôm sau, tôi thủ sẵn cây ghita con éch xanh của nhóc Ty bỏ vào cặp. Việc trường cho phép mặc đồ tự do đã tiếp sức cho “sự nghiệp cao cả” của tôi. Tôi với bọn nhóc tung tăng nhún nhảy đến trường, ko cần cô Thu đưa đi vì trường cách nhà ko xa.

Thằng An (cùng ở trong cô nhi viện) với tôi học chung lớp, nó cũng khá nghịch đấy nhưng ko bằng tôi đâu. Nó nhìn bộ dạng tôi bây giờ mà cứ cười sằng sặc. Bực thế ko biết! Đã nó một cái bay vào lớp, tôi núp sau cánh cửa chờ cô Trinh (chủ nhiệm) vào điểm danh.

-Trần Minh Anh!

-Có!

-Nguyễn Quốc Ân!

-Dạ có!

.....

-Phạm Nguyễn Linh Nhi!

-Dạ có!

-Đặng Thanh Nguyên!

-.....

-Đặng Thanh Nguyên có ko?

Cô Trinh rời mắt khỏi tờ danh sách ngó xung quanh. Tôi đứng núp ngoài cửa mà cười khúc khích 1 cách gian xảo. Lôi cây đàn ghita ếch ra, tôi gảy một dây, đập cửa đường hoàng nhảy vào. Y chang một ca sĩ nhè. Tóc dựng ngược thẳng lên bầu trời, cái kính đen tròn tròn nhỏ nhỏ giống mấy ông thầy bói thời xưa ( :)) , áo phong denim nguyên hình con chuột cầm búa đeo miếng vải che 1 bên mắt như cướp biển đứng ngông nghênh, quần thun siêu nhân ngang đùi với đôi dép vàng tổ ong. Đẹp trai lắm phải ko? Tôi biết mà, khỏi cần nói gì hết, bằng chứng là bọn con gái trong lớp đang nhìn tôi chăm chăm ko chớp mắt luôn kìa. Thật ngại quá đi mà! Híhíhí.

“Ai kiếm anh anh xin xuất hiện.....là lá la...ô cô Trinh xinh xinh xương xương..... I love you baby....húhúhú..... Xin cho em vào lớp.....lelele.....cô mà ko cho em lên mếc hiệu trưởng..... rằng cô Trinh xinh mà sao giống tính tình đây!!!! Tềng tềng tềng”

Tôi cất giọng ca oanh vàng của mình lên, cũng hay phết đấy chứ. Có đàn phụ họa nữa này. Vậy mà chẳng hiểu sao nhìn mặt cô giáo đồ gay àk, tôi nghe răng cười hí hí với cô. Thăng An ở bên dưới cười lăn cười bò, lớp cũng cười ha ha. Tôi tạo ấn tượng giới đây chứ!

Vâng! Chỉ vì 1 phút “nồng nỏ” mà tôi bị xách cổ lên phòng hiệu trưởng với 2 tội danh: 1 là ăn mặc lố lăng. 2 là láo lếu với giáo viên. Ờ hay nhì? Tôi có láo bao giờ đâu, ai cũng khen tôi ngoan mà ta. Chẹp.....bà cô này thủ đoạn quá! Buồn 5 giây.....

~oOo~

Tôi gặp thằng nhóc ấy trong hoàn cảnh thật chẳng mấy thiện cảm. Tôi lên lớp 2, người lớn rồi đấy nhè! Vừa chơi đá bóng với bọn trong lớp xong tôi chạy xuống canteen. Nhìn vào tủ kem chăm chăm, may quá, cây kem sữa tôi thích vẫn còn 1 cây!

-Cô ơi, bán cho con cây kem sữa! – Giọng tôi và giọng một đứa nào đó cùng vang lên.

Tôi lừ mắt nhìn kẻ dám cả gan giành kem với mình. Là 1 thằng nhóc. Nhìn xuống phù hiệu của nó: Dương – 2C. Xì, ra là dân 2C (tôi 2A nhè :D). Nó cũng lừ mắt lại với tôi, ghét thế nhì? Phải cho nó biết thế nào là lễ độ mới được. Tôi xắn tay áo lên (khoe chuột nhất :P) :

-Ê thằng kia, ai cho mày giành kem với tao thế hả? – Tôi hất mặt kênh với thằng nhóc.

-Nó là của mày lúc nào? – Nó cũng hất mặt lại, nhìn mà muốn đấm X-(-.

-Mày láo lếu với tao đấy àk? Tao ko biết, nó độc quyền của tao!

-Chơi tay đôi mày! – Thằng Dương ấy cũng xắn tay áo lên.

-Thích thì chiêu!

Hai đứa lao vào.....cắn nhau! Vô cùng quyết liệt y như quái vật chiến đấu với siêu nhân gao vậy, ko thằng nào chịu thua. Cô bán canteen ra can, đang sung sức mà bị phá đám ai mà chịu được, thế là cả 2 quay sang cắn cô luôn. Lát sau hai cô giáo chủ nhiệm lớp tôi và lớp 2C tất tả chạy đến. Mỗi cô xách cổ 1 thằng về, nhưng tôi với thằng đó vẫn còn rống tung người lên đã được cú nào thì đá.

-Trời ơi Nguyên ơi! Con bị sao vậy nè?

Cô Thu thốt lên kinh ngạc khi tôi vừa bước vào nhà, bọn kia thì lên khúc khích cười. Hừ, anh đây lớn ko thèm chấp!

Ngay lúc tụi nó kéo nhau ra vườn, tôi thấy đau quá nên chạy đến bên cô Thu, oà khóc:

-Oaoa.....cô ơi.....

-Sao? Nói cô nghe! Ai bắt nạt con!? – Cô vỗ vỗ lưng tôi dịu dàng hỏi.

-Hức.....hức.....có thằng kia.....nó giành kem với con.....con ghét....2 đứa cắn nhau... OAOAOAOA!!!!!!!!!!

-Hi, thôi nín nào! Con trai mà khóc thế này thì làm sao mà trở thành một người đàn ông thực thụ được chứ! Lát cô mua kem cho con ăn, được chưa nè!?? – Cô Thu xoa đầu tôi mỉm cười.

-Dạ!

Lúc này có đứa ngu mới ko chịu.

Tối, cô Thu mua kem cho toàn bộ trẻ con trong cô nhi viện, mỗi đứa một cây, riêng tôi thì hai nhé. Hehe. Đại ca thì phải vậy thôi chứ biết làm sao bây giờ? Thấy bọn nó nhìn mình bằng ánh mắt ghen tị mà sao tôi lại thấy phấn khích mới hay. :))

\*Sáng hôm sau, giờ ra chơi:

-Nguyên ơi! Có thằng nào kiếm mỳ nè!

Thằng Anh lớp trưởng đứng ngoài cửa nói vọng vào khi tôi đang ngồi chơi lắp ráp xe hơi với thằng An (vẫn học chung lớp ^^). Tôi hét lên hỏi lại:

-Thằng nào thế?

-Chả biết, nó bảo ở lớp 2C này!

Hừm? Lớp 2C à? Tôi làm gì biết thằng nào bên lớp ấy đâu. Nhảy phóc ra khỏi bàn, tôi lon ton mà đầu đầy dấu chấm hỏi.

-Ặc, là mỳ à?

Tôi suýt té ngựa khi thấy cái thằng “khôn nặn” hôm qua giành kem với tôi đang đứng chính ình trước cửa.

-Ra sân sau với tao! – Nó nói.

-O, định đánh tiếp à? Okie Baby! – Tôi trở mắt nhìn thằng ấy rồi búng tay đi theo.

Ngồi phịch xuống một gốc cây, tên nhóc ấy thấy tôi đứng thủ thế thì ra hiệu cho tôi ngồi xuống.

-Ngồi xuống coi, đánh đánh đánh cái gì? – Nó nhăn mặt.

-Chứ mỳ kêu tao ra đây làm gì? – Tôi đơ mặt khó hiểu nhìn nó.

-Mày tên gì?

-Tao à? Đặng Thanh Nguyên! Chi vậy?

-Tao là Trịnh Văn Dương, cho mày!

Dứt lời là thằng nhóc đưa tôi một cây kem sữa, nó cũng có một cây. Tôi nhướn mày nghi ngờ:

-Ý đồ gì?

-Ko gì cả!

Dương cười mỉm chỉ. Giờ nhìn kĩ tôi thấy nó cũng đẹp trai phết, nhưng còn lâu mới bằng tôi nhá! Thấy ko có gì nguy hiểm, tôi giứt cây kem bóc ra ăn ngay. Hai đứa ngồi ăn rồi tán phét đủ thứ, rốt cuộc trở thành bạn. Dương nó học giỏi vô cùng, đứng đầu cả trường luôn đấy, tôi chẳng hiểu sao mà nó thông minh đến thế được nhỉ? Lớp 5 còn học chưa lại nó.

Một hôm đang ngồi ngoài canteen uống sữa, từ xa thằng Dương nó chạy đến chỗ tôi với tốc độ kinh hồn.

-Mày làm gì mà cứ như có ma ở đằng sau ám mày vậy?

-Tao....học....tao....qua....

-Từ từ, bình tĩnh! – Tôi đưa nó ly sữa của mình, thế mà nó gạt ra, ức chế! X-(

-Hôm...qua....ba mẹ tao đưa đi test IQ.....mày xem đi!

Tôi cầm lấy tờ giấy trên tay nó. O cái thằng này hay lăm cơ, chữ gì mà xấu kinh khủng, chẳng lẽ phải căng lò con mắt ra để xem à?

-Tao đọc được tao chết liền đấy! – Tôi trả lại tờ giấy cho Dương.

-Xi....tao có chỉ số IQ 170/200 mày ơi! – Dương nó nhảy cẫng lên sung sướng.

-Hả?

-Chỉ số IQ của tao là 170/200!

-IQ là cái gì? Ăn được ko? – một câu hỏi ngờ nghệch phát ra từ miệng tôi.

“CÓP!”

-A ĐAU! SAO MÀY CỐC ĐẦU TAO?

Tôi ôm đầu hậm hực nhìn Dương khi nó vừa tặng cho một cái cốc trời giáng vào đầu. Thằng này nhìn thế mà bạo lực.

-IQ là chỉ số thông minh của mình đấy thằng ngu ăk! – Dương quát.

-Thế ăk? Vậy của tao là bao nhiêu?

-Sao tao biết được?

-Vậy cũng nói, rõ khùng! – Tôi khịt mũi.

-Mày đi test ko? Tao về kêu mẹ tao dắt đi!

-Phiền ko?

-Ko!

-Thế thì đi. Hehe. Khi nào?

-Ừm.....tan học được ko?

-Ừk, chắc được!

-Chắc là thế nào? – Dương đứng chống nạnh nhìn tôi.

-Thì đi.

Tan học, tôi dọn sách vở một cách nhanh nhất vào cặp. Bảo thằng An về nói cô Thu tôi đi qua nhà bạn xong là phóng vèo ngay ra cổng.

Dương đứng vầy vầy tôi, bên cạnh còn có một người phụ nữ vừa bước xuống khỏi chiếc xe hơi sang trọng.

Đây là lần đầu tiên tôi gặp mẹ của Dương. Bà đẹp một cách lộng lẫy kiêu sa. Thân hình nhỏ gọn thon cao như mấy cô đi trên sàn mà tôi thường thấy trên tivi ấy. Mái tóc màu nâu xoăn nhẹ, khuôn mặt thanh tú dịu dàng với bộ đồ màu trắng giản dị. Chẹp.....tuy ko muốn nhưng phải công nhận rằng cô ấy đẹp cũng cỡ mẹ tôi đấy!

-Con chào cô! – Tôi khoanh tay lại cúi đầu chào.

-Chào con! – Bà ấy nói, cười dịu dàng.

-Mẹ ơi! Đây là Nguyên con thường hay kể đó, mẹ dẫn nó đi test IQ giống con luôn được ko mẹ? – Dương bô bô cái miệng, 1 tay kéo áo mẹ, 1 tay chỉ vào tôi.

-Được chứ!

Mẹ Dương lại cười, một nét đẹp thanh tao trời phú. Nụ cười ấy làm tôi nhớ đến mẹ, chợt thấy buồn quá.....

-Ô, cậu bé này cũng rất thông minh, chị có phúc thật nhì? Có 2 đứa con trai mà đứa nào cũng giỏi. IQ của cậu bé này là 169/200!

Một ông đầu hói thót lên nhìn mẹ Dương một cách ngưỡng mộ, 2 đứa bọn tôi cũng há hốc mồm ra luôn. Thấp hơn thằng Dương có 1 đơn vị mà sao tôi chẳng thấy mình thông minh gì cả, kết quả học tập cũng bình thường thôi mà. Tôi hỏi:

-Bác...bác ơi! Bác có nhầm ko? Con có thấy mình thông minh gì đâu? Sao mà 169/200 được?

-Con chưa phát triển hết thôi, cứ từ từ!

-Vậy xin cảm ơn! Chào ông chúng tôi về! – Mẹ Dương chào ông đầu hói đó 1 cách nhã nhặn rồi quay sang bọn tôi – Khoanh tay chào bác về đi mấy con!

Tôi với Dương cùng khoanh tay lại gật đầu nói to:

-Dạ thưa bác tụi con về!

-Ngoan quá! Ba mẹ con về cẩn thận nhé! - Ông đó cười hiền từ xoa đầu tôi và Dương.

Trên đường về, lòng tôi nôn nao vui lắm cơ! 169/200 cơ đấy, hehe. Cầm giấy chứng nhận về khoe cho bọn nhóc ghen tị chơi.

Về đến nhà, tôi chào mẹ Dương rồi tung tăng nhảy chân sáo đi vào nhà, tay phe phẩy tờ giấy. Tôi cuống quýt la to hết cỡ để khắp nơi trong cô nhi viện có thể nghe được:

-TỤI BÂY ĐÂU RỒI? RA ĐÓN ĐẠI CA SIÊU THÔNG MINH VÀO NHÀ NÀO!!!!!!

Bọn nhóc trong nhà nhìn tôi trân trối, cô Thu đang vỗ về bé Ly ngủ cũng ngừng lại.

-Con có chuyện gì vui hả Nguyên? – Cô Thu hỏi.

-Hihi, cô ơi, con mới đi test IQ về, 169/200 nhé! – Tôi cười toe toét đưa tờ giấy cho cô Thu.

Đám nhóc trong cô nhi viện nhón nháo lên, chụm đầu lại nhìn vào tờ giấy. Tôi chép miệng, chắc chúng nó hâm mộ tôi lắm đây, vuốt ngực 1 cái, tôi đã sẵn sàng cho những lời khen rồi, hahaha!!!!!!

-Ủa? IQ là cái gì vậy tụi bây?

-Biết chết liền!

-Chữ xấu quá vậy nè, đọc ko ra gì cả!

....Bla....Bla....

Grr.....nóng mặt rồi nha! Cái việc “đại sự” như thế mà chúng nó mỗi đứa phán cho một câu nghe “vui tai” nhỉ?

-Các con àk, IQ là chỉ số thông minh của mỗi người! Nguyên được 169 là cao lắm rồi đấy!

Cô Thu lên tiếng giải thích. Ôi sao tôi thương cô quá vậy nè? Bọn trẻ gật gật cái đầu tỏ ý đã hiểu.

-Cô ơi, thế IQ của con là bao nhiêu?

-Con nữa....con cũng muốn biết!

-Con nữa cô Thu ơi!!!!

Cô Thu bị bao vây tứ phía bởi rừng người trẻ con. Tôi mỉm cười nhẹ rồi đi vào trong cất cặp, ngân nga hát ko ngừng :P

~oOo~

Thời gian trôi qua một cách nhanh chóng. Trí thông minh của tôi phát triển gần như hoàn toàn rồi. Tôi và Dương luôn đứng đầu trường đa số mọi mặt tốt như: học tập, thể thao..... Nhưng dù thế nào thì tôi cũng vẫn thua Dương một ít về cái gì đó, chắc là do sự chênh lệch 1 đơn vị giữa 2 chỉ số IQ 169 và 170.

Với số điểm thi cao tuyệt đối, 2 đứa được tuyển thẳng vào ngôi trường Romin – trường trung học cấp 2 và cấp 3 danh tiếng của thành phố. Cô nhi viện vẫn vậy, ko muốn cô Thu vất vả nhiều thêm nên vào năm lớp 8 tôi chủ động đi kiếm việc làm thêm và qua tạm trú nhà Dương. Ba mẹ nó rất tốt, họ ko hề màng đến việc tôi xuất thân như thế nào mà coi tôi như là con đẻ luôn ấy. Sự chăm sóc tận tình của bác gái làm cho nỗi đau mất mát lâu nay của tôi như được giảm tải. Thật sự bác có nhiều nét rất giống mẹ tôi: vẻ đẹp thánh thiện, tính cách vui tính, dịu dàng và đặc biệt chăm sóc cho gia đình rất chu đáo dù công việc có bận đến đâu. (Ba mẹ Dương đều là bác sĩ) Bác trai thì cũng khá vui tính, tôi thấy Dương thật hạnh phúc khi có một gia đình tuyệt vời như thế này.

Hôm nay là giỗ mẹ tôi, mặc dù bác gái một mực bắt tôi cho bác làm vài mâm cỗ nhưng tôi vẫn xin từ chối. Như thế sẽ phiền bác lắm. Tôi đi vào phòng mình để thay đồ, định mua một vài cành hoa ly mẹ tôi thích rồi đi thăm mộ bà, sau đó sẽ về cô nhi viện.

Ông chủ tiệm cơm hôm nay cho phép tôi nghỉ một ngày, ông biết hoàn cảnh của tôi. Ở đây việc làm của tôi là rửa bát, vì chỉ mới 13 tuổi nên ông chủ ko cho tôi làm những việc nặng nhọc này nọ, ấy thế mà lương tháng 800 nghìn, cũng tạm chứ nhỉ? Cúi đầu chào ông, tôi và Dương đi tà tà ra shop hoa Mai Chi, vẫn còn sớm mà.

-Bọn em chào chị!

-Ô, Dương và Nguyên! Hôm nay ngọn gió nào đưa tụi đến nhà rông thế?

Chị Chi là chủ của shop hoa Mai Chi, chỉ mới 19 tuổi thôi. Tôi cười:

-Sai rồi chị ơi, phải là rông đến nhà tụi chứ!

-Ko thích, mấy đứa nhỏ hơn chị thì phải là tôm!

-Thôi nào, được rồi! – Dương lên tiếng.

Ngồi chơi một lúc, tôi quay sang nhìn những cành hoa ly trắng muốt tỏa hương ngào ngạt. Tôi cứ ngắm chúng mãi cho đến khi nghe thấy tiếng chị Chi vang lên:

-Nguyên này, cho em!

-Dạ?

Chị Chi đưa cho tôi một bó hoa ly được gói rất đẹp bằng giấy bọc trong suốt. Ừ nhỉ? Chị cũng biết về chuyện của tôi, mà sao chị biết? Tại thắng khi nhiều chuyện TRỊNH VĂN DƯƠNG chứ ài! Cái tật nhiều chuyện ko bỏ.

-Hôm nay là giỗ mẹ em đúng ko? Cầm đi!

-Em...cảm ơn....nhiều vậy chị?

-Tiền bạc gì, coi như quà chị viếng mẹ em luôn. Vói lại em cũng chỉ mới lớp 8, tiền đâu ra nhiều! Gửi lời thăm của chị nữa nhé! ^^

Tôi nhìn chị Chi một cách biết ơn nhất. Chị tốt quá! Lúc này Dương mới thò đầu vào:

-Nguyên, xong chưa?

-Rồi, tao xong ngay đây! – Tôi nói với Dương rồi quay qua chị Chi – Em cảm ơn chị nhiều lắm!

-Gi mà khách sáo vậy? 2 đứa như em trai chị thôi, vói lại, em cũng thường giúp chị bán hoa mà.

-Hihi. Thôi em đi nhé, tạm biệt!

-Đi cẩn thận nha!

Tôi khoác vai Dương đi khỏi shop hoa Mai Chi, vẫy tay chào chị Chi. Bỗng qua con phố đông đúc người qua lại, tôi ôm bó hoa ly trong tay mà sao thấy vui quá. Chẳng mấy chốc, tôi và Dương đã đứng trước ngôi mộ của mẹ tôi được làm một cách vô cùng giản dị. Tôi thấp nén nhang cho bà, khẽ mỉm cười:

-Mẹ ơi, con đến rồi đây! Mẹ có nhớ con ko? Dương cũng đến này.

Dương quỳ xuống cạnh tôi đặt bó hoa ly xuống:

-Con chào bác!

Bọn tôi ngồi nhỏ cõ đại xung quanh ngôi mộ, dọn lại tất cả một cách sạch sẽ. Lau đi những giọt mồ hôi do những nắng nóng phá phách nghịch ngợm, Dương ngồi bệt xuống đất nghỉ mệt, tôi cũng làm theo. Bỗng Dương lên tiếng:

-Lâu quá ha mày!? Mới đó mà đã gần 6 năm tao làm bạn mày.

-Hi.

Tôi ko đáp mà chỉ cười. Tâm trí tôi lúc này đang lơ lửng giữa những kỉ niệm ngày xưa.

Trần im lặng lắng nghe câu chuyện của Nguyên. Đằng sau cái điệu bộ luôn vui tươi trẻ con kia là một nỗi buồn khó phai.

-Sau đó 2 anh về cô nhi viện như thế nào?

Nguyên im lặng, mắt nhìn thẳng ra biển một cách xót xa....

-Cô nhi viện bị cháy!

-Hà? – Trần kinh ngạc nhìn Nguyên.

-Lúc tôi với Dương đến, nó chỉ còn là một đồng đống nát tro tàn. Hỏi thăm những người gần đó thì cô nhi viện bị cháy vào cái đêm trước ngày giỗ mẹ tôi, mấy đứa trẻ con và cô Thu đều đang nằm trong bệnh viện. Tôi tức tốc chạy ngay đến bệnh viện thành phố. Khi đó, cô Thu gắng gượng nói cho tôi biết. Vì thiếu hụt tài chính lo cho bọn trẻ, cô Thu đã liều đi vay nóng một bọn cho vay nặng lãi, đến hạn cô ko chuẩn bị đủ tiền, chúng tức giận đập phá đồ trong nhà rồi phóng hỏa.

-Sau....sau đó....thế nào?.... – Mắt Trần dần nhòa đi bởi 1 thứ nước trong suốt long lanh.



- Vừa nói xong, cũng là lúc cô ấy mất, bé Linh, thằng An, thằng Tâm do vết phỏng quá nặng nên cũng mất vài ngày sau đó! Một vài đứa khác được cứu sống thì sau này cũng được nhiều người đến nhận nuôi..... Sự mất mát quá lớn nên tôi bỏ nhà Dương ra đi, sống vất vưởng từng ngày. Tôi gặp được một người đàn ông, ông ta dẫn tôi về nuôi và dạy tôi võ thuật, sau này tôi mới biết ông ấy là một tên trộm lầy lùng. Tôi yêu cầu ông ấy dạy cách trở thành một tên trộm tài giỏi như ông. Mọi thứ tôi có được ngày hôm nay, một phần do tài sản ông để lại, một phần là năng lực tôi học được. Năm 18 tuổi tôi trở về nhà Dương. Nó và 2 bác đều rất mừng khi thấy tôi, bác gái khóc nhiều lắm. Họ ko trách cứ tôi điều gì cả. Sau đó tôi quyết định ra bãi biển này cư trú và làm cái nghề đạo chích đến bây giờ. Chỉ có thằng Dương là biết nơi tôi ở, nó cũng trở thành một bác sĩ giỏi như ba mẹ mình! Cuộc sống cứ từng ngày trôi qua, ban ngày vui chơi, ăn ngủ, đêm đến thì đến những gia đình giàu có trộm rồi đến những khu ổ chuột phân phát cho người nghèo, mọi thứ vẫn cứ lặp lại như thế cho đến khi tôi gặp cô.

Trần ko nói được lời nào, cô đang cố gắng ko cho nước mắt chảy ra. Thật ko ngờ cái con người suốt ngày trêu chọc ức hiếp cô lại có một quá khứ đau buồn đến thế.

Nguyễn kéo Trần lại gần sát mình, đặt đầu Trần lên vai, cậu nhẹ nhàng nói:

-Sao lại khóc? Cô thương hại tôi àk?

-Ko.....tôi có khóc đâu..... – Trần nói cứng, nhưng thật sự....cô đã khóc mất rồi.

-Hi, thôi nào! Tôi vẫn sống tốt đấy thôi!

Nguyễn dựa đầu vào đầu Trần, cậu thấy bình yên lắm! Nhắm mắt lại để tận hưởng làn gió đêm mát rượi, một giọt nước từ mắt Nguyễn lăn xuống. Cậu tự nhủ chỉ khóc lần này nữa thôi.....sẽ cố gắng khóa chặt cái quá khứ kia để có thể tiếp tục thẳng tiến lên phía trước.....chỉ khóc một lần này nữa thôi.....

Trần và Nguyễn cứ ngồi như thế, cho đến khi cảm thấy ko thể chống lại cơn buồn ngủ nữa. Trần ko muốn đi mà bắt Nguyễn công cho bằng được, cậu miễn cưỡng ngồi xuống cho Trần leo lên lưng mình.

-Này, sao cô nặng thế hả?

-Nặng gì? Tôi mảnh mai thế này cơ mà.

-Nặng như heo ấy!

-Dám nói tôi thế hả? Chết nè!

Trần đưa tay véo 2 má của Nguyễn. Cậu la oai oái, Trần thì phá lên cười thích thú. Thả Trần phịch xuống giường, Nguyễn giả vờ đầm đẫm vào vai mình vì mồi. Cậu ra ngoài mở 2 món quà ra, Trần thấy thế thì ko thèm ngủ nữa mà đi theo Nguyễn. Nguyễn mở món quà màu xanh của Dương trước. Là một đôi khuyên tai và một sợi dây chuyền được mạ vàng, mỗi thứ đều có đính thêm viên kim cương sáng lấp lánh. Nhìn là biết đồ đắt tiền rồi, còn kèm theo 1 tờ giấy nhỏ nữa:

“Sinh nhật vui vẻ, dành cho mày và vợ mày sau này”

Nguyễn cười khi đọc xong dòng chữ ngắn ngủi ấy. Cậu lấy điện thoại ra nhắn cho Dương tin nhắn cảm ơn. Chưa đầy 5 phút sau đã có hồi âm:

“Nhớ giữ kĩ đấy, ko là tao chém mày!”

“Biết rồi, làm bác sĩ mà thế đấy hả? Thôi G9!”

Gửi xong tin nhắn, Nguyễn lại cười, đeo một cái khuyên tai và sợi dây chuyền lên. Đến lượt món quà màu vàng của Trần, Nguyễn cảm thấy hồi hộp thế nào ấy. Tay cậu run run tháo cái dây nơ trên món quà ra, Trần ngồi nhìn càng làm cậu rối hơn. Chiếc hộp được mở ra..... Nguyễn nhăn mặt liếc Trần:

-Vậy là sao?

-Là vậy đó! – Trần cười nhạo rầy.

Món quà của Trần là một con khi nhồi bông, mặt nhìn rất chi là.....gian. Trần nhắc Nguyễn:

-Mặt như thế là sao? Anh thử ấn vào bụng nó xem!

Nguyễn làm theo. Bất giác con khi phát ra tiếng nói của Trần:

“Happy birthday cây sào di động”

Nguyễn ngẩn mặt nhìn Trần, cô thì ngồi cười tủm tỉm. Cô chỉ là người chọn con khi thôi, còn ý tưởng cho thêm cái đoạn kia là do Dương bày ra. Nguyễn cúi xuống nhìn con khi, mỉm cười dịu dàng. Mái tóc của Nguyễn che đi làm Trần tưởng cậu đang xụ mặt ko thích món quà, Trần nhảy xuống khỏi ghế, giật phăng con khi lại:

-Ko thích thì trả lại tôi!

-Ai bảo ko thích, quà tặng rồi ko được lấy lại! – Nguyên cũng kéo con khi nhồi bông về phía mình rồi đứng dậy gom giấy gói quà bỏ vào thùng rác. Lấy một lon coca ra, Nguyên uống một hơi xong nhìn Trần:

-Khuya rồi, lo đi ngủ đi.

-Chưa buồn ngủ!

-Chưa buồn ngủ cũng vào phòng! Nhanh lên, ko là từ nay tôi ko cho cô mượn điện thoại nghe nhạc nữa. – Nguyên giờ giọng nghiêm nghị.

Trần chu môi ra giận dữ, đứng dậy ngung nguỷ đi vào phòng. Trước khi đóng cửa phòng, cô quay lại lè lưỡi trêu Nguyên:

-Đồ cây sào khó ưa!

Xong cô đóng sập cửa lại.

Nguyên ngồi xuống chiếc ghế sofa, tay ôm con khi vào lòng. Cậu đặt lon nước ngọt lên bàn, lấy tay ấn vào bụng con khi. Tiếng nói trong trẻo của Trần vang lên, Nguyên cứ cười mãi khi nghe thấy nó. Trần nằm trong phòng nghe thấy tiếng cười cũng mỉm cười theo. Cô vui đầu vào cái gối ôm êm ái, hàng mi dài nhẹ nhàng khép lại. Ở ngoài kia, Nguyên đứng bên cửa sổ nhìn bầu trời đêm.

-Chúc mẹ.....cô Thu....và mọi người ngủ ngon!

Bóng người cạnh cửa sổ biến mất, biển gợn sóng nhẹ nhàng như muốn đáp trả lại câu nói kia. Nguyên nằm trên chiếc ghế sofa nhìn con khi nhồi bông.

-Đồ lùn đáng yêu!

Màn đêm tĩnh lặng bao trùm lấy căn nhà nhỏ. Ngày mai.....sẽ là một ngày mới!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thất Lạc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 7

Nhân dịp kỉ niệm ngày thành lập trường được nghỉ từ thứ 5 đến cuối tuần và theo yêu cầu của toàn bộ sinh viên khoa Kinh tế Tài chính, Khối trưởng của khoa quyết định tổ chức riêng một buổi cắm trại kéo dài 2 ngày 1 đêm. Hải Thanh ko hề muốn tham gia một chút nào, chỉ vì bọn bạn anh “khùng bố” quá thôi, hết đón đường rồi gọi điện nhá máy cả đêm, ở lớp thì vây lấy ép buộc đi cho bằng được. Ba mẹ Hải Thanh cũng khuyến khích con trai mình nên đi để thư giãn đầu óc nên anh miễn cưỡng gật đầu.

\*Hội trường thể thao phía Tây:

-Hôm nay chúng ta tập trung ở đây là để thống nhất địa điểm và thời gian cho buổi cắm trại khoa mình. Mọi người hãy đóng góp ý kiến đi nào.

Liều Phi – Khối trưởng khoa Kinh tế đứng trên bục cầm micro nói.

Ở bên dưới xôn xao hẳn lên, một cậu có mái tóc nhuộm highlight lên tiếng:

-Liều Phi quyết định luôn đi, đi đâu mà đẹp, vui và thoải mái ấy!

-Hay lên rừng đi!

-Khùng hay sao mà đi lên rừng, đi đến khu du lịch sinh thái Shanshi đi!

.....

Phòng hội trường trở nên thật rối loạn và ồn ào, mỗi người một ý. Liều Phi vén mái tóc dài thướt tha qua một bên, nhìn sang Hải Thanh:

-Hải Thanh, cậu có ý kiến gì ko?

Mọi người chợt im lặng quay xuống nhìn Hải Thanh đang đứng trầm ngâm ở góc phòng. Anh tháo headphone ra, nói ngắn gọn:

-Biển thì sao?

-Mọi người nghĩ thế nào? – Liều Phi nhìn đám đông mỉm cười.

-Được đấy!

-Ừ, sao tụi mình ko nghĩ là biển nhỉ?

Đa số sinh viên sau một hồi bàn tán đều nhất loạt đồng ý đi biển.

-Tôi biết có một bãi biển rất đẹp, tôi từng đi du lịch ở đó. Tuy đẹp nhưng nó rất vắng người, chúng ta dễ dàng “độc chiếm” cả 2 ngày!

-Ở đâu vậy Liễu Phi?

-Các bạn biết trung tâm thương mại Hana Plaza chứ?

-BIẾT!!!!

-Bãi biển đó cách Hana Plaza khoảng gần 2km thôi. Nếu đi bằng xe du lịch từ trường mình đến đó cũng chỉ mất hơn 1 hoặc 2 tiếng. Xe du lịch thì nhà tôi lo, đồ ăn thức uống thì mọi người tự túc. Mọi người muốn ở khách sạn hay ngủ lều?

-Này, ngủ lều đi cho nó thú vị, cắm trại mà!

-Thôi, lỡ có con gì nó bò vô thì sao? Khách sạn cho an toàn.

-Haiz, cái quan trọng là mấy bà có đủ tiền để thuê khách sạn ko? Biết là khoa mình ai cũng khá giả, nhưng như thế thật tốn kém!

.....

Một lần nữa cả phòng lại rộn ràng lên. Hải Thanh chẳng thèm để tâm, vẫn cứ đứng trong góc mà nghe nhạc. Rốt cuộc chiến giữa lều và khách sạn cũng đã có kết quả. Lều chiến thắng. Sau khi một vài vấn đề nữa đã được giải quyết xong, Liễu Phi dặn dò thêm lần nữa:

-Nhớ là sáng ngày mai 7 giờ tất cả đều phải có mặt trước cổng trường nhé!

Mọi người hô hào ý nói đã nhớ, Liễu Phi cười rồi cho mọi người ra về. Hải Thanh thấy thế cũng nhanh chóng bước ra. Phi ôm lấy túi xách của mình chạy theo nín Hải Thanh lại:

-Hải Thanh, trông cậu ko có vẻ gì là hứng thú nhỉ?

-Ừ, tôi vẫn phải đi tìm Hạ Quyên! – Hải Thanh thờ dãi.

-Vẫn chưa có tung tích gì sao?

-Chẳng có gì cả.

Cả 2 người cùng chìm vào im lặng. Liễu Phi học chung với Hải Thanh từ năm lớp 10, họ là bạn khá thân nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy anh như thế.

-Thôi thư giãn vài ngày đi bạn hiền, chứ cậu cứ như vậy dễ stress lắm đấy, mà stress thì ko dễ gì tìm thấy Hạ Quyên đâu.

Liễu Phi đập nhẹ túi xách vào ngực Hải Thanh cười tinh nghịch.

-Liễu Phi à, cậu làm như tôi là con nít ấy. Hi, mai gặp lại! – Hải Thanh cười, vẫy tay tạm biệt cô bạn của mình rồi leo lên chiếc motor của mình.

-Về cẩn thận nhé! Mai cậu mà đến trễ là tôi xử đẹp cậu đấy!!!!

Liễu Phi nói với theo. Hải Thanh đội chiếc mũ bảo hiểm lên, vẫy tay thêm vài cái nữa rồi nổ máy phóng đi.

-Haiz .....mong rằng sẽ mau tìm thấy Hạ Quyên!

Nhìn theo chiếc xe màu bạc đang khuất dần vào dòng người trên xa lộ, Liễu Phi thì thầm, quay người bước đi. Cô và Hạ Quyên biết nhau trong một lần ở quán bar Raiyi, vì Hải Thanh nói sẽ giới thiệu bạn gái nên bạn bè anh đều đến đông đủ. Khi Hạ Quyên bước vào, vẻ đẹp vừa kiêu sa vừa hồn nhiên của cô đã gây được ấn tượng khá mạnh với mọi người, kể cả Liễu Phi. Cách nói chuyện có duyên lại khá nghịch ngợm làm cô cảm thấy Hạ Quyên như một cô em gái nhỏ vậy. Hạ Quyên cũng khá thích tính cách cởi mở của Liễu Phi nên đồng ý làm em gái cô. Những ngày tháng đó thật vui nhộn, thế mà.....

Tiếng chuông điện thoại vang lên làm cắt đứt đi dòng ký ức của Liễu Phi, là anh trai của cô:

-Gì vậy anh hai?

-Liễu Phi hả? Chiều nay ba mẹ đi dự tiệc ở công ty Lam Tuyên, vậy nên anh sẽ về nhà. Về lo cơm nước trước đi nhá!

-Nếu ko thì sao nào? – Phi phì cười.

-Thì anh đá em ra khỏi nhà thôi, đơn giản ấy mà. Thôi nhé, anh bận việc tí. Bye!

Liều Phi rút điện thoại vào túi rồi lấy xe ra về. Trên đường, cô có ghé vào siêu thị để mua thêm thức ăn và một số đồ dùng cần thiết cho buổi cắm trại ngày mai.

~oOo~

\*7:00 a.m\*

Trước cổng trường Đại học Banwa, cả ở các quán cafe và quán ăn gần đó, sinh viên tập trung rất đông đúc. Ai cũng khoác trên mình những bộ đồ thật xinh đẹp, háo hức chờ đợi điều gì đó. Một chiếc motor màu nâu bạc đen bất ngờ từ đâu phóng về phía trường Đại học, khiến đám nữ sinh không khỏi tròn mắt nhìn theo.

Đạp chống xe xuống, người con trai ngồi trước cỡi chiếc mũ bảo hiểm ra. chàng trai có mái tóc màu nâu hạt dẻ với sắc thái lạnh lùng liếc nhìn mọi người một lượt rồi quay xuống nói với người con trai đang ngồi ở đằng sau mình:

-Anh xuống đi Hải Thanh!

-Cảm ơn em, Nhật Anh. Việc của Hạ Quyên. ....nhờ em! – Hải Thanh đưa cái mũ bảo hiểm cho Nhật Anh.

-Anh yên tâm, giờ cứ lo vui chơi vài ngày đi! Em đi đây!

Nhật Anh chỉnh lại bao tay, đội mũ bảo hiểm vào và rồ ga chạy đi. Hải Thanh kéo lại cổ áo rồi ngồi xuống bồn cây trước cổng trường. Bọn con gái tíu tít chạy lại gần:

-Hải Thanh, lúc này là ai mà dễ thương quá vậy? Em anh hả?

-Anh à, cho em biết vài điều về anh chàng lúc này đi!

-Hôm nay nhìn anh đẹp lắm Hải Thanh à, màu đen thật sự rất hợp với anh.

-Lát mình ngồi chung nha. ....

Hải Thanh ko nói gì, chỉ cười trừ và từ chối khéo. Một lát sau Liều Phi và 8 chiếc xe du lịch của cô cũng đến. Cả đoàn kiểm tra lại đồ dùng rồi đi lên xe theo lượt. Các cô gái thi tranh giành nhau để ngồi với Hải Thanh, nhưng anh đã nhanh chân nhảy vào ngồi chung với cậu bạn cùng lớp. Khi mọi thứ đã ổn định hoàn toàn, xe bắt đầu di chuyển.

Gần 9 giờ cả đoàn mới đến nơi. Ai cũng trầm trồ khen ngợi bãi biển lý tưởng mà Liều Phi đề nghị. Rất đẹp! Liều Phi cảm loa dẫn đầu:

-Mọi người nhớ mang đầy đủ hành lý tư trang mình xuống xe nhé, sau đó tập trung lại, tôi sẽ cho mọi người biết những kế hoạch ta cần làm!

-Cô chủ, tôi nghĩ chúng ta nên căng dù lên thôi, trời khá nắng đấy! – Một cô gái bước lại gần Liều Phi.

-Ừm. ....thế phiền chị kêu mấy chú căng dù lên giúp em nhé!

-Vâng!

Hơn 5 phút sau, một hàng dù màu xanh tươi sáng được xếp đều thẳng tắp. Nhà của Liều Phi là một tập đoàn khá lớn về dịch vụ du lịch, nên xe, dù, đồ dùng cần thiết cho việc nghỉ mát cắm trại thì đa phần đều do cô lo.

Một lúc sau khi cả đoàn đã yên vị trong “mái nhà dù”, Liều Phi cầm 1 tờ giấy nói lớn trong loa:

-Lịch trình cắm trại của chúng ta là đến 2 giờ chiều ngày mai. Từ bây giờ đến lúc ấy, ta sẽ thực hiện những việc sau:

1. Dựng lều trại.

2. Tắm biển, chơi các trò chơi.

3. Khoảng 4 giờ chiều mọi người tập trung lại, chúng ta sẽ đi dọn rác bãi biển góp phần bảo vệ môi trường.

4. Chuẩn bị tiệc thịt nướng.

5. Đốt lửa trại.

6. Ngủ.

7. Ngày mai tự túc đến 2 giờ chiều ra về.

-Hết!

-Liều Phi, đi du lịch mà sao tự nhiên lại phải đi dọn rác nữa vậy? – một tên la ó lên.

-Trời ơi, có gì đâu, bảo vệ môi trường mà! – 1 nữ sinh nói.

-Vậy cũng được!

-Chơi nhiều là ok!

.....

-Mọi người đều đồng ý với kế hoạch này đúng ko? Vậy ta bắt đầu luôn nhé, đầu tiên là dựng lều lên. Các bạn ra kia lấy lều tôi để sẵn nhé, 20 người 1 lều, chia ra đi. Nhanh lên nào! – Liều Phi vỗ tay ra hiệu.

Đám con trai xung phong đi lấy lều và để mặc cho các bạn gái tự dựng. Liều Phi đập cho mỗi tên một cái bắt vào làm, con gái khỏi làm. Hải Thanh và 3 cậu bạn khác đã dựng xong. lát sau thì một hàng lều cũng đã dựng xong. Liều Phi mỉm cười về hải lòng rồi nói mọi người có thể tắm biển. Như chỉ chờ có thế, cả đám ừa chạy đi, cả trai lẫn gái. Nhưng rồi mấy nàng dừng lại, e ngại nhìn Liều Phi:

-Quên mất, Liều Phi àk, ko có chỗ thay đồ!

-Ừm. .... – Liều Phi chau mày nghĩ ngợi một lát rồi nói – Mình xin lỗi nhé, mình quên mất. Các bạn vào trong xe thay đi, mình lại canh chừng cho.

-Có được ko?

-Yên tâm! Có tên 35 nào lại gần thì sẽ ăn cái này nè! – Phi giờ nắm nắm lên nháy mắt.

-Hi, cảm ơn Liều Phi nhé! – Nói xong đám con gái đi lấy đồ tắm để thay.

Liều Phi đi đến một chiếc xe, bảo các bạn gái bước vào xe, cô ở ngoài đứng trông. Hải Thanh mặc một chiếc quần lửng màu đen, cơ thể chuẩn ko cần chỉnh vô cùng manly, tràn đầy sức sống dưới ánh nắng vàng thấy Liều Phi đứng trước cửa xe thì đi lại hỏi:

-Này, cậu ko tắm àk?

-lát tôi xuống sau. Hi. – Liều Phi mỉm cười – Thấy thế nào, vui chứ?

-Mới đến thấy vui gì đâu.

-Thì cũng phải từ từ chứ, đâu phải vui là vui ngay được.

-Ừ, biết rồi mà bà cụ non khó tính. – Hải Thanh bật cười. Từ xa có mấy cậu bạn gọi rủ bơi thì nên anh chạy đi ngay. Bọn con gái đứng trên xe lúc này thấy Hải Thanh trong tình trạng “bán nude” thì sung sướng lắm, quên mất cả việc thay đồ. Đến khi Liều Phi lên tiếng hỏi làm gì mà lâu vậy thì mới nháo nháo cuống cả lên.

-Bảo Trân, tắt tivi nhanh rồi vào ăn cơm này!

Nguyên đặt đĩa bánh mì được cắt khúc nhỏ gọn xuống bàn cất giọng gọi. Trân ngồi ở ngoài đang xem một bộ phim kinh dị. Đang đến khúc hồi hộp thì tiếng Nguyên vang lên, đồng thời con ma nữ trong phim ào ra chiếm lấy màn hình làm cô giật thót người.

-Rời rồi, vào ngay đây.

Trân cầu nhàu, cầm lấy cái remote tắt tivi. Quăng cái gối đệm sang một bên, cô đi nhanh vào bếp vì ngửi thấy mùi thơm khó cưỡng của món lẩu phô mai. Nguyên coi cái tạp dề ra và ngồi xuống:

-Hôm nay ăn gọn thế này thôi, lẩu phô mai ăn với bánh mì và rau, cô ăn cái nào thì ăn. Bánh mì tôi cắt khúc nhỏ sẵn rồi đây!

-Biết rồi, tôi có mắt mà. Ăn đây!

Nguyên gấp 1 mẫu bánh mì vào chén Trân rồi cũng tự gấp cho mình 1 cái. Trân nhúng cả mẫu bánh mì vào nồi phô mai, Nguyên nhăn mặt nói:

-Nhúng nửa cái thôi, ăn vậy mau ngán lắm đấy đồ ngốc!

-Ăn sao kệ tôi đi, miễn ngon được rồi!

Chịu thua tính ương ngạnh của Trân, Nguyên lắc đầu rồi ăn tiếp. Con cún Anvil thì ngoan ngoãn nằm cạnh đĩa thức ăn của nó để chờ đợi chủ cho ăn, 2 mắt lim dim nhìn yêu lắm. Trân bỗng ngừng ăn, nhìn chăm chăm vào con cún. Nguyên thấy lạ bèn lên tiếng:

-Sao thế?

-Tôi với anh suốt ngày nhốt Anvil ở nhà, chắc nó buồn lắm. Hic.....lát anh cho tôi dắt nó đi dạo ngoài biển nhé!

-Cứ ăn đi đã!

-Nha....Nguyên xinh, Nguyên baby, Nguyên kute, Nguyên đẹp trai....v.v... - Hai mắt Trần long lanh nhìn Nguyên vẻ cầu khẩn.

Nguyên vẫn im lặng ko đoái hoài gì. Trần chu môi bỏ đôi đũa xuống, gục đầu xuống bàn. Nguyên nhướn mày nhìn cô rồi khẽ cười, hắng giọng một cái:

-E hèm, cún oi, có người ko muốn đưa mày đi dạo kìa!? Đành ở nhà vậy.

-Có, tôi đi! Tôi đi! – Trần ngóc đầu dậy reo lên, vẻ mặt hớn hờ thấy rõ.

-Ăn xong rồi muốn đi đâu thì đi, nhưng nhớ về sớm đây!

-Cám ơn anh nhiều lắm cây sào di động! Ăn nhiều vào nè, anh nấu món này ngon thật đấy.

Trần gấp lia lia đủ thứ vào chén của Nguyên, miệng nói như ko thể ngừng được. Chỉ đến khi Nguyên gạt lên vì chén quá đầy rồi thì Trần mới ko gấp nữa. Ăn thêm 2 mẩu bánh mì, Trần đứng dậy đi về phía tủ đựng đồ ăn của Anvil đồ cho nó một ít. Con cún quấy đuôi liên tục, ăn ngấu nghiến như bị bỏ đói mấy ngày rồi vậy.

Nguyên đem chén bát vào bồn rửa chuẩn bị dọn dẹp. Trần thấy thế thì đi đến giăng cái gang tay từ cậu:

-Thôi anh ra kia ngồi, tôi rửa cho!

-Hửm? Hôm nay cô trùng gió àk? Sao tự nhiên tốt đột xuất vậy? – Nguyên mở to mắt ngạc nhiên.

-Xi.....tôi tốt từ lâu tại anh cứ hay nghĩ xấu cho tôi thôi, lát đi chung luôn nha, cho vui!

-Thôi, có việc rồi.

-Việc gì?

-Đi mua xe với thằng Dương!

-Vậy à? Thế tôi đi một mình cũng được, bao giờ anh về?

-Ko biết. Chắc tối! Thôi cô rửa nhanh rồi còn dắt con cún hăm kia đi dạo. Tôi cũng phải đi chuẩn bị đây!

Trần gạt đầu rồi tập trung vào công việc của mình. Chưa đầy 10 phút sau đã có tiếng còi xe inh ỏi vang lên trước cửa nhà. Trần nhanh chóng lau khô tay rồi ra mở cửa.

-Hello pé Trần!

-Hi, chào anh Dương!

-Nguyên đâu rồi em?

-Anh đợi tí, anh ta đang bận điệu! Híhí. – Trần che miệng cười khúc khích nhưng vừa dứt câu là cô đã bị một cái cốc đầu đau điếng từ “ai đó”:

-Lắm chuyện quá! – Nguyên nhăn mặt liếc xéo Trần.

Trần cười nhăn răng cầu hòa. Nguyên đưa cho cô một sợi dây xích nhỏ, dặn dò:

-Tí nữa đi thì cột cái này vào nó, móc cái khóa này vào chốt thôi. Đi gần gần đây, cấm đi xa.

-Rồi, biết rồi. – Trần chán nản gạt đầu cho có lệ.

-Mày làm như cô ấy con nít ko bằng! – Dương nói.

-Kệ tao mày, đi nhanh đi nè! Còn cô, lát nhớ khóa cửa cẩn thận vào đấy.

Nói xong Nguyên và Dương bước lên xe, nổ máy chạy đi. Trần đứng vẫy tay nhìn cho đến khi bóng chiếc xe khuất mất tí từ xa. Cô nhí nhảnh chạy vào nhà, cột dây xích vào cái cổ đầy lông mềm mại của Anvil. Kiểm tra lại cửa sổ, ga điện, Trần yên tâm đi ra khỏi nhà, khóa cửa cẩn thận rồi tung tăng dắt con cún yêu đi chơi.

\*Địa điểm cắm trại của sinh viên trường Banwa:

Đoàn sinh viên đang cúi húi nhặt những cái lon, bao nilong...v.v... dọc bờ biển theo bản kế hoạch của Liễu Phi. Một số ít tỏ ra vẻ bức dọc vì phải động tay vào những thứ “dơ bẩn”, nhưng nếu muốn tham gia tiệc thịt nướng thì phải làm thôi.

Hải Thanh lau những giọt mồ hôi trên trán đang từ từ lặn xuống má. Tuy mệt nhưng anh thấy việc này rất thú vị, chưa bao giờ anh phải làm cái công việc dọn rác này cả. Liễu Phi đúng là tổ chức toàn mấy trò độc nhưng ý nghĩa. Thấy khu vực được phân công của mình đã sạch sẽ, Hải Thanh cầm cái bao tải chạy về nơi cắm trại để giao thành quả cho cô bạn của mình.

- Liễu Phi, tôi làm xong rồi đây!

- Có sạch ko vậy? Tôi ra kiểm tra đây. – Liễu Phi liếc nhìn Hải Thanh về nghi ngờ.

- Cứ tự nhiên! – Hải Thanh cười.

Liễu Phi đi lại khu vực của Hải Thanh để kiểm tra, đúng là chẳng còn mảnh rác nào. Cô gật đầu rồi quay trở lại trại. Hải Thanh đứng dựa vào 1 cây dừa khoanh tay trước ngực nhìn cô, nói:

- Thế nào Khôi trưởng?

- Cũng được! Ko ngờ một công tử của tập đoàn danh giá lại làm việc này thành thạo thế đấy. – Liễu Phi cười đều.

- Êo.....cậu lúc nào cũng thế, làm như ai là cậu ám cô chiều đều ko biết nhặt rác àk? – Hải Thanh nhăn mặt.

- Rồi...rồi...hiểu rồi! Đi rửa tay đi, lát còn phải chuẩn bị cho bữa tiệc nữa! – Liễu Phi gạt gù cho có lệ.

Hải Thanh đi vào lều của mình lấy chai nước suối ra rửa tay. Dùng khăn lau khô xong, anh mở điện thoại lên để kiểm tra. Có 3 cuộc gọi nhỡ của “Mẹ yêu” và 1 tin rác. Anh ấn nút gọi lại cho mẹ, sau vài tiếng tút thì bà Anh cũng bắt máy:

- Alo mẹ hả? Lúc nãy mẹ gọi cho con có gì ko?

- Cũng ko có gì quan trọng đâu con! Con đi chơi có vui ko? – Bà Anh dịu dàng hỏi.

- Dạ cũng vui, lúc mẹ gọi là con đang tắm biển với bạn!

- Bao giờ con về?

- Chắc có lẽ là chiều mai mẹ àk! Thôi, con cúp nhé, con muốn đi dạo biển một chút. Biển ở đây đẹp lắm!

- Cần thận nha con!

- Mẹ, con 20 tuổi rồi! – Hải Thanh nhún mày trước vẻ quan tâm của mẹ như dành cho một đứa con nít.

- 20 thì sao, con có lớn cỡ nào thì cũng là nhỏ đối với mẹ. Con đi chơi vui nhé!

- Con chào mẹ!

Bỏ điện thoại vào túi quần, Hải Thanh chui ra khỏi lều đi vòng qua hàng dừa xanh mát. Những tia sáng màu đỏ hồng rực rỡ hiện về xa xa, hơi thở của biển trong lành đầy sức sống phả vào người anh liên tục.

Như mọi ngày, mặt trời trở về bên biển một cách dịu dàng nhất. Hải Thanh đi ko biết đã bao lâu, anh cứ đi trong vô thức. Khuôn mặt trầm ngâm lâu lâu ngược nhìn biển rồi lại nhìn xuống hình ảnh người con gái xinh đẹp trong chiếc điện thoại màu trắng. Tay lướt nhẹ trên màn hình để dịch chuyển hình ảnh, Hải Thanh dừng lại khi một bức ảnh hiện lên. Hạ Quyên đứng nhìn hoàng hôn trong một lần đi biển ở nước ngoài, anh đứng từ ban công đã vô tình chụp được.

Đôi mắt nâu của Hải Thanh xót xa nhìn Hạ Quyên đang tươi cười trong ảnh. Nó ko còn tươi sáng mà đã nhuộm sắc bi thương rồi.

- Hạ Quyên à? Em ở đâu? Sao ko chịu quay về cạnh anh?

Hải Thanh ngồi xuống nền cát vàng mịn nhìn xa xăm. Ko từ nào có thể tả được tâm trạng anh bây giờ. Sóng biển như muốn vỗ về an ủi, nhưng anh ko quan tâm. Đắng xa, ánh hoàng hôn màu đỏ rực đang lan tỏa ra khắp bầu trời xanh biếc, khung cảnh thật đôi lãng mạn, đan xen vào đó là nỗi buồn sâu thẳm của một người con trai.

Màn đêm dần buông xuống một cách hờ hững, chỉ còn lấp ló một vài tia sáng của ngày. Hải Thanh cúi mặt thở dài một cái, cũng nên chuẩn bị về thôi.

When you catch me staring

I can't help it, I just can't believe you're mine

When you see me smiling

I can't hide it, want to take you out all the time

I just want to show you off, show you off, show you off...

Bỗng điện thoại Hải Thanh reo lên inh ỏi, anh liếc nhìn màn hình điện thoại. Đúng như anh đoán, là Liễu Phi.

-Alo!

-Hải Thanh! Cậu đang ở đâu thế hả? Ko mau về giúp bọn tôi chuẩn bị bữa tiệc!?? – Liễu Phi nói như hét lên trong điện thoại.

-Được rồi Liễu Phi, nhỏ lại, hạ hỏa, tôi về ngay đây!

-Này, cậu.....

Ko để Liễu Phi nói thêm gì nữa, anh cúp máy ngay. Đứng dậy phui sạch cát trên quần, Hải Thanh quay đầu bước đi. Nhưng chỉ mới được vài bước thì có tiếng la vang lên đằng sau lưng anh.

-ANVIL, ĐỪNG CHẠY NỮA, CHÚNG TA VỀ THÔI!!!

Hải Thanh chỉ kịp nhìn thấy một cái gì đó màu trắng chạy lon ton trên cát với một sợi xích nhỏ vừa chạy qua chân anh. Một con cún? Anh định quay ra đằng sau xem có chuyện gì ko thì có một cô gái chạy quá nhanh ko kịp dừng dậm sầm vào anh. Hai người lăn ra cát, Hải Thanh lật đật đứng dậy, cô gái kia cũng thế. Cô cúi đầu nói với Hải Thanh một cách gấp gáp:

-Xin...xin lỗi anh.....tôi ko dừng kịp, tại con cún của tôi.....thành thật xin lỗi!

Hải Thanh phui cát trên người một lần nữa, định nói ko sao, nhưng khi vừa ngẩng mặt lên, anh sững sờ nhìn cô gái đó, đứng hình, môi khẽ mấp máy nói ko nên lời. Cô gái kia thì thấy con cún của mình chạy quá xa, liền nói nhanh:

-Anh ko sao thì cũng tốt, tôi có việc gấp phải đi đây! – xong cô chạy biến một cách nhanh chóng mặt.

Khi cô gái đã chạy khuất, Hải Thanh mới hoàn hồn. Đó chẳng phải là.....? Anh chạy theo con đường mà cô gái đó vừa biến mất, ngó xung quanh tìm kiếm, nhưng cuối cùng vẫn chỉ toàn là đá, hàng dừa và cát. Dấu chân nhỏ nhắn bị cát phủ dần lên do gió. Ko bóng dáng một ai, ko còn tiếng vọng. Sao lại thế được? Rõ ràng là cô ấy mà!? Mái tóc đen nhánh suông mượt gọn nhẹ nhàng, đôi mắt màu đen hút hồn với đôi môi mỏng manh nhỏ xinh ấy..... Là người giống người sao? Hải Thanh cứ chạy đi tìm khắp nơi, đến khi trời tối hẳn. Anh thở hắt ra vì mệt, rồi bỗng hết lên:

-HẠ QUYÊN! LÀ EM ĐÚNG KO?

-HẠ QUYÊN, EM RA ĐÂY ĐI, ĐỪNG CÓ TRỐN ANH!

-HẠ QUYÊN!!!!!!!!!!!!!!

Hải Thanh cứ gọi mãi, nhưng ko có tiếng trả lời. Anh ngồi phịch xuống đất, suy nghĩ về cô gái kia. Giống đến như thế thì làm sao mà người giống người được, mà cũng có thể vì trời khà tối mà. Hải Thanh đã bị ám ảnh bởi Hạ Quyên quá nhiều, anh đặt tay lên ngực thở đều đặn lại. Chuông điện thoại reo lên lần nữa, anh ko buồn bắt mà thần thờ đứng lên bước đi, bóng dáng lạnh lẽo khuất sau những tảng đá. Biển vùi lấp những vết lõm trên cát do dấu chân của Hải Thanh để lại. Từ xa vẫn có thể nhìn thấy được dáng vẻ cô đơn của một chàng trai lặng lẽ bước trên biển, khung cảnh sâu nào tạo nên một cảm giác thật buồn.

-Bắt được rồi!

Bảo Trân reo lên vui mừng khi tóm lấy được con cún yêu của mình. Cô lấy tay xoa xoa bốn ngón chân dính đầy cát của nó. Anvil liếm lên tay Trân, cô mỉm cười dịu dàng hôn lên mũi nó. Chợt Trân nghĩ về người con trai cô mới đụng phải lúc nãy, cô đã từng thấy người đó một lần rồi, là hôm ăn KFC ở Hana Plaza. Ở con người đó, Trân cảm thấy có một cảm giác thân quen lắm. Đôi mắt nâu đẹp hoàn hảo ấy, làm Trân nhớ đến một ai đó.....cũng có đôi mắt y như vậy. Bây giờ trong đầu cô bỗng hiện lên một hình ảnh nào đó cô ko thể lý giải được: Một người con trai.....một nụ cười.....đôi mắt nâu dịu dàng..... Trân nhắm mắt để tập trung vào hình ảnh đó, nhưng nó lại bị dập tắt ngay.

Mở mắt ra, nhận ra trời đã quá tối, Trân nhìn Anvil nói:

-Về thôi, mắc công Nguyên mắng 2 đứa mình nữa!

Con cún sủa một tiếng rồi lon ton đi, Trân cảm sợi xích thật chặt vì cô sợ nó lại chạy loạn xạ như lúc nãy nữa. Cô quay lại nhìn cái nơi lúc nãy đã đụng vào anh chàng kia, một sự vương vấn hình thành ko muốn rời. Nhưng cô gạt ngay nó đi, quay đầu dắt Anvil đi về.

Hải Thanh.

Sau khi nghe Liễu Phi căn nhắc cho một trận về việc “đạo biển ngắm gái quên đường về”, tôi chán nản xắn tay áo lên đi nướng thịt. Bố trí xong cái dàn



nướng, tôi bỏ vài cục than vào rồi lấy diêm quẹt lửa. Việc này với tôi khá là khó khăn vì.....trời nổi gió. Quẹt mãi mới được, trong lúc đợi cho than đủ nóng, tôi lại nghĩ đến cô gái lúc nãy và vào tôi. Thật có lỗi với Hạ Quyên khi tôi cứ nghĩ về một người con gái khác ngoài cô ấy thế này, nhưng tôi ko quên được. Cô gái ấy rất giống Hạ Quyên, giọng nói cũng vậy, nó trong trẻo và hồn nhiên lắm. Haiz, nhưng nếu là Hạ Quyên thì cô ấy phải nhận ra tôi chứ, đằng này lại.....bỏ đi luôn. Chắc đúng là người giống người rồi, tôi phải bỏ cô gái đó ra khỏi đầu ngay thôi.

Xếp 4 miếng thịt thật ngay ngắn lên vỉ, tôi rắc thêm ít tiêu vào cho hấp dẫn hơn. Mấy cô gái cùng khoa cứ vây lấy tôi, khá khó chịu nhưng tôi cứ để mặc như vậy, tập trung vào công việc thì tốt hơn.

Nửa tiếng sau thì tất cả cũng nhập tiệc. Tôi gấp 2 miếng thịt, ít rau cái và lon bia rồi tự chọn một tảng đá để ngồi. Cũng khá vui, bọn con trai cứ thay nhau cụng ly rồi vào này nọ, tôi chỉ ngồi xem thôi. Chợt Liễu Phi cầm cái loa nói lớn rủ mọi người thi hát. Hic.....nhỏ này đúng lắm trò! Và tôi biết ngay ai sẽ là nạn nhân đầu tiên: TÔI.

-NÀO! CHÚNG TA CÙNG DÀNH MỘT TRÀNG PHÁO TAY CHO HOTBOY HẢI THANH!!!!!!!!!!

Liễu Phi cười rỡ tươi tay chỉ về hướng tôi đang ngồi. Cả đám kia reo hò inh ỏi hưởng ứng. Tôi chán nản bỏ đĩa thịt xuống rồi co giò chạy, ai ngờ một đám chặn đường, thế là đành phải nghe theo sự sắp đặt của ông trời.....

-Hải Thanh, cậu định hát bài gì? – Liễu Phi cười ranh mãnh hỏi tôi.

-Nhất định phải hát sao? – Tôi nhăn mặt trả lời.

-Bắt buộc đấy!

Bạn học xung quanh bắt đầu lên tiếng ép tôi hát cho bằng được. Tôi chẳng biết hát bài nào cả, tôi có thường nghe nhạc đâu....chỉ có một bài..... Đúng, chỉ có một bài đó thôi. Bản tình ca của một ban nhạc nổi tiếng.....Hạ Quyên...rất thích bài đó. Nghĩ đến Hạ Quyên, tôi thấy lòng mình dâng trào một cảm giác nhớ, rất nhớ về những kỉ niệm xưa. Nhìn mọi người, tôi thờ dãi rồi nói nhỏ:

“Forever”

Tiếng vỗ tay một lần nữa lại vang lên. Tôi hít một hơi thật dài, ko có nhạc đệm chắc sẽ hơi khó một chút.

I stand alone in the darkness

The winter of my life came so fast

Memories go back to childhood

Today I still recall

.....

I’m still there, every where

I’m the dust in the wind

I’m the star in the Northern sky

I never stay anywhere

I’m the wind in the trees

Would you wait for me forever?

Will you wait for me.....forever?

-Hải Thanh, anh học thuộc bài hát này đi, sau này còn hát cho em nghe!

-Bài gì vậy? Đưa anh xem nào. “Forever” của Stratovarius!

-Em thích bài này lắm, rất ý nghĩa!

-Được rồi, bất cứ gì em muốn! Hạ Quyên.

Dòng kí ức lại hiện ra trong đầu tôi, thật khó khăn để ko nghĩ đến. Cả khoa nhìn tôi một cách ngưỡng mộ, sau đó có tiếng huýt sáo, vỗ tay reo hò. Tôi chẳng còn tâm trạng để vui cười đáp lại nữa, bỏ đi một mạch. Cuộc chơi vẫn tiếp tục, tôi thì ra biển ngoài. Lấy điện thoại ra gọi ngay cho Nhật Anh:

-Alo!

-Nhật Anh hả? Có tin gì chưa nhóc?

-Chưa! Chẳng phải đã bảo anh cứ lo chơi đi, đừng lo gì về việc này nữa sao? – Nhật Anh vẫn lạnh lùng nói.

-Anh ko thể làm thế được. – Tôi cúi mặt, nói nhỏ lắm

-Việc này tạm thời cứ để đó, có tin gì cảnh sát báo ta biết ngay thôi!

Tôi im lặng, Nhật Anh cũng ko nói nữa. Nhớ đến cô gái kia, tôi phân vân có nên nói cho Nhật Anh ko thì Nhật Anh đã lên tiếng:

-Có chuyện gì đúng ko?

Vài giây sau, tôi nhìn biển một cách xa xăm khó gần. ....

-Nhật Anh, lúc nãy anh đã gặp.....

~oOo~

Bảo Trân.

Đã gần 8 giờ rồi mà Nguyên vẫn chưa về, tôi chẳng hiểu 2 người đó làm việc gì mà lâu thế, chỉ đi mua một chiếc xe thôi mà mất đến gần 4 tiếng đồng hồ.

Ko có việc gì làm, trong khi đang rất buồn chán, tôi mở tivi lên, bật kênh ca nhạc nghe cho đỡ buồn. Bây giờ là giờ của nhạc nước ngoài, tuy ko hiểu gì sất nhưng nhiều bài có âm điệu hay lắm. Trong lúc tivi đang quảng cáo, tôi đi xuống lấy hộp kem lên. Nguyên mua nhiều kem cho tôi lắm, đủ loại cả: dâu, sôcôla, vani, dừa. .... Cuộc sống vẫn diễn ra một cách bình thường như mọi ngày, ko hiểu sao dù rất muốn nhớ lại những kí ức trước kia nhưng hiện tại tôi lại thấy rất vui, ko hề ầu lo điều gì. Chắc do sự chăm sóc khá ân cần của Nguyên, tuy nhiên bọn tôi cũng cãi nhau rất nhiều.

Một điệu nhạc buồn man mác vang lên, tôi giật thót người chạy lên phòng khách ngay. Đây là bài hát tôi thích, hầu như ngày nào kênh này cũng có phát. Nguyên từng dịch cho tôi nghe lời bài hát này, rất hay và ý nghĩa. Tôi nhép miệng hát theo:

I stand alone in the darkness

The winter of my life came so fast

Memories go back to childhood

Today I still recall

Oh how happy I was then

There was no sorrow, there was no pain

Walking through the green fields

Sun shines in my eyes

I'm still there, every where

I'm the dust in the wind

I'm the star in the Northern sky

I never stay anywhere

I'm the wind in the trees

Would you wait for me.....forever?.....

Chợt tôi sững người lại, có cái gì đó mới vụt qua tâm trí tôi. Nó mờ ảo như bị nhiễu sóng, giọng hát một người con trai vang lên trong đầu. Cảm giác thân thương, quen thuộc lại ủa về. Khẽ ôm lấy đầu, tôi nhắm mắt để cảm nhận mọi thứ đang tồn tại trong đầu mình. ....

Hình ảnh một người con trai ôm lấy một người con gái, tuy ko thể nhìn rõ mặt được nhưng tôi có thể hình dung được họ rất đẹp. Mỗi chàng trai ngân nga hát bài “Forever” ấy, còn cô gái thì tựa đầu vào vai người yêu mình khép hờ mắt lại để thưởng thức giọng hát trầm bổng, xao xuyến.

“Tin! Tin!”

Có tiếng còi xe vang lên ngoài cửa, nó kéo tôi khỏi hình ảnh lãng mạn kia. Bài nhạc đã hết từ nãy giờ mà tôi chẳng để ý. Để hộp kem lên bàn, tôi đi vào phòng lấy chùm chìa khóa rồi nhanh chóng chạy ra mở cửa.

-Sao các anh đi lâu thế?

- Vì ko có chiếc nào ưng ý, đi mãi mới kiếm được một chiếc đó bé Trân àk, thằng này kén cá chọn canh một cả người! – Anh Dương đứng dựa vào đầu xe nhìn tôi mỉm cười.

Đang định lên tiếng hỏi Nguyên đầu thì từ sau chiếc xe hơi của Dương, Nguyên dắt chiếc xe đạp vô cùng đẹp màu trắng hòa nhã đi ra.

-Oa! Đẹp quá!

-Bảo Trân, thấy chiếc này đẹp mà đúng ko? – Nguyên nhìn tôi hỏi.

-Ừm! – Tôi gật đầu.

-Đấy, mày thấy chưa?

-Thôi mày vào nhà đi, trễ rồi! Trân à, vào kiểm gì cho nó ăn, bọn anh chưa ăn gì đâu. Nó đòi về ăn cơm với em nữa đấy.

-Dạ? – tôi nghech mặt ra nhìn anh Dương.

-Thằng khốn! Cút về ngay, ko ông trộm xe mày luôn bây giờ! – Nguyên bỗng sừng cò lên, nhìn anh ta lúc ấy tôi ko nhịn cười được đành đưa tay lên che miệng.

Dương ko nói gì, chỉ nháy mắt với tôi một cái rồi đi vào xe. Hai người này thật là.....tôi chẳng hiểu sao họ lại là bạn bè của nhau được nhỉ?

Nguyên dắt chiếc xe vào nhà, tôi vào sau vì còn phải khóa cửa lại. Anh đạp chống xe xuống rồi đi vào bếp mở tủ mì ra. Lạ nhỉ? Lúc chiều ăn cả nồi lẩu mà chưa no sao?

-Nguyên, lúc chiều mình ăn lẩu rồi mà!

-Nhưng giờ tôi đói, cô rảnh ko nấu cho tôi đi.

-Vậy anh ra kia ngồi đi, tôi làm cho.

Hôm nay tôi tốt đột xuất thế đấy, chả hiểu tại sao nữa. Nguyên ngồi xuống bàn chống tay nhìn tôi lấy cái ấm nước ra, chuẩn bị đun. Anh cứ ngồi đấy nhìn tôi mãi làm tôi thấy ngượng, xé có gói mì thôi mà cũng vụng về ko xong. Chợt tiếng Nguyên vang lên:

-Trân!

-Hà?

-..... Thôi ko có gì! Coi chừng bị phỏng đấy!

Tôi đáp nhỏ “ừm” rồi đứng chờ nước sôi. Hôm nay sao Nguyên lạ thế nhỉ? Giờ để ý kỹ mới nhận ra.....ánh mắt anh nhìn tôi có vẻ suy tư.....

Bầu trời dần cõi bỏ lớp áo màu đen lấp lánh xuống để khoác lên bộ áo màu xanh nhẹ thanh khiết. Thanh Nguyên nằm trên bộ ghế sofa mềm mại nghĩ ngợi về một điều gì đó. Đêm qua cậu ko hề chợp mắt.....

-Nguyên, mày coi nè! – Dương đưa cho Nguyên xem một tờ tạp chí trong cửa hàng xe.

-Gì đấy!?

-Đây.....ko phải là Bảo Trân sao?

Nguyên quay phát lại, dán mắt vào trang bìa tờ báo ngay. Là hình ảnh một cô gái xinh đẹp tuyệt mỹ, bàn tay luồn vào mái tóc uốn gọn đầy quyến rũ với dòng chữ màu vàng cạnh bên: Cô dâu mất tích vẫn chưa trở về!

2 người con trai nhìn nhau rồi nhanh chóng lật ra bài báo có tên chủ đề ấy. Nguyên ráng đọc kỹ từng từ từng chữ một:

Vào ngày 6/6 tại nhà hàng Paravel, hai tập đoàn Kinh tế lớn nhất cả nước Nguyễn Đan và Hoàng Quân kết thông gia với nhau. Nhân vật chính là công tử điển trai Nguyễn Hải Thanh và tiểu thư xinh đẹp Hoàng Hạ Quyên. Đây là đám cưới được đánh giá là linh đình nhất trong năm của cặp đôi tiền đồng ngọc nữ. Nhưng có một điều ko may, vào lúc 18:53 cô dâu Hạ Quyên đã bị mất tích. Theo nhiều thông tin, cô dâu chú rể trước khi quyết định kết hôn ko hề có gì gọi là mâu thuẫn, vậy nên giả thiết cô dâu bỏ trốn được loại bỏ. Khi khám nghiệm hiện trường, cảnh sát đã phát hiện ra 2 cái khăn có tẩm thuốc mê dính son môi. Giả thiết cô tiểu thư xinh đẹp bị bắt cóc được hình thành. Cảnh sát và lực lượng an ninh ráo riết đi tìm. Người em trai song sinh của Hoàng Hạ Quyên là Hoàng Nhật Anh nghe tin cũng nhanh chóng đặt vé trở về nước (Nhật Anh định cư ở Mỹ với người bác). Nguyễn Hải Thanh thì ngày đêm tìm kiếm vợ chưa cưới của mình, nhưng đến nay vẫn chưa có tin tức gì mới. Phải chăng Hạ Quyên đã chết? Thủ phạm là ai?.....

-Tao nghĩ Bảo Trân..... – Dương ngáp ngừng nhìn Nguyên.

-Mày nghĩ cô ấy là Hoàng Hạ Quyên sao?

-Chắc vậy! Mày ko thấy sao? Giống nhau như 2 giọt nước!

Nguyên lấy chiếc điện thoại của mình ra, vào file hình ảnh và bật một tấm hình của Trân lên. Hai chàng trai ngồi xem xét một cách chăm chú từ quyền tạp chí qua điện thoại mà từ điện thoại qua tạp chí.

-Tao nghĩ thù phạm nghĩ Hạ Quyên đã chết nên phi tang xác xuống biển, nhưng cô ấy lại trôi dạt vào bờ biển nơi mày ở, rồi mày cứu cô ấy. – Dương ném tờ tạp chí lên bàn nói.

Nguyên im lặng ko nói gì, vì trong đầu cậu đã có câu trả lời cho 2 bức ảnh kia: Bảo Trân chính là Hoàng Hạ Quyên. Đã biết được thân phận thật và 70% quá khứ của người con gái kia, nhưng sao Nguyên ko cảm thấy vui. Trong lòng cậu chột nặng nề ko tả được, có cái gì đó đang lấn chiếm.

-Mày sao vậy Nguyên? Biết được quá khứ của cô ấy rồi thì phải vui chứ, giúp cô ấy về với gia đình cho người ta đoàn tụ, mày cũng sẽ trở về cuộc sống như xưa, lặng yên và.....

Lúc này Nguyên bỗng mở bừng mắt ra. Cuộc sống trước kia của cậu.....? Trước khi có Trân, nó lặng yên như dòng sông và tẻ nhạt vô cùng. Quanh quẩn trong ngày chỉ có ăn, ngủ, trộm. Lâu lâu người bạn thân nhất cũng đến chơi, nhưng chưa bao giờ cậu cười nhiều như lúc có Bảo Trân ở bên cạnh. Sáng sớm là nghe tiếng phàn nàn than đói của cô, đòi xem phim hoạt hình, giờ chiều “mỹ nhân kế” ra đòi cậu mua kem...v...v... Những việc đó giờ đã thành thói quen. Nếu đưa Bảo Trân trở về.....thì nơi này sẽ ra sao đây?

Cào cào cho mái tóc đỏ rối xù của mình vào lại nếp, Nguyên thờ dài ngồi dậy, dựng cái gối đệm lên. Mở cánh cửa sổ ra, làn gió biển xông vào một cách vô tư như vừa thoát khỏi một hàng rào vô hình. Đi lại tù tù lấy một cái áo thun trắng và một cái quần lửng màu xanh lá sẫm, Nguyên đi vào phòng tắm vệ sinh cá nhân. Dòng nước mát lạnh cũng ko thể xóa tan đi sự khó chịu kia trong người cậu.

Sau khi chuẩn bị bữa sáng bao gồm 2 bát com và đĩa trứng ốp la, Nguyên nhẹ nhàng mở cửa phòng của Trân định đánh thức cô dậy.

Một người con gái xinh đẹp đang say ngủ trên chiếc giường màu xanh êm ái. Tấm rèm cửa sổ được gió tiếp sức tung bay phấp phới. Căn phòng màu nâu ko hề ngột ngạt mà rất thoáng mát so với màu sắc của nó. Nguyên tiến lại gần nhìn Trân. Cậu ko bỏ sót chi tiết nào trên khuôn mặt kiều diễm ấy. Hàng mi dài khép nhẹ bình yên, đôi môi nhỏ xinh màu đỏ hồng như son, làn da trắng nõn nà hơn cả tuyết..... Thật sự Nguyên ko muốn xa người con gái này, cô đã như một phần tử trong cuộc sống của cậu rồi.

Nguyên đưa tay vén nhẹ mái tóc của Trân, cúi người xuống và hôn nhẹ lên trán cô. Thời gian như dừng lại, gió cũng giảm đi....

-Tôi ko muốn em rời xa tôi!

Một câu nói ngắn gọn, nhưng lại xuất phát từ đáy lòng. Nguyên ngồi ngắm Trân ngủ thêm ít lâu thì cô cũng dậy. Thấy có người đang ngồi cạnh mình trên giường, Trân dụi dụi mắt, giọng ngái ngủ:

-Nguyên hả?

-Ừm!

-Sáng sớm.....anh vào phòng tôi làm gì? – Trân vẫn mơ màng, nhưng rồi cô giật bắn người, đưa tay lên che ngực, lắp bắp – Anh...anh đã...làm gì... gì...tôi?

-Hả? – Nguyên đơ mặt ngơ ngác.

-Anh đã làm gì tôi!? Sáng sớm mặt trời chưa mọc mà dám vào phòng con gái, trời ơi, huhu, còn gì là đời gái trong trắng của tôi! – Trân mếu máo rồi gục mặt xuống cái chăn.

-Cô hâm àk?

-Chứ sao? Anh nhá, thấy tôi hiền nên làm tôi đúng ko? Hôm qua anh nhìn tôi mãi là cũng thấy nghi nghi rồi.....huhu.....trả lại cho tôi.....trả đời gái cho tôi!

-Èo....cô nghĩ tôi là hạng người thế hả? Nói cô biết nhá, có cho tôi cũng ứ thêm cái tivi LCD màn hình phẳng của cô đâu. Cô nghĩ cô có cửa sao? Vừa lùn lại vừa xấu, hơơ. Tiêu chuẩn anh đây cao lắm, em mơ đi cưng nhá!

Trân liếc xéo Nguyên, ánh mắt vẫn còn nghi ngờ nhưng rồi cũng thôi. Nếu cậu có ý đồ gì thì ngay từ đầu đã..... Trân ko muốn nghĩ nữa, liền nhẹ giọng:

-Thế vào đây làm gì?

-Cô ko ăn sáng àk? Vậy tôi ăn hết nhé! – Nguyên nhếch môi cười đều.

-Ồ....ko ko! Ăn chứ! Đợi tí.

Trần nhảy phóc xuống giường chạy đi vào phòng vệ sinh cá nhân ngay. Nguyên ngồi nhìn theo bóng cô mà cười nhẹ.

-Oa, no quá!

Trần ngả người ra ghế, xoa xoa cái bụng đã căng tròn. Nguyên phì cười trước cái liếm mép vẻ thỏa mãn của cô. Đĩa ốp la 3 trứng được chén sạch một cách nhanh chóng.

Dọn dẹp xong, cả 2 đi ra phòng khách xem tivi. Trần bật ngay kênh Star Movies vì hôm qua nó có giới thiệu sẽ chiếu bộ phim kinh dị “Day Of The Dead”. Nguyên thì nghe xong nhất quyết ko chịu coi, giật cái remote chuyển sang kênh Disney xem phim hoạt hình “Phineas And Ferb”. Giằng co mãi Nguyên cũng phải nhượng bộ vì mắt Trần có dấu hiệu chuẩn bị.....nhè. Những thấy ma của bộ phim xuất hiện ngày càng nhiều làm Nguyên cứ thấp thỏm ko yên. Trần thấy thế thì nở một cười gian như chưa từng gian. Bộ phim đang đến đoạn cô đội trưởng quân đội hé mở tấm rèm cửa sổ ra thì Trần khẽ luồn cánh tay mình ra đằng sau vai Nguyên. Trên tivi, lúc con thầy ma nhảy xô ra ngoài cửa sổ là Trần di chuyển móng tay, cảm giác ròn rợn làm Nguyên nổi da gà. Cậu hét toáng lên bỏ chạy vào phòng, Trần nằm cười lăn cười bò với cảnh tượng vừa rồi. Thật dễ thương nhỉ? Khoảng 8g30 thì bộ phim cũng hết. Lúc này Nguyên mới chịu lộ mặt ra, ngó đồng ngó tây vẻ thăm thính rồi “đường hoàng” bước ra. Trần trêu chọc Nguyên làm cậu giận đỏ mặt tía tai, thế là 2 người lại cãi nhau ỏm tỏi.

Giận một hồi cũng thôi, Nguyên đưa cho Trần một lọ kem chống nắng:

-Này, chuẩn bị đồ lát tắm biển! Thoa cái này như mọi lần đi, ko thì da sẽ bị đen, xấu lắm! Lâu rồi ko cho cô tắm biển chắc cũng muốn lắm chứ nhỉ?

-Thật hả? – Trần sáng mắt lên, vẻ mừng rỡ.

-Ừm, nhanh đi, tôi chờ!

-Hihi, 5 phút, xong ngay thôi!

Nói xong là Trần chạy vèo vào phòng chuẩn bị. Nguyên quay sang nhìn chiếc xe đạp màu trắng mới mua. Một bóng đèn loé sáng lên trong đầu cậu: “Sao ko đi ra biển bằng xe đạp nhỉ? Đờ mắc công đi bộ.”

Nguyên dắt chiếc xe ra ngoài cửa, kiểm tra phanh quất về bàn đạp, dây sên, tay thắng..... Trần đi ra với chiếc túi xách màu cam đựng vài vật dụng cần thiết, tròn mắt nhìn Nguyên:

-Ồ, anh dắt xe ra làm gì vậy? Chẳng phải mới nói sẽ cho tôi đi tắm biển sao?

-Thì nè, tôi đưa cô đi bằng cái này, ko phải đi bộ nữa!

-Thật sao? Hi, vậy ta đi nào!

Trần cười thật tươi rồi nhảy lên xe, nhưng cô lại nhận ngay một cái cốc đầu từ Nguyên:

-Đi con khi! Ko khóa cửa cho trộm nó vào hả?

-Ồ ha, xin lỗi, đợi tí!

Trần ngảy thơ nói rồi bước xuống xe, đi vào khóa cửa lại. Mọi thứ đã xong xuôi, Nguyên giật cái túi của Trần cho vào giỏ xe, giục cô leo lên nhanh để chạy. Con dốc trước cửa là lợi thế cho Nguyên. Cậu phóng xuống nhanh như gió, cười thành tiếng mặc cho Trần đang hoảng hồn túm lấy vạt áo mình.

-ÁÁÁ, chạy chậm thôi, té bây giờ!!!!!!!! – Cô sợ quá hét toáng lên.

-Ngồi yên đi, cô cứ yên tâm, tôi chạy xe còn đẳng cấp hơn cả thằng Dương đấy!!!

-Huhu, anh Dương chạy xe hơi, khác anh mà!!!!!!!!!!!!

-Haiz, sợ thì cứ làm như thế này đi.

Vừa dứt câu là Nguyên kéo tay Trần lên ôm lấy eo mình. Điều này làm Trần vô cùng bất ngờ, mặt cô ửng hồng lên dưới bức màn nắng dịu nhẹ. Chợt đôi môi cô nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ, nụ cười đáng yêu mà Nguyên ko thể thấy được.

Một lúc sau thì cả 2 cũng đến được vùng biển sau, vì ko có đá ngầm nên ở đây có thể tắm được. Nguyên dựng xe vào một tảng đá lớn gần đó rồi trải một tấm bạt ra, đặt những đồ dùng cần thiết lên. Trần vô tư bỏ dép lên một góc tấm bạt rồi chạy đi đùa nghịch với biển. Trời trong xanh, mây trắng bồng bênh làm cho cô gái kia càng xinh đẹp hơn. Trần quay phắt lại nhìn Nguyên một hồi lâu làm cậu ngơ ngác chả hiểu mặt mình có dính gì ko mà cô lại nhìn. Một nụ cười tươi nở ra trên môi Trần, cô chạy lại kéo tay Nguyên lôi ra biển, tạt nước lên người cậu.

-NÀY! TÔI KO CÓ MANG ĐỒ ĐẦU ĐÁY! ƯỚT HẾT RỒI!!!!

-Thì sao nào? Hehe, chết này, chết này!

Trần cười khanh khách vẻ khoái chí lắm, cô hắt nước vào Nguyên ko ngừng. Đùa giỡn một hồi đến chán, Trần lại bắt Nguyên công đi ra xa. Vòng tay

ôm chặt lấy cổ Nguyên, Trần thấy bồi hồi lạ. Nguyên cũng vậy, cậu mỉm cười nhẹ vì hành động của Trần. Nước biển xanh biếc trong veo thấy được cả những vỏ sò nhỏ nhỏ.

-Nguyên, tới đây được rồi, ra xa nữa cá mập đớp đấy!

-Có đớp thì đớp cô thôi! Ở đây toàn cá mập cái, tôi đẹp trai thế này thì lo gì. – Nguyên cười.

-Hừ, đồ khó ưa! – Trần bĩu môi.

-Tôi thả cô xuống bây giờ! – Nguyên giờ giọng đe dọa.

-Á! Đừng!

Trần ôm chặt Nguyên hét lên, cậu phì cười trước thái độ trẻ con ấy. Trần liếc Nguyên, nhéo vào eo cậu một cái rõ đau, nhưng cô lại hối hận vì chỉ suýt chút nữa là ngã nhào xuống nước.

“Roẹt”

Hải Thanh kéo khóa cửa lều lên một cách chậm và nhẹ nhàng nhất, đơn giản vì mọi người vẫn còn ngủ, dù bây giờ đã 9 giờ hơn rồi!

Anh vươn vai hít thở làn gió trong lành pha lẫn với hương vị của biển. Tập vài động tác thể dục đơn giản, Hải Thanh chợt nhớ lại cuộc nói chuyện hôm qua với Nhật Anh, nó làm anh suy nghĩ khá nhiều. Hình ảnh kia lại hiện về làm cho Hải Thanh đứng thừ người giữa nền cát vàng mịn. Cho đến khi có một người từ từ tiến đến đằng sau lưng:

-Hey!

Là Liễu Phi.

-Làm giật cả mình! – Hải Thanh giả vờ giật mình rồi quay qua mỉm cười.

-Ai làm gì đâu mà giật mình? Hay nhớ? Sao dậy sớm thế?

-Sớm gì, 9g23 rồi!

-Hi, thôi đi rửa mặt đi ông, còn phải chuẩn bị bữa ăn sáng nữa. Mà này, lát đi bắt sò với tôi ko?

-Cậu bao nhiêu tuổi rồi? – Hải Thanh nhún mày, cười giễu.

-Tát xéo mắt bây giờ, đẹp ánh mắt đó đi nhé! – Liễu Phi lờm anh.

-Haha, tuân lệnh khối trưởng ăk! – Hải Thanh cười đứng nghiêm, giơ tay lên đầu như kiểu quân đội.

-Hừ!

Liễu Phi ngúng nguẩy bỏ đi về lều của mình, Hải Thanh cũng mang đồ dùng của mình đi ra một góc dứa khuất để rửa mặt.

Ko lâu sau thì nhiều sinh viên khác cũng thức dậy. Liễu Phi cho người sắp xếp bàn ghế để tất cả chuẩn bị ăn sáng. Những đĩa bánh mì nóng giòn được đem ra với một ít bơ, patê, trứng và thịt. Giải khát thì có nước trái cây và nước ngọt.

Sau khi chén no nê hai cái bánh mì bơ và thịt, Hải Thanh đứng dậy định sẽ đi bộ vài vòng cho dễ tiêu. Liễu Phi trong bộ đồ tắm 2 mảnh màu xanh lá xếp tầng (giống váy) kéo tay anh lại bảo đi bắt sò. Nhưng Hải Thanh viện lý do mới ăn xong ko nên xuống biển nên cô đành nhịn nỗi ham muốn của mình lại. Hải Thanh rủ Liễu Phi cùng đi dạo với mình, cô đồng ý ngay, vì nếu thức ăn trong bụng tiêu hóa nhanh thì sẽ mau được tắm biển hơn.

Nguyên đi vào bờ, vừa đi vừa giữ cái áo, sau đó thì vắt nước. Trần vẫn đang vui đùa ngoài biển xanh với quả bóng nhỏ bảy màu và những con sóng nghịch ngợm. Cô quay lại nhìn Nguyên, miệng cười tươi vẫy tay với cậu:

-Nguyên ơi!!!!!!!

-Tắm ít thôi đấy, ko là da sẽ bị đen!

-Tôi biết rồi mà! Anh cứ như thế thì sẽ thành ông già sớm thôi! Hahaha. – Trần trêu Nguyên.

-Đồ lùn đáng ghét! – Nguyên nhìn Trần tung quả bóng lên cao mà phì cười.

Cô vẫn như thế, hồn nhiên vô tư ko phải lo âu điều gì. Nguyên ko cười nữa, cậu ngả lưng xuống và ngắm nhìn mây. Ánh mắt sâu thẳm ngày xưa ngỡ ko còn giờ lại hiện hữu thêm lần nữa.

Trần ở ngoài biển cứ vui chơi ko màng gì đến người con trai kia. Thấy Nguyên nằm, cô lại có ý muốn phá phách. Cô tung quả bóng lên cao, đưa tay

đánh thật mạnh. Nhưng bỗng có một ngọn gió mạnh từ đâu thổi đến làm lệch đường bóng. Quả bóng ko bay đến chỗ Nguyên nữa mà bay sang hướng khác, nhắm đến một đôi trai gái đang đi dạo gần đó. Nó chuẩn bị bay thẳng vào người chàng trai. Trần hét lên:

-Á, COI CHỪNG!!!!!!

Người con trai kia giật mình, theo phản xạ đưa tay ra bắt lấy quả bóng. May mà ko sao, Trần thở phào rồi nhanh chóng chạy lên bờ. Nguyên nghe thấy tiếng hét của cô nên cũng bật dậy.

Trần đi lại gần đôi trai gái đó với vẻ thăm dò xem có ai bị gì ko, như hoảng loạn tinh thần chẳng hạn.

-Xin lỗi, tôi vô ý quá, hai người ko sao chứ? – Trần ngập ngừng.

-À.....ko sao. Bóng của cô đây!..... O..... Hạ Quyên! – Cô gái ngẩng mặt lên, đang cười thì.....

.....

-Hạ Quyên! – Liễu Phi ko giấu nổi sự kinh ngạc.

Trần khó hiểu nhìn cô, tay đón lấy quả bóng. Người con trai đứng cạnh cũng vậy, anh ko còn gì để nghi ngờ nữa, cô gái hôm qua đụng phải anh ko ai khác mà chính là người anh tìm kiếm bấy lâu nay. Hải Thanh ôm chầm lấy Bảo Trân, vui mừng khôn xiết:

-Hạ Quyên! Anh tìm được em rồi!

Trần vô cùng bất ngờ, tự nhiên bị một người con trai lạ hoắc ôm lấy, lại còn ngay trước mặt.....

Nguyên lúc ấy đứng đây, chạy đến nơi có sự việc chứng mắt kia kéo Trần ra, mắt nhìn Hải Thanh với vẻ giận dữ:

-Đây anh kia, làm cái trò gì thế hả?

Hải Thanh cũng ko vừa, kéo Trần về phía mình:

-Anh là ai?

Nhưng có một điều anh ko ngờ, chính là Bảo Trân giằng tay mình ra:

-Anh làm trò gì vậy? Định sàm sỡ tôi hả?

-Hạ Quyên, em.....em sao thế? Anh đây.....Hải Thanh đây mà..... – Hải Thanh căng mắt nhìn Trần, như ko thể tin vào câu nói vừa phát ra từ người con gái mình yêu.

-Hạ Quyên, em ko nhớ chị sao? Chị Liễu Phi đây mà! – Đến lượt Liễu Phi lên tiếng, cô cũng thấy sự việc này rất lạ lùng.

-Xin lỗi, chắc anh chị nhầm tôi với ai đó rồi. Tôi tên là Bảo Trân, ko phải Hạ Quyên gì gì đó đâu!

Trần quay lưng định bỏ đi thì Hải Thanh nắm tay cô lại:

-Hạ Quyên! Em ko thể nào quên anh được. Anh là chồng chưa cưới của em mà, Nguyễn Hải Thanh!

Tim Nguyên đập lối một nhịp: “Thì ra hán là.....nhưng sao mình.....khó chịu!”

-Tôi chỉ nhớ anh là cái người hôm qua tôi đụng phải thôi, giờ xin anh bỏ tay tôi ra. Nguyên! – Trần nhìn Nguyên cầu cứu.

-Anh có thể bỏ tay cô ấy ra được rồi đây! – Nguyên gạt phắt tay Hải Thanh ra, kéo Trần chạy đi về phía chiếc xe đạp, thu dọn đồ trong giây lát rồi lên xe phóng đi ngay. Hải Thanh chạy theo mặc cho tiếng gọi của Liễu Phi vang lên ko ngớt ở sau lưng.

-HẠ QUYÊN!!!!!!!!!!!!!!

Liễu Phi nhìn theo bóng chiếc xe đạp khuất xa, lòng cô cũng đang rất là rối. Rõ ràng là gương mặt ấy, nụ cười ấy, giọng nói ấy, nhưng sao tên lại ko phải. Chỉ có một việc có thể xảy ra trong khi Hạ Quyên mất tích nhất thời: bị mất trí nhớ.

-Mình phải báo cho nhà họ Hoàng biết ngay thôi!

Nói là làm, Liễu Phi quay lưng nhanh chân chạy về khu cắm trại của mình.

-Nguyên àk, người lúc nãy tội nghiệp quá ha, đẹp trai thế mà lại bị điên! – Trần dựa đầu vào lưng Nguyên chép miệng.

-Ừm!

-Anh sao vậy? – Trần thấy thái độ của Nguyên rất lạ bèn ngẩng đầu lên hỏi.

-Ko sao cả! Hi, quên chuyện này đi, lúc này tắm biển vui chứ?

-Vui! Hihi, lần sau anh chở tôi đi nữa nhé! – Trần cười toe toét như con nít.

-Nếu cô muốn!

-Cám ơn anh nhiều lắm!!!

Trần mừng rỡ ôm chầm lấy Nguyên, ko ngại ngừng gì nữa. Nguyên cũng vậy, cậu mỉm cười rồi đưa một tay nắm lấy tay cô, cảm giác yên bình! Lát sau có thể do mệt quá, Trần ngủ thiếp đi. Còn Nguyên trở lại với dáng vẻ đăm chiêu.....

Biển nổi sóng, ko mạnh cũng ko nhẹ, nhưng bầu trời ko còn nắng nữa. Gió cũng ngừng. Mọi thứ trở nên thật lặng lẽ, tĩnh mịch, phải chăng để diễn tả tâm trạng của cậu bây giờ?

“Hải Thanh, tuy chúng ta ko quen biết nhau nhưng tôi thành thật xin lỗi, tôi ko thể để cô ấy rời xa tôi được. Xin lỗi.....”

\*Bờ biển:

Hải Thanh trở về trại như một cái xác ko hồn. Đôi mắt nâu của anh sâu thẳm thẳm như ko đáy. Sự việc vừa rồi quá shock đối với anh, bị người yêu của mình cự tuyệt, còn bảo là ko quen biết, cả người con trai bên cạnh nữa, là ai chứ?

Định đi vào lều nghỉ một chút thì anh bị Liễu Phi nắm tay chạy ra đường lộ, đẩy vào một chiếc xe đen tuyền.

-Liễu Phi? – Hải Thanh ngạc nhiên nhìn cô bạn thân.

-Chúng ta trở về thôi, tôi giao lại hết mọi việc cho Nhã Nhi (khối phó) rồi! Tôi đã báo tin cho tập đoàn Hoàng Quân và nhà cậu biết, họ muốn cậu về ngay! – Phi nói gấp gáp.

-À....ờ...vậy àk? cảm ơn cậu!

-Để sau đi! Bác ời, chúng ta đi! – Liễu Phi nói với bác tài xế già của nhà mình.

-Vâng thưa cô chủ!

Chiếc xe lăn bánh, Hải Thanh nhìn ra ngoài, khung cảnh nhạt nhòa đi trong tâm trí anh, chỉ còn lại bóng hình của một người con gái.....

“Anh ích kỷ, vì anh ko thể để em biến mất khỏi cuộc đời vô vị này được!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thất Lạc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 8

Trụ sở chính tập đoàn Hoàng Quân. Phòng Chủ tịch:

-Ba, mẹ!

-Hải Thanh, con về rồi sao? – Ông Đan đứng dậy nhìn con trai mình – Sao chỉ có một mình con và Liễu Phi vậy? Hạ Quyên đâu?

Hải Thanh im lặng ko nói gì. Liễu Phi cúi chào 4 con người quyền lực của đất nước rồi hỏi thăm đôi chút. Sau đó cô kê lại toàn bộ cho mọi người nghe. Cuối cùng, ông Quân nhấp một ngụm trà, giương đôi mắt nghiêm nghị lên nói chậm rãi:

-Bây giờ chúng ta sẽ đến đây đưa con bé về, những việc còn lại. ....từ từ giải quyết!

-Tôi đồng ý với anh! – Ông Đan đáp rồi gọi điện ngay cho lực lượng vệ sĩ.

Bà Lam này giờ vui mừng ko tả nổi, nước mắt cứ trào ra. Bà Anh ngồi cạnh an ủi:

-Kìa, ta tìm được Hạ Quyên rồi mà chị! Vui lên nào!

-Tôi mừng quá.....hức....hức.....con gái tôi.....



Gánh nặng như được trút bỏ ko ít, trong lòng ai nấy đều trỗi lên niềm vui sướng. Tin tức tìm thấy cô tiểu thư xinh đẹp nhanh chóng được truyền đi, báo chí tập trung để chờ được phỏng vấn đông nghịt trước cổng công ty hai nhà.

\*Đình thự thứ 2 của nhà họ Bảo:

“XOẢNG”

“CHOANG”

“BÓP”

“RẦM”

.....

Những tiếng vỡ chất chứa vang lên giữa ngôi biệt thự vốn tĩnh lặng. Toàn bộ chén đĩa trên bàn ăn đều bị gạt đổ xuống sàn nhà trắng toát. Một người con gái đang vô cùng giận dữ, vung tay đập bể hết tất cả mọi thứ, mặc cho những người giúp việc ra sức can ngăn, hoảng sợ. Chiếc tivi siêu mỏng 40 inch vừa thông báo cái bản tin đáng nguyên rủa ấy cũng chịu chung số phận. Ko còn gì để đập phá, cô ta ngồi phịch xuống chiếc ghế bọc da báo đắt tiền.

-Mày được lắm Hoàng Hạ Quyên! Kỳ này, mày đừng mong thoát chết!

Bảo Kim Thư nghiêng răng gần giọng. Con lỏi đình ko hề có dấu hiệu giảm xuống mà lại tăng lên nghìn ngút. Cô ko thể để kẻ mà cô căm thù nhất quay về, muốn diệt cô thì phải diệt đến tận gốc.

Từ bên ngoài, một người con trai bước vào, nhìn cô xót xa:

-Tiểu thư!

Kim Thư ko thèm nhìn mặt Minh Duy, lạnh giọng ra lệnh:

-Chuẩn bị xe, đi đến vùng biển ấy!

-Cô nhất định phải làm thế ư?

-Anh chỉ là một tên đầy tớ ko hơn ko kém, đừng có thắc mắc nhiều. Đi ra nhanh! – Kim Thư tức giận quát lên.

Minh Duy cúi người rồi đi ra. Anh ko thể nào ngăn được việc sắp xảy ra rồi, dù chính anh sẽ là người ra tay.

-----

\*17:00 p.m:

Trần đem bỏ đồng hồ mình vừa mới nhờ xong qua một bên, cô cười hài lòng với việc làm của mình. Ngôi mộ của mẹ Nguyễn nhìn khang trang và sạch sẽ hơn rồi. Cô thắp một nén nhang cho mẹ Nguyễn:

-Bác ơi! Bác ở trên kia có hạnh phúc ko? Ở dưới này mọi việc vẫn bình thường, ko có biến cố gì. Duy chỉ có việc anh Nguyễn cứ bắt nạt con hoài thôi. Bữa nào bác hiện hồn về hù ảnh chơi nha bác. Hihi!

-Á.....à!

Một chất giọng quen thuộc vang lên làm Trần có cảm giác lạnh sống lưng vô cùng. Cô từ từ quay lại, cười như mèo:

-A...ha.....Nguyên, anh ra đây làm gì thế?

-Làm gì kệ tôi! Mà cũng nhờ tôi nổi hứng đi ra đột xuất thế này nên mới có thể biết được “âm mưu đen tối” của cô đấy!

-Ồ....ơ....đâu có đâu, tôi chỉ dọn cỏ cho bác gái giúp anh thôi mà! Âm mưu gì đâu!? – Trần giả vờ đưa bộ mặt ngây thơ vô (số) tội của mình ra.

-Xi.....khôi chối, tôi nghe hết cả rồi.

-Hihi, thôi mà, em nó còn bé, lỡ đại tí! – Trần cười nhăn răng.

-Hừ! Cô mà còn bé cái nỗi gì. Đứng dậy đi vào nhà rửa tay nhanh lên, xong chúng ta đi dạo!

-Oa, vậy hả? Đợi tôi một lát nha! – Mắt Trần sáng lên như đèn pha, trước khi chạy vào nhà thì cô quay lại cúi đầu trước ngôi mộ lễ phép nói – Con chào bác ạ!

Bóng Trần khuất dần vào căn nhà, chỉ còn nghe thấy tiếng hát ngân nga lạnh lót bài “Con heo đất”. Nguyên cười híp cả mắt lại. Cậu quỳ xuống trước mộ của mẹ mình, thì thầm:

-Mẹ à, con.....làm thế có sai ko?

-Con ko muốn xa cô ấy! Mẹ nói xem, con nên làm thế nào mới đúng đây?

Những tán lá cây xung quang khê rung rinh xào xạc. Nguyên trầm ngâm nhìn tấm ảnh trên mộ, môi nhếch lên, một nụ cười ko sức sống. Không khí thoáng đặng ko thể làm tinh thần cậu tốt hơn được bao nhiêu. Và rồi, không gian ấy cũng bị phá vỡ bởi giọng nói hồn nhiên của Trần:

-Nguyên ơi! Nhanh lên nào kéo trời tối!!!!

-Ừm, tôi vào ngay đây! – Nguyên nói vọng vào nhà rồi nhìn mẹ thêm lần nữa – Thưa mẹ con đi!

Tiếng va chạm giữa ổ khóa và cánh cửa báo hiệu rằng chủ đã ra khỏi nhà. Chợt từ xa, những đám mây màu xám đặc kéo về chậm rãi, gió thổi mạnh từng cơn mạnh mẽ như muốn đánh đổ hết mọi thứ. Những hiện tượng này.....dấu hiệu của điềm dữ!

\*\*\*\*\*

Chiếc xe màu đen của tiểu thư nhà họ Bảo lao vun vút lên con đường ngoằn ngoèo vắng vẻ. Chủ nhân của nó ko ngừng bảo người hầu cận của mình tăng tốc độ thêm nữa. Bầu trời trong xanh chỉ một lúc thôi đã bị giam lỏng, thay vào đó là bầu trời màu xám dày đặc. Sóng biển dưới chân vực ko ngừng quật thẳng vào vách đá. Mọi vật nơi đây như đang gào thét.....

.....

-Nguyên ơi, bầu trời lạ quá! – Trần níu lấy chiếc áo khoác của Nguyên, khuôn mặt tỏ vẻ lo lắng khi nhìn thấy bầu trời.

-Có lẽ sắp có giông rồi, mình về nhà nhanh thôi! Bám chặt lấy tôi nhé!

-Ừm!

Nguyên gồng mình lấy sức đạp nhanh về nhà, có một điều gây bất lợi cho cậu là gió ngược chiều. Nhưng rồi cũng qua, Nguyên cố gắng đạp nhanh hơn. Trần cảm thấy lạnh, gió lớn quá! Như cảm nhận được cơn run của cô, Nguyên dừng xe lại cởi chiếc áo khoác ra, ép Trần mặc vào:

-Tôi ko sao!

-Mặc vào đi, ko tôi bỏ cô ở đây luôn bây giờ! – Nguyên trừng mắt giờ giọng đe dọa.

Trần chu môi phụng phịu rồi nhận lấy chiếc áo mặc vào. Cô cảm thấy sự ấm áp đang dần bao lấy, mùi thơm dịu nhẹ từ cái áo lan tỏa ra. Dễ chịu lắm!

-Bảo Trần!

-Hả?

-Nếu.....cô nhớ lại ký ức của mình, cô sẽ làm gì? – Nói xong câu này, Nguyên bỗng thấy nhói nhói trong lòng.

Trần im lặng ko đáp. Đây cũng là vấn đề nhiều đêm cô đã suy nghĩ. Ko biết sẽ ra sao đây? Cả 2 chìm vào im lặng, nặc kệ những thứ xung quanh có ra sao. Một lúc sau, Trần vòng tay ôm lấy Nguyên, giọng nói trong trẻo vang lên hòa cùng với gió:

-Có lẽ.....tôi vẫn sẽ ở bên cạnh anh, người vô cùng quan trọng đối với tôi!

“Người vô cùng quan trọng”

Nguyên ngạc nhiên ko thốt lên được lời nào. Người vô cùng quan trọng ư? Chiếc xe đạp đột ngột thắng gấp lại, cậu xoay xuống nhìn vào người con gái 2 má đang ửng hồng mỉm cười dịu dàng kia. Nguyên ôm chặt lấy Trần, rất chặt, như sợ chỉ nói lòng 1cm thôi thì cô cũng sẽ biến mất vậy. Trần ngượng ngừng đưa tay ra sau lưng Nguyên, ôm lấy cậu. 2 người đều mong thời gian dừng lại, nhưng đó.....chỉ là một mong ước viễn vông. Cả Nguyên và Trần ko thể biết được nguy hiểm đang đến gần, chỉ còn cách họ hơn 300m.

Trời ngày càng xám xịt, cảnh quang trở nên tối sầm lại. Kim Thư cứ trông ngóng một điều gì đó. Lừa hận bùng cháy dữ dội trong đôi mắt xinh đẹp của cô.

-Minh Duy, mở mui xe ra cho tôi! – Cô ra lệnh cho người hầu thân cận nhất của mình.

-Tiểu thư, gió mạnh lắm, trời lại sắp mưa!

-Sao lúc nào anh cũng ko nghe lời tôi thế hả? Tôi nói mở thì mở đi. Đừng nghĩ lớn hơn tôi là có thể lên giọng răn dạy! – Thư hậm hực.

Minh Duy lại làm theo điều Kim Thư muốn. Chiếc mui từ từ thu lại về phía đằng sau, Kim Thư đứng dậy nhìn ngắm xung quanh. Như phát hiện ra một

điều gì đó, cô mỉm cười hiểm độc lắm lắm:

-Ko tốn công để kiếm được mày, đúng là trời giúp tao! Lần trước theo dõi, tao biết chắc mày chỉ ở quanh đây thôi. Mày tự chui đầu vào rọ rồi!

Cô cúi đầu xuống nói với Minh Duy:

-Này, dừng xe lại!

Chiếc xe đen tuyền thắng lại ngay giữa con đường khúc khuỷu, Kim Thư đẩy cửa bước ra và leo lên ghế lái ngồi, cô đẩy Minh Duy sang một bên sau khi tháo dây an toàn của anh.

-Cô.....

-Suýt! Ngồi yên! – Thư đưa tay lên miệng ra hiệu, môi khẽ cười.

Tay nắm chặt vô-lăng, Thư nổ máy rồi đạp ga. Chiếc xe lao vun vút theo chiều gió, như ko thể dừng lại. Nụ cười nhếch mép vẫn lưu lại trên đôi môi của cô. Cô sắp làm một việc trái với lương tâm, thậm chí, có thể xuống cả Địa Ngục.

Nhận thấy thời tiết đang chuyển biến theo chiều hướng xấu, Nguyên chạy xe nhanh nhất có thể. Trần ngồi đằng sau bám chặt lấy vạt áo cậu. Cô đang có một linh cảm bất an, nói thẳng ra là xấu, nhưng ko thể biết được đó là gì.

-Nguyên, đột nhiên tôi thấy sợ quá!

-Hửm? Sao thế?

-Ko biết, có cảm giác lạ lạ thế nào ấy!

-Xi, chắc do cô thấy trời tối quá thôi, sắp về đến nhà rồi. Đừng sợ nữa!

Nguyên cười để trấn an Trần. Cô gật đầu nhưng tại sao nó vẫn ám ảnh mãi? Vòng tay qua eo Nguyên mong có thể nhận lấy chút ít bình yên, Trần ngân nga hát bài hát mà cô thích nhất: You are my love.

Giai điệu du dương trầm bổng pha chút nỗi buồn man mác, gió dịu hiu vờn nhẹ mái tóc suông mượt của Trần. Sự bình yên mà cô mong muốn nó ko đến, thay vào đó sự bất an lại xâm chiếm toàn trí óc cô. Nó lớn, lớn đến nỗi thân thể Trần ko ngừng run lên, cổ họng khô rát ko thể hát được nữa. Gió thổi mạnh hơn như muốn gạt bỏ những thứ đang cản đường nó.

“Brùm! Brùm!”

Tiếng xe từ xa vang lên làm Trần giật mình mở bừng mắt. Cô xoay lại đằng sau, một chiếc xe đen bóng đang xé gió phóng đi với tốc độ cao.

-Nguyên ơi, chạy sát vào, có xe hơi ở đằng sau chạy nhanh lắm!

-Ừm!

Nguyên định tấp vào lề đường để nhường cho chiếc xe kia chạy qua, nhưng chiếc xe đó lại ko cho cậu tấp vào. Nó phóng vọt lên, cửa kính được mở ra gần một nửa, đủ để thấy một đôi mắt chứa đầy hận thù đang nhìn chằm chặp vào đôi trai gái đi xe đạp kia. Nguyên chau mày, cậu bình tĩnh chạy chậm lại suy nghĩ xem kẻ nào có thể có hành động lạ lùng thế kia. Chiếc xe dừng lại một cách bất ngờ, Nguyên lắm lắm:

-Đúng là bọn điên dờ hơi! – cậu đạp nhanh đi trước.

Chiếc xe vẫn ở đó. Chủ nhân của nó đang sôi sục lửa hận ở bên trong. Bao Kim Thư nhếch mép cười hiểm ác, nụ cười của một con quỷ đội lốt người:

-Hạ Quyên, mày chết chắc rồi!

Dứt câu, cô nhấn ga với vận tốc cao nhất. Minh Duy ngồi bên cạnh, tay nắm chặt thành nắm đấm. Anh ko muốn chuyện này xảy ra, anh ko muốn.....Kim Thư trở thành một kẻ giết người ko gớm tay.

Minh Duy quay sang nhìn Kim Thư lạnh lùng lao xe về phía đôi trai gái trước mặt chỉ còn cách chưa đầy 3m. Anh chồm người qua gạt tay lái của cô. Chiếc xe lệch lạc mất phương hướng đâm sầm vào dải ngăn cách giữa đường và vực thẳm. Một hồi còi inh ỏi vang lên. Nhận thấy một đường máu dài đang lăn xuống gò má mình, Kim Thư tức giận quay qua liếc Minh Duy quát:

-ĐỒ KHỐN KIẾP! ĐỪNG CÓ CẢN TRỞ VIỆC CỦA TÔI!!!!!!

Cô đạp vào bụng Duy một phát thật mạnh làm anh đau điếng. Mất anh mờ dần, hét lên trong cơn đau cả thể xác lẫn tinh thần:

-CÔ NGHĨ GIẾT CÔ TA LÀ XONG SAO? CÔ SẼ TRỞ THÀNH KẺ SÁT NHÂN, PHẢI NGỒI TÙ ĐẤY!!!!

-KO LIÊN QUAN GÌ ĐẾN ANH, TRÁNH RA!

Thư rướn người mở cửa xe cạnh Minh Duy ra, đẩy anh xuống. Giọt lệ long lanh rơi ra từ khóe mắt cô, cô ráng gằn giọng để nói:

-Tôi phải có được Hải Thanh, tôi phải giết nó! Nó ko thể tồn tại được!

Cánh cửa ô tô đóng sầm lại, Kim Thư vặn chiếc chìa khóa để khởi động xe. Chiếc xe đạp trắng xa xa kia là mục tiêu của cô, cô ko thể bỏ mắt cơ hội này.....

Minh Duy cố gắng gượng dậy, lao đảo chạy theo chiếc xe vừa chạy đi, máu ở khóe môi chảy ra. Vài giọt nước li ti rơi xuống. ....rồi trở nên nặng hạt..... Rát...rất lắm! Ko phải vì những vết thương ngoài da, mà là ở bên trong trái tim anh như đang bị ai đó xát muối, bởi những lời nói khoét sâu rạch lòng vừa rồi của Kim Thư.

Tôi phải có được Hải Thanh, tôi phải giết nó! Nó ko thể tồn tại được!

-Bảo Trân, chiếc xe đó vẫn bám theo chúng ta phải ko?

-Ừ, ko biết sao lạ vậy ha!?

-Tức thật!

Nguyên ko biết rằng, trong thời gian hỏi những câu hỏi ấy, chiếc xe điên cuồng kia đã ở ngay sau xe cậu. Âm thanh của động cơ hòa lẫn với trận cuồng phong tạo ra một mớ hỗn độn thật nhức óc. Nguyên có thể cảm nhận được chiếc xe này nhất quyết đâm sầm vào mình thì mới chịu ngừng lại, chỉ còn vài cm nữa thôi. .... Trước mặt là một khúc cua khá nguy hiểm, chân Nguyên đạp nhanh hơn, lao thẳng vào khúc cua đó. Ở chiếc xe kia, Kim Thư đang rơi vào trong guồng quay của bóng tối. Vết thương ở đầu đau buốt mà cô cũng ko thêm màng đến. Cô ko cần biết gì nữa, cũng ko thể nhận thức được điều gì đang diễn ra, giờ đây cô chỉ có một việc là trên hết: Giết chết Hoàng Hạ Quyên!

Đã đến gần khúc cua, Thư hét lên đầy căm hận:

-MÀY PHẢI CHẾT! HOÀNG HẠ QUYÊN!!!!!!!!!!!!!!

“ÀM”

Con mưa giông đang bao trùm cả vùng biển bí ẩn. Mây mù xám xịt dày đặc làm quang cảnh thật tối tăm. Chiếc Lamborghini Aventador đen tuyền kiêu hãnh của tập đoàn Bảo Minh giờ đây chẳng khác gì một đồng sắt phế thải. Đầu xe nát bươm, đèn pha của xe cũng vỡ vụn tan tành. Giữa vách đá với chiếc xe ấy là một chiếc xe đạp màu trắng cũng bị hư hỏng một cách thảm hại.

Cách hiện trường tai nạn ấy chưa đầy 10m, một người con trai nằm ôm chặt che chở cho một người con gái dưới làn mưa lạnh buốt. Máu từ đầu chàng trai chảy ra tạo thành vũng lớn, hòa lẫn với đất và mưa. Nước mưa rơi tí tách vào mặt làm cho đôi mắt của cô gái từ từ mở ra. Nhìn thấy người con trai đang ôm lấy mình với khuôn mặt đầy máu, cô hoảng hồn bật dậy, đỡ lấy đầu cậu:

-Nguyên, tỉnh lại đi! Nguyên!!!

Bảo Trân ko ngừng gọi tên Nguyên, cô lay mãi nhưng khuôn mặt đẹp đẽ đang nhuộm máu của cậu ko hề có dấu hiệu tỉnh lại.

-Nguyên! Anh tỉnh dậy đi mà! Tỉnh dậy đi!

Một thứ nước mặn mặn len lỏi vào khóe môi Trân. Cô ôm lấy Nguyên gào khóc, máu chảy ướt đầm cả bàn tay cô. Mùi máu tanh nồng xộc lên thật khó chịu. Giông bão càng lớn càng làm mọi thứ nhòa đi trong tấm rèm bụi mưa trắng xóa.

Xa xa, bóng dáng một chàng trai đi từng bước nặng nề trong bức màn mưa dày đến bên chiếc siêu xe đồ nát. Bên trong một người con gái đang ôm lấy đầu, người run lên bần bật. Cô không khóc, mà đang cười. Nụ cười thỏa mãn, hả hê đến hoang dại. Minh Duy ko để ý đến mà đưa tay đỡ Kim Thư bước ra khỏi xe. Cô vẫn cười, cười ko ngớt. Kể mà cô căm thù đã bỏ mạng rồi, đây ko phải là tin vui đối với cô sao?

Nhưng rồi niềm vui ấy cũng bị dập tắt, khi trước mắt cô, đứa con gái đó vẫn sống sờ sờ. Sự kinh ngạc hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp của Kim Thư, cô cắn môi, giật tay ra khỏi tay Minh Duy và chạy về phía cốp xe. Tai nạn vừa rồi gây ra ảnh hưởng ko nhỏ, đến cả vết thương trên đầu Thư còn rách toạc thêm thì làm sao con bé kia lại có thể bình an vô sự được. Ko ai có thể gặp may mắn hoài như thế!

Gió quần quật thổi, sóng biển nổi lên cao như một cột sóng thần. Trân khó nhọc đỡ Nguyên dậy, ánh mắt cô ko còn long lanh trong sáng nữa. Nó vô hồn và lạnh lẽo vô cùng. Tim Trân như đang bị cào xé ko thương tiếc khi những giọt máu đỏ tươi rơi xuống bờ vai trắng ngần của mình.

Kim Thư lấy trong cốp ra một cây gậy bằng gỗ tiến lại gần Trân, nhưng Minh Duy ngăn lại. Thư lạnh lùng nhìn anh, anh ko nhìn cô mà lặng lẽ đáp nhỏ:

-Đề tôi!

Duy cầm lấy cây gậy đi lại chỗ Trân đang đỡ Nguyên bước từng bước khó khăn. Đôi mắt đen sâu thẳm của cô ngược lên nhìn anh rồi nhìn sang cây gậy gỗ. Trân quay mặt tiếp tục bước đi, mặc kệ chuyện gì có xảy ra tiếp theo hay ko. Minh Duy chần chừ một lát nhưng khi bắt gặp ánh mắt hỏi thúc của Kim Thư, anh đành nhắm mắt lại, gơ cây gậy lên nhắm thẳng vào đầu người con gái nhỏ nhắn kia:

- Xin lỗi, Hoàng tiểu thư!

“BỐP”

Người con trai với mái tóc màu đỏ tía ở bên cạnh chợt xoay người Trần lại ôm lấy cô, cậu là người lãnh cú đánh chí mạng đó. Nguyên nhìn Trần, đôi môi nhợt nhạt khẽ mỉm cười với cô. Trần chết đứng khi sự việc vừa xảy ra, Nguyên đã đỡ cho cô.

-N....Nguyên....

Bàn tay to lớn của cậu buông thõng xuống, rời khỏi bàn tay của Trần. Sự tỉnh, cô với tay để bắt lấy tay Nguyên.....nhưng có lẽ.....đã quá trễ.....

-KHÔNG!!!!!!!!!!!!!!

Bàn tay ấm áp chỉ mới nắm đây thôi mà giờ lại đang dần rời xa, Biển sâu đón lấy Nguyên và từ từ nhận chìm cậu xuống lòng biển. Trần hét lên tuyệt vọng. Sóng biển nổi lên cuộn cuộn giận dữ, quật thẳng vào vách núi. Kim Thư đứng sững người, bàng hoàng ko thốt nên lời. Minh Duy cũng vậy, cây gậy trên tay anh rớt xuống lúc nào ko hay.

Trần quỳ sụp xuống nơi Nguyên vừa rơi xuống vực. Lệ trên mi thi nhau rơi chan hòa với nước mưa. Cô thét lên, tiếng thét xé lòng vang vọng khắp không gian, cứ như mọi thứ đã và đang sụp đổ vậy. “Người quan trọng nhất” của cô đi rồi, cô gào khóc liệu ai sẽ nghe thấu? Ko từ nào có thể diễn tả được nỗi đau này của Trần. Người cứu mạng cô, người luôn bên cô đâu rồi? Những ngày tháng kia đâu rồi?..... Nguyên đâu rồi?

Kim Thư lạnh lùng đi lại chỗ Minh Duy đang đứng, cầm cây gậy lên. Dù khung cảnh trước mắt bây giờ có đau thương đến thế nào thì cũng ko thể làm giảm sự oán hận đang lộng hành trong lòng cô được.

-Cô định làm gì? Như vậy ko phải quá đủ rồi sao? – Duy hét lên định giật lấy cây gậy ra khỏi tay Thư, nhưng cô đã nhanh chuyển qua tay bên kia. Đôi mắt giá lạnh nhìn thẳng vào mắt Duy làm anh khựng lại, nụ cười tàn độc một lần nữa lại hiện lên trên đôi môi trắng nhợt lạnh giá.

-Với tôi, nó chết mới là đủ!

Ko để Minh Duy kịp nói gì thêm, một tiếng động vang lên lạnh đến tận xương tủy anh. Máu nhuộm lên cây gậy rơi rớt vài giọt xuống nền đất. Người con gái đang ngồi kia ngã phịch xuống. Máu của cô thấm động nhuộm vào đất. Đôi mắt mơ màng giật giật vài cái, giọng nói vang lên yếu ớt vài từ rồi im bặt. Giọt nước mắt cuối cùng lặng lẽ rơi xuống khi hàng mi cong nhắm lại một cách nhẹ nhàng.

Một tràng cười điên loạn phát ra từ miệng của kẻ thù ác. Bảo Kim Thư đứng đứng đi đến gần mép vực để vứt cây gậy gỗ dính máu. Vậy là từ nay ko ai có thể cản đường cô nữa rồi! Kim Thư có thể cảm nhận được niềm vui sướng đang lan tỏa, rạo rực khắp thân thể mình. Cô quay sang nhìn Minh Duy với nụ cười man rợ đến ghê người:

-Nó chết rồi! Haha, nó chết rồi! Đây, anh biết phải làm gì rồi đây!

Minh Duy gạt đầu thay vì trả lời. Thật tình bây giờ anh ko thể nói nổi nữa. Kim Thư ngồi xuống cạnh cơ thể đang lạnh dần vì mưa của Bảo Trần. Cô đưa tay vén vài sợi tóc bết lại do máu qua một bên, làm vệt mặt thương xót nói nhỏ nhẹ:

-Có vẻ này thích thằng đó nhỉ Hạ Quyên? Tao ko ngờ đấy! Mà vậy cũng tốt, mày cũng sắp được đoàn tụ với hân ở dưới kia rồi. Yên tâm đi, mỗi năm tao sẽ đến vớt cho cả 2 vài bó nhang và mấy nhành hoa dại. Còn bây giờ, Hải Thanh sẽ phải thuộc về tao! HAHAAHA..... MINH DUY! – Thư cất giọng cười hoang dại một lần nữa rồi gần giọng gọi Minh Duy.

Anh tiến lại gần Bảo Trần, định bế cô lên thì bỗng từ xa vang vọng đến tiếng còi xe cảnh sát. Duy ko quan tâm đến Trần nữa, anh quay qua kéo tay Kim Thư bỏ chạy. Cô gầm lên:

-Chạy làm quái gì? Mau quăng nó xuống biển nhanh lên!!!

-Cô ko nghe thấy tiếng xe cảnh sát hả tiểu thư? Mặc kệ đi. Với lại.....cô ta tắt thờ rồi!

-Thật chứ? – Thư hỏi lại lần nữa, ánh mắt sáng long lanh lên.

-Thật! Giờ ta phải trở về thôi!

Chạy được một quãng ko xa, Minh Duy để cho Kim Thư chạy trước. Anh ngoái đầu lại nhìn người con gái tội nghiệp đang nằm trên vũng máu dưới cơn mưa giông giá lạnh. Một tiểu thư danh giá, giỏi giang, toàn diện, được mọi người yêu mến, sống trong nhung lụa từ nhỏ vậy mà giờ đây lại rơi vào hoàn cảnh thảm khốc như thế này. Nghe tiếng gọi của Kim Thư, Minh Duy nhìn Bảo Trần thêm lần nữa. Vuốt mặt cho nước mưa rơi bớt để dễ thấy đường đi, anh bỏ đi mang theo ánh mắt huyền bí vừa rồi.

-Có chuyện gì ở phía trước thế?

Chủ tịch Hoàng Quân sốt sắng hỏi viên tài xế của mình khi cả đoàn cảnh sát đi trước bỗng dừng lại. Trên chiếc xe Limo sang trọng ko chỉ có ông mà còn có bà Lam, Nhật Anh và gia đình thông gia – tập đoàn Nguyễn Đan.

-Thưa Chủ tịch, hình như là có một vụ tai nạn ạ!

-Hừm. ....đi đứng cái kiểu gì. .... – Ông Quân chắc lười tò về khó chịu.

-Chắc cũng do trời mưa lớn quá thôi! Ba ko thấy àk? Trắng xóa che hết tầm nhìn. – Nhật Anh cất giọng đều đều. Bề ngoài của cậu vẫn lạnh lùng như thế nhưng bên trong vẫn rất mong muốn xe chạy nhanh để có thể tìm gặp được chị của mình.

-Con nó nói phải đó ông! – Bà Lam kéo tay chồng.

Ko ai nói thêm gì nữa, tất cả chìm trong im lặng. Hải Thanh đang có linh cảm xấu, nó cứ quanh quẩn trong đầu làm lòng anh rối tung cả lên.

-Để con xuống xem có chuyện gì nhé! – Anh nói.

-Mưa bão lớn thế này con ra làm gì?

-Hi, ko sao mà! Con trở lại ngay thôi.

Lúc Hải Thanh vừa mở cửa xe ra thì ông đội trưởng đội cảnh sát hối hả chạy lại, thở hồng hộc nói gấp:

-Thưa Chủ tịch. ....phía trước là một tai nạn. ....có một cô gái bị thương khá nặng. Cô ấy. ....có. ....khôn mặt rất giống với Hoàng tiểu thư. Tôi muốn mọi người đến nơi ấy để nhận dạng ăk!

-CÁI GÌ? – Ông Quân hét ầm lên.

-Trời ơi. .... - Bà Lam ôm ngực thót lên.

-Chúng. ....chúng ta lại đó đi! – Ông Đan giục.

Hải Thanh là người chạy đi nhanh nhất. Anh ko thêm mặc áo mưa, cứ để cho nó quật từng làn nước lạnh buốt vào người. Lời nói của ông đội trưởng cứ vang lên bên tai:

“Có một cô gái bị thương khá nặng. Cô ấy. ....có. .... khôn mặt rất giống với Hoàng tiểu thư”

-Hạ Quyên. ....ko phải là em chứ!

Con mưa giông ko có dấu hiệu gì gọi là giảm. Tại hiện trường xảy ra tai nạn, cảnh sát đang chằng dãi ngăn cách. Một người con gái bị thương nặng ở đầu, máu chảy lai láng thành vũng đang được một viên cảnh sát bế lên xe để sơ cứu tạm thời. Do trời bão nên xe cứu thương ko thể đến nhanh được. Mạch của cô đập rất yếu, đôi môi trắng nhợt đi, toàn thân lạnh toát như người đã chết. Có thể nói sợi dây sinh mạng của cô vô cùng mong manh.

Chẳng mấy chốc Hải Thanh và Nhật Anh đã đến hiện trường. Anh hỏi một viên cảnh sát đứng gần đó:

-Cô gái. ....Cô gái bị tai nạn đâu rồi!?

-Cô ấy đang ở trong chiếc xe đằng kia để được sơ cứu, mời anh!

Hải Thanh chạy ngay về phía chiếc xe mà anh cảnh sát vừa chỉ. Mở toang cánh cửa ra, anh hét lên:

-HẠ QUYÊN!

Ko sai. Người con gái ấy chính là Hoàng Hạ Quyên, thứ nữ của tập đoàn Kinh tế Hoàng Quân lớn thứ 2 trong cả nước. Trong ngày hạnh phúc nhất đời mình, cô đã bị ám hại dẫn đến việc mất trí nhớ. Một tên trộm tài hoa đã cứu cô và đặt cho một cái tên là Bảo Trân. Lần này, Hạ Quyên bị truy sát lần thứ 2 và bị thương rất nặng. Cô đang ở trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, lạnh ít dữ nhiều.

Nhật Anh sững sờ nhìn người chị song sinh xinh đẹp của mình nằm trên chiếc ghế mềm dài của xe cảnh sát. Khuôn mặt tái nhợt, máu trên đầu vẫn chảy ra làm ướt đầm cả ghế. Người cảnh sát kia phải chồm người tắt ngay máy lạnh đi để mùi máu ko xộc lên được.

Ông Quân và ông Đan đứng sau Nhật Anh nhìn mà ko thể kinh ngạc hơn. Cô con gái yêu dấu tài giỏi đang tiến gần đến nơi ở của Thần Chết.

Hải Thanh đỡ lấy Hạ Quyên vào vòng tay rắn chắc và tràn đầy yêu thương của mình. Máu của cô lan ra cả bàn tay làm tim anh đau như cắt. Tại sao lại ra nông nỗi này chứ? Trong 3 tháng Hạ Quyên mất tích đã có chuyện gì!?

Nhật Anh lấy điện thoại ra hét ầm lên gọi xe cấp cứu và ko ngớt lời đe dọa. Khoảng 15 phút sau thì tiếng còi đặc trưng của xe cứu thương đã có mặt. Đặt Hạ Quyên lên cáng, Hải Thanh vẫn nắm chặt lấy tay cô. Anh và Nhật Anh lên xe để đến bệnh viện trước, những người còn lại thì sau khi sắp xếp mọi việc xong xuôi sẽ vào ngay.

Ở trên xe, máu trên đầu Hạ Quyên lại tuôn ra nhiều hơn vì chiếc xe chạy khá xóc và hay lắc lư. Hai cô y tá thay gần hết hai cuộn băng mà vẫn ko cầm được máu. Tình trạng của Hạ Quyên ngày càng xấu đi. Chiếc gối trắng tinh giờ đã thấm màu đỏ thẫm. Mùi máu tanh ko ngừng bốc lên làm ai cũng cảm thấy bất đầu khó chịu.

Có lẽ đã nhận được điện thoại của hai vị Chủ tịch nên ngay khi chiếc xe dừng lại trước hiên bệnh viện, rất nhiều bác sĩ và y tá chạy đến trợ giúp. Hạ Quyên thở bằng ống thở oxy một cách khó nhọc. Chợt có một giọt nước ứa ra từ khóe mắt của Hạ Quyên, ko ai để ý nhưng có một người đã thấy. Là Nhật Anh.

\*Phòng khám số 7:

Một người đàn ông mặc áo blu trắng hớt hải mở cánh cửa của phòng khám số 7 một cách vội vàng. Nhìn khắp căn phòng ko có ai ngoài cô y tá trẻ, ông vừa thở vừa hỏi:

-Bác...bác sĩ Dương đâu rồi?

-Có chuyện gì vậy thưa giám đốc? – Cô y tá tên Bảo Trân thuộc phòng số 7 ngạc nhiên hỏi lại.

-Anh ta đâu rồi!??

-Thưa vì hôm nay ko có lịch trực nên bác sĩ vừa về được 20 phút rồi ạ!

-Trời ơi! Lúc cần thì nhân tài đi đâu hết thế này? Cô gọi điện cho anh ta xem!

Cô y tá luống cuống bấm số của Văn Dương, một hàng tút dài như vô hạn vang lên từng hồi.

-Sao lại ko bắt máy chứ!??

Ông giám đốc bệnh viện bực dọc đặt mạnh cái điện thoại xuống rồi bỏ đi. Cô y tá Bảo Trân thì đứng như trời trồng với một đồng chấm hỏi trên đầu.

Trời đã tạnh mưa và thoáng nắng hắt. Gió thổi từng cơn nhẹ chứ ko còn dữ dội như lúc chiều nữa. Chiếc xe Mercedes trắng với hình dán tia lửa đỏ đỗ xích trước cửa ngôi nhà được bao trùm bởi hàng hoa giấy đủ màu. Một chàng trai đáng vẻ lịch sự bước ra với túi đồ ăn tỏa mùi thơm phưng phức.

“KẾT”

-Thằng hâm kia, sao nhà cửa tối thui thế này?

Trịnh Văn Dương bước vào nhà, đưa tay bật công tắc đèn lên, ko có tiếng động gì ngoài tiếng sủa ăng ăng của con cún lông xù trắng muốt như một cục bông tuyết đang ngồi vẫy đuôi ko ngừng trên ghế sofa. (Dương cũng có chìa khóa riêng của nhà Nguyễn)

-Lạ ta! Đi đâu hết rồi? Làm mình uống công mua KFC!

Đem túi đồ ăn vào bếp, Dương liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ, chỉ mới 7 rưỡi. Anh lấy một lon coca rồi đi ra phòng khách bật tivi lên xem, lòng thầm nghĩ:

“Chắc chàng dẫn nàng đi chơi rồi, thôi mình ngồi hóng tivi đợi cũng được!” – kèm theo đó là nụ cười gian xảo vô cùng.

Anvil nằm cuộn tròn trong lòng Dương, nghịch áo anh một lát đến chán cũng lăn ra ngủ. Khai lon nước ra nhấp một ngụm, Dương cầm remote điều chỉnh kênh. Anh dừng lại khi thấy bệnh viện nơi mình làm việc đang được truyền hình trực tiếp trên tivi. Nghĩ chắc có gì đó thú vị nên anh tùm tùm cười, hai chân gác lên bàn vô cùng thoải mái ngồi xem.

“Tôi là Trương Ngọc Đình, phóng viên của đài truyền hình FIT. Theo thông tin được biết, ở vùng biển Macdan gần trung tâm thương mại Hana Plaza đã xảy ra một vụ tai nạn giữa chiếc siêu xe Lamborghini Aventador và chiếc xe đạp hiệu Assam màu trắng đời mới nhất tại một ngã rẽ trên con đường được mệnh danh là “Con Rắn Từ Thần”. Người chủ của chiếc xe Lambor đã biến mất, thay vào đó có một nạn nhân bị thương khá nặng. Đó chính là tiểu thư bị mất tích cách đây 3 tháng Hoàng Hạ Quyên. Hiện cô đang được cấp cứu tại bệnh viện Đa khoa Thành phố trong tình trạng rất nguy kịch. Có tin gì đài FIT chúng tôi sẽ thông báo sớm cho mọi người.”

-Cái gì?

Dương như ko tin vào tai mình. Hoàng Hạ Quyên đang cấp cứu tại bệnh viện Thành phố. Vậy chứ.....Thanh Nguyên đâu?

Chạy ra xe lôi chiếc điện thoại ra thì thấy có một cuộc gọi nhỡ từ bệnh viện, anh bấm thoát rồi vào danh bạ bấm ngay số của Nguyễn. Dương hoang mang ko biết những gì người phụ nữ tên Ngọc Đình kia nói có là thật ko.

“Thuê bao quý khách.....”

-Chẳng lẽ xảy ra chuyện thật sao? – Dương tái mặt đi nhìn màn hình điện thoại đang dần tối đen.....

Bé con cún Anvil đặt sang một bên, Dương nhớ lại cuộc gọi nhỡ của bệnh viện, anh ấn nút gọi lại. Sau vài tiếng tút thì cô y tá trực phòng cũng bắt máy:

-Y tá Bảo Trân, ở bệnh viện có chuyện gì vậy? Lúc nãy gọi cho tôi có gì ko?

-Bác sĩ Dương! Khi bác sĩ vừa về ko lâu thì giám đốc Lăng có đến tìm bác sĩ, tôi cũng ko biết có chuyện gì nữa nhưng nhìn ông ta có vẻ gấp lắm!

-Còn chuyện cô tiểu thư gì đó thì sao?

-Có một cô tiểu thư được đưa vào bệnh viện, nghe đầu hình như là cô con gái của tập đoàn Hoàng Quân thì phải!

-Ngoài cô ấy ra còn ai nữa ko?

-Dạ ko!

-Được rồi, 15 phút nữa tôi sẽ có mặt ở bệnh viện!

Nói xong là Dương cúp máy. Đúng là có chuyện xảy ra thật rồi! Vứt vội lon nước ngọt vào thùng rác, Dương tắt tivi, lấy chiếc áo khoác của mình rồi đi ra khỏi nhà. Khóa cửa thật cẩn thận, anh bước vào xe khởi động máy rồi chạy đi với tốc độ kinh hoàng.

“Cạch”

Trịnh Văn Dương khóa xe lại rồi chạy ngay về hướng phòng cấp cứu. Cô y tá Bảo Trân đang sắp xếp lại bàn làm việc, nghe có tiếng mở cửa liền ngẩng mặt lên:

-Ồ, sao bác sĩ đến nhanh thế?

-Nhanh gì đâu chị! Chị cho tôi hỏi ai đảm nhiệm ca cấp cứu của Hoàng Hạ Quyên vậy?

-Là bác sĩ Đường Ngân Tâm, bác sĩ muốn vào đó bây giờ luôn sao?

-Tất nhiên, chị chuẩn bị nhanh rồi đem vào cho tôi, tôi đi trước! – Dương cười nhẹ rồi khoác chiếc áo vào, bỏ đi.

Chẳng mấy chốc đã đến hành lang phòng cấp cứu. Đập vào mắt Dương là 2 chàng trai mang vẻ đẹp vô cùng lãng tử cùng 4 ông bà nào đó, cũng rất quý phái và lịch sự. Liếc mắt về phía người con trai đang đi qua đi lại trước cửa phòng cấp cứu, Dương biết ngay đó là ai. Khuôn mặt ấy anh đã thấy trên tờ tạp chí ở cửa hàng xe đạp Assam. Là Nguyễn Hải Thanh, con trai duy nhất của tập đoàn Kinh tế Nguyễn Đan. Dương hắng giọng một cái, khề dầy Hải Thanh sang một bên:

-Xin anh tránh ra cho tôi vào làm việc!

-A...xin lỗi! – Hải Thanh giật mình nói rồi tránh ra để Dương đi vào.

Cánh cửa cấp cứu đóng lại lần nữa, các bác sĩ và y tá ở bên trong nhìn thấy Dương thì mặt ai nấy cũng như bất được vàng:

-Bác sĩ Dương! May quá anh đã đến! Mau giúp một tay. – Một y tá nói.

-Cô ta bị gì? – Dương thân nhiên đi đến bàn mổ.

-Cô ấy bị chấn thương xây xát ở nhiều nơi nhưng may là ko nghiêm trọng. Nặng nhất chính là vùng đầu, mất máu rất nhiều. Theo bác sĩ Tâm chẩn đoán thì có thể bị một cái gì đó đập vào rất mạnh! – Cô y tá khác nói.

-Được rồi!

Ko chán chừ, Dương nhanh tay xem xét phần đầu bê bết máu của Hạ Quyên. Lúc đó cô y tá Bảo Trân cũng mang bộ dụng cụ phẫu thuật riêng của anh vào. Việc này đối với một bác sĩ thiên tài như Dương cũng gây một chút khó khăn. Hít một hơi lấy lại bình tĩnh, anh đưa tay lấy một con dao nhỏ và bắt đầu công việc của mình. Ở mắt Hạ Quyên, Dương nhận ra là có nước mắt đang chảy, ko chỉ là một giọt. Nó ướt đầm, hòa quyện với máu. Anh cứ nghĩ cô lẽ lều thuốc mê vẫn chưa đủ để thấm nên nhẹ lau nước mắt của Hạ Quyên đi rồi nhẹ nhàng tiêm cho cô thêm một ít thuốc nữa. Nhưng.....nước mắt vẫn cứ rơi trong vô thức.

Đến gần 2 giờ sáng cuộc phẫu thuật mới kết thúc. Hạ Quyên đã qua cơn nguy kịch nhưng cũng có thể nói là chưa hẳn. Vứt chiếc bao tay đầy máu vào sọt rác, Dương nhờ y tá của mình thu dọn lại dụng cụ đem đi rửa sạch. Anh cởi chiếc áo và khẩu trang dùng để phẫu thuật ra rồi cùng các y tá đẩy giường của Hạ Quyên ra ngoài. Vừa mở cửa bước ra, anh đã bị Hải Thanh cùng 2 người đàn ông trung niên đi tới hỏi lấy hỏi để. Nhật Anh thì đứng dậy nhìn Hạ Quyên đau xót. Hai người mẹ nước mắt lưng tròng đứng cạnh cậu nấc lên từng tiếng.

-Bác sĩ, con gái tôi nó thế nào rồi? – Ông Quân sốt ruột.

Dương nở nụ cười dịu dàng mình ra để làm xoa dịu cái ko khí căng thẳng ngột ngạt xung quanh, anh nói:

-Xin bác yên tâm, bệnh nhân ko sao cả. Cô ấy chỉ bị tổn thương nặng ở vùng đầu và mất máu khá nhiều. Tuy chúng tôi đã cố gắng hết mọi khả năng có thể nhưng việc có tỉnh lại hay ko thì tùy thuộc vào cô ấy! Giờ xin phép mọi người, tôi phải đưa bệnh nhân đến phòng chăm sóc đặc biệt. – Dương cúi chào hai vị Chủ tịch rồi lẳng lặng bước đi.

Hải Thanh như vừa rơi xuống vực thẳm, anh ngồi phịch xuống chiếc ghế mà cứ như bị rút hết sự sống trong người rồi vậy.

"Tuy chúng tôi đã cố gắng hết mọi khả năng có thể nhưng việc có tỉnh lại hay ko thì tùy thuộc vào cô ấy!"



Câu nói của anh chàng bác sĩ trẻ Trịnh Văn Dương vẫn vang vọng bên tai Hải Thanh. Anh cúi đầu xuống để ko ai có thể thấy vẻ mặt đau khổ tốt cùng của mình bây giờ, cảm giác cứ như bị mất cả nửa cuộc đời. Mấy ai hiểu được đây? Ai có thể làm dịu cơn đau này? Nó đã nhức nhối từ lâu lắm rồi, kể từ ngày 6 tháng 6. Hình ảnh tai nạn trên con đường nguy hiểm lúc nãy lại hiện ra trong đầu anh. Máu. .... nhiều lắm. .... Người con gái anh yêu nằm đó, lạnh buốt, hơi thở loạn nhịp, có lúc như ko thở. .... Con mưa đó liệu có phải ông trời khóc cho trái tim anh bị cứa nhiều nhất, hay vì cái gì khác? Mọi việc. .... vẫn là một ẩn số!

\*Phía Tây vùng biển Macdan – 4 ngày sau:

Những tia nắng đầu tiên của ngày đang kéo về đây làm tỏa sáng cho cái khung cảnh đêm khuya âm đạm. Những người dân chài lưới chuẩn bị bắt tay vào công việc thường ngày của mình. Sóng hôm nay êm dịu làm cho ai cũng cảm thấy sáng khoái, phấn khởi. Nhưng nếu nhắc đến cơn bão 4 ngày trước thì chắc ai cũng rùng mình ớn lạnh. Họ chưa từng gặp cơn bão nào lớn như thế, nhiều cụ già đã gần về với đất cũng bão với nhau như thế.

Macdan vốn là một vùng biển bí ẩn, và nhìn có vẻ ko an toàn nên rất ít dân đến đây sinh sống. Nhưng thủy vật nơi đây rất đa dạng, phong phú và giàu có. Ko khí bí ẩn quanh Macdan làm nhiều người đến đây thử du lịch cũng phải sờn gai óc bỏ về. Tuy vậy, đây là bãi biển đẹp tuyệt mỹ do thiên nhiên tạo nên. ....

-Mới sáng sớm mà lưới đã nặng thế này, chắc cá nhiều lắm đây!

Một lão ngư đầu thuyền đánh cá cách bờ chỉ có 500m. Ông dồn sức kéo cái lưới đánh cá cũ kĩ của mình. Những tiếng lạch bạch từ trong lưới phát ra làm ông càng vui vẻ gắng sức hơn. Mãi một lúc sau ông mới kéo lưới lên được. Nằm xuống sàn thuyền thở lấy hơi, nắng vàng chiếu vào khuôn mặt ông làm hiện rõ những nét khổ cực, lam lũ. Nghỉ một cho đã, ông ngồi dậy tháo lưới ra. Cá khá nhiều làm ông vui sướng, nhiều đây bán lấy tiền có thể ko nhiều nhưng cũng đủ ăn trong 3 ngày.

-Có tới chục con cá ngừ đại dương, hôm nay mình thật may mắn!

Ông lão bỏ từng con cá to thân thịt chắc vào một cái thùng đá. Chợt ông nhận ra có cái gì đó nằm bên dưới đồng cá bạc má. Nó có màu đỏ đỏ, lòe xòe như. ....tóc. Hươ tay gạt mấy con cá sang một bên, sinh-vật-lạ đó càng ngày càng hiện rõ. Lão ngư dân già hốt hoảng, cái miệng hơi móm giật giật vài cái.

Là một cậu con trai với mái tóc màu đỏ tía, sau lưng và cổ của chiếc áo thun dính những đường máu sẫm màu vì nước biển. Ông lão lay người cậu ta:

-Này. ....cháu ơi!

Im lặng. Không có tiếng trả lời. Đặt tay lên ngực người con trai, lão ngư dùng sức ấn xuống, muốn cho cậu ộc nước ra. Mong là vẫn còn sống. Ấn mãi mà nãy giờ chỉ có một ít nước tràn ra từ khoe miệng, ông bắt lực đỡ người con trai ngồi dựa vào một chiếc bao tải chứa lương khô, sau đó liền vào trong cabin tàu lấy một cái chăn đắp giữ ấm cho cậu. Ông khởi động động cơ và chuyển hướng về đất liền.

-Ko biết chết hay chưa nhưng vẫn phải đưa thẳng nhóc này vào bệnh viện thôi!

Píp. ....píp. ....píp. ....

Tiếng máy đo nhịp tim kêu lên đều đặn đến nặng lòng. Hoàng Hạ Quyên nằm bất động trên chiếc giường trắng tinh với dây gắn chằng chịt trên người. Mùi thuốc thoang thoang khắp căn phòng gây cảm giác ngột ngạt và khó chịu. Cô được xếp nằm ở căn phòng VIP đặc biệt với đội ngũ y khoa giỏi nhất bao gồm 3 bác sĩ giỏi nhất nhì của bệnh viện và 5 y tá. Tất nhiên, Trịnh Văn Dương cũng nằm trong đội bác sĩ đó.

Hải Thanh ngồi nắm tay Hạ Quyên đã lâu lắm rồi. Khuôn mặt điển trai đã có phần hốc hác đi do ăn uống ko điều độ và thiếu ngủ. Ngày nào anh cũng túc trực bên giường của Hạ Quyên, chỉ có những lúc cô phải lau người thay đồ hay đi mua thức ăn thì anh mới chịu rời đi. Bà Lam và bà Anh cũng đến chăm coi con gái mình. Tuy mọi người ai cũng có vẻ lo lắng, mệt mỏi, nhưng xen lẫn đó là những tia hạnh phúc khôn cùng.

-Cấp cứu! Bác sĩ đâu? Mau cứu cậu trai này với!!!!

Ông lão ngư dân già đỡ một người con trai cao kều hớt hải chạy vào trong bệnh viện. Trịnh Văn Dương đứng ở gần đó nhâm nhi ly cà phê sữa thơm lừng thấy có người gặp nạn liền gọi các cô y tá gần đó đem cáng thương ra.

Nhẹ nhàng giúp ông lão đặt chàng trai lên cáng, anh giật mình ngạc nhiên ko nói nên lời nào khi lật người con đó lại. Khuôn mặt đẹp thánh thiện hết như một thiên thần, mái tóc màu đỏ đỏ pha màu sẫm của máu khô. Chẳng phải đây chính là người bạn thân chí cốt của anh – Đặng Thanh Nguyên sao?

-Đưa cậu ta vào phòng cấp cứu nhanh lên. Còn cô, hỏi ông lão tại sao cậu ta bị như thế? – Dương quay sang nói lớn như ra lệnh cho đám y tá.

Một lần nữa, ánh sáng màu đỏ từ bóng đèn ở trên đầu cửa phòng y tế lại được bật lên.

May mắn thường ko đến với ai liên tiếp nhiều lần. Nhưng với Đặng Thanh Nguyên thì có. Ca cấp cứu do chính người bạn bác sĩ tài giỏi của cậu đảm nhiệm đã thành công. Và cũng nếu như ko nhờ ông lão ngư già cứu giúp thì cậu đã bỏ mạng nơi biển sâu lạnh lẽo rồi. Thời gian trôi qua rất nhanh, mới đó mà đã được một tuần. Nguyên cũng đã tỉnh lại, riêng phần đầu và lưng bị chấn thương thì ở những bộ phận khác cậu ko sao cả. Gia đình của lão ngư rất hay đến để chăm sóc cho Nguyên. Dù rất cảm kích những tấm lòng ấy nhưng Nguyên ko nói được lời nào. Từ ngày tỉnh lại, cậu như người bị câm, chỉ im lặng, trả lời bằng cách gật, lắc đầu hoặc lặng thinh. Với Dương thì cũng chỉ đôi ba lời. Việc tên trộm tài hoa ko ra tay nữa cũng làm cảnh sát bớt đi lo lắng phần nào. Báo chí cũng chỉ lo rùm beng vụ việc tai nạn ở Macdan. Dù như vậy, Nguyên cũng ko biết rằng cậu đang ở rất gần cô gái mà mình thương yêu.

Hạ Quyên vẫn ở trong tình trạng hôn mê sâu, chưa tỉnh lại tuy đã có dấu hiệu hồi phục. Hôm nay là ngày đến lượt Dương trực ở phòng cô. Kiểm tra nhịp thở và mạch đập xong, anh bắt đầu khám tổng quát về phần đầu bị tổn thương của Quyên. Dài băng trắng trên đầu chỉ thấm một ít máu. Dương nhìn y tá Bảo Trân khẽ nói:

-Bảo Trân, cô thay băng cho cô ấy đi. Phải cẩn thận và nhẹ nhàng đấy!

-Vâng!

Bảo Trân ko ngờ cô gái nhí nhảnh, đáng yêu hôm nào lại chính là tiểu thư của tập đoàn Kinh tế quyền lực Hoàng Quân. Đang tháo miếng băng cũ ra, Trân nhìn Hạ Quyên một cách khó hiểu rồi quay qua kéo tay áo Dương:

-Bác sĩ Dương, có cái này lạ lắm!

-Hửm? Cái gì?

-Cô ấy..... – Y tá Trân vừa nói vừa né người qua một bên.

Dương nhận ra ý của Bảo Trân muốn nói gì, anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt có hàng mi dài cong vút đẹp hoàn mỹ của Hạ Quyên, nó lại ứa lệ. Gương mặt thanh tú của cô vẫn bình thản. Dương nhìn Quyên một lúc rồi quay đi, dặn y tá tiếp tục công việc của mình.

-Mấy thấy thế nào rồi! – Tiêm cho Nguyên một liều thuốc, Dương hỏi.

-..... - lắc đầu.

-Thằng này, ăn cháo ko? Cháo thịt băm chính tay anh vào bếp làm cho chủ mày đấy!

-..... - lại lắc đầu.

-Mày thật là.....

Dương thở dài, kéo ghế ngồi xuống cạnh giường Nguyên. Anh nhìn xa xăm về phía bầu trời mang bộ áo màu đỏ. Nhìn bộ dạng bạn mình lúc này, Dương ko biết có nên nói cho Nguyên biết về việc của Hạ Quyên hay ko. Mọi thứ giờ vẫn đang rối tung rối mù lên, biết làm thế nào được!? Cả 2 im lặng được hồi lâu thì có tiếng gõ cửa. Dương lên tiếng:

-Vào đi!

-Ồ, bác sĩ cũng ở đây àk?

Lão ngư già ló đầu vào cười một cách thật nham nhở :)). Dương mỉm cười đứng dậy cúi chào:

-Cháu chào bác, mời bác ngồi! □

-Ừ, cảm ơn! – Ông cười tit mắt lại rồi quay sang Nguyên – Nhóc con, bà nhà ta nấu món cháo cá cho cậu đây, ăn một ít nhé!

Nguyên cười, gật đầu. Dương giúp ông lão múc ít cháo ra cái chén nhỏ, anh cũng giành quyền đút cho Nguyên ăn.

-Hề hề, da dẻ hồng hào lên rồi đấy! Cậu mau khỏe lại đi nhá. – Ông lão vô vai Nguyên một cái.

Nguyên cười và gật đầu lần nữa. Dương nhìn mà thấy hơi cay cú khi món cháo thịt băm chính tay anh nấu mà tên bạn ngu ngốc kia lại ko thèm ăn. Quyết định trả đũa cho hả dạ, Dương xúc một muỗng cháo thật to, ko thèm thổi cho nguội mà tọng cả vào họng Nguyên. Tất nhiên lúc này Nguyên ko thể nào im lặng được nữa.....

-AAAA NÓNG QUÁ!!!!!!!!!!!!

-HAHAHAHAHAHA!!!! – Dương và lão ngư thấy thế thì ôm bụng cười ngặt nghẽo.

-Thằng khốn! Mấy đối xử với bệnh nhân thế đấy hả? – Nguyên trừng mắt nhìn Dương.

-Riêng với mày thôi

-Thôi nào, ăn nhanh rồi uống thuốc cho khỏe nữa. Hai cái đũa này! – Ông lão cốc đầu mỗi người một cái cười khan.

Một lát sau lão ngư cũng đi về, Dương thì bận việc ở phòng khám nên chỉ còn một mình Nguyên ở trong phòng. Cảm giác mong nhớ lại ứa về, làm những ánh sáng hoàng hôn ngoài kia trong mắt cậu lại buồn thảm hơn. Nhớ lại khi vừa tỉnh sau ca cấp cứu, Nguyên loay hoay tìm kiếm Bảo Trân – người con gái xinh đẹp đến từ biển khơi. Ko tìm thấy, cậu giật hết những sợi dây trên người ra và chạy đi. Tuy nhiên cơ thể vừa phẫu thuật xong rất yếu nên chỉ vài bước là Nguyên đã ngã xuống sàn. Cố gắng đứng lên để có thể tiếp tục nhưng cậu vẫn tiếp tục vấp ngã. Cho đến khi một cô y tá phát hiện ra Nguyên đã biến mất liền gọi điện báo cáo ngay cho Dương. Đưa Nguyên trở về phòng bệnh là một công cuộc khó khăn vì cậu nhất quyết ko chịu và giẫy giụa ko

ngừng để các bác sĩ ko thể nhấc cơ thể mình lên được. Cảnh tượng Nguyên gào thét phải tìm được người mình yêu làm ai cũng cảm thấy như xé lòng. Từ đó Nguyên ko nói năng gì nữa, lúc nào cũng nhìn bãi biển Macdan xa tít tận chân trời kia qua cái cửa sổ trắng trong suốt. Ban ngày nhiều người có thể là ko biểu hiện cảm xúc, nhưng khi đêm đến là Nguyên nằm chịu đựng từng cơn đau như vết thương bị xát muối của trái tim. Có lẽ.....ông trời vẫn ko thể buông tha cho cậu được!

\*Phòng riêng của Bảo Kim Thư:

-Tiểu thư, đến giờ thay băng cho vết thương rồi!

Minh Duy cầm một chiếc hộp y tế nhỏ đi vào phòng của Kim Thư. Cô đang nằm ngủ ngon lành trên chiếc giường màu xanh êm ái. Làn gió ban mai tinh nghịch vờn nhẹ những sợi tóc mái xinh xinh. Lúc này nhìn cô thật khác xa với con người tàn nhẫn trong con giồng bão kia.

Chạm nhẹ vào má Kim Thư, Minh Duy nhoèn miệng cười dịu dàng. Hàng mi dài của anh khẽ rung rinh trong niềm hạnh phúc thoáng qua. Kéo chăn lên đến nửa người Kim Thư, Duy nhìn cô thêm một lúc nữa rồi khẽ khàng đi ra khỏi phòng.

Ngay khi cánh cửa vừa đóng lại, Bảo Kim Thư từ từ mở mắt ra. Đưa tay lên đặt vào vùng má mà lúc nãy Minh Duy đã chạm, ánh mắt của cô tựa như băng đá vô hồn nhìn ra hướng cửa..... Khi cái bóng trước cửa biến mất, Kim Thư mới chịu nhắm mắt lại, suy nghĩ một điều gì đó.....

.....

Do ngày hôm nay ko có lịch trực ở phòng Hạ Quyên nên Dương đến phòng của Thanh Nguyên chơi. Sức khỏe của cậu đã khá hơn, tuy nhiên vẫn phải ở lại bệnh viện để theo dõi. Đang ngồi gọt táo thì Dương bỗng nghe tiếng Nguyên gọi:

-Ê thằng hăm!

-Gì? – Dương ngừng tay, tròn mắt nhìn.

Nguyên nhìn anh chăm chăm, rồi quay mặt đi, đáp tỉnh bơ:

-Mặt mày ngu thật!

-Ơ cái thằng này! Đạp mày lặn xuống giường bây giờ! – Dương nhú mày giờ giọng đe dọa.

-Bảo Trân.....giờ đang ở đâu nhì?

Nguyên lại nhìn ra ngoài cái cửa sổ màu trắng tinh khiết, xa xa ẩn hiện màu xanh biêng biếc của đại dương rộng lớn. Dương ko biết nói gì hơn nên đành im lặng, tiếp tục công việc gọt táo của mình. Lát sau anh thở dài một cái rồi lên tiếng:

-Nguyên!

-Sao?

-Bảo Trân.....à ko..... Hoàng Hạ Quyên.....hiện đang ở đây!

Đôi mắt Nguyên như mở to hết cỡ nhìn Dương ngạc nhiên. Cậu bật dậy ngay làm suýt chút nữa đã ngã nhào xuống sàn.

-Cái gì.....mày vừa nói gì chứ?

-Ko nghe thì thôi, tao ko nói lần hai! – Dương gạt tay Nguyên ra khỏi vai mình.

-TRỊNH VĂN DƯƠNG!

Nguyên nắm lấy cổ áo Dương hét lên với công suất vô cùng lớn làm anh giật mình đánh rơi luôn quả táo vừa gọt xong. Nhìn thẳng trực diện vào Nguyên, anh chưa bao giờ thấy thẳng thắn hăm dọa của mình lại có vẻ nghiêm túc như thế này.

-Mày.....nói cô ấy đang ở đây ư? – Nguyên gằn từ chữ một hỏi Dương.

-.....

Dương im lặng, khẽ gật đầu. Nguyên buông tay ra khỏi cổ áo anh, ngồi thừ ra. Nhưng chỉ vài giây sau, một nụ cười mỉm trông rất hạnh phúc hiện hữu trên môi cậu. Dương ngồi trầm ngâm nhìn Nguyên, mắt anh dịu xuống, nhặt quả táo dưới sàn lên bỏ vào bọc nilông.

-Cô ấy.....là gì đối với mày?

-Hả?

Tưởng Nguyên ko nghe rõ, Dương nhắc lại lần nữa:

-Tao hỏi cô ấy là gì đối với mày!?

-Ko phận sự miễn bàn được ko? – Nguyên cười cười, 2 ngón trỏ chích chích vào nhau, nhìn cậu lúc này vừa ngổ mà vừa đáng yêu y như con nít vậy.

-Đập vào mặt mày chứ ở đó mà ko phận sự miễn bàn! – Dương giờ nắm đấm lên.

-Ấy ấy.....có gì từ từ....ko nên dùng hành động....dù gì em nó cũng là bệnh nhân mà!

-Nói nhanh ko tao cho mày vào “phòng đông lạnh” của bệnh viện bây giờ!

-Ồ thì...hổng biết! Hihi :D.

Dương khựng lại, đôi lông mày kiêu hãnh của anh giật giật vài cái. Hạ tay xuống, anh nói:

-Mày nói một câu nghe vui tai dữ ha!

-Hehe, anh đây mà lị! Này, mày nói Bảo Trân đang ở đây, thế cô ấy đâu?

Nguyên ngồi gần mép giường gần Dương hỏi với vẻ mặt tươi rói, khác xa với hình ảnh sầu não của những hôm đầu mới nhập viện. Tất nhiên điều này khỏi phải nói rồi, từ lâu Trân đã trở thành một phần tử quan trọng trong cuộc sống của Nguyên. Cậu đã xả thân bảo vệ Trân khỏi bị ám hại trên con đường “Rắn Tử Thần”. Rơi từ vực trên cao xuống lòng biển ko phải ai cũng có thể sống sót. Chứng tỏ ông trời còn thương Nguyên lắm. Giờ còn hay tin người con gái mình yêu đang ở trong cùng bệnh viện nữa, cậu ko vui vẻ mới là chuyện lạ.

-Trước tiên hãy kể cho tao biết, chuyện gì đã xảy ra!?? – Dương nghiêm mặt.

-Mày nói cho tao biết Bảo Trân đang ở đâu cái đã!

-Mày kể đi, ko thì tao ko nói!

Trước vẻ kiên quyết của Dương, Nguyên đành nhượng bộ. Cậu với lấy cái gối để trên đầu giường mà ôm, đang chuẩn bị mở miệng kể thì có một cô y tá ko biết từ đâu hốt hải chạy vào:

-Bác sĩ Dương, đúng là anh ở đây!

-Có chuyện gì vậy? – Dương đứng lên.

-Tiểu thư Hoàng Hạ Quyên.....đột nhiên có chuyển biến xấu.....giám đốc Lăng cho gọi anh đến gấp! – Cô y tá đưa tay lên lau những những giọt mồ hôi trên trán nói.

“Tiểu thư Hoàng Hạ Quyên.....đột nhiên có chuyển biến xấu.....”

Câu nói vừa rồi làm Nguyên như bị sét đánh bên tai. Thân phận thật của Trân chính là cô tiểu thư danh giá Hoàng Hạ Quyên... vậy ko lẽ?

Nghĩ đến đây, Nguyên nhanh chóng rút mấy sợi dây trên người ra, nhảy xuống giường vào bỏ chạy ra khỏi phòng.

-Nguyên!!!! Thiệt tình!

Dương ko chân chừ mà chạy theo ngay. Thể trạng Nguyên còn chưa bình phục hoàn toàn, giờ lại chạy thế này nên rất nhanh mất sức. Chẳng mấy chốc cậu đã bị Dương đuổi kịp.

-Với tư cách là bác sĩ, yêu cầu mày về phòng ngay!

-Mày làm trò gì thế hả thằng khốn!??

-Bảo Trân bây giờ chính là Hoàng Hạ Quyên, tập đoàn Hoàng Quân và Nguyễn Đan trông coi cô ấy rất kỹ. Nếu mày bước vào thì sẽ giải thích thế nào khi họ hỏi mày là ai đây?

-Nhưng cô ấy.....

-Mày quên tao là ai và khả năng của tao như thế nào ắc? Sao mày thua tao có một đơn vị thôi mà ngốc thế? Yên tâm về phòng đi, tao vào xem xét xong sẽ báo cho mày biết ngay!

Dương đẩy Nguyên theo hướng đi về phòng của cậu rồi chạy ngay đến phòng VIP đặc biệt. Nhưng Nguyên đâu dễ dàng nghe lời như thế, cậu quay lại và đi theo dãy hành lang Dương vừa đi qua. Băng qua hai 2 tầng lầu Nguyên mới đến được một căn phòng với diện tích khá lớn có cái bảng ghi chữ đồ trên đầu cánh cửa: Phòng VIP đặc biệt – Hoàng Hạ Quyên.

Trái tim của Nguyên bỗng đập thình thịch khó kiểm soát. Từ từ.....Nguyên tiến lại gần ô cửa sổ nhỏ trên cánh cửa, hồi hộp quá! Có thật là người ấy đang ở trong đó ko? Sao lại “đột nhiên có chuyển biến xấu”? Chẳng phải cậu đã bảo vệ được cô trong vụ tai nạn xe kia sao? Đã có chuyện gì xảy ra sau

đó vậy!??

Lặng lẽ nhìn vào trong, Nguyên tròn mắt kinh ngạc khi nhìn thấy Nguyễn Hải Thanh đang đứng cạnh một người đàn ông trung niên mặc vest đen, tướng mạo rất đỗi uy nghiêm. Liếc mắt qua chiếc giường màu trắng đang bị 3 người bác sĩ, trong đó có Dương, vây quanh kiểm tra nhịp thở, huyết áp.....

Mái tóc dài suông mượt uốn gọn nhẹ nhàng, làn da trắng nõn nà ấy..... Đó là.....

“Hoa lyly trắng chột đỗi màu.....một màu sắc đầy bi thương! Cũng như em.....đã rời xa anh để trở lại những ngày tháng trước kia!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thắt Lạt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 9

-Cô ơi, bán cho cháu một phần súp cua đi ạ, nhiều nhiều một chút!

-Có ngay!

Liều Phi chỉnh lại cái túi xách màu đỏ sọc trắng của mình trên vai cho thật ngay ngắn, từng cử chỉ hành động của cô toát lên sự dịu dàng thanh khiết như một nữ thần. Khuôn mặt thanh tú được nắng vàng tô điểm lên trông càng xinh đẹp hơn. Dự định của Liều Phi bây giờ là đến bệnh viện thăm Hạ Quyên, sẵn tiện mua một ít súp cua cho Hải Thanh luôn. Cô biết trước là Hải Thanh sẽ ko chịu ăn uống điều độ khi mà anh đã ở bên Hạ Quyên.

-Của cháu đây!

-Vâng, cô cho cháu gửi!

Nhận lấy phần súp nóng hổi nghi ngút khói, Liều Phi trả tiền cho chủ quán rồi leo lên chiếc xe Vision màu đỏ tươi tắn nổ máy chạy đi.

Khoảng 30 phút sau, Liều Phi đã đứng trước cửa phòng VIP đặc biệt. Nhẹ nhàng mở cửa bước vào, cô thấy chỉ có một mình Hải Thanh ở lại với Hạ Quyên. Chắc người lớn về nhà nghỉ ngơi hoặc đến công ty làm việc rồi. Anh đang ngủ rất say bên mép chiếc giường êm ái. Ko nỡ đánh thức Hải Thanh dậy, Liều Phi rón rén đặt phần súp nóng lên bàn, lấy một chiếc chăn trên học tủ bên kia giường khoác lên người anh.

-Chắc cậu ta mệt lắm! – Liều Phi lẩm bẩm.

Cô nhắc nhẹ một chiếc ghế ở góc phòng ra ngồi cạnh Hạ Quyên. Xót xa khi thấy cô em gái kết nghĩa nằm bất động trên giường, xung quanh là các thiết bị máy móc hỗ trợ cho việc giành lại sự sống với thần chết. Tại sao đáng tội cao lại nỡ đối xử bất công với một cô gái đáng yêu như thế này vậy chứ?

Một lúc sau, Hải Thanh trở mình rồi tỉnh dậy. Thấy có người đang ở trong phòng, anh dụi dụi mắt cho con buồn ngủ mau chóng tan đi.

-Liều Phi à?

-Ừ! Dậy rồi hả? Thấy cậu ngủ ngon quá tôi ko nỡ đánh thức!

-Hi.....cảm ơn! – Hải Thanh cười, nhưng ko đủ để giấu đi vẻ mệt mỏi trên đôi mắt nâu sâu thẳm của mình.

Liều Phi đứng dậy, đi đến chiếc bàn đối diện lấy phần súp cua và một lon nước yến trong tủ lạnh đưa cho Hải Thanh:

-Tôi có mua súp cua đây, ăn một chút đi để còn có sức trông nom Hạ Quyên, nhìn cậu cũng sắp gục đến nơi rồi đấy!

-Đến thế cơ àk?

-Hừm.....ăn đi.....nguội rồi kìa!

Hải Thanh gật đầu một cái rồi rút cái muỗng dưới đế ly súp. Vừa mới nhấp được nửa muỗng thì.....

“Bịch!”

-HẢI THANH!

Liều Phi hốt hoảng hét lên khi Hải Thanh ngã xuống khỏi ghế, ly súp đổ ra văng tung tóe vì rơi xuống đất. Chạy lại đỡ Hải Thanh lên, Liều Phi bay hoay gọi anh và lớn giọng gọi bác sĩ, nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng. Cô phát hiện ra một cái nút màu đỏ kề bên cánh cửa, ở dưới có mảnh giấy ghi chữ “KHẨN CẤP”. Ko chần chừ Liều Phi chồm người lên nhấn ngay. Nó phát ra âm thanh báo hiệu một cách inh ỏi, vang vọng khắp cả bệnh viện.

Tiếng bước chân vội vã càng ngày càng đến gần căn phòng VIP. Các y tá mở cửa ra thì thấy một cô gái đang đỡ một chàng trai ngất xỉu trên tay. Chưa kịp hỏi có chuyện gì thì cô gái ấy đã lớn tiếng nói:

-Mau giúp cậu ấy với! Nhanh lên!!!!

Một y tá nam chạy lên nhận nhiệm vụ cổng Hải Thanh. Tất cả mọi người nhanh chóng rời khỏi phòng, chỉ còn lại một mình Hạ Quyên. Chỉ chờ cho đến khi bóng mọi người khuất đi, một bóng đen khẽ đẩy cửa bước vào. Người con trai đẹp hoàn hảo nổi bật với mái tóc màu đỏ tía, mặc bộ đồng phục màu kem của người bệnh. ....

-Bảo Trân. ....

Đặng Thanh Nguyên ngồi lên giường cạnh Hạ Quyên, cậu dịu dàng nắm lấy bàn tay trắng mịn của cô. Dải băng trắng băng quanh đầu, ống thở oxy trên gương mặt tuyệt mỹ, dây gắn chằng chặt trên cánh tay. .... Tất cả, tất cả đều làm trái tim Nguyên nhói đau vô cùng. Cậu cứ nghĩ ngày hôm đó mình đã bảo vệ được người mình yêu rồi, nhưng ông trời lại tráo đổi quân cờ để có thể tiếp tục có thêm quyền thử thách.

-Ngày đồ lùn, dậy đi chứ!? Giờ này mà còn ngủ àk?

-Thế này thì chắc khỏi ăn sáng rồi. .... Cơ hội lần cuối đây, dậy đi rồi tôi làm món lẩu phô mai cho cô ăn!

-Bảo Trân. ....ko nghe tôi gọi sao? Làm gì mà ngủ li bì thế hả? Dậy ngay cho tôi!!!!

Hạ Quyên vẫn nằm đó, im lặng, ko nói nửa lời. Như vậy Nguyên lại càng đau lòng hơn. Hôn nhẹ lên trán Hạ Quyên. ....Nguyên nhìn cô, giọng nói như đang van xin:

-Xin em. ....hãy tỉnh lại đi!

Lại có tiếng bước chân vọng lại từ xa. Nguyên ngó đồng ngó tây tìm chỗ để ẩn nấp. Ko có nơi nào ngoại trừ chỗ trống đằng sau cánh cửa thôi. Cậu lẩn vào đó nhẹ hơn cả ko khí, có tiếng nói. Đảo mắt qua khung cửa nhỏ, Nguyên quan sát xung quanh thật chăm chú. Chỉ là 2 bệnh nhân đi ngang qua phòng VIP mà thôi. Nghe tiếng nói chuyện thì chắc là họ muốn thăm quan nơi chăm sóc những người quyền lực giàu có nhất. Thở phào nhẹ nhõm, Nguyên lại đi đến bên chiếc giường có người con gái mà cậu yêu.

Bỗng nhiên nhịp thở của Hạ Quyên trở nên đều đặn hơn. Hàng mi dài cong vút của cô khẽ rung rinh nhấp nháy. Nó đang dần dần hé mở. Đã lâu rồi, đôi mắt đen láy long lanh mang vẻ mơ màng hút hồn ấy mới được mở ra, dù chỉ là 1 chút.

-Bảo Trân!

Nguyên ko thể nào kìm chế nổi cảm xúc của mình, cậu reo lên mừng rỡ y như một đứa con nít thấy kẹo. Nhưng ngay sau đó, Hạ Quyên lại nhắm mắt, ko cử động thêm gì nữa.

-Trân! Trân! Tỉnh dậy đi! Chẳng phải mới mở mắt rồi sao?

Nếu gọi bác sĩ, chắc sẽ ko ai nghe vì tầng lầu này dành cho những phòng VIP, mà chỉ có mỗi mình Hạ Quyên ở tầng này nên bác sĩ và y tá ko nhiều. Khó nỗi là Nguyên đã bị mất điện thoại sau khi rơi xuống biển, cậu ko thể gọi cho Dương được. Quay qua quay lại, Nguyên cũng thấy một cái nút màu đỏ ở trên tường có dòng chữ ghi KHẨN CẤP ở dưới.

Một lần nữa. .... âm thanh nhức óc của cái nút ấy lại vang lên. ....

Bệnh nhân ko sao cả! Chỉ là do ăn uống ko đều và thiếu ngủ thôi, huyết áp hạ quá thấp gây mệt mỏi dẫn đến ngất xỉu! Cô nên bồi bổ những món ăn đầy đủ dinh dưỡng, ko nên để cậu ấy làm gì quá sức, tất nhiên phải bắt ngủ đủ nữa!

-Vâng, cảm ơn bác sĩ! – Liễu Phi nghe xong cảm thấy thật nhẹ lòng, nhưng cũng còn vương vấn một chút lo lắng.

Hải Thanh nằm thiêm thiếp ngủ, trông anh thật mệt mỏi ko còn sức sống tí nào. Đúng lúc bác sĩ với các y tá định rời đi thì tiếng chuông báo động riêng của phòng VIP đặc biệt lại vang lên. Họ cử một y tá ở lại trông chừng Hải Thành, nhìn mặt cô này sung sướng đến lạ. Cũng cảm thấy lo cho Hạ Quyên nên Liễu Phi cùng với bác sĩ, y tá nhanh chóng chạy đến căn phòng.

Khi họ đến nơi, bác sĩ tài hoa nhất bệnh viện – Trịnh Văn Dương – đã có mặt ở đó.

Nhận thấy có người đi vào phòng, Dương quay lại nhìn. Liễu Phi tắt tà chạy lên:

-Bác sĩ. ....Hạ Quyên có chuyện gì vậy ạ?

Dương ko trả lời mà tiếp tục kiểm tra thể trạng của Hạ Quyên làm Liễu Phi cảm thấy lo lắng hơn. Những người khác cũng lại giúp anh. Vài phút sau, Dương gỡ cái ống tai nghe ra, nói:

-Lúc này. ....cô ấy đã tỉnh lại!

-Thật. ....thật sao? – Liễu Phi ngạc nhiên, môi mấp máy hỏi.

-Ừ.....nhưng rồi lại tiếp tục rơi vào trạng thái hôn mê! Chúng tôi đã kiểm tra xong, nếu khả quan, thì 2 ngày nữa cô ấy sẽ tỉnh, còn ko thì vẫn phải chờ đợi!

-Vâng! – Liễu Phi gạt đầu, lúc này nghe tin Hạ Quyên tỉnh lại cô cảm thấy như có ánh sáng xuất hiện trong con đường hầm tối đen, còn bây giờ nó lại tắt phụt đi mất rồi.

Nói xong Dương bỏ đi một mạch ra khỏi phòng. Thật là đúng khi anh đã theo dõi Thanh Nguyên. Tính cách của cậu anh là người hiểu hơn ai hết: Cứng đầu, bướng bỉnh, trẻ con. .... Hạ Quyên lại nằm chung bệnh viện vậy nên khả năng Nguyên tìm cách để gặp Hạ Quyên là ko thể tránh. Nếu như anh ko bám theo Nguyên từ lúc cậu ra khỏi phòng, ko xuất hiện kịp lúc cậu ấn cái nút màu đỏ thì chuyện sẽ còn rối rắm hơn. Đúng là một tên chuyên gây rắc rối!

Thở dài một cái, Dương mở cửa, bước vào căn phòng có cái bảng hiệu chữ xanh nổi bật: Phòng 273 – Đặng Thanh Nguyên.

\*Công viên trong bệnh viện:

Đặng Thanh Nguyên ngồi thẫn thờ như người mất hồn trên một chiếc ghế đá dưới gốc cây dừa kiểng. Dáng vẻ trầm ngâm của cậu như là cái đòn bẩy nâng sự lặng từ nam tính lên làm người bệnh lẫn người thăm bệnh, đa phần là phái nữ, đều đều đứng trước khuôn mặt thanh tú thánh thiện như một nam thần hạ thế.

Lý do làm cho Nguyên phải ngồi suy tư sâu sắc như thế này ko phải cái gì đó sâu xa, phức tạp. Nó chính là cuộc nói chuyện giữa cậu và người bạn thân – Trịnh Văn Dương – vào hôm qua.....

Dương mở cửa chậm rãi bước vào, đôi lông mày của anh chau lại tỏ vẻ ko vừa ý một điều gì đó. Biết bạn mình đang muốn nói đến chuyện gì, Nguyên đưa tay xoay chiếc ghế nhựa về hướng của Dương. Vừa ngồi xuống, Dương nhìn Nguyên chăm chăm như muốn xoáy vào tâm can cậu. Nguyên默默 nói:

-Nói gì nói nhanh đi!

-Tao biết các thủ thuật của mày rất cao siêu, và mày sử dụng chúng rất chuyên nghiệp.....nhưng những cái đó là dành cho công việc của mày, chứ ko phải để lén lút lẩn trốn!

-Mày nói như thế là ý gì? – Nguyên nhìn Dương khó chịu.

-Mày ko hiểu sao? Tao đã dặn mày là đừng có đến đó, có gì tao sẽ báo cho mày biết ngay! – Dương ráng kìm nén sự tức giận đang nhen nhóm trong lòng mình nói bằng giọng nhẹ nhàng nhất.

Nguyên im lặng, khuôn mặt ko cảm xúc. Dương cũng thôi ko nói nữa, anh lấy một lon 7Up trong tủ lạnh ra uống một hơi như sắp chết khát đến nơi vậy. Định đặt lon nước lên bàn thì tiếng Nguyên vang lên, đầy chua xót:

-Mày đã yêu ai bao giờ chưa?

-Mày hiểu được cảm giác của tao ko?

-Tao..... – Dương ngắt lời Nguyên nhưng vẫn ko nhanh bằng.....

-Đối với tao.....cô ấy là tất cả đấy!

Bình tĩnh uống thêm một ngụm nước nữa, Dương đứng dậy chỉnh lại chiếc áo blu trắng tinh. Ánh mắt anh lúc này vừa lạnh giá, vừa thương cảm:

-Cô ấy là tất cả đối với mày. Nhưng đó.....là Bảo Trân, cô gái được mày cứu trên biển. Còn đây, là Hoàng Hạ Quyên, tiểu thư quyền quý của tập đoàn Hoàng Quân. Hai con người ấy hoàn toàn khác nhau. Hãy nhớ kỹ điều đó, tao thành khẩn khuyên mày đừng đẩy Nguyên àk!

Nói xong Dương vứt lon 7Up vào trong sọt rác rồi quay người bước đi. Bỏ lại Nguyên đang chết lặng vì câu nói vừa rồi của anh.

-Haiz.....

Đau lòng quá!

Ngẩng mặt lên nhìn bầu trời trong veo xanh ngắt, Nguyên hồi tưởng lại những kỉ ức mới hôm nào giữa cậu và Bảo Trân.

-Biết làm sao bây giờ! Đã quá trễ rồi.....

Đấm mạnh một cái vào thành ghế, Nguyên bỏ đi về phía tầng lầu phía Đông, nơi có phòng khám chữa bệnh của Trịnh Văn Dương.

“Cộc...cộc...”

-Vào đi!

- Dương!

- Hừm? Sao mày lại đến đây? – Dương tròn mắt ngạc nhiên khi thấy Nguyên đang đứng lù lù trước cửa phòng.

- Thích thì đến thôi!

Nguyên nhún vai một cái rồi thân nhiên đi vào. Dương bỏ cây bút bị xuống, tay chống cằm nhìn Nguyên khó hiểu. Nguyên bực dọc búng tay vào trán anh một cái:

- Thằng khi! Mày si mê sắc đẹp của tao vừa thôi chứ!

Dương xoa xoa vùng trán bị búng đang đỏ ửng lên, lăm bắm rửa xả cái gì đó. Xong anh ngó Nguyên từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, từ trái sang phải.

- Mày vẫn bình thường chứ Nguyên? Tao thấy mày lạ lắm đấy!

- Her...her...tao đủ sức để hạ gục một con bò mộng đấy! – Nguyên bật cười đắc chí, kéo tay áo lên khoe “chuột”.

Cả hai rơi vào trạng thái im lìm. Dương tiếp tục cầm bút lên để hoàn tất các hồ sơ bệnh án. Một lúc sau, lại có tiếng thờ dài vang lên cạnh tai anh. Dương khẽ đảo mắt liếc nhìn Nguyên. Cậu nói lí nhí:

- Tao sẽ ko đến tìm Bảo Trân...à ko...Hạ Quyền nữa! Mày cứ yên tâm. Nhưng có gì phải báo cho tao biết ngay đấy. Còn nữa...tao sẽ ko từ bỏ cô ấy đâu, dù có phải tranh giành với Nguyên Hải Thanh!

Dương khẽ mỉm cười, vỗ vào vai Nguyên một cái:

- Tao biết rồi! Chúc mày may mắn nhé!

Nguyên cười tinh ranh rồi nhảy phốc xuống khỏi bàn làm việc của Dương. Tuy ko biết tiếp theo sẽ có chuyện gì xảy ra nhưng cậu vẫn cảm thấy vui vui, xen lẫn vào đó.....ko ít bất an!

\*0:27 a.m

Giữa màn đêm yên lặng tĩnh mịch, vạn vật đều đang say giấc nồng trong vô vàn giấc mộng. Đã 3 ngày trôi qua nhưng Hạ Quyền vẫn chưa tỉnh dậy, điều này làm Hải Thanh vô cùng lo lắng, nhưng vẫn phải chờ đợi theo lời bác sĩ đã dặn thôi.

Con buồn ngủ đang mê hoặc lấy anh. Mi mắt nặng trĩu từ từ hạ xuống. Hải Thanh quyết chống chọi với nó để canh chừng Hạ Quyền nên gượng đứng dậy, định sẽ đi xuống máy bán nước tự động mua một lon café. Dịu dàng thả tay Hạ Quyền ra và chỉnh lại chăn cho cô, anh nhẹ nhàng nói:

- Đợi anh một lúc nhé, anh sẽ quay lại ngay!

Cánh cửa đóng lại, ko gây ra một tiếng động gì khác. Không gian tối tăm bao trùm kéo theo sự lạnh im đến đáng sợ. Trong tiềm thức của cô gái đang nằm trên giường bệnh kia, những hình ảnh lạ lùng hiện ra ko dứt. Chiếc váy cô dâu.....những kẻ lạ mặt....sóng biển.....vực thẳm.....một người con trai....trang sức....món lẩu tan chảy như kem.....con cún xù.....

Có tiếng rên đau đớn khe khẽ giữa bức màn đêm. Đường kẻ màu xanh tượng trưng cho nhịp tim của bệnh nhân trên màn hình của máy bỗng gấp khúc mạnh hơn. Nét uốn cong cao thấp hỗn loạn. Chuyện gì đang xảy ra?

Toàn thân Hạ Quyền run lên ko ngừng làm chiếc giường cơ hồ cũng bị rung chuyển theo. Nhịp tim càng lúc càng tăng mạnh, tiếng rên từ cuồng hống của cô dần lớn hơn như muốn bùng phát. Đôi mắt to tròn long lanh lâu nay luôn nhắm lại trong trạng thái ngủ mê chợt mở bừng ra. Bàn tay Hạ Quyền xiết chặt bấu lấy ga giường làm nó nhăn nhúm, gần như bị xé rách.

Vừa lúc đó, một cô y tá ở phòng bên nghe thấy âm thanh của chiếc máy nhịp tim phát ra bất thường liền chạy vào kiểm tra. Trông thấy mắt Hạ Quyền mở ra thao láo và khắp người đang run lên, cô y tá nhanh chóng lo đầu ra ngoài gọi người đến. Vài phút sau, bác sĩ Đường Ngân Tâm cùng 2 y tá nữa đã có mặt. Mặt ai nấy cũng len lỏi sự vui mừng khi cô tiểu thư giàu có này đã chiến thắng được thần chết. Ngay lập tức họ liên lạc ngay cho gia đình của cô.

Hải Thanh lúc ấy cũng vừa mua xong lon café. Một nam y tá trực phòng Hạ Quyền tìm thấy anh liền báo tin vui. Anh kinh ngạc đến nỗi đánh rơi luôn cả ly café sữa thơm lừng xuống đất. Nụ cười hạnh phúc tan biến lâu ngày giờ đã trở lại trên đôi môi nhợt nhạt của Hải Thanh. Ko do dự thêm một giây nào nữa, anh quay đầu chạy thẳng về phía tầng lầu có căn phòng VIP đặc biệt. Đôi chân như thấu hiểu suy nghĩ của chủ nhân nên chạy rất nhanh, chẳng mấy chốc đã có mặt trước cửa phòng.

Hạ Quyền nằm trên giường ngoan ngoãn để cho các bác sĩ kiểm tra. Nhận ra sự có mặt của Hải Thanh, nỗi nhớ dạt dào ùa về trong tâm trí cô. Khó nhọc đưa một cánh tay lên về phía người yêu, cô vẫy nhẹ nhẹ như đang kêu gọi. Niềm hạnh phúc hiện rõ trên gương mặt Hải Thanh, anh đẩy nhẹ 2 cô y tá đang đứng chắn lối đi ra để nắm lấy bàn tay mềm mại của Hạ Quyền.

- Hạ Quyền! – Anh kêu tên cô trong niềm vui vô bờ bến.



Hai mắt Hạ Quyên híp lại, tỏ ý đang cười. Họ nắm tay nhau ko rời, như sợ nếu bỏ ra một giây thôi thì đối phương sẽ biến mất vậy.

Vợ chồng ông Quân, ông Đan, Nhật Anh và cả Liễu Phi cũng có mặt ngay sau đó. Hai quý phu nhân xúc động, vỡ òa trong sự vui mừng khôn xiết. Ông Quân và ông Đan nhìn nhau cười, lòng thầm cảm ơn trời phật. Nhật Anh quỳ xuống cả dưới đất nhìn Hạ Quyên. Cậu lúc này ko còn là một chàng công tử lạnh lùng khó gần nữa, thay vào đó là một người em trai thương yêu chị mình vô cùng. Thấy có Liễu Phi, Hạ Quyên đưa tay định tháo ống trợ giúp thở oxy ra để nói chuyện nhưng Hải Thanh nhanh tay chặn lại. Liễu Phi nhìn Hạ Quyên đầy trù mến, nhẹ nhàng xoa đầu cô. Mắt Phi lúc này cũng đã rom róm nước mắt. Khung cảnh này làm nhiều người xung quanh xúc động khôn cùng. Các y tá cũng cố gắng kìm nén cảm xúc của mình lại. Theo kết luận của bác sĩ, tình trạng của Hạ Quyên đã có dấu hiệu khả quan hơn, nhưng vẫn phải tiếp tục ở lại bệnh viện để theo dõi và điều trị.

-Ồ....bác sĩ Dương! Sao anh ko vào đó mà lại đứng đây?

Một y tá nam đi ra khỏi phòng dự định lấy thêm thuốc cho bác sĩ Tâm thì phát hiện Dương đang đứng bên ngoài dựa lưng vào vách tường. Anh nhếch môi cười lấy lệ:

-Ko có gì!

Đợi đến khi người y tá khuất sau bức tường cuối hành lang, Dương ko vào phòng mà đi thẳng xuống lầu.

Phòng bệnh số 273 đen vẫn sáng. Ở bên trong, một người con trai đứng cạnh khung cửa sổ màu trắng trang nhã với dáng vẻ trầm tư, đơn độc. Cách nhìn xa xăm của cậu làm người khác nhìn vào mà xót xa lạ. Chiếc đồng hồ hình con rùa nho nhỏ trên bàn rung lên 2 hồi báo hiệu, bây giờ đã là 1 giờ sáng. Người con trai vẫn đứng đấy, đón nhận từng cơn gió se lạnh mà biển xa mang đến..... Ở một nơi, hạnh phúc đang tràn ngập..... Còn một nơi, nỗi cô đơn đượm buồn trào dâng.....

2 ngày sau.....

Hạ Quyên.

Mọi thứ dường như trở nên tươi đẹp hơn bao giờ hết. Trời trong xanh, mây trắng phấp phồng rung động theo gió. Nắng ban mai nhảy nhót vui đùa khắp nơi. Tuy nó thật nên thơ nhưng với tôi thì hoàn toàn trái ngược. Chắc là do lâu rồi ko nhìn thấy ánh sáng ban ngày nên bây giờ mắt tôi chưa thể tiếp xúc nhanh được. Tôi cũng ko cần đến ống thở oxy nữa nên có thể bỏ nó ra, như vậy tôi có thể nói chuyện được, nhưng ko nhiều

Hôm nay Nhật Anh đến trông tôi để Hải Thanh về nhà nghỉ ngơi. Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của anh, tôi thấy mình thật tệ quá, đã để anh lo lắng nhiều. Chị Liễu Phi cũng có hứa trưa khi tan học sẽ đến thăm tôi. Cảm giác được nhiều người quan tâm thật là vui biết bao!

-Chị, cháo lươn đây!

-Hả?

Ngật Anh mỉm cười đặt tô cháo thơm phức còn đang tỏa khói lên bàn. Tôi nhắm mắt nũng nịu:

-Ko ăn đâu, cái con dài dài nhon nhót ấy mà cũng đem đi nấu cháo cho được!

-Ngoan nào! Ăn nhanh khỏi bệnh em dất đi chơi.

Đấy, biết rằng 2 đứa là song sinh, nhưng dù gì tôi cũng sinh trước nó 30 giây. Vậy mà chuyên gia nó đối đãi với tôi như là em gái nó vậy. Nếu ko phải đang “thương tích đầy mình” như thế này thì tôi đã cho nó vài cú đấm rồi.

Tuy nói vậy, nhưng vẫn phải miễn cưỡng ăn thôi.....

Ăn xong, nó nhẹ nhàng đỡ tôi nằm xuống. Cũng chu đáo phết!

-Giờ chị nằm ngủ một lát đi, khoảng 9 giờ bác sĩ vào chích thuốc cho!

Ko đáp lại lời của thằng em quý hóa, tôi nhắm tịt mắt lại ngủ luôn. Đầu còn nhức quá, ko hiểu sao tôi lại bị đập đầu vậy nhỉ? Đã vậy còn nghe mama với mẹ Anh khóc lóc nói tôi vừa thoát khỏi tình huống ngàn cân treo sợi tóc, chẳng hiểu gì sất!

Cái mà tôi quan tâm bây giờ, chính là những hình ảnh mà khi ngủ là nó hiện ra. Những hình ảnh đầu tiên thì tôi biết lúc đó mình bị ám sát. Còn những hình ảnh sau thì tôi chịu. Một người con trai tóc đỏ, ko rõ mặt nhưng lại có nụ cười tỏa sáng như ánh nắng ban mai. Một con cún lông xù trắng muốt, bãi biển trong xanh với ánh hoàng hôn rực rỡ.....v.v....v.v.... Còn nhiều lắm nhưng tôi ko hề biết chúng.

Nghe có tiếng đẩy ghế, tôi hé mắt ra nhìn. Hình như Nhật Anh nó định đi ra ngoài, tôi hỏi:

-Em đi đâu đấy!??

-Mua trái cây!

-Ừ, nhanh nhé!

Nó cười đầy đầu tôi một cái (nhẹ). Gắng hết sức để có thể ngồi dậy, tôi nhìn ra khung cửa sổ để ngắm phong cảnh cây xanh tươi mát với đại dương bao la. Nói có đại dương vì xa xa, tôi trông thấy màu xanh trong biêng biếc lấp lánh, sóng biển từng gợn nổi lên. Tôi thích thú cười tươi (một mình). Mà sao.....nó giống với bãi biển trong giấc mơ quá vậy?

Bỗng đầu tôi đau nhức kì lạ, như có hàng vạn mũi kim đâm vào..... Nó lại hiện ra.....hình ảnh người con trai ấy.....đang cười.....

Một lúc sau cơn đau cũng dần biến mất, tôi ngã người nằm phịch xuống giường. Đã có chuyện gì xảy ra thế nhỉ? Thật rắc rối!

Ở một mình trong phòng, nghĩ ngợi một lúc, tôi thấy buồn và cô đơn quá! Thường thì lúc nào cũng có người ở lại trông, trò chuyện ít nhiều. Tôi nhớ Hải Thanh.....chúng tôi chưa được ở bên nhau nhiều vì tôi rất hay.....ngủ. Anh thì vẫn ngồi bên nắm tay, ân cần chăm sóc. Không biết trên thế giới này có bao nhiêu chàng trai tốt được như Hải Thanh.....tôi thấy rất vui và hạnh phúc vì ông trời đã ban anh cho tôi. Điều làm tôi hụt hẫng nhất chính là vào ngày tôi với anh chuẩn bị kết duyên vợ chồng thì lại có kẻ ác độc nhân tâm chia cắt. Nếu biết được tên đó là ai, nhất định tôi sẽ băm vằm hắn ra, làm thế có khi chưa chắc tôi đã hả giận.

Cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, một dáng người cao ráo cầm một bịch trái cây từ tốn bước vào. Tôi tròn mắt nhìn người đó.....sao vậy chứ? Chẳng phải lúc này đang ở nhà sao?

-Hải Thanh!!!

-Ừ, anh đây!

Hải Thanh cười dịu dàng với tôi. Cảm giác hạnh phúc dâng trào không ngừng, tôi mỉm cười nhìn anh âu yếm. Lâu lắm rồi tôi mới có lại cảm giác này, được ở bên người mình yêu thì còn gì bằng nữa! Hải Thanh định nắm lấy tay tôi nhưng tôi rút lại, mắng yêu anh:

-Sao không ở nhà nghỉ ngơi đi, lên đây làm gì cho mệt thêm!? Anh hư quá, không chịu nghe lời gì cả. Người đâu mà khó ưa, đáng đánh đòn!

-Anh khó ưa nhưng cũng có người ưa đấy thôi! – Anh cười ranh mãnh làm tôi chỉ muốn bật dậy véo vào má anh – Anh gặp Nhật Anh ở dưới cổng bệnh viện, nó có mua trái cây này. Anh bảo anh đem lên cho, nó không nói không rằng đưa cho anh rồi đi về luôn!

-Ui kìa nó! – Tôi thề lưỡi, thằng nhóc ấy lúc nào chẳng vậy, làm làm lì lì.

Hải Thanh đặt bịch trái cây lên bàn, toan là lê. Hay thật, đúng là thằng em mình có khác. Biết mình thích ăn lê nên mua cả đồng luôn.

Tôi mỉm cười nhìn người chồng tương lai thân yêu của mình sắp xếp lại nước, bánh kẹo.....gọn vào một góc. Khuôn mặt anh gầy gò, hốc hác hẳn đi, nhìn mà xót xa tận cùng. Khóe mắt tôi vô thức ứa ra một giọt nước trong suốt, lăn dài thấm đẫm xuống gối. Mím chặt môi để tiếng nấc không phát ra, nhưng có lẽ....vẫn không được.

-Hức.....hức.....

-Hạ Uyên, em..... Ở.....sao lại khóc thế này? Em đau ở đâu hả?

Tôi lắc đầu, nhưng nước mắt vẫn rơi làm Hải Thanh cuống quýt cả lên. Anh quay đầu định gọi bác sĩ thì tôi dùng hết sức kéo tay lại, ôm lấy anh. Điều này hình như làm anh bất ngờ lắm.

-Hạ...

-Em xin lỗi.....đã để anh lo lắng nhiều.....em thành thật xin lỗi anh!

Nước mắt như bị kim nén lâu ngày giờ tuôn ra giàn giụa. Tôi khóc như một đứa trẻ trong lòng anh. Hơi ấm từ cơ thể anh cùng với mùi hương dịu nhẹ cơ hồ bao phủ lấy tôi.

-Hạ Uyên, đừng khóc nữa, không sao mà!

Cảm nhận được vòng tay to lớn của Hải Thanh đáp trả lại mình, tôi vẫn không kiềm chế được cảm xúc..... Lúc này, giọng Hải Thanh sắc mùi đe dọa:

-Em không nín, anh bỏ đi đấy!

Tôi im bất ngờ, không dám thút thít đến một tiếng nào. Đó như một phản xạ có điều kiện rồi, lúc trước anh cũng hay hù tôi như thế. Dịu dàng đặt tôi nằm xuống, anh hôn nhẹ vào má tôi. Khoảnh khắc này làm tôi cảm thấy.....không có anh là điều không thể. Không có anh tôi như một con thuyền không buồm. Không có anh tôi như lạc lõng trong cái thế giới tê liệt này. Có anh, tôi sẽ không cô đơn nữa. Một viễn cảnh tương lai không xa, tôi ước mỗi lúc mình đi đâu đó về, một cánh cửa sẽ mở ra ngay trước mắt, anh đứng đó với nụ cười dịu dàng dành riêng cho một mình tôi.

-Anh không được rời xa em đâu đấy!

-Anh sẽ không bao giờ rời xa em, chỉ khi nào em bỏ rơi anh thôi!

Hải Thanh cười híp cả mắt lại, anh thật là đáng yêu. Không biết bao giờ tôi mới được xuất viện nhỉ? Cầu mong là nhanh nhanh một chút. Lúc đó, tôi với anh sẽ lại tung tăng dạo chơi khắp phố như bao cặp tình nhân khác, sẽ lại vui vẻ và hạnh phúc hơn xưa..... Tôi sẽ bù đắp lại hết tất cả những gì mà trong

khoảng thời gian mình bị mất tích anh đã phải chịu đựng

-Anh hay thật, sao em lại có thể bỏ rơi một chàng trai tuyệt vời như thế này được chứ?

-Hi, thật ko?.....em đào hoa lắm, sao anh biết được!?

-Dám nói em như thế hả? Ko thèm nói chuyện với anh nữa. Tránh ra chỗ khác! Xùy....xùy.....

Tôi vờ đổi, giờ tay lên phe phẩy như đuổi ruồi. Nghe thấy tiếng Hải Thanh cười, tôi càng cay cú hơn, kéo chăn lên trùm kín mặt.

-Vậy anh đi đây! Bye bé yêu nhé!

Giọng điệu nghe chỉ muốn cắn anh cho chết ngay thôi, ghét thật. Được, giỏi thì đi luôn đi, quay lại đây tôi đá ra khỏi phòng đấy!

Lắm bầm rủa anh được vài câu, tôi quay lại xem anh đi thật hay ko. Sự thật phũ phàng quá: ko một bóng người. Bực bội, tôi hét lên hết công suất mình có thể đạt được:

-NGUYỄN HẢI THANH! ANH ĐƯỢC LẮM!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Có tiếng cười ha hả bên ngoài, Hải Thanh lộ đầu vào lè lưỡi trên tôi. Tôi ngượng chín cả người, vùng vằng nằm xuống.

-Tiểu thư, đã đến giờ tiêm thuốc rồi ạ!

Một cô y tá cầm cái khay đựng một ống tiêm, một lọ thuốc nhỏ với hộp bông gòn đã thấm thuốc. Cái mùi của nó làm tôi thấy buồn nôn kinh khủng, đành miễn cưỡng đưa tay ra cho cô ta chích thật nhanh để ko ngửi thấy cái mùi thuốc nồng nặc đó nữa.

Khi cô y tá đi ra khỏi phòng vì đã hoàn thành nhiệm vụ, cái mặt đáng ghét của ai-đó lại xuất hiện với chất giọng lạnh lót:

-Bé yêu ơi, chích có đau ko?

-Xê ra! – Tôi lườm anh một cái sắc lẹm, thế mà Hải Thanh vẫn cười cho được.

-Thôi anh xin lỗi mà! Anh có đi thật đâu, anh đi ra cho người ta vào chích thuốc cho em mà!

-Hứ!

-Vợ ơi!

-Ai vợ anh? Con nít con nòi bày đặt vợ chồng cái gì?

-Ko sớm thì cũng muộn thôi!

-Lần này thôi đấy.

Liếc Hải Thanh thêm cái nữa, tôi quay mặt ra phía bên ngoài cửa sổ ngắm cảnh tiếp. Nắng bỗng dịu dần, gió thổi từng cơn mát lạnh làm tinh thần người ta sáng khoái quá! Nhưng “ma lực ru ngủ” của nó cũng kinh khủng thật, chẳng mấy chốc mắt tôi lại lim dim, bờ mi hạ dần xuống. Thiếp đi lúc nào ko hay, một hình ảnh khác lại hiện hữu trong đầu. ....vẫn chàng trai tóc đỏ ấy....bê con cún xù. Toàn thân.....đầy máu!

\*16:30 p.m:

Chiều mùa thu thật thoáng đãng và dịu dàng với những tia nắng vàng nhạt xinh xinh chứ ko gắt gao oi bức như mùa hè. Ngồi ko yên trên chiếc xe lăn, Hạ Quyên hớn hờ bắt Hải Thanh đẩy đến nơi này rồi lại đẩy đến nơi kia. Ấy vậy mà anh cũng chiều theo ý cô làm mọi người xung quanh âm thầm ngưỡng mộ, ganh tị. Hai người như một bức tranh đẹp mỹ miều, một đôi trai tài gái sắc ít ai sánh bằng. Đôi tình nhân trẻ cứ mặc sức nô đùa, dù sức khỏe cô gái chỉ mới bình phục được ít nhiều.

Từ đằng xa, cũng có một chàng trai đang ngắm nhìn đôi trai gái ấy. Lúc đầu nhìn thấy cô gái, cậu rất ngạc nhiên và vui mừng khi cô đã tỉnh, còn định sẽ đi kiểm tên bạn thân xác xược ko thông báo tin này cho mình biết. Nhưng trông thấy nụ cười xinh đẹp, hạnh phúc kia lại dành cho một người con trai khác, lòng chàng trai bỗng đau nhói đến lạ.

\*Phòng khám số 7:

“RẦM”

Cánh cửa phòng bị đóng sầm lại một cách thô bạo làm người bác sĩ diễn trai ở bên trong giật thót cả người. Nom thấy khuôn mặt thất thần pha lẫn giận dữ của Đặng Thanh Nguyên, Trịnh Văn Dương đứng dậy lấy một cái ghế cho cậu ngồi. Khi đã yên vị, mắt của Nguyên hần học trợn lên nhìn Dương, tay đập xuống bàn một cái rất mạnh, tưởng chừng như nó có thể lõm xuống luôn vậy.

-Mày có giấu tao cái gì ko Dương?

-Gi? – Dương ngây ngô.

-Cho mày một cơ hội duy nhất đấy, giấu gì thì nói ra hết đi! – Nguyên ráng nuốt cục tức vào bụng, ngả lưng ra ghế, nhưng ánh mắt của cậu vẫn giữ nguyên ko đổi.

-Tao chẳng có gì giấu mày cả!

Dương đáp rồi tiếp tục đánh cái gì đó vào máy tính, làm lơ Nguyên. Lúc này Nguyên đứng phất dậy quát lớn:

-TẠI SAO HẠ QUYÊN TỈNH DẬY MÀY KO BÁO CHO TAO BIẾT!?? KỂ CẢ VIỆC CÔ ẤY ĐÃ LẤY LẠI TRÍ NHỚ!!!!

-Đó chẳng phải là điều tốt sao? – Dương bình thản trả lời, mắt vẫn dán vào màn hình.

-Cái gì?

-Ko phải ngay từ đầu mày muốn Hạ Quyên nhớ lại ký ức hả? Giờ cô ấy nhớ lại rồi, mày nên mừng mới phải, có gì lại làm loạn lên!?

-Mày.....

-Hôm trước tao cũng đã nói: Bảo Trân và Hạ Quyên là hai con người hoàn toàn khác nhau. ....

Nguyên đưa tay lên tỏ ý chặn lại câu nói của Dương, cậu nhếch môi:

-Mày đã quên, sau ngày hôm đó tao đã vào phòng mày và nói gì à? Chưa già mà lắm cảm cũng tội nghiệp thật đấy. Tao nói tao sẽ ko từ bỏ Hạ Quyên, cho dù có phải đối đầu với Nguyễn Hải Thanh!!!!

-Tất nhiên tao ko quên. Nhưng giờ mày biết cô ấy như thế nào ko? Những ký ức xưa đều trở về, nhưng những ký ức về mày và tao thì cô ta quên hết rồi. Mày sẽ tiếp cận Hạ Quyên bằng cách nào đây?

-.....

-Hạ Quyên sẽ được xuất viện vào thứ 7 tuần sau, tức là còn đến 10 ngày. Trong thời gian này, mày hãy về căn nhà ở Macdan thu dọn đồ đạc rồi trở về nhà tao.

-Lý do?

Thật tình bây giờ Dương chỉ muốn đắm vào cái bản mặt ngu ko chịu được của Nguyên thôi. Anh dùng tay tán vào đầu cậu một cái đau điếng, làm bộ mặt tức nước:

-Sao hôm nay mày ngu dữ vậy thằng kia? Con cục bông kia tao đem về nhà nuôi rồi, ba mẹ tao cũng ko thành vấn đề. Nếu mày ko muốn được gặp Hạ Quyên thì thôi, cứ ở căn nhà đó luôn đi!

Những kỉ niệm đẹp đẽ bỗng ùa về trong tâm trí của Nguyên. Nụ cười tình nghịch, đáng yêu của cô gái được cậu cứu trên biển, những lần cãi vã trẻ con, về mặt hào hức khi xem phim kinh dị của cô.....v...v.... Tại sao bây giờ những giây phút ấy.....lại xa vời đến thế?

“Happy birthday to you! Happy birthday to you!.....Happy birthday to Thanh Nguyên nè.....Happy birthday to you!”

“Anh ko biết à? Trước khi thôi nên là phải ước!”

“Anh nói đó nha, sau này tôi mà về làm vợ anh Dương thì đừng có chạy theo núu kéo àk!”

“Bác ơi, anh Nguyên tốt lắm, bác đừng lo gì cả! Con sẽ cố gắng chăm sóc cho anh ấy! Hihi.”

“Đồ cây sào di động!!!”

“Nguyên, tới đây được rồi, ra xa nữa cá mập đớp đấy!”

“Có lẽ.....tôi vẫn sẽ ở bên cạnh anh, người rất quan trọng đối với tôi!”

.....

-Tao.....sẽ về nhà của mày!

Sau một hồi chìm đắm trong những con sóng kỉ niệm, Nguyên ngẩng đầu lên nói ra quyết định của mình. Dương mỉm cười rồi vỗ vai cậu:

-Bây giờ mày về phòng thu dọn lại đồ đạc ở đây, tao sẽ viết giấy xuất viện đưa lên cho giám đốc. Sau đó sẽ đưa mày về Macdan thăm gia đình lão ngư rồi về nhà! OK?

-Ừm!

-Tao chuẩn bị đồ sẵn rồi, mày hãy đem về phòng thay đi, ngồi đợi cho đến khi nào tao đến nhé!

Nguyên lẳng lẳng cầm lấy bộ đồ trên tay Dương rồi đi thẳng ra khỏi cửa. Cậu bỗng thấy mọi căng thẳng phiền toái trong lòng như đã biến mất. Sự phấn khởi dâng trào lên, Nguyên vờn vai hét lớn với nụ cười vui tươi nhất:

-ĐẶNG THANH NGUYỄN, CỐ LÊN! HÃY ĐỢI TÔI NHÉ HẠ QUYÊN!!!!!!

-Hạ Quyên, em mệt chưa?

-Hi, em có sao đâu mà, còn dư sức để quậy tung cái bệnh viện này đấy. Anh sắp biến thành ông cụ non rồi đó Hải Thanh!

-Thôi đi cô, trời cũng sắp tối rồi kìa, lên phòng nghỉ nhanh lên!

Hạ Quyên chu môi hờn dỗi, trông cô dễ thương lắm! Hải Thanh phì cười trước cử chỉ đáng yêu ấy của cô. Anh dịu dàng đẩy chiếc xe lăn của cô một cách thật cẩn thận. Khung trời màu vàng thanh tao với sự góp vui của một vài chiếc lá đồng màu nhẹ nhàng rơi làm cho hình ảnh cặp đôi tiên đồng ngọc nữ kia càng thêm phần lãng mạn. Bất chợt có hai người con trai đi ra khỏi bệnh viện thẳng tiến xuống nhà xe. Một trong hai người con trai đó làm Hạ Quyên ko thể ko rời mắt. Chàng trai có mái tóc màu đỏ, dáng người mảnh khảnh cao ráo càng được tôn thêm nhờ làn da trắng hơn cả con gái. Và chiếc áo sơ mi đen vừa làm nổi bật cho làn da ấy vừa tạo nên một vẻ thần bí cho cậu. ....rất giống với người con trai tóc đỏ trong giấc mơ của Hạ Quyên!

Tự nhiên thấy Hạ Quyên ngẩn ngơ như người mất hồn, Hải Thanh khẽ lay vai cô:

-Em sao thế?

-À...ko ạ! – Cô giật mình, nhanh chóng nở nụ cười để Hải Thanh ko phải lo lắng cho mình.

Gạt nhanh mọi thứ ko đáng suy nghĩ ra khỏi đầu, Hạ Quyên tự trấn an mình chắc chẳng có liên quan gì đâu, ko nên bận tâm nhiều.

Cả hai vừa đến được hành lang của phòng VIP thì họ trông thấy từ xa có một đôi nam nữ đang đứng trước cửa phòng. Nhận ra khuôn mặt xinh đẹp đang ôm một bó hoa phong lan màu tím trên tay, mặt Hạ Quyên biến sắc khi khoảng cách đang dần được rút ngắn.

Bảo Kim Thư nhếch mép cười nham hiểm, bên cạnh cô ko phải ai khác mà chính là Minh Duy – kẻ hâu cận trung thành. Hạ Quyên ko thể tin được điều đang diễn ra ở đây. Cô biết Kim Thư vốn ko hề ưa cô, thì làm sao lại có việc đến thăm bệnh thế này?

-Xin chào! Hoàng tiểu thư khỏe rồi chứ?

Kim Thư ân cần hỏi thăm, cúi người đưa bó hoa thơm ngát cho Hạ Quyên, từng cử chỉ dịu dàng lúc này của cô thừa sức để có thể đánh lừa thị giác đối phương.

-Tôi....cảm ơn! Đã đỡ rồi, thật là vinh hạnh khi được Bảo tiểu thư chiếu cố như thế này.

Hạ Quyên cười đáp lại, nhưng trong lời nói có ẩn chứa một ít mỉa mai. Nụ cười trên đôi môi đỏ mọng của Kim Thư tắt ngúm. Hải Thanh cảm giác có gì đó bất thường liền lên tiếng:

-Hai người vào ngồi chơi nhé, đã đến đây rồi chẳng lẽ lại ko vào!?

Kim Thư khẽ liếc nhìn Minh Duy như ra hiệu cái gì đó. Anh nói:

-Chúng tôi có việc đi qua đây, sẵn tiện vào thăm Hoàng tiểu thư một lúc thôi! Có thể lúc khác tiểu thư của tôi sẽ đến thăm khi có nhiều thời gian hơn, mong cậu Hải Thanh thông cảm!

-Ồ, thật tiếc quá! Thế thì đành để bữa khác vậy!

-Vâng, vậy bọn em xin phép!

Kim Thư yêu điệu, e lệ cúi chào rồi bước đi trước, sau đó Minh Duy cũng đi theo. Hải Thanh rời tay khỏi chiếc xe lăn để mở cửa phòng. Trong khi anh đang loay hoay kiểm tra chìa khóa thì Hạ Quyên bỗng cảm thấy rợn tóc gáy. Cô liếc mắt về phía Kim Thư, tiếng va chạm giữa nền nhà và đôi giày cao gót vang lên đều đặn. Ko khí lạnh lẽo ngột ngạt vừa rồi vẫn để lại dư âm ko ít nơi Kim Thư đã đứng. Hạ Quyên nhú mắt nhìn theo bóng cô tiểu thư khó hiểu đang dần khuất xa. Trong lòng nổi lên một dự cảm ko lành!

\*Bờ Tây Macdan – nhà lão ngư:

-Bác ơi!

Nguyên vừa xuống khỏi xe là nhanh nhẩu cất tiếng gọi vọng vào căn nhà nhỏ đơn sơ ở trước mặt. Một người phụ nữ có vóc dáng béo tốt từ trong nhà lật đật chạy ra, tay vẫn cầm lăm lăm con dao cõ trung. Bà ngạc nhiên khi nhìn thấy Nguyên, thốt lên:

-Ồ, cháu xuất viện rồi hả Nguyên!??

-Vâng, cháu mới bị đuổi vào lúc chiều thôi. Có cả bác sĩ nè bác! – Nguyên cười trả lễ, kéo tay Dương.

Dương lễ phép cúi đầu chào người phụ nữ ấy:

-Thưa cháu chào bác!

-Rồi rồi, 2 đứa khách sáo quá!

-Ông già đâu rồi ạ? Trời sắp tối rồi mà đi ra khơi chưa về sao?

Nguyên ngó đông ngó tây đảo mắt tìm kiếm lão ngư, nãy giờ chẳng thấy ông đâu.

-Ông ấy tắm ở sau nhà đó cháu. Chúng ta vào nhà đi kéo lại trúng gió.

Dương và Nguyên chậm chạp đi vào trong nhà. Bên trong còn có người con trai của ông lão và vợ anh ta, thêm 2 đứa con trai nghịch ngợm nữa. Đứa lớn 7 tuổi, đứa nhỏ thì 5. Vừa thấy Nguyên là chúng chạy ủa vào lòng cậu hết bắt ầm rồi thì cũng cồng. Nguyên bế bổng 2 đứa lên, chào hai vợ chồng kia rồi cùng với Dương ngồi xuống cái ghế gỗ nhỏ. Một lát sau, lão ngư ở trần lù lù như bóng ma đi ra, vắt cái khăn vào cổ, ông cười niềm nở:

-Chú mày bình phục rồi đấy à? Thấy khỏe hẳn hoàn toàn chưa?

-Rồi ạ! Ông vẫn ko chịu đổi cái giọng cười nham nhở đó đi sao?

-Xùy.....sao đổi được, giọng cười đặc trưng của ta đấy!

Họ ngồi nói chuyện với nhau rất nhiều, con trai của ông lão cũng tham gia. Cô vợ vào bếp phụ việc nấu nướng với bà lão. Hai đứa nhóc thì cứ quẩn quýt bám lấy Nguyên. Đến khi trời xẩm tối, cả nhà cùng nhau dọn cơm lên. Tiếng cười giòn tan cứ vang ko ngớt trong căn nhà bé xiu. Khung cảnh này làm Nguyên xúc động lắm. Mái ấm tình thương gia đình cậu ko có, cha mẹ, anh em. .... Nghĩ đến đây, cậu nhớ đến mẹ mình.....

Hơn 8 giờ, Dương và Nguyên xin phép gia đình lão ngư ra về. Vẫy chào tạm biệt mọi người, chưa chi Nguyên đã bùi ngùi thấy nhớ. Thắt dây an toàn xong, cậu nổ máy, xoay cái vô-lăng điều khiển xe quay đầu lại (Nguyên cầm lái). Khi đã thấy cách căn nhà nhỏ đủ xa, Nguyên lên tiếng hỏi Dương:

-Mày đã làm việc tao nhờ chưa?

-Rồi, tao giấu dưới cái gối, kèm lời nhắn như mày mong muốn. Số tiền khá lớn đấy, tao sợ ông ấy phát hiện ra rồi đem đến trả mình mất!

-Haiz....mày khéo lo. Ko nhớ mình đã nhắn gì sao? “Nếu bác trả lại bọn cháu sẽ từ bác luôn”. Vậy nên chắc chắn ông ấy ko trả lại đâu.

-Ha, mà đây là lần đầu tiên mày chịu chi đến vậy đấy, bấy nhiêu đó tiền thì nhằm nhò gì với khối tài sản mày đang nắm giữ nhỉ?

-Ko nhằm nhò gì nhưng đủ để cho gia đình họ có được một ngôi nhà khang trang, cuộc sống đầy đủ hơn. Với tính cách ông lão tao nghĩ họ sẽ thoát khỏi cảnh nghèo sớm thôi, ông ấy tiết kiệm lắm!

Dương ko nói gì nữa để cho Nguyên tập trung lái xe. Chưa đầy 10 phút sau họ đã về đến ngôi nhà nhỏ có dàn hoa giấy bốn màu rực rỡ. Đút chiếc chìa khóa vào ổ để mở cửa, Nguyên có thể nhận thấy ngôi nhà vẫn rất sạch sẽ, ko hề có chút bụi bặm nào. Bật công tắc đèn lên, đúng là như vậy, mọi thứ vẫn như cũ.

-Dương, mày dọn dẹp nhà cho tao đó hả?

-Ko tao thì là ma chắc!

-Giỏi! Lát anh thưởng cho cây kẹo cầu vồng. – Nguyên khoái chí hăm hở xoa đầu Dương.

-Đập mày bây giờ! Mau dọn đồ đi, còn về ko mama yêu tao mong!

-Nghe thấy gớm.

Nguyên bừa bãi rồi đi đến cái tủ quần áo của mình, gom tất cả lại đặt lên sofa. Dương đi ra ngoài để lấy chiếc vali to đựng vào. Anh cũng có nhiệm vụ gấp đồ cho Nguyên trong khi cậu đi khắp căn nhà tìm xem còn gì để mang đi ko. Chỉ còn lại căn phòng của mình. Nó làm Nguyên khựng lại giây lát. Đây là căn phòng Hạ Quyền từng ở trong thời gian bị mất trí nhớ và lưu lạc ở đây. Cậu ngập ngừng, do dự, mãi một lúc sau mới từ từ đưa tay lên vặn tay nắm cửa. Những chiếc chuông gió xinh xinh đủ hình dạng treo lủng lẳng trên trần nhà lặng im phăng phắc. Ánh đèn điện sáng trưng được bật lên làm màu đồng vốn có của căn phòng như nổi bật hơn. Nguyên thần thờ nhìn lướt qua xung quanh. Nổi nhớ nhưng lại ảo về, những hình ảnh từng rất quen thuộc cũng thi nhau hiện lên trong trí óc cậu.

Cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp với mái tóc dài đen nhánh mượt mà, đôi mắt long lanh to tròn với làn mi dài cong vút, bờ môi đỏ hồng nhỏ xinh nhìn là muốn....cần, nước da trắng nõn hơn cả tuyết..... Cô ấy ko còn ở đây nữa, cô đã trở về với vị trí mà mình vốn có. Nhưng tại sao bóng hình cô vẫn ở

đây, làm ai đó cảm thấy nhớ, nhớ đến phát điên!?

Những bộ quần áo Nguyên mua cho cô vẫn còn đây. Chỉ đơn giản là áo thun với quần short nhưng cô lại rất thích. Chiếc giường êm ái vẫn còn thoang thoảng mùi hương thơm dịu nhẹ, cơ hồ cô vẫn luôn ở đây vậy. Nguyên nhắm mắt cố gắng đẩy hết những ảo tưởng ra khỏi đầu. Cậu lùi ra ngoài, đóng cửa lại, khóa chặt bao ký ức đã là quá khứ. Tiếng Dương hét vọng lên làm Nguyên chột tỉnh:

-Xong chưa thằng quý? Còn gì nữa ko?

-À....ko. Hết rồi!

-Vậy đi thôi!

-Ừ, tao ra ngay đây.

Nguyên quay lưng bước đi. Nhưng chỉ mới được vài bước, cậu ngoái đầu nhìn lại căn phòng thêm lần nữa. Nó như đang luyến tiếc đưa tiễn cậu rời khỏi nơi này. Nhếch môi mỉm cười cay đắng, Nguyên đi thẳng ra phòng khách. Dương gật đầu tỏ ý mọi thứ đã xong, nên đi về là vừa. Khóa cửa lại cẩn thận, Nguyên ngăm nhìn quanh ngôi nhà rồi lên xe.

-Khoan đã, còn mộ mẹ tao!?

-Mày yên tâm, tao lo hết rồi từ hôm trước rồi. Bác đang ở một nơi tốt hơn!

-Ừm! Cảm ơn mày nhé!

Dương cười nhẹ. Nguyên đóng cánh cửa xe lại, quay đầu thẳng tiến ra con đường nhựa trước mặt. Nhìn vào chiếc kính chiếu hậu, ngôi nhà đang dần khuất xa khỏi tầm mắt. Cảm giác rất lạ, cứ như.....nó và những thứ có liên quan đang bị chôn vùi.....

“Hãy tan biến cùng với quá khứ đi nhé, tôi sẽ cố gắng thay đổi tất cả. Hãy đợi đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thắt Lọc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 10

\*Biệt thự của nhà họ Trịnh:

Kính coong.....kính coong.....

-Mẹ ơi, ra mở cửa cho con!

Dương nhìn vào màn hình của cái chuông trước cửa nhà nói lớn. Anh vừa dứt lời là cánh cổng màu đen tuyền cao hơn 5m tự động được mở ra. Nguyên lái xe chạy vào bên trong. Ở đây vẫn ko thay đổi gì mấy so với hồi cậu bỏ đi giữa năm 13 tuổi.

Trước cánh cửa gỗ của ngôi biệt thự to lớn có một người phụ nữ phong thái dịu dàng, thanh tao đứng trông ngóng con trai mình. Nguyên tắt máy xe rồi còi đây an toàn, cậu cảm thấy hồi hộp lắm. Điều làm cậu ngạc nhiên chính là nét trẻ trung xinh đẹp vẫn ko phai nhạt trên gương mặt người phụ nữ kia dù bà đang ở độ tuổi tứ tuần.

-Cô.....

-Lâu rồi ko gặp con! – Bà Giang cười hiền nhìn Nguyên, đôi mắt rung rung ngấn lệ.

-Con.....con chào cô. Cô vẫn xinh đẹp như ngày nào!

Bà Giang ko nén nổi niềm vui liền chạy đến ôm chầm lấy người con trai vừa nói kia. Hơi ấm của bà như đang dần ngấm vào cơ thể Nguyên. Cậu cũng ôm lại bà.....bà như người mẹ thứ 2 hiền dịu ít ai có.

Một thằng nhóc với khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu, lém lỉnh tinh nghịch chơi thân với con trai mình làm bà Giang cảm thấy rất quý mến, cứ như có thêm một đứa con vậy. Dù rằng nó là trẻ mồ côi. Bảy năm trước nó bỏ đi ko nói lời nào làm bà rất lo lắng, khóc ròng đến đổ bệnh. Chỉ khi nghe tin của Nguyên từ Dương thì bà Giang mới an tâm phần nào. Giờ nó lại về đây, thật quá đổi vui mừng!

Nguyên dìu bà Giang vào nhà, nhờ Dương mang hành lý để vào trong. Từ trên cầu thang được lát bằng đá hoa cương sang trọng, một người đàn ông lặng lẽ bước từng bước chậm xuống. Ông khá đô con, gương mặt toát lên sự thanh thoát, phúc hậu. Đó chính là Trịnh Văn Doanh, vị bác sĩ có tiếng tăm lừng lẫy một thời nhờ sự tài giỏi, nhiệt tình, cũng là chủ của bệnh viện Đa khoa Thành phố. Có thể do một phần như thế nên rất nhiều người biết được Dương

là ai và trong ánh mắt họ luôn ẩn hiện sự kiêng nể.

-Con chào chú!

Nguyên cúi đầu 90 độ chào ông Doanh. Ông ra hiệu cho cậu ngồi xuống ghế, mình thì ngồi ở phía đối diện.

-Lâu nay con vẫn khỏe chứ? Cuộc sống thế nào?

Ông Doanh cầm cái bình trà bằng sứ xanh rót nước đầy vào cốc, đưa cho Nguyên, hỏi han.

-Dạ cũng đầy đủ. Con đi làm thêm ở một nhà hàng nên cũng dư ra một ít.

-Vậy àk? Con cứ ở đây bất cứ lúc nào con muốn, cứ coi là nhà mình đi. Bảy năm rồi chú mới gặp lại con, hôm nay chúng ta ngồi cùng xem đá banh chứ? Hay nếu con mệt do di chứng của tai nạn thì cứ đi nghỉ!

-Ko ạ. Con muốn coi đá banh với chú cơ!

-Được thôi! Nhóc Dương, con tham gia chứ!?

-Tất nhiên rồi ạ, sao con bỏ lỡ được! Hìhì.

Ông Doanh quay sang nhìn bà Giang cười tủm tỉm, liếc mắt đưa tình, kéo tay bà như làm nũng:

-Vợ ơi, lát em chuẩn bị cho anh ít trái cây với bia nhá, anh phải xử gọn hai thằng nhóc này mới ngủ ngon được!

-Được rồi, mấy người mà tụ họp lại cũng chỉ có bấy nhiêu đó thôi. Nhưng nhớ ngủ sớm mai còn đi làm đấy!

-Tuân lệnh vợ!

Ông Doanh làm mặt nghiêm trang, tay đưa lên như kiểu chào quân đội làm ai cũng phì cười. Nguyên nhận ra tính trẻ con, vui tính của ông vẫn ko hề thay đổi.

-Thôi, bây giờ Nguyên này! Con muốn ở chung với Dương hay ở riêng?

-Dạ....ở chung với Dương được rồi cô, bắt quá con đạp nó ra khỏi phòng thôi! Hahaha.

-A thằng này mày lão! – Dương cốc nhẹ vào đầu Nguyên.

-Vậy giờ.....bé Dương, con giúp Nguyên mang đồ đạc lên phòng sắp xếp đi, chút nữa còn xuống coi đá banh với ba!

Dương bị mẹ gọi là “bé” liền mè nheo:

-Mẹ ~ .....con 20 tuổi rồi, có còn là đứa nhóc mới lên 3 đâu mà lại gọi con là bé! Con méc ba bây giờ.....

-Dù cậu có 80 tuổi tôi vẫn gọi cậu là bé. Con với cái, hờ tí là đem bà ra dọa mẹ, con tưởng mẹ sợ ba sao?

Nguyên với ông Doanh cười ha hả chọc quê Dương làm anh tức xì khói, vùng vằng đứng dậy xách đồng hồ lên, ko quên nạt thẳng bạn của mình:

-Đứng dậy xách đồ thằng kia! Cười nữa tao bẻ hết răng bây giờ!!!!

-Rồi...rồi...háá....her...her.....

Lên đến phòng Dương, mặt của Nguyên còn nhăn hơn cả khi ăn ớt. Cậu cần nhằn:

-Mày phải người ko vậy hả Dương? Nơi này còn hơn cái ổ chuột nữa!

-Kệ tao, có cho mày ở là may lắm rồi đấy, ko chịu thì cút.

Nguyên khề lắc đầu đi vào phòng. Phòng Dương rất rộng, ước tính có thể là 2 cái phòng trọ cao cấp ghép lại. Nó có đến ba cái cửa sổ nên rất thoáng mát. Có rất nhiều chậu cây nho nhỏ đặt trên bệ cửa sổ thứ nhất. Nguyên chép miệng đánh giá cũng ko tệ, chỉ tội là hơi bừa bộn mà thôi, nếu dọn sạch thì còn gì bằng. Chợt cậu nhận ra ở góc phòng, một cái chuồng hình ngôi nhà khá lớn có ngói màu đỏ tươi, còn lại các bức tường là màu vàng. Một sinh vật mồm mím với bộ lông xù trắng muốt như bông đang quẫy đuôi, cái đầu ngúc ngoác trông rất đáng yêu.

-Anvil! – Nguyên kêu lên đi lại bế con cún, tay xoa xoa cổ nó và nựng cái bụng căng tròn.

-Mới có mấy ngày mà mày mập quá à! Chắc thằng đó muốn mày béo phì đây. Yên tâm, có tao ở đây rồi, ko cần lo gì hết!

Con cún lè lưỡi liếm liếm tay của Nguyên, có vẻ như nó nhận ra cậu rồi. Nhìn nó yêu lắm cơ, yêu hơn cả lúc còn ở ngôi nhà kia nữa. Dương thì nhủu mảy



bực dọc vì câu nói vừa rồi của Nguyên, định lại cho cậu một trận mà thôi, ko nên phá hỏng khoảnh khắc “đoàn tụ xúc động” này.

Nhưng.....

“Oa, con cún dễ thương quá! Ở đâu ra vậy?”

“Hihi. Nhìn yêu quá à! Yêu ko chịu được!”

“Cún ơi! Chị đặt tên cún là Anvil nhé!”

Một lần nữa, Hạ Quyên lại hiện ra trong những ký ức đẹp đẽ khó phai. Nguyên như rơi vào trạng thái “hôn lia khỏi xác”. Cậu ngồi ngẩn ngơ cứ hết nhìn con cún thì lại thờ dài thườn thượt. Đã bảo là sẽ quên, nhưng sao nó cứ xuất hiện hoài vậy?

Thấy Nguyên có vẻ lạ, Dương đi lại vỗ vai cậu một cái:

-Sao vậy? Tự nhiên đơ như cây cơ thể?

Bị bắt ngờ, Nguyên giật mình thoát ra khỏi mớ hỗn độn trong đầu, cậu cười trừ:

-Ko....đang ngắm nó sao mà mập dờ vậy đó mà!

-Her.....anh mày nuôi mà, phải béo tốt thì mới được chứ, hehe. – Dương chống nạnh cười đắc chí.

Nhìn cái mặt đang vênh vênh lên tự đắc của Dương làm Nguyên chỉ muốn đấm cho một cái thật mạnh thôi. Bỗng đập vào mắt cậu là một thứ-vô-cùng-đặc-biệt đang nằm trên chiếc giường giữa đồng quần áo bị quăng tứ tung khắp phòng.

Vội vã bật dậy, tay đặt Anvil xuống sàn, Nguyên vội lấy vật đó như sợ nó có thể bị cướp mất trong gang tấc. Dương nghiêng đầu khó hiểu chẳng biết thằng bạn mình bị cái gì mà cứ như hồ đồ thế. Nguyên cười thầm đầu gối trong miệng, ánh mắt gian manh sáng lóa lên nhìn chòng chọc vào Dương khiến anh gai người. Cậu dùng ngón cái và ngón trỏ cầm “vật” đó lên phe phẩy, miệng cười hô hô:

-Hôhồ, Dương ui, tao ko hề biết mày thích mặc underwear có hình khi đang mặc chuối đó nha, thế mà lâu nay lại giấu anh em. Xấu quá đi à!!!

Dương quỳnh quáng cả lên. Mặt anh đỏ gấc, cứ tưởng là toàn bộ máu trong người đều dồn lên hết cơ mặt. Anh vội lấy Nguyên đứng chất một con hồ đồi thấy mồi dễ giật lấy cái-vật-nhảy-cầm kia. Nguyên cũng đầu vừa, anh né người sang một bên làm toàn thân Dương đáp xuống chiếm hết chiếc giường êm ấm

-THÀNG QUỲ SÚ!!!! HÔM NAY TAO KO XỬ MÀY TAO KO PHẢI TRỊNH VĂN DƯƠNG!!!!!!

Dương gào lên đuổi theo Nguyên. Hai người cứ chạy rầm rầm trong phòng ko biết mệt hay sao ấy? Nguyên vừa chạy vừa la làng lên:

-Là là la.... Underwear Dương ăn chuối..... Underwear Dương ăn chuối.... Hú hú hú.....

-Mày có dừng lại ko thì bảo!????

-Hú....hú.... Dương ăn..... Á.....ẠCH!!!!!!

Đang ngồng cổ lên để hát thêm thì ko may cho chàng Nguyên, ko biết có phải gieo gió gặt bão ko mà cậu lại vấp phải đồng quần áo nằm chính ỉnh trên sàn, tiếp đất cực đẹp: Mặt ngực trĩu dưới đất, chân ngực trĩu trên trời! =))

-Kàkà, tóm được con khi ngổ rồi. Có lời trăng trối nào ko em?

-Dạ....dạ anh Dương đẹp zai, giàu lòng nhân ái tha cho em lần này.....em nó còn bé nên trót dại ý mà.....mong anh rù lòng từ bi.....

-Ôi.....cám ơn em đã hết lòng khen ngợi nhưng anh thiết nghĩ.....tội này ko thể nào tha được!..... Hãy xem đây! NHẤT DƯƠNG CHỈ!!!!!!!!!!!!

-AAAAAA.....HAHAHA.....CÔ CHÚ ƠI.....CỨU CON.....HAHAHA.....

Dương ra sức thọc léc Nguyên làm cậu cười lăn lộn, quần quai trên giường còn hơn cả rắn. Vợ chồng ông Doanh nghe rầm rầm trên lầu cùng với “tiếng kêu cứu thảm thiết” của Nguyên liền chạy lên phòng Dương xem có chuyện gì. Bà Giang mở cửa ra lo lắng hỏi:

-Gi mà rầm rầm vậy hai đứa!??

-Cô ơi....help.....

Nguyên đưa tay ra điệu bộ như cần được cứu. Ông Doanh nhin cười, chau mày nghiêm nghị:

-Trời.....thế mà cứ tưởng gì.....thiệt tình. Hai đứa thay đồ cho dễ chịu tí rồi chuẩn bị xuống coi đá banh, ko ba quát vào mông mỗi đứa vài roi bây giờ!

-Tụi con xong ngay đây!

Dương cười hi hi nói, buông Nguyên ra lại còn tút té phui áo cho cậu. Nhưng sau khi cánh cửa phòng đóng lại, chắc chắn ba mẹ đã đi xuống nhà, ánh mắt chứa tia lửa điện của anh chiếu thẳng vào kẻ gây rối đang nằm ườn ngực trên giường thờ phỉ phò kia. Và rồi.....tiếng thét của ai đó lại vang lên khắp nhà. Hai ông bà bên dưới chỉ biết lắc đầu ngán ngấm bởi cái tính nghịch ngợm của 2 thằng con trai ko khác gì con nít dù đã qua tuổi trưởng thành.

Àm.....âm.....

Tùng đột sấm bất ngờ giáng xuống thành phố hoa lệ Salin, kéo theo làn mưa bụi trắng xóa làm mờ cả mắt. Bầu trời xám xịt dày đặc mây, trông mọi thứ thật u ám, ảm đạm. Tại bệnh viện Đa khoa Thành phố, phòng VIP đặc biệt, có một cô gái lặng lẽ đứng cạnh bên thành cửa sổ ngắm mưa buồn bãng đôi mắt sâu thăm thẳm. Ko thể biết được bây giờ cô đang suy nghĩ những gì, nhưng đáng vẽ của cô lại góp phần sâu não hơn cho cơn mưa như trút nước ở ngoài kia.

Hoàng Hạ Quyên trầm ngâm nhìn những giọt mưa trong suốt đọng lại trên mặt kính. Cô đưa tay lên như muốn chạm vào chúng, nhưng ko thể. Tựa đầu vào tường, Hạ Quyên tiếp tục ngắm nhìn cơn mưa từ thiên đường vô tư rơi xuống trần gian. Cô cảm thấy có gì đó rất quen, nó như đang ẩn nấp trong những giọt nước vô tri kia.

-Hạ Quyên! – Một giọng nói ấm áp bỗng vang lên ở đằng sau lưng cô.

Hạ Quyên quay lại, là anh – người con trai cô yêu nhất trên thế gian này. Mái tóc màu đen kiểu cách của Hải Thanh bết lại do bị ướt nước mưa, chiếc áo sơ mi màu đen ướt đầm áp sát vào người anh làm lộ ra những thể mạnh về cơ thể. Cô chạy lại nhìn anh áy náy, nếu ko vì cô đòi ăn súp cua thì anh đâu có phải ướt như thế này.

-Anh....sao ko mặc áo mưa vậy?

-Anh quên đem. Nhưng có sao đâu mà!

-Hic.....em xin lỗi.....tại em đòi ăn.....

Hải Thanh đặt 2 ngón tay lên làn môi đỏ hồng ấm ấm của Hạ Quyên ko cho cô nói nữa. Anh mỉm cười dịu dàng, nụ cười này có uy lực đến nỗi Hạ Quyên phải ngậm người đi:

-Anh đã nói ko sao là ko sao. Chẳng lẽ vợ mình muốn ăn súp thôi mà anh lại ko mua được sao!? Với lại.....anh thế này chắc hấp dẫn hơn chứ nhỉ? Lúc này mấy cô y tá ở sảnh nhìn anh hoài luôn đó!

Lúc này Hạ Quyên chỉ biết phì cười thôi. Cô nhéo mũi Hải Thanh một cái:

-Cái tính tự tin quá đà ko bỏ được. Thương cho anh nè!

Dứt câu, Hạ Quyên nhón chân lên hôn lên má Hải Thanh. Anh có vẻ hơi bị bất ngờ nên chỉ cười ngờ ngạc, trông ngổ lẫm!

-Đáng lẽ phải hôn vào môi chứ!? Em thật là.....

-Xí.....đừng có được voi đòi tiên nhá, ko có đâu! :P

Hải Thanh chỉ cười xoa có lệ rồi đặt phần súp cua nóng hôi hổi lên bàn. Nhẹ nhàng mở nắp ra, mùi thơm của trứng và thịt cua xay nhuyễn tỏa lên lập tức kích thích ngay khứu giác của Hạ Quyên. Cô kéo tay Hải Thanh nũng nịu:

-Anh.....em mệt.....đút cho em ăn nhé!

-Có sức để chèo kéo thế này thì còn khỏe chán, tự ăn đi, anh ko rảnh đâu. – Lờm yêu vợ chưa cưới của mình 1 cái, Hải Thanh đưa tô súp vào tay Hạ Quyên, nhưng cô nhanh nhẩu rút lại.

-Ừ chịu.....anh ~ .....anh ko đút em mếc mẹ đó! Anh.....

-Em là trẻ con hả? Hờ tí là lấy mẹ ra hù anh.

-Giờ đút ko? Ko đút em giận!

-Được rồi.....khô thật.....chắc sau vụ này anh ko dám cưới em nữa quá!

-Ko cưới thì thôi, em đây người theo nên ứ sợ, hihi.

-Thôi ăn nhanh nào. A.....

Chẳng mấy chốc tô súp nóng thơm phức đầy ắp đã voi dần đi rồi hết sạch. Hạ Quyên liếm mép tinh nghịch xoa xoa cái bụng đã được no căng của mình. Chợt Hải Thanh rướn người lại gần, mặt anh trở nên rất gần với mặt Hạ Quyên làm cô bối rối đỏ mặt. Rất nhanh, môi anh áp sát vào môi cô. Hương vị ngọt ngào của tình yêu như đang tan dần trong khuôn miệng họ. Ko nóng bỏng cuốn hút, mà rất nhẹ nhàng. Nhẹ nhàng nhưng cũng ko thể cưỡng lại

được. Mỗi một lúc sau Hải Thanh mới chịu rời khỏi môi Hạ Quyên, ngay lập tức anh bị cô lườm xéo một cái muốn tóa cả lửa:

-Chỉ giỏi lợi dụng lúc người ta ốm đau bệnh tật thế này!

-Ồ, đâu có đâu. Nhưng chẳng phải em cũng đã đáp trả lại anh ư?

-Hừ!

Hạ Quyên vờ đổi quay mặt sang chỗ khác, Hải Thanh thấy vậy liền lên giường ngồi bên cạnh, dùng một tay đẩy đầu cô tựa vào vai mình, còn tay kia thì vòng ngang qua ôm lấy eo. Hạ Quyên cũng ko thêm đổi nữa mà xoay đầu lại, thoải mái dựa vào lồng ngực rắn chắc của người mình yêu, mặc cho áo anh có bị ướt như thế nào. Hải Thanh dịu dàng nắm tay cô, ân cần hỏi:

-Bé yêu à, bây giờ em thấy trong người thế nào?

-Em thấy khỏe rất nhiều, và rất muốn mau mau xuất viện, ở đây chán quá!

-Hừm? Có anh rồi mà còn chán sao? – Hải Thanh khẽ bật cười trêu.

-Đâu phải lúc nào anh cũng ở cạnh em thế này đâu. Với lại ko mau mau về, có chị nào giành mất anh thì sao?

-Em chỉ giỏi suy nghĩ lung tung.

-Her.....

-Vậy chút nữa, anh xuống phòng giám đốc xin giấy xuất viện cho em nhé!

Hạ Quyên bật dậy nhìn trực diện với Hải Thanh, mắt ko giấu nổi sự ngạc nhiên:

-Được hả anh?

-Tất nhiên rồi, sao, muốn ko?

-Muốn chứ! Muốn chứ! Anh đúng là chồng yêu của em – Cô mừng rỡ ôm chặt lấy Hải Thanh.

Anh ôm lấy Hạ Quyên mãi ko muốn buông. Những việc trước kia trong khi cô mất tích anh cũng ko muốn nhớ đến nữa, kể cả người con trai ở bãi biển mà anh đã gặp với Liễu Phi. Là đàn ông con trai với nhau, Hải Thanh có thể hiểu được cái ánh mắt sắc lạnh giận dữ ấy khi anh kéo tay Hạ Quyên. Nó ko đơn thuần chỉ là bức tức, nó có chứa sự ghen tuông. Mặc dù rất muốn biết trong 3 tháng vừa qua giữa hắn với Hạ Quyên có chuyện gì nhưng anh vẫn sẵn sàng cho qua vì giờ đây, Hạ Quyên đã trở lại là Hạ Quyên. Cô đang ở bên anh như những ngày tháng trước khi đám cưới, rất vui vẻ và hạnh phúc. Thế thì việc gì anh lại khơi gợi lên chuyện cũ để cô phải thêm suy nghĩ, lo lắng. Cứ để mọi chuyện diễn ra tự nhiên thì sẽ tốt hơn.

-Hải Thanh, anh đang suy nghĩ chuyện gì vậy?

Hạ Quyên lo lắng hỏi Hải Thanh khi trông thấy khuôn mặt anh bỗng suy tư, dờ dẫm đến lạ.

-À ko, anh đang nghĩ xem sẽ dẫn em đi đâu sau khi xuất viện thôi, hìhì. Bé yêu muốn đi đâu?

-Mình đi dạo phố nha anh, lâu rồi em cũng chưa đến quán kem Cherry. Xong rồi mình đi shopping nè, đi công viên nè, còn nhiều lắm, hìhìhì.

-Em ko định đi học sao? Trường anh nhập học lâu rồi đấy!

Lúc này mặt Hạ Quyên hào hứng bao nhiêu thì bây giờ ừ rừ bấy nhiêu.

-Người ta chưa chơi đã mà.....

-Xi....em chơi hoài rồi cũng chán thôi. Bé yêu của anh định học khoa nào để anh lên làm việc trước cho.

-Ừm.....khoa của anh đấy!

-Haha, em muốn ở bên anh đến thế sao? Anh ko ngờ đấy!

-Xi....ăn dưa bỏ vừa thôi nhá. Vì sau này em muốn kế nghiệp papa lãnh đạo công ty thôi.....

-Chuyện đó sao ko để Nhật Anh lo? Anh thấy nó có năng lực hơn em nhiều đó.

-Khó ư quá! Ít ra nó có là tổng giám đốc thì em phải là chủ tịch cơ! Hôhôhô.

-Hi.....em thật là.... Nào, giờ ngồi dậy để anh còn xuống phòng giám đốc xin cho em xuất viện nữa. Em cầm điện thoại của anh gọi về nhà báo cho mẹ trước đi!

-Vâng, em biết rồi, anh đi cẩn thận nha!

Vẫy tay với Hải Thanh xong, Hạ Quyên phấn khích mở điện thoại lên để gọi cho gia đình. Ấn số của mẹ mình xong, cô nhấn nút gọi. Sau vài tiếng tút tét nhạt chán ngắt, bà Lam cũng bắt máy:

-Alo!

-Mẹ hả? Con gái yêu của mẹ đây!

-Hạ Quyên! Con khỏe chưa? Mẹ xin lỗi con nhé, hai ngày nay quá nhiều việc mẹ ko vào thăm con được, mẹ định chiều nay vào.....

-Khỏi mẹ ơi, anh Hải Thanh xuống xin giấy xuất viện cho con rồi, chắc lát anh ấy quay lại rồi bọn con về ngay thôi! Hôm nay mẹ nhớ về sớm nấu gì ngon mà nhiều nhiều vào nha.

-Ừ, mẹ biết rồi, để mẹ gọi cho ba con với gia đình thông gia luôn.

-Vâng ạ! Vây thôi bye mẹ nhé!

Bíp!

Màn hình điện thoại hiện ra thu hút lấy đôi mắt của Hạ Quyên. Lúc này mở khóa màn hình cô ko chú ý đến nó. Toàn là hình của cô với nhiều kiểu hiệu ứng khác nhau, có cả thể hình động nữa. Cô chép miệng tự nhận xét mình: “Cũng kute lắm đấy chứ!”

Hạ Quyên biết, đến cả điện thoại cũng toàn là hình của mình thì chắc chắn Hải Thanh phải yêu cô rất nhiều. Cô vào file hình ảnh, có 3 mục riêng. Mục thứ nhất có tên rất đặc biệt với 2 trái tim ở 2 đầu cái tên “Bé Yêu”. Mỗi Hạ Quyên từ hấp hể ngạc nhiên liền chuyển thành một đường cong dịu dàng, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc. Mục thứ 2 có tên là “Me And Honey” và mục cuối cùng là “My Family”. Cô di chuyển ngón tay chạm vào mục thứ 2, miệng ko ngừng cười tủm tỉm. Những hình ảnh vui vẻ, nghịch ngợm đến kiểu “nghệ thuật” của Hạ Quyên và Hải Thanh nhiều ko đếm xuể, nhìn lên số lượng hình ảnh ở góc trái điện thoại thì nó hiện lên 3 chữ số: 482. Kinh khủng thật! Ko ngờ là nhiều đến thế! Lúc nào 2 người cũng chỉ biết chụp và chụp, có đề ý đến những thứ khác đâu. Mới xem được 4,5 hình ảnh đầu thì bỗng có 3 cô y tá bước vào, chào Hạ Quyên một cách kính cẩn. Cô chẳng biết có chuyện gì đang xảy ra thì một cô y tá lên tiếng:

-Thưa tiểu thư, chúng tôi được giao nhiệm vụ vào giúp cô thu dọn đồ, chuẩn bị xuất viện!

-A.....vậy phiền các chị!

Hạ Quyên bỏ điện thoại vào túi áo, định bước xuống giường cùng phụ dọn đồ thì bị các cô y tá ngăn lại:

-Tiểu thư cứ ngồi trên giường nghỉ ngơi, lát chúng tôi sẽ chuẩn bị cho cô một bộ quần áo thoải mái hơn.

-Nhưng.....

-Việc của bọn tôi mà, cô đừng ngại!

Hạ Quyên đành cười ngượng ngùi ngồi trên giường. Đồ đạc của cô cũng khá ít, toàn là trái cây, nước uống, sữa....v...v.... nên mọi việc hoàn tất rất nhanh. Vừa lúc đó Hải Thanh cũng bước vào phòng:

-Xong rồi hả Hạ Quyên?

-Vâng.....giờ còn chờ người ta đưa cho em một bộ đồ thường để thay thôi ạ!

-Ừm— Hải Thanh cười nhẹ rồi quay qua các cô y tá — Cảm ơn các cô đã giúp đỡ trong thời gian qua.

Ba cô y tá đỏ mặt cười khúc khích rồi e lệ đi ra ngoài. Hạ Quyên lại nhìn ra cửa sổ, mưa đã tạnh, có vài hạt nắng lung linh dịu nhẹ hắt vào phòng. Cô sắp được về nhà rồi, mái nhà thân thương yêu dấu xa cách bao ngày! Tất cả.....dường như đang dần trở về đúng với trật tự vốn có của nó.

\*\*\*\*\*

\*Trước cổng bệnh viện:

-Em cảm ơn mọi người vì những việc trong thời gian qua ạ!

Hoàng Hạ Quyên cười rõ tươi cúi gặp người chào những vị bác sĩ và y tá đã túc trực chăm sóc cô khi bị tai nạn. Bác sĩ Đường Ngân Tâm— một chàng trai chừng 28 – 30 tuổi mỉm cười:

-Có gì đâu, thân mình là bác sĩ, cứu giúp người là chuyện thường tình thôi!

-Hi....biết là thế nhưng em cảm thấy mình đã làm phiền mọi người rất nhiều.

-Bọn chị làm đúng bốn phận thôi cô bé àk! Ủa mà sao hôm nay ko thấy bác sĩ Dương đâu nhỉ?

-Bác sĩ Dương àk? – Hạ Quyên mơ hồ ko nhớ rõ là ai.

-Là anh chàng bác sĩ có mái xéo áp sát, mặt trẻ măng đó. Ui cậu ấy đẹp trai cực, chỉ mới 20 tuổi à. Mà em ko nhớ cũng phải, vì sau khi chẩn đoán cho em trước khi tỉnh mấy ngày, bác sĩ Dương ko vào khám nữa, lâu lâu chỉ đứng ở ngoài phòng quan sát thôi!

-À vậy à? Thế các chị cho em gửi lời cảm ơn anh bác sĩ đẹp trai đó nhé!

Hạ Quyên nháy mắt lém lỉnh với mấy cô y tá. Cùng lúc, Hải Thanh từ nhà xe chạy lên với chiếc motor màu bạc óng ánh, khẽ gật đầu chào.

-Thôi bạn trai em lên rồi, chào các anh chị nha! Bye bye!

-Đi cẩn thận nha! Về nhà nhớ chú ý sức khỏe, ít nhất phải nghỉ ngơi thêm 1 tuần đấy!

-Em nhớ rồi. Tạm biệt!!!

Đội mũ bảo hiểm vào xong, Hạ Quyên quay lại vẫy tay với mọi người cho đến khi ko thấy bóng dáng của bệnh viện đâu nữa. Mắt cô dần nhòe đi, sống mũi cay cay. Nghe tiếng sột sột sau lưng mình, Hải Thanh đưa tay nắm nhẹ bàn tay cô trước bụng mình, dịu dàng lên tiếng:

-Sao bé yêu của anh lại nhè nữa rồi? Ngoan, anh thương!

-Ừm.....chỉ xúc động tí thôi..... – Hạ Quyên quệt nước mắt đi, rần giọng nói.

-Hi, vợ anh nhạy cảm quá!

Hải Thanh bật cười, cứ tưởng Hạ Quyên lại dối nhưng ko, cô vòng tay ôm lấy Hải Thanh. Lưng anh rộng và ấm áp làm cô cảm thấy rất dễ chịu. Mưa lại rơi, nhưng chỉ lất phất vài hạt. Đầu thể ngờ, chỉ vừa nhắm mắt lại để nhắm nhĩ cảm giác ngọt ngào ấy thì một hình ảnh lạ hiện ra đâu đó trong tâm trí của Hạ Quyên.

Cũng vào một ngày mưa giông, trên chiếc xe đạp màu trắng, cô gái ngồi ở đằng sau tựa người vào lưng của một chàng trai. Một chiếc ô tô ko biết từ đâu ra đâm thẳng vào họ, chàng trai kia đã lấy thân mình che chở cho cô gái đó. Khuôn mặt của cô gái đó tự nhiên quay lại, chính là.....

-Là mình!!! – Hạ Quyên ngẩng đầu dậy hét lên.

-Humm? Em nói gì vậy Hạ Quyên?

-Hi, dạ ko, em hát vu vơ ấy mà! – Cô nhanh chóng chữa ngược.

-Em hát bài gì vậy? Hát anh nghe với!

-Hihi.....em quên rồi....tự chế được vài nốt thôi.....

Rối trí quá Hạ Quyên chỉ biết cười trừ nói đại, vì thật sự bây giờ cô có nhớ được bài nào đâu. Hải Thanh cũng ko hỏi gì nữa, anh tăng ga để chạy thật nhanh về nhà.

Nửa tiếng sau, ngôi biệt thự sang trọng to lớn mang phong cách cổ điển đã hiện ra trước mắt. Ko hiểu sao Hạ Quyên lại cảm thấy hồi hộp bất thường. Chắc lâu rồi ko ở nhà nên cô thiết nghĩ chẳng biết nó có thay đổi một chút chi tiết nào ko.

Cánh cổng nhà to lớn tự động được mở ra để Hải Thanh chạy xe vào. Một con đường dài khoảng hơn 20m dọc thẳng đến ngôi biệt thự đồ sộ. Xung quanh cây cối vẫn rất tươi xanh, trên tán lá vẫn còn đọng lại những giọt nước tinh khiết. Hai thảm cỏ xanh mướt ở 2 bên nhà làm cho phong cảnh nơi đây thêm đẹp và ko khí trong lành hơn. Bên góc phải khu vườn còn có một bụi hoa hồng trắng mỹ lệ. Hạ Quyên có thể nhận ra được nhà mình vẫn ko thay đổi gì mấy. Cô nhoen miệng cười thích thú. Chiếc motor màu bạc đỗ xích lại trước cửa nhà, cạnh một chiếc Mercedes đen tuyền sang trọng. Hải Thanh gác chống xe mình xuống rồi cời nón bảo hiểm ra. Hạ Quyên cũng nhanh chóng “trả tự do” cho mái tóc dài óng ả yêu kiều của mình. Cô vô tư nhảy chân sáo đi vào nhà, bỏ mặc luôn cả Hải Thanh xách cái balo chuẩn bị bước vào sau. Anh khẽ cười vì tính khí trẻ con hồn nhiên đáng yêu của Hạ Quyên. Nhưng.....có ai đó kéo tay anh.....

Vào trong nhà, Hạ Quyên đứng sững lại vì ko hề có một bóng người nào. Cô cất tiếng gọi ba mẹ nhưng ko hề có hồi âm. Quay lại đằng sau định hỏi Hải Thanh thì mặt cô tái đi.....anh đã biến mất. Cảm thấy có cái gì đó rất lạ đang xảy ra ở đây, Hạ Quyên cảnh giác đi vào nhà thật chậm. Đến giữa gian nhà bỗng nhiên có tiếng động vang lên ở sau lưng, cô định quay lại thì bị một bàn tay to lớn vòng ngang qua cổ, một chiếc khăn bịt lấy miệng cô. Nó có tẩm thuốc.....Hạ Quyên mơ màng khụy xuống, nhưng cô ngửi thấy.....một mùi hương rất quen.....

-Suyt! Từ từ xem nào, mấy chú làm tôi rối!

-Rối riếc gì? Con bé tỉnh lại bây giờ.....

-Vậy thì nhanh tay lên, đứng đó cãi nhau hoài!!!

-Khách đến đông đủ chưa?

-Rồi, cánh báo chí cũng đến rất nhiều. Mà mình ơi, nó mới bình phục thôi đó, có cần rùm beng lên thế này ko?

-Ko sao, ko sao! Giờ em với chị Lam lên thay đồ trang điểm cho con bé ngay khi thuốc còn tác dụng, nhanh lên nhé, cũng sắp đến giờ rồi!

Hai quý phu nhân gấp gấp rời khỏi sảnh chính theo lời chồng mình, còn 2 ngài Chủ tịch thì nhìn nhau cười.....gian xảo. Tất cả mọi chuyện đều là “âm mưu” của 2 ông Hoàng Quân và Nguyễn Đan bày ra để mở tiệc mừng Hạ Quyên xuất viện và cũng để thông báo cho báo chí biết. Các tòa báo danh tiếng nhất thành phố cũng đến tham dự, xem ra cô tiểu thư Hoàng Hạ Quyên còn nổi tiếng hơn cả những ca sĩ thần tượng đình đám hiện nay.

Người đã chụp thuốc mê Hạ Quyên chính là Hoàng Nhật Anh – em trai song sinh của cô. Hiện tại cậu đang đứng tiếp khách ở sân vườn phía sau nhà (vườn trước dành để đỗ xe). Với bộ vest màu đen lịch lãm nhìn Nhật Anh thật phong độ và chững chạc, góp phần lớn ko kém vào đó chính là sự lạnh lùng quyền rũ làm rất nhiều tiểu thư ở đây điêu đứng, cô nào cũng muốn được làm quen với cậu chủ nhà họ Hoàng đẹp trai, giàu có bậc nhất đất nước.

Buổi tiệc đứng tại dinh thự chính của tập đoàn Hoàng Quân khá là hoành tráng với sự tham gia của rất nhiều cậu ấm cô chiêu, thậm chí là các thần tượng diễn viên nổi tiếng. Có cả nhóm nhạc nam đình đám gồm 7 chàng trai hào hoa Demons. Và tất nhiên, ko thể thiếu được tập đoàn thời trang Bảo Minh – gia đình của Bảo Kim Thư.

Mở cánh cửa xe ra, nàng tiểu thư độc nhất của nhà họ Bảo yêu điệu khoe đôi chân dài trắng ngần với đôi giày cao gót trông rất lạ mắt do chính tay cô thiết kế. Kim Thư hôm nay trông thật lộng lẫy với bộ trang phục dạ hội bó sát người dài chạm đất màu đỏ rực, được đính rất nhiều đá quý lấp lánh. Đôi môi đỏ mọng cùng với cặp mắt tình anh ẩn chứa sự sắc bén hiểm có tạo cho cô một vẻ lạnh lùng cuốn hút. Kế bên cô ko phải ai khác mà chính là anh chàng hâu cận điển trai Minh Duy. Ông bà Bảo Minh quý phái từ tốn đi vào. Ánh đèn flash ko ngừng nháy lên làm cho sân sau thêm náo nhiệt.

\*Phòng của Hoàng Hạ Quyên – Nhật Anh:

-Ừm.....gì mà ồn ào quá vậy?

Hạ Quyên từ từ hé mở đôi mắt trong veo của mình vừa được đánh phấn và mascara xong. Thấy có gì đó dính dính, cô định lấy tay dụi thì tiếng bà Lam lạnh lót kêu:

-Con yêu dậy rồi hả? Lại đây thử ngắm mình xem nào!

Bà vui vẻ kéo tay Hạ Quyên dậy khi cô còn chưa kịp định thần. Đứng trước chiếc gương cao 2m, Hạ Quyên ko nói được gì mà kinh ngạc nhìn chính mình ở trong gương.

Chiếc váy màu trắng dài đến đầu gối có thắt nơ ở phần eo rất dễ thương ko kém phần thanh lịch. Khuôn mặt sắc sảo ko còn gì để bình luận, rất hợp với bộ váy mà Hạ Quyên đang mặc. Cổ tay cô còn được tô điểm bằng một chiếc vòng vàng đính 3 viên kim cương uốn lượn như một con rắn. Bà Anh còn chuẩn bị cho cô một đôi giày cao gót cùng màu với chiếc váy. Hạ Quyên như một nàng thiên sứ xinh đẹp, trong sáng vừa đang cánh ra để giáng xuống trần vậy.

-Thế này là sao? Tự nhiên.....con lại như thế này?

-Hi....là kế hoạch do 2 quý ông dưới kia bày ra đó mà. Ba mẹ tổ chức tiệc mừng con xuất viện và trở về sau 3 tháng mất tích! Việc con bị chụp thuốc mê cũng ở trong kế hoạch. Một sự bất ngờ quá shock nhĩ?

-Ồ....vậy Hải Thanh đâu mẹ?

-Ko sao, nó đang đứng bên ngoài đợi đấy, 2 mẹ xuống trước nha, 2 đứa cũng nhanh lên đi! – Bà Anh dịu dàng nhìn Hạ Quyên.

-Vâng ạ! – cô đáp lí nhí.

Sau khi cánh cửa phòng đóng lại, Hạ Quyên đứng xoay một vòng trước gương chăm chút lại nhan sắc trời phú của mình.

Có mấy việc còn con thế thôi cũng bày trò này nọ, thiệt tình! Nhưng Hạ Quyên cũng cảm thấy vui vui, như vậy chứng tỏ mọi người rất quan tâm, yêu thương cô. Bất giác hé môi bật cười, Hạ Quyên nháy mắt một cái với mình trong gương rồi tung tăng nhún nhảy đi ra mở cửa phòng.

-Em xong rồi hả Hạ Quyên?

Nghe thấy tiếng tay cầm cửa được vặn, Hải Thanh đứng thẳng người dậy. Hạ Quyên nhẹ nhàng bước ra với vẻ đẹp kiều diễm khó cưỡng. Hải Thanh đứng đờ người chết lặng sau khi thấy cô, mặt anh bỗng nhiên đỏ lên, tim đập thình thịch khác thường.

-Ừ, em xong rồi! Mình cùng đi xuống dưới nha! – Hạ Quyên nở nụ cười hồn nhiên.

-À...ờ....bé yêu này!

-Sao anh?

-Hôm nay em đẹp lắm x – Hải Thanh nói nhỏ vào tai Hạ Quyên.

-Xí.....em biết rõ em đẹp rồi, khỏi nịnh! – cô lườm yêu anh.

-Hihi, ai rảnh đâu mà nịnh. Nào..... Mời tiểu thư! ^^

Hải Thanh cúi nhẹ người xuống đưa một bàn tay ra, nhìn anh lúc này rất có tố chất của một quý ông lịch thiệp. Hạ Quyên đỏ mặt ngượng ngùng, e dè đặt tay mình lên tay Hải Thanh. Cả hai cùng nhau bước xuống sân sau của dinh thự, nơi có rất nhiều khách quý đang chờ.....

Chiếc xe màu trắng với tạo hình trang trí tia lửa đỏ chói ở 2 bên hông của công tử nhà Trịnh gia từ từ tiến vào cổng. Đặng Thanh Nguyên ngồi trong xe chỉnh lại bộ comple đen tuyền mình đang mặc cho thật chỉnh chu, lịch sự. Trịnh Văn Dương đột ngột thắng xe lại quay xuống bảo Nguyên:

-Xuống xe đứng đây đợi!

-Okay!

Nguyên nhanh chóng bước ra khỏi xe để cho bạn mình đi gửi xe. Cậu vô cùng nổi bật giữa những ông hoàng bà chúa, tiểu thư công tử bởi nét đẹp hoàn hảo trên gương mặt tuấn tú. Chiếc áo sơ mi trắng ở bên trong thay vì thắt caravat thì cậu lại cởi bỏ 2 nút hững hờ, nhưng nó ko làm giảm đi sự sang trọng mà còn quyến rũ hơn rất nhiều. Có nhiều cô gái đứng gần đó ngo ngáy nhìn Nguyên với cặp mắt trái tim long lanh. Những tiếng xì xào bắt đầu vang lên:

-Oa....anh chàng kia đẹp trai quá à! Ko biết là công tử nhà nào nhỉ?

-Thật nam tính, ôi ước gì.....

-Lát mình phải tìm cách làm quen mới được.

.....V...V....

Nguyên thì vẫn vô tư đứng trông ngóng những chiếc xe hạng sang đắt tiền lần lượt tiến vào. Đúng là dân nhà giàu có khác! Không khí thượng lưu ở đây dày đặc vô cùng, trừ những chiếc xe hơi có mức giá trên trời thì còn có những bộ cánh bạc triệu, trang sức lấp lánh xa xỉ... Nguyên có mục đích chính của riêng mình khi đến đây. Hôm nay là buổi tiệc mừng mà Hoàng gia tổ chức cho cô con gái yêu dấu Hoàng Hạ Quyên. Hàng loạt những tờ báo đều đăng tin tức nóng hổi này. Nguyên và Dương thay mặt cho ông Doanh và bà Giang đến dự vì 2 người đều có việc bận ko thể đến. Đây cũng là cơ hội tốt, để Nguyên tiếp cận Hạ Quyên.

Gần 5 phút sau Dương chạy ra vỗ vai Nguyên một cái. Trông anh vô cùng trẻ trung với bộ vest màu trắng trang nhã và mái tóc được vuốt keo vào nếp tuyệt mỹ.

-Này, vào thôi, suýt tí nữa là trễ rồi đấy.

-Lo gì với tài nghệ lái xe của mày! Haha.

Đám con gái ríu rít reo thầm trong lòng khi thấy cạnh Nguyên xuất hiện thêm một anh chàng đẹp trai nữa, cứ như vừa tìm được một vật-quý-hiếm vậy.

-Hôm nay thật may mắn, quá trời anh đẹp trai luôn, có mấy anh trong Demons nữa đó nha!

-Ừ, công nhận Hoàng gia hay thật, toàn những người máu mặt....

-Đẹp quá đi à! ^^

-Tôi xí anh tóc đỏ nhá! Cấm ai giành!

-Ai cho cô xí? Tôi cũng thích anh đó.

-Her....tôi love Nhật Anh cơ, so cool ~ !

....Bla.....Bla.....

Các nàng tiểu thư lại tiếp tục xôn xao lên, khen có, ghen tị có, cãi nhau cũng có.....

~oOo~

Trên bục sân khấu to lớn rực rỡ, một cô gái xinh đẹp mặc chiếc váy dạ hội màu xanh thanh khiết bước ra, tay cầm micro. Cô cúi đầu chào tất cả mọi người rồi ngẩng đầu lên nói:

-Xin chào tất cả các vị quan khách, tôi là Trần Mỹ Trang, rất hân hạnh được đảm nhận việc làm MC của bữa tiệc ngày hôm nay!

Mỹ Trang gặp người chào thêm một lần nữa. Dưới khán đài vang lên tiếng vỗ tay rầm rộ. Cô mỉm cười:

-BUỔI TIỆC XIN PHÉP ĐƯỢC BẮT ĐẦU!

Vừa dứt lời, trước mặt Mỹ Trang xuất hiện một dàn lửa bùng lên làm cả khu vườn như thêm rực sáng. Tiếng hò reo còn lớn hơn lúc này. Hạ Quyên đứng ở bên trong mà ko khỏi trầm trồ:

-Woa....công nhận hay thật! Thích quá đi!

-Em đúng là đồ con nít.

Hải Thanh đứng bên cạnh giở giọng trêu chọc Hạ Quyên. Cô liếc anh một cái sắc lém, định cho anh một trận thì bên ngoài giọng cô MC lại vang lên:

-Bây giờ tôi xin trân trọng kính mời nhân vật chính của ngày đặc biệt long trọng này: Tiểu thư Hoàng Hạ Quyên cùng chồng chưa cưới Nguyễn Hải Thanh.

Tiếng vỗ tay ko ngừng phát ra ở bên dưới..... Có 2 con người đang đứng nhìn về phía sân khấu bằng ánh mắt vô cảm khi nghe xong câu nói vừa rồi của Mỹ Trang.

Hạ Quyên hít một hơi dài rồi khoác tay Hải Thanh đi ra ngoài sân khấu. Nụ cười hoàn mỹ nở trên đôi môi hồng nhỏ xinh làm các vị khách như nín thở. Nó đẹp, và trong sáng quá! Đây có thật là người ko, hay là một thiên sứ vừa giáng trần?

Đón nhận chiếc micro từ tay Mỹ Trang, Hạ Quyên xoay xuống nhìn biển người bạt ngàn trong khuôn vườn mà ko khỏi hồi hộp.

-Rất cảm ơn quý vị đã dành chút ít thời gian để đến dự buổi tiệc mừng của tôi. Hạ Quyên tôi thật rất cảm kích. Trước tiên tôi xin mạn phép gửi lời xin lỗi đến gia đình và bạn bè của tôi vì đã làm họ lo lắng trong 3 tháng bị mất tích vừa qua. Nay tôi đã trở về, thật sự là rất vui. Tôi được gặp lại những người thân yêu của mình, và đặc biệt là chồng chưa cưới của tôi.....Nguyễn Hải Thanh!

Hạ Quyên âu yếm nhìn Hải Thanh cười mỉm chi. Một vài tiếng huýt vang lên, kể cả vỗ tay, reo hò hưởng ứng vui mừng.

Một chàng trai đứng tựa người vào thân cây đau đớn nhìn cặp đôi tiên đồng ngọc nữ ở trên sân khấu kia. Ánh mắt trĩu mến cùng với 3 chữ CHỒNG CHƯA CUỐI vừa nảy như một bàn tay cào cào vào trái tim cậu. Thanh Nguyên rất muốn lên đó giành lấy tay Hạ Quyên ra, nhưng ko thể. Hạ Quyên đã có lại trí nhớ trước kia, còn những chuyện về sau thì hoàn toàn bị quên lãng. Dù vậy, Nguyên vẫn muốn được ở cạnh cô.

-Mời quý vị nhập tiệc!

Cả khu vườn như chìm ngập giữa khoảng ko gian nhộn nhịp này. Một vài anh chàng bắt đầu công cuộc làm quen các cô tiểu thư xinh đẹp. Bản nhạc du dương phát ra những giai điệu êm ái làm xao động lòng người. Khi đã có cặp có đôi, khoảng sân dưới khán đài xuất hiện những điệu nhảy nhẹ nhàng. Hạ Quyên ko ra nhảy, cô buông tay Hải Thanh ra để phóng tới cái bàn dài đầy những món ăn hấp dẫn. Nào là đầu cá hồi chiên nước mắm, gà bó xôi, sandwich thập cẩm, bánh bao heo quay,.....

Hải Thanh đứng từ xa nhìn Hạ Quyên chỉ biết lắc đầu che miệng cười. Sau đó anh cùng ba mình và ông Quân đi tiếp những vị khách có tiếng tăm trên thương trường kinh tế.

Hạ Quyên thích thú lấy một cái đĩa vừa đủ để gấp thức ăn vào đó. Một số cô bạn thời cấp 3 lại bắt chuyện với cô một lúc rồi cũng ra sân khiêu vũ. Các chàng trai lợi dụng việc Hải Thanh đang bận tiếp khách liền nháo nhào giành nhau mời Hạ Quyên nhảy với mình nhưng cô đều từ chối vì lý do.....bận ăn.

Bây giờ chỉ còn một mình Hạ Quyên ngồi kề cạnh cái bàn ăn khổng lồ. Vui thật! Cô cứ mãi lo ăn mà ko hề để ý ở đằng sau có một bóng đen đang đến gần mình.

-Xin chào tiểu thư! Tôi có thể ngồi xuống cạnh cô ko?

Hạ Quyên giật thót người suýt đánh rớt cả đĩa thức ăn. Cô lấy lại bình tĩnh rất nhanh, khẽ mỉm cười đáp:

-Vâng, cứ tự.....

Cô ko thể nói thêm được gì nữa. Trước mặt Hạ Quyên là một anh chàng rất đẹp trai, đẹp hoàn hảo, cơ hồ ko có một khuyết điểm nào. Mái tóc rũ xuống nhuộm màu đỏ tía rất hợp cạ với làn da trắng như bông. Toàn thân chàng trai toát ra một ma lực gì đó, vừa bí ẩn, vừa cuốn hút. Anh ta.....rất giống với người con trai mà cô đã gặp trong mơ ko ít lần.

-Cô ko ra nhảy sao?

-À...tôi đang bận ăn. Hi, có thực mới vực được đạo chứ!

Người đó nhìn Hạ Quyên một cách dịu dàng khó tả. Cậu đưa một bàn tay ra:

-Tôi tên là Đặng Thanh Nguyên, rất vui khi được làm quen với cô!

-Tôi là Hoàng Hạ Quyên, tôi cũng rất vui khi được biết anh.



Hai người bắt tay nhau theo kiểu làm quen xã giao. Sau khi đã nạp đầy năng lượng cho cơ thể xong, Hạ Quyên mở chiếc ví của mình ra kiểm khăn tay, nhưng lại ko có. Cô tự vỗ trán mình để trị tội đáng trí:

-Thật là.....tôi quên khăn tay trên phòng rồi.....giờ mà lên thì.....

-Đây!

Nguyên lấy trong túi áo mình ra một chiếc khăn tay màu trắng thoang thoảng mùi hương dịu nhẹ của loài hoa tử đinh hương. Hạ Quyên ngai ngừng từ chối:

-Thôi....để tôi lên phòng lấy cũng được!

-Cô cứ dùng đi, dùng ngại.

Nụ cười híp mí trên gương mặt Nguyên như tỏa sáng giữa khoảng ko gian ở đây. Hạ Quyên cũng cười đáp lại:

-Cảm ơn anh. Anh tốt quá! lát tôi sẽ giặt chiếc khăn này rồi trả cho anh ngay.

-Cô cứ giữ, khi nào chúng ta gặp lại rồi trả cũng được!

Hạ Quyên cảm thấy như cô và Nguyên đã quen nhau từ trước vậy. Cô nói chuyện với cậu rất hợp, và vui nữa. Cô thoải mái bộc lộ tính cách trẻ tron, nhí nhảnh, hồn nhiên của mình mà ko bị gò bó gì.

Giai điệu sâu lắng, nhẹ nhàng của bản Canon In D vang lên. Hải Thanh biết có lẽ Hạ Quyên khi nghe thấy bài này chắc chắn rất muốn được khiêu vũ. Quan sát từ xa về hướng cái bàn ăn, Hạ Quyên vẫn ngồi ở đó. Anh chào nhanh người phụ nữ trung niên trước mặt mình rồi chạy đi đến chỗ cô. Chỉ còn cách khoảng 3,4m thì bỗng nhiên anh khựng lại, tròn mắt ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào người ngồi bên cạnh Hạ Quyên.

Người con trai tóc đỏ đỏ.....chính là người đi theo Hạ Quyên ở biển Macdan khi cô còn trong tình trạng mất trí nhớ. Tại sao cậu ta lại ở đây? Chẳng lẽ.....

-Anh Hải Thanh!!!

Tiếng Hạ Quyên cất lên làm Hải Thanh hoàn hồn lại. Nguyên nghe vậy cũng quay đầu sang xem. Ánh mắt cậu lạnh băng ko chút biểu cảm nhìn chàng trai đang đứng trước mặt mình. Hải Thanh thoáng chau mày nhìn Nguyên, ko khí xung quanh bỗng trở nên lạ lùng, nói thẳng ra là ko dễ chịu cho lắm. Nguyên chỉnh lại cổ áo rồi đứng lên, đi lại gần Hải Thanh. Cậu đưa bàn tay ra cười nửa miệng:

-Chào anh! Tôi là Đặng Thanh Nguyên, chúng ta đã gặp nhau một lần rồi!

Hải Thanh cảm thấy hơi khó chịu vì nụ cười và ánh mắt của anh chàng này. Nhưng anh cũng bắt tay cậu, giọng gao cười đáp lễ:

-Tôi nhớ. Anh có vẻ thân với bạn gái tôi quá nhỉ?

-Oh, cô ấy rất đáng yêu. – Nguyên bắt đầu nhỏ giọng lại, chỉ đủ để cho mình và Hải Thanh nghe – Tất nhiên là thân rồi, vì tôi và cô ấy đã từng sống chung một nhà với nhau mà.....

Như có một luồng sét đánh mạnh ngang qua tai, Hải Thanh trừng mắt lên nhìn Nguyên. Dù nổi tiếng là hiền lành nhưng anh cũng là đàn ông. Có người đàn ông nào lại vui vẻ khi nghe những lời cợt nhả của kẻ từng có quan hệ mập mờ với bạn gái mình ko? Nguyên thì vẫn giữ thái độ thân nhiên như ko có gì. Cậu cười tươi rói với Hải Thanh, vô tình làm anh đã khó hiểu lại càng khó hiểu hơn.

-Này, hai anh định nắm tay nhau đến bao giờ thế?

Hạ Quyên cười gian manh nhìn cảnh tượng khá thú vị trước mắt: 2 chàng trai bắt tay nhau ko chịu buông, mắt thì ko rời khỏi đối phương. Nguyên giờ mới nhận ra, bật cười bỏ tay ra trước. Cậu vui vẻ quay ra đằng sau đứng đối diện với Hạ Quyên, nhẹ cúi người xuống đưa tay ra nói:

-Tôi có thể mời cô nhảy một điệu được chứ?

Hải Thanh liếc mắt nhìn Nguyên. Anh nghĩ chắc chắn cậu đã có tình cảm với Hạ Quyên lúc cô ở cạnh bên khi bị mất trí nhớ. Cái ánh nhìn khó chịu lúc ở bãi biển Macdan cũng chứng tỏ được điều đó.

Hạ Quyên phân vân ko biết có nên nhận lời ko vì dù sao người yêu mình cũng đang ở đây. Cô lén đảo mắt nhìn Hải Thanh nhưng anh vẫn đang đứng như trời trồng, cứ như thân xác ở đây mà hồn thì ko biết ở đâu.

-Hạ Quyên?

Nguyên gọi vì này giờ cậu đợi cũng hơn 5 phút rồi. Bản nhạc cũng ngừng, các vị khách trong vườn xôn xao hẳn lên, tất cả cùng nhìn một lượt về hướng cái bàn ăn.

-Coi kia! Hình như Nguyễn Hải Thanh có đối thủ!

-Cũng đẹp trai phết, da trắng quá.

-Hoàng Hạ Quyên tốt số ghê, cả 2 anh đẹp trai.....ôi.....

-Cậu ta sẽ như thế nào đây? Tôi thấy nghi quá.....

-Sắp có chiến tranh rồi!

-Phim hay! Phim hay! Phim hay!!!

.....

-Anh.....

Hạ Quyên lo lắng nhìn Hải Thanh vẫn đang chìm trong cõi u mê nào đó. Chợt anh run lên, cảm giác như có 1 dòng điện chạy vụt qua. Thấy mặt Hạ Quyên hiện rõ sự lo lắng, anh cười trêu:

-Em cứ nhảy đi, anh ko sao.

-Nhưng.....

-Hi.....ngoan....lát mình sẽ nhảy bần khác!

-Vâng ạ!

Nguyên đưa tay mời Hạ Quyên, cô nắm lấy tay cậu từ từ bước ra giữa sân. Tiếng xì xào bây giờ còn rộn ràng hơn. Canon In D lại được phát ra. Hải Thanh như bị mất hết sức lực kéo ghế ngồi xuống ngắm cặp đôi nổi bật trước mặt. Anh ko thể giải thích được vì sao mình lại đồng ý để cho Hạ Quyên khiêu vũ với Nguyên, đứng ra thì ko được đồng ý. Hạ Quyên là của anh, ko phải của ai khác, anh ko muốn thấy có một người khác giới nào quá thân thiết với người yêu mình. Ích kỷ! Ừ thì ích kỷ, nhưng vì anh yêu Hạ Quyên, anh ko muốn mất cô. Người con trai kia chắc cũng như vậy, cậu ta yêu Hạ Quyên ko kém gì anh. Đã vậy, nếu muốn cạnh tranh, anh sẵn sàng bất cứ lúc nào Nguyên muốn!

Bàn tay Hải Thanh bóp chặt lại thành nắm đấm, chưa bao giờ anh có cái cảm giác này. Nó như đang sôi sục và muốn bùng nổ ra ngoài.....

“RẦM”

Vài người khách nghe thấy tiếng động quá lớn liền đảo dác, ngó đông ngó tây xem có chuyện gì xảy ra. Nhưng mãi vẫn ko thấy gì nên họ ko để ý nữa. Cạnh bàn ăn.....có một chiếc ghế bị gãy nằm chổng chơ trên mặt đất.....ngoài ra.....còn lại chỉ toàn là bóng tối!

-Khó xử lắm à?

Nguyên bỗng nhiên lên tiếng làm Hạ Quyên khẽ run lên. Nãy giờ linh hồn cô đang vi vu theo gió tìm kiếm Hải Thanh. Cô cười cho có lệ:

-À, ko sao! Đâu có gì đâu.

-Vậy thì.....cô có thể khiêu vũ nhập tâm hơn được ko?

Nguyên mỉm cười ần ý. Cậu xiết nhẹ lấy bàn tay nhỏ nhắn, mịn màng của Hạ Quyên. Cô cũng tập trung hơn vì sợ sẽ làm phật ý khách. Hai người thả hồn theo điệu nhạc, từng nhịp.....từng nhịp.....vô tình tạo ra những điệu nhảy uyển chuyển đến mê mẩn lòng người. Ko có tiếng động nào ngoài tiếng nhạc sâu lắng, trầm lặng. Ai cũng đảo mắt nhìn theo cặp đôi hoàn hảo đang là lướt ở giữa sân, chẳng màng để ý gì đến xung quanh.

Bản nhạc kết thúc. Nguyên dừng lại nhưng 2 tay vẫn giữ khư khư lấy bàn tay và vòng eo thon gọn của Hạ Quyên. Cậu mỉm cười, nụ cười đáng yêu tinh nghịch chứ ko còn vẻ dịu dàng nữa:

-Tiểu thư nhảy rất đẹp!

-Cảm ơn, anh quá khen. Nhưng anh có thể buông tôi ra được rồi đấy.....

Bỏ ngoài tai câu nói vừa rồi, khuôn mặt thanh tú của Nguyên từ từ ghé sát gần mặt Hạ Quyên, và đôi môi mỏng manh, quyến rũ của cậu áp nhẹ vào cái má phúng phính của cô. Những vị khách xung quanh khê ô lên kinh ngạc. Mặt của Hạ Quyên từ từ đỏ ửng lên, cô lúng túng lấy tay đặt lên má, miệng lắp bắp ko nói nên lời.

-Coi như đây là một món quà nhỏ. Chúng ta sẽ gặp lại nhau sau!

Nguyên nhẹ nhàng thả tay Hạ Quyên ra rồi bỏ đi thẳng. Lại có tiếng xôn xao thì thầm khắp nơi. Mấy nàng tiểu thư kiêu kì cần môi ẩm ướt tự hỏi tại sao mình lại ko được anh chàng tóc đỏ đẹp trai kia hôn. Còn các chàng thì nói này đồn nọ về việc sắp có chuyện tình tay ba đáng xem. Các vị khách lớn hơn cũng khá ngỡ ngàng trước cảnh tượng vừa rồi. Hầu như ai cũng biết thứ nữ của tập đoàn Hoàng Quân sắc nước hương trời, lại vô cùng giỏi giang, hiểu biết nhiều về các lĩnh vực quan trọng, ko riêng gì về kinh tế. Cô được hứa hôn cho công tử độc nhất của Nguyễn gia – Nguyễn Hải Thanh. Họ rất đẹp

đôi, suốt ngày quẩn quýt nhau như hình với bóng. Nay bỗng nhiên lại có một chàng trai đáng dấp hảo hoa, phong nhã muốn xen vào giữa hai người. Một bản tin sốt dẻo, báo chí mà bỏ qua là sẽ rất uổng phí. Vậy nên hình ảnh tình tứ vừa rồi đã bị “chộp” lấy rất nhanh.

Hạ Quyên đứng chết lặng từ nãy đến giờ. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Từ đó đến giờ chưa có tên con trai nào dám động chạm vào người cô, ngoại trừ Hải Thanh. Thế mà.....

“Trời trời.....ash.....thiệt tình chứ! Tên khốn đó! Đã vậy thì ta ko nể mặt gì nữa đâu!!!!”

Con tức giận đang bùng lên như núi lửa sắp phun trào. Hạ Quyên quay lại về hướng Nguyên đã đi. Thấy khoảng cách của kẻ đáng ghét với mình ko xa lắm, cô hét lên:

-NÀY CÁI TÊN MÁT NÉT KIA!!!!!!

Nghe thấy tiếng gọi của Hạ Quyên, theo phản xạ Nguyên liền quay lại. Ko ngờ bị một cú đấm như trời giáng vào mặt. Và tất nhiên, thủ phạm ko phải ai khác mà chính là nàng tiểu thư Hạ Quyên của chúng ta. Tính tình của cô ai ai cũng biết, nên cần gì phải giữ gìn nữa. Nguyên ngờ ngác chưa hiểu mô tê gì thì Hạ Quyên tiếp tục rủa xả cậu.

-Dám hôn bốn tiểu thư này! Đồ mất nết, ta đây có chồng rồi nhá. Thấy ta hiền nên làm tới hả? Tưởng mặt đẹp là ngon sao? Ta ko tha cho mi đâu!!!! :-O

Hạ Quyên vung tay nhắm vào Nguyên mà đánh tới tấp, nhưng cậu nhanh nhẹn né tránh được hết. Chụp lấy một cánh tay của cô, cậu cười gian xảo:

-Tôi làm cô ko hài lòng sao? Hay cô muốn tôi hôn thêm nữa!??

-Ash! Anh đừng có nói xằng bậy, đứng lại cho tôi!!!!!!

Nguyên lè lưỡi trêu chọc Hạ Quyên rồi bỏ chạy làm cô càng nổi điên hơn. Gay gắt cởi bỏ đôi giày cao gót quăng ra một bên, cô túm nhẹ phần đuôi váy để khỏi bị tốc lên chạy đuổi theo Nguyên. Có vài người từ tốn che miệng lại phì cười vì thấy sao mà cứ như trẻ con.

Chạy lên đến sân trước thì ko thấy bóng dáng Nguyên đâu nữa, Hạ Quyên dừng lại thở hồng hộc lấy hơi. Chợt cô thấy một cái gì đó màu đỏ đỏ quen quen lấp ló sau một cái cây. Nghi là Nguyên, cô nhẹ nhàng tiến lại gần và vồ lấy. Hic.....chỉ là một quả bong bóng. Hạ Quyên lăm bầm rủa:

-Tôi mà gặp lại anh thì tôi bóp cổ cho chết!

-Em ko có cơ hội đó đâu.....híhí.....

Một giọng cười khó ưa vang lên ngay trên đầu Hạ Quyên. Cô ngẩng lên. Là kẻ mà nãy giờ làm cô phí công rượt đuổi, trong khi mình mệt gần chết thì hán lại ngồi vắt vẻo ở trên cây thân nhiên cười như một thằng bệnh >.<. Tức khí giậm chân vài cái xuống nền cỏ, Hạ Quyên trừng mắt hăn học với Nguyên:

-Này, xuống đây nhanh cho tôi! Tôi mà ko đánh anh cho hả giận thì tôi ko phải Hoàng Hạ Quyên.

-Đây!

Nguyên chẳng do dự gì mà nhảy phóc xuống cạnh Hạ Quyên làm cô hơi bất ngờ. Đang định “xử tử” kẻ tội đồ đáng ghét dám hôn mình thì trước mặt cô xuất hiện quả bóng màu đỏ lúc nãy.

-Ý gì đây? – Hạ Quyên bán nghi bán ngờ nhìn Nguyên.

-Híhí, tôi có món quà tặng cho cô! Thử chích nó vỡ đi.

-Xem tôi là trẻ con hay sao mà tặng bong bóng? Đúng là đồ điên!

-Cũng bằng cô thôi, haha.

Dù nói vậy nhưng Hạ Quyên vẫn nhận lấy quả bóng, bẻ một cành cây nhỏ có đỉnh đủ nhọn.

“Bùm!”

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên. Một cây kẹo mút! Hạ Quyên khẽ nhú mày:

-Điên thật!

-Hí, thích ko? Ko được đánh tôi nữa nhá.

“BỐP”

-A con bé này, tôi tặng quà cho rồi còn đánh nữa là sao? Đối xử với khách như vậy đó hả?

-Ko đánh anh thì sao tôi là Hoàng Hạ Quyên được. Ha, nhìn mặt anh kia, nhăn như khi! :))

Hạ Quyên bật cười khi thấy Nguyên nhăn nhó xoa xoa một bên má của mình. 2 cú đấm chứ có ít đâu.

-Ê, mới biết tên chứ chưa biết tuổi? Nói chị nghe coi nhóc.

-Con gái con đũa.....ai là nhóc? Tôi lớn hơn cô đấy!

-Sao biết!?

-Thì đây, lùn gì mà lùn thế hả người ơi!? :))

-Muốn chết hả?

-Thôi ko đùa nữa, tôi chuẩn bị về đây. Hỷhỷ, lại đây hun tạm biệt cái nào.

“BỐP”

Thế là hai bầu má của Nguyên đã được sung đều, đỏ lên tự nhiên ko cần đánh phấn =)) tất cả cũng nhờ vào “nội công thâm hậu” của Hạ Quyên.

-Đồ mất nết! Điên khùng.

Nguyên ko thêm nói năng đôi co gì nữa. Cậu dứt tay vào túi lấy chiếc điện thoại đời mới nhất vừa mua vào hôm kia ấn số của Dương. Gọi đến 3 cuộc mà thẳng bạn thân quý sứ vẫn ko bắt máy, Nguyên bực bội nhăn tít cho anh:

“Tao về trước, mày cứ chơi đi nhé thẳng khốn.”

Dứt chiếc điện thoại vào lại trong túi, vừa quay đầu qua thì Nguyên nhìn thấy Hạ Quyên đang nhìn mình chăm chú, cậu nổi hứng chằm chọc:

-Cưng sao thế? Thấy anh đẹp trai quá hả?

-Xi, ăn dưa bở vừa thôi ông. Mặt cũng sáng sủa rạng ngời vậy mà lại bị điên, tội nghiệp!

Hạ Quyên chép miệng lắc đầu ra vẻ thương cảm. Nguyên cười trừ một cái rồi quyết định đi về.

-Tôi về nhé. Bái bai!

-Biến đi, càng nhìn càng muốn đánh!

-Plè.....

Nguyên quay đầu bỏ đi, trong lòng thầm nghĩ:

“Lúc mất trí nhớ thì nai tơ lắm, tuy có lúc cũng khá dữ dằn nhưng ko đến nỗi như thế này. Chẹp.....”

Nhìn theo cái bóng ngả dài xuống mặt đất của Nguyên, Hạ Quyên cảm thấy có cái gì đó lạ lạ.. Cái nụ cười lúc nãy là sao? Tính cách trẻ con đó nữa..... Tất cả.....cô đều cảm thấy quen thuộc. Hình ảnh người con trai trong mơ cô gặp cũng có vài lần biểu hiện như thế, liệu..... Đặng Thanh Nguyên có phải là người đó ko?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thất Lạc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 11

Reng.....reng.....

-Uhm.....Nhật Anh....điện thoại kia.....

-Em ngủ!

Hạ Quyên ngáp dài một cái rồi gục xuống ngủ tiếp. Nhưng tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Reng. ....reng. ....

-Dậy nghe đi thằng kia, ồn ào quá!!! – Hạ Quyên đá vào chân Nhật Anh làm cậu bất giác ngẩng đầu dậy, song vẫn đáp gọn lòn.

-Mệt. ....

Reng. ....reng. ....

-Ash! ALO! THẰNG NÀO CON NÀO DÁM PHÁ HOẠI GIÁC NGỦ CỦA BỐN TIÊU THU' THỂ HẢ???

Sau một hồi đá qua đánh lại, Hạ Quyên bực bội bật dậy ấn mạnh cái nút nghe rồi quát lớn mà ko thèm nhìn màn hình xem là ai. Nhật Anh thì nằm co ro vùi đầu vào chăn để tránh sự ồn ào đáng kể từ “loa phát thanh” của cô.

Đối lập với giọng điệu hách dịch của Hạ Quyên là một giọng nói nhẹ nhàng, trầm ấm nhưng cũng pha chút trêu ghẹo:

-Là thằng Hải Thanh có được ko em?

-Ồ. ....hìhì, là anh à? – Hạ Quyên ngó nguời, rồi bẽn lễn cười xấu hổ.

-Ko là anh thì là ai? Tối qua tiệc tới đêm nên hôm nay muốn nướng hả?

-Hi, bình thường thôi! Anh gọi em có gì ko?

-Ko có gì thì ko gọi được hả?

-Ồ, vì em bận lắm=)) Bạn tuyển chồng ấy mà.

-Léng phéng coi chừng anh đấy nhá. Định rủ em đi chơi thôi, nói thẳng ra là. ....hẹn hò, thấy sao bé yêu?

-Đi đâu?

-Tùy em, muốn đi đâu thì anh chiều, vợ yêu của anh mà! x

-Ai là vợ anh? Cần cho bây giờ, qua nhà đón em, 30 phút nữa em ra.

-Um moah! Anh qua liền đây, 1 phút 30 giây nhá!

-Làm như là siêu nhân ko bằng!

Hạ Quyên cúp máy mà miệng vẫn cứ tùm tùm cười. Nhật Anh nhướn mắt ngán ngẩm nhìn. Cậu chặc lưỡi:

-Mới sáng sớm mà 2 người đã lo đóng phim tình cảm rồi, thấy ghê!

-Xùy, em biết gì mà nói. Ghen tị hả? Ghen tị thì mau mau kiếm cho chị đứa em dâu đi, 18 tuổi rồi mà vẫn ko có ai theo. – Hạ Quyên che miệng cười gian.

-Em dâu quái gì? Ăn nói bậy bạ. ....

Hạ Quyên lườm xéo cậu em khó ưa của mình rồi dùng tay đánh cái bốp vào mông cậu mà cười ha hả. Nhật Anh nóng mặt hét:

-Chị làm cái gì thế hả? Định sàm sờ trai nhà lành à? Để yên cho em ngủ.

-Dậy đi cưng, 7g53 rồi.

-Còn chị lo hẹn hò gì thì đi nhanh giùm đi, bực mình!

Nhật Anh nằm xuống quay mặt vào góc tối ngủ tiếp. Để ko bị bà chị của mình có thể căn nhắc gì nữa, cậu nằm lẩn qua lẩn lại cuộn mình vào cái chăn xóp mát lạnh lạnh. Hạ Quyên chu môi tỏ vẻ khó chịu rồi lon ton đi vào phòng tắm. Sau khi vệ sinh tắm rửa sạch sẽ, Hạ Quyên lấy chiếc khăn bông mềm mại to lớn quấn vào người, thân nhiên đi ra mà ko hề cảm thấy ngại ngùng gì.

Mở chiếc tủ đầy ắp những bộ quần áo nữ tính ra, Hạ Quyên chọn ngay một chiếc váy ngắn màu đen xếp li rất xinh xắn cùng với bộ áo cánh dơi màu trắng có in hình hai con gấu trúc chibi ngồi tựa lưng vào nhau. Đang định đặt bộ quần áo lên giường thì cô thấy Nhật Anh đang nhìn mình chằm chằm.

-Em nhìn gì vậy?

-Chị định đi đâu mà mặc bộ đồ đó?

-Đi hẹn hò với anh rể em chứ đâu. – Nói đến đây mặt Hạ Quyên tự nhiên ửng hồng lên.

-Cụ thể?

-Ai biết, chắc sẽ đi công viên, ăn kem, shopping...v...v....

-Lấy bộ nào có chất cá tính mạnh mẽ mà mặc, tính chị ko hợp với bộ ấy, trẻ con.

-Ồ cái thằng nhóc này, rớt cuộc chị với em ai mới lớn hơn đây!? X-(

Nhật Anh quắc mắt lên làm Hạ Quyên giật mình luống cuống cất ngay bộ đồ đó vào tủ và kiểm bộ khác. Nhưng chọn mãi vẫn ko bộ nào ưng ý, cô đâm ra chán nản. Nhật Anh chán chường ngồi dậy tiến đến gần chị mình, đẩy nhẹ cô sang một bên để mình có thể thoải mái lựa chọn. Sau một hồi nhìn lên nhìn xuống, liếc ngang liếc dọc, Nhật Anh bắt đầu phối đồ cho Hạ Quyên. Cậu thò tay vào lấy một cái quần short màu đen, 2 bên túi có 2 sợi dây xích nhỏ sáng loáng và một đôi giày boot có viền vàng ở đế, cao hơn mắt cá chân khoảng 5cm. Xong cậu đi vòng qua tủ đồ của mình, lấy ra một cái áo khoác lửng bằng da đen bóng. Thêm khá nhiều phụ kiện đi kèm. Hạ Quyên ngơ ngác cứ nghe rầm rập lời “chỉ bảo” về việc ăn mặc ra sao của em trai mình. Đúng 8g30, mọi thứ cũng được hoàn tất.

Nhật Anh nằm phịch xuống giường ngáp ngắn ngáp dài định ngủ tiếp mặc cho chị mình đứng sững sờ trước gương nhìn bộ dạng của mình bây giờ: Y chang một con nhò găngto! Tóc buộc cao thả 2 bít xuống, sợi dây chuyền pha lê màu đen góp phần nhấn mạnh vẻ đẹp của cái cổ trắng nõn nà. Đôi hoa tai thánh giá bằng vàng làm nổi bật hơn cho khuôn mặt vốn đã kiêu diễm hơn người của Hạ Quyên. Chiếc áo khoác lửng lúc này được mặc một cách hờ hững, còn bên trong là một chiếc áo màu vàng mỏng manh như có thể rách bất cứ lúc nào. Chiếc quần ngắn tinh tế với những sợi xích gắn đá hình thập tự, thêm một vòng dây da buộc vòng ngang phần đùi bên trái. Tất cả được kết hợp với đôi giày boot rất phù hợp ko chê vào đâu được. Đúng là Hạ Quyên rất hợp với phong cách thời trang như thế này!

Thấy mặt Hạ Quyên nhăn nhó đôi chút, Nhật Anh ôn tồn nói:

-Hải Thanh đi motor, chị mặc bộ đồ này rất hợp, ko có gì hết! Chắc chắn anh ấy sẽ thích khi chị thay đổi một phong cách lạ như vậy, chị tin em đi!

Đã lỡ phóng lao rồi thì phải theo lao thôi chứ biết làm sao!? Hạ Quyên miễn cưỡng rút chiếc điện thoại với một ít tiền vào túi, ko cần mang túi xách chi cho rườm rà.

“Tin! Tin!”

Tiếng còi xe quen thuộc vang lên lọt vào tai của Hạ Quyên, cô nhanh chóng mở cửa phòng đi xuống lầu.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, cô tiểu thư xinh đẹp của Hoàng gia thăm mong buổi hẹn hò hôm nay sẽ thật vui và suôn sẻ.

Tắt máy và gạc chống xe xuống, Hải Thanh xoay người qua một bên, một chân gác lên yên xe. Trông anh thật phong độ và lãng tử với chiếc áo thun tay dài màu cam khá nổi và quần jeans đen. Hạ Quyên từ trong nhà lên lút đi ra. Thấy có sơ hở, cô chọt vật cố gắng nép người lên ra khỏi cánh cửa to lớn đồ sộ, ko gây ra 1 tiếng động nào. Mối cô cong lên thành một nụ cười ma quái gian manh.

-HỦ!

-Á!!!!

-Hihi, giật mình chưa?

Hải Thanh cười phá lên khi trông thấy cái mặt “con nai vàng ngơ ngác” của Hạ Quyên. Chả là lúc cô định đập tay lên vai hù Hải Thanh, anh vô tình nhìn thấy hành động gian tà đó qua cái kính chiếu hậu liền quay lại cho cô ném thứ chiêu “gây ông đập lưng ông”. Hạ Quyên phồng má phụng phịu:

-Hứ. Ứ chịu đâu, anh bắt nạt em!

-Ồ, thế ai định giờ trò với anh trước nào!?

Hạ Quyên hất mặt kiêu kì vờ dỗi. Hải Thanh nhướn mắt lên, phải dặn lòng lắm anh mới nhịn cười được. Anh xoay người lại rút chìa khóa xe vào ổ, lấy cái mũ bảo hiểm đưa cho Hạ Quyên. Cô vẫn giữ thái độ giận hờn ấy nên ko thèm nhận, đứng khoanh tay trước ngực quay mặt ra chỗ khác. Đến nước này thì Hải Thanh đành dịu giọng:

-Bé yêu.....anh xin lỗi mà! Minh đi nha, hôm nay em muốn gì anh cũng chiều hết đó.

-Hứ!

Hạ Quyên hứ lên một tiếng làm kiêu :P Hải Thanh chặc lưỡi, nắm lấy tay cô lắc qua lắc lại:

-Thôi mà.....bé yêu! I love you.

-Xì!

-Vợ ời! Um moah!

Hải Thanh hôn gió, nháy mắt với Hạ Quyên. Cô nhón miệng cười lên rồi rút tay ra, cầm lấy cái mũ bảo hiểm.

-Lần nữa là đánh đòn đấy!

-Ờo, anh lớn tuổi hơn em đấy nhá.

-Số 18 đứng trước 20 nên em lớn hơn! Cầm cái, về ôn lại nội quy vợ chồng đi!

-Hờ? Anh có nhớ cái nội quy nào đâu!?

-Em giận ák!

-Thôi thôi, anh xin lỗi, anh nhớ rồi! Em ăn gì chưa? Mình đi ăn sáng nhé!

-Ừm, em muốn ăn cái gì đó nhẹ thôi, ăn nhanh còn chơi

-Hi, hôm nay em là nhất đấy.

-Mà anh này.....thấy em.....thế nào?

Bây giờ Hải Thanh mới để ý đến bộ cánh mà Hạ Quyên đang khoác trên người. Anh tròn mắt ngạc nhiên ko biết nên nói gì. Nó thật.....bí ẩn, toát lên sự mạnh mẽ cá tính và lạnh lùng. Như một vị tiểu thư xinh đẹp kiêu sa ngự trị thế giới ngầm. Bao nhiêu lần đi chơi đều đã được quen mắt với những bộ trang phục điệu dáng, nữ tính, phá cách cũng có nhưng Hải Thanh lại thấy thích thích phong cách này hơn cả.

-Trông em.....rất lạ!

-Ồ, lạ là thế nào? Em thấy xinh lắm cơ mà. – Hạ Quyên nhún mày.

-Hi, anh rất thích em như thế này!

-Thật ạ?

-Ừm, bé yêu của anh mặc gì cũng đẹp hết.

-Cám nịnh nhá! Em cần đấy!

-Anh nói thật mà. Thôi mình đi, hơn 8 giờ rưỡi rồi!

-Vâng!

Hạ Quyên cẩn thận leo lên xe, đội mũ bảo hiểm vào. Vòng tay ôm lấy eo Hải Thanh, chợt cô thấy ngượng ngùng khó tả. Đây ko phải là lần đầu tiên cô chủ động ôm anh, mọi lần đều rất tự nhiên, thế mà hôm nay sao lại bối rối như thế này nhỉ?

Mùi hương nam tính quyến rũ quen thuộc của Hải Thanh khẽ hòa mình với gió cuộn lấy Hạ Quyên. Cô áp sát người vào lưng anh để có thể cảm nhận được sự ấm áp vốn chỉ dành riêng cho mình.

Chiếc motor màu bạc óng ánh với vóc dáng hầm hờ rú lên vài tiếng rồi xé gió phóng đi.....

\*9:07 a.m – Nhà hàng điểm tâm sáng B.F:

Anh chàng phục vụ nhã nhặn đặt 2 bản menu lên bàn nhưng ko quên đảo mắt lên nhìn Hạ Quyên. Cô nhanh nhẩu cầm lấy một bản rồi lật từng trang xem có món nào đạt tiêu chuẩn ngon-gọn-nhẹ mà mình muốn hay ko.

-Cho tôi một phần Spaghetti. Còn em ăn gì Hạ Quyên?

-Ừm.....xem nào.....cho em một phần bún hải sản loại A với ly sữa tươi.

-Xin anh chị đợi một lát!

Cầm 2 bản menu đi vào, anh chàng phục vụ kia vẫn nhìn theo Hạ Quyên như ko muốn rời. =.=

-Hạ Quyên, sao tự nhiên em lại uống sữa tươi vậy? Anh nhớ em ko thích uống nó mà, lần nào cũng uống đá chanh.

-Ko biết, tự nhiên hôm nay em muốn uống, hìhì.

Hải Thanh ko hỏi gì nữa mà im lặng nhìn ra bên ngoài. Hơn 5 phút sau thì đồ ăn cũng ra, Hạ Quyên tùm tùm cười trộn các thành phần trong tô bún lại với nhau cho thật đều. Thêm ít nước mắm chanh nữa chắc ko còn gì để bàn luận.

-Hải Thanh, lát mình mua thêm vài cái bánh sandwich nha, em muốn vào công viên Lan Lan chơi.

-Tùy em! ^^

-Hihi, thương anh nhất. Chị ơi!

Hạ Quyên vẫy tay gọi cô phục vụ đang đứng gần bàn nhất. Cô đưa menu cho Hạ Quyên. Xem sơ qua một lượt, cô bắt đầu gọi:

-Chị cho em thêm 4 cái sandwich, 2 ly coca, cánh gà chiên xù, tôm chiên bơ tỏi, 2 cái bánh pudding dạng vừa, 1 súp cua với 2 cá rút xương nha. Tả cả là đem về, nhanh nhanh giùm em!

Sau khi cô phục vụ đi vào trong bếp, Hải Thanh nhăn mặt nhìn Hạ Quyên:

-Ăn hết hay ko mà kêu nhiều thế, mập là anh ko thương đâu!

-Xì, anh ko thương thì người khác thương, em thiếu gì. – Hạ Quyên hất tóc tự tin.

-Hừm! Ai dám giành em với anh chứ!?

-Ai biết được!

Lát sau các món ăn cũng được đóng gói xong. Hải Thanh kẹp tiền vào phiếu hóa đơn rồi dắt tay Hạ Quyên đi ra ngoài. Đón lấy túi đồ ăn, Hải Thanh dặn dò:

-Đứng đây đợi anh, anh xuống lấy xe, ko được đi đâu lung tung nhé!

-Anh làm như em là con nít lên ba ấy, đi nhanh đi, nắng đang gắt dần lên rồi đó ông tướng. :-

Hạ Quyên đứng nép lại gần chậu cây cảnh ngoài cửa nhà hàng để tránh nắng. Hải Thanh mỉm cười an tâm rồi chạy nhanh xuống hầm giữ xe.

Một cô gái xinh đẹp hoàn mỹ đến từng khía cạnh mặc bộ trang phục phá cách đen từ trên xuống. Từ cô toát ra một ma lực huyền ảo gì đó rất quyến rũ khiến ai nấy gặp đều ko thể ko nhìn. Hải Thanh xuống hầm lấy xe đã khá lâu rồi mà vẫn chưa lên, Hạ Quyên sốt ruột lấy điện thoại ra gọi cho anh:

-Hạ Quyên!

-Sao anh lâu vậy?

-Anh xin lỗi, tự nhiên cái thẻ giữ xe của anh biến đâu mất tiêu rồi. Anh đang kiểm, đợi anh!

-Ừm, anh nhanh lên nhé!

Cất điện thoại vào túi quần, Hạ Quyên bỗng cảm thấy khát nước. Chắc lúc nãy do uống sữa lạnh! Đã mua 2 ly coca thế mà Hải Thanh lại đem theo xuống hầm xe, cô thờ dài chán nản. Thấy bên kia đường có một tiệm tạp hóa nho nhỏ, Hạ Quyên quyết định đến đó mua một chai nước khoáng uống cho đỡ khát.

Vì đang là đèn đỏ nên Hạ Quyên đi qua đường rất dễ dàng. Cô nhanh chóng ghé vào tiệm tạp hóa mà mình vừa phát hiện. Thấy một người phụ nữ đang loay hoay sắp xếp mấy gói bánh chocolate lên giá, Hạ Quyên cất tiếng gọi:

-Cô ơi!

Người phụ nữ kia nghe thấy tiếng gọi liền hạ giọng kính trên mắt xuống. Nhận ra có khách, bà niềm nở:

-Cô mua gì?

-Cô lấy cho cháu một chai nước khoáng, loại lạnh đó nha cô.

-Rồi.....của cô đây, 5 nghìn!

-Đây ạ! Cháu cảm ơn.

Hạ Quyên định đưa tay đón lấy bao đựng chai nước thì một giọng quát the thé vang lên cạnh tai, vô cùng khó chịu:

-Mụ chủ đâu rồi? Trả tiền nợ mau! Hôm nay mụ mà ko trả thì đừng có mơ được sống yên ổn nữa!!!

Một gã đàn ông tóc dài ngang vai, mặt mày bặm trợn hống hách đập vào cái tủ bánh kẹo trước tiệm. Đằng sau hắn còn có 4 tên đàn em khác, mỗi tên đều cầm một ống tuýp sắt trên tay, trong đó có 2 tên mặt mũi còn khá non nớt. Bà chủ tiệm tái mặt đi, co rúm người lại cầu khẩn van xin:



-Xin các người. ....cho tôi khát thêm 2,3 ngày nữa, tôi chắc chắn sẽ trả đủ cả vốn lẫn lãi mà!

-Bà xin khát lần này là lần thứ mấy rồi? Lúc nào cũng 2,3 ngày mà bọn này đợi đến cả tháng cũng chẳng thấy đâu. Trả tiền mau ko tôi đập nát cái tiệm quèn này!

-Tôi xin chú, lần này tôi bảo đảm mà. Chỉ vì tuần trước bị viêm khớp nên mới xin các chú cho nợ vài ngày nữa. ....

-MỆT, KO NÓI NHIỀU VỚI MỤ NỮA. BÂY ĐÂU!? ĐÁP HẾT TẤT CẢ CHO TAO!!!!

Hạ Quyền nhìn cảnh này nảy giờ mà chường mắt vô cùng. Cô hét lên:

-DỪNG LẠI!

Đám côn đồ đồng loạt quắc mắt nhìn kẻ dám to gan lên tiếng ngăn cản mình hành sự. Nhưng khi biết được đó chỉ là một cô gái, thân hình liễu yếu đào tơ liền phá lên cười ha hả. Tồn tóc dài kia bước lại gần Hạ Quyền cười đều cang:

-Ô, em từ đâu đến? Là gì của mụ kia mà tự nhiên thích bao đồng xen vào chuyện này thế?

-Khách, thấy ngứa mắt bất bình. – Hạ Quyền lạnh lùng đáp – Khôn hồn biến hết!

-Em ngon! Anh thích như vậy.

Gã đại ca định đưa tay vuốt cằm Hạ Quyền liền bị cô bắt được, bóp chặt nơi cổ tay rồi gạt phắt xuống.

-BIẾN NHANH!

Hạ Quyền tức giận quát. Gã đại ca nổi điên lên, tay xoa xoa cổ tay:

-Mẹ nó, đừng nghĩ là con gái thì tao ko dám đánh!

-Cứ tự nhiên! – Hạ Quyền nhếch môi cười khinh làm gã kia càng tức điên hơn.

-ĐÁP NÓ CHO TAO, KO NUƠNG TAY GÌ CẢ!!!!

Ko có vẻ gì là sợ hãi, Hạ Quyền vẫn đứng trơ trơ ra. Nhiều người hiếu kỳ đã và đang tụ tập lại chỗ cửa tiệm tạp hóa rất đông. Một tên chạy lên định đánh Hạ Quyền bỗng bị đá một cái ngay mặt. Nhưng điều làm mọi người sững sờ là người vừa ra tay ko phải Hạ Quyền, cô vẫn đứng thản nhiên mà chờ đợi. Mọi người xung quanh nhón nháo tìm kiếm xem ai dám ra tay nặng đến nỗi tên kia nằm xả lại ko nhúc nhích gì nữa. Hạ Quyền nhận ra người vừa ra tay là ai, đôi mắt long lanh đang mở to hết cỡ vì kinh ngạc của cô ko thể nào rời khỏi người con trai đang đứng trước mặt mình kia. Đó là.....

-Anh!

Hạ Quyền reo lên rồi đi lại đứng bên cạnh chàng trai đang nhìn tên du côn nằm bất động trên nền đất. Anh mỉm cười trách nhẹ:

-Em lại gây chuyện?

-A, đâu có! Vì....

Hạ Quyền nhón chân lên thì thâm vào tai Hải Thanh. Nghe xong toàn bộ sự việc, anh cười cho có lệ:

-Được rồi, anh sẽ xử lý!

Hải Thanh dịu dàng xoa đầu Hạ Quyền. Chỉ mới này thôi anh đã lo sốt vó lên khi vừa dắt xe ra, Hạ Quyền đã biến mất. Chợt cảm giác bất an dần len lỏi ở trong lòng, ngay lúc đó anh thấy bên kia đường có một đám đông đứng xầm xì bàn tán xem cái gì đó. Bản năng thôi thúc anh nên đến gần. Và quả nhiên, Hạ Quyền đang gặp chuyện với một đám côn đồ du thủ du thực.

-MÀY LÀ THẲNG NÀO?

Tồn tóc dài thấy đàn em mình chỉ bị đá một cái thôi mà đã ko cử động gì được, mặt tái đi định bỏ chạy. Nhưng nếu bỏ chạy thì thật mất mặt nên hắn tiếp tục quát tháo. Hải Thanh đảo mắt lạnh lùng nhìn làm cả người tên du côn tóc dài nổi hết cả da gà. Sự sợ sệt đang lớn dần lên trong thâm tâm của hắn. Bất giác Hải Thanh bước lại gần làm hắn cảnh giác lùi lại.

-Bà ấy nợ các người bao nhiêu?

Đôi mắt màu nâu hài hòa nhưng sắc bén của Hải Thanh như xoáy được vào trong 2 con mắt đăm đục của gã tóc dài làm hắn buột miệng:

-....Tổng cộng. ....3...3 triệu!

-Hơ, có 3 triệu mà đòi đập phá tiệm người ta, có quá lắm ko?

Khuôn mặt Hải Thanh lúc này thật đáng sợ, đến Hạ Quyên cũng rất ngạc nhiên vì cái tiếng cười hất giọng lúc này là lần đầu cô nghe thấy. Nghe thật mỉa mai! Tên kia lắp bắp:

-Tôi...tôi.....

-Hừm!

Hải Thanh đứng thẳng người dậy, lấy ví và rút ra 6 tờ tiền mang giá trị lớn nhất quăng thẳng vào mặt những kẻ côn đồ hung hãn.

-Còn ko mau cút!

Bọn côn đồ ko cần ai bảo cúi xuống nhặt tiền rồi tự động nhanh chân bỏ chạy tán loạn. Những người dân hiếu kì xung quanh thấy chuyện đã được giải quyết cũng dần rã ra, việc ai nấy làm. Bà chủ tiệm tạp hóa đi lại nắm lấy tay Hạ Quyên, nước mắt lưng tròng, nghẹn ngào ko nói nên lời.

-Thật.....ko biết lấy gì để báo đáp ân nghĩa của cô cậu.....nếu ko có 2 người.....

-Hi, có gì đâu cô! Việc nên làm mà.

-Hức.....hức.....xin cô cậu cho biết quý danh, để khi tôi có tiền.....

-Thôi khỏi đi cô.

-Nhưng.....

-Thôi thì cứ coi như tụi cháu mua hết.....mấy bịch kẹo kia đi ạ!

Dứt lời, Hạ Quyên nhanh nhẹn huơ tay cầm lấy mấy bịch kẹo trên giá. Hải Thanh lắc đầu cười nhẹ rồi leo lên chiếc xe phân khối lớn hầm hố của mình. Rốt cuộc Hạ Quyên phải đứng thuyết phục mãi người phụ nữ kia mới chịu cho cô đem mấy bịch kẹo đi. Bà thấy rất ngại vì so với số tiền lúc này, mấy bịch kẹo kia chẳng là gì cả.

Hạ Quyên nhảy phóc lên xe ngồi, vẫy tay chào tạm biệt bà chủ bán tạp hóa. Ko chân chừ, cô bóc một bịch kẹo marshmallow, cho 1 viên vào miệng ăn ngon lành.

-Hải Thanh, sao anh mang nhiều tiền đi quá vậy? :-O

-Đi với em anh phải thủ sẵn

-Chỉ giỏi nói xỏ em :-

Hạ Quyên xiết chặt tay mình ôm eo Hải Thanh âu yếm. Anh ko nói gì mà chỉ lo tập trung lái xe thẳng tiến đến công viên Green.

Công viên Green là nơi vô cùng lý tưởng để tổ chức vui chơi, cắm trại, là thiên đường đối với các cặp tình nhân. Hàng cây xanh mơn mẫm, đồng cỏ bạt ngàn, một rừng hoa trù phú đủ loại sắc màu.....là những phần tử đẹp nhất trong công viên. Có lẽ chính vì có phong cảnh đẹp và ko khí trong lành nên ở đây lúc nào cũng có khá nhiều người đến để xả stress, chiêm ngưỡng.

\*Biệt thự Trịnh gia:

-Nguyên em, rảnh ko?

Dương gõ lách cách trên cái máy laptop của mình hỏi Nguyên.

-Vụ gì?

-Đi dạo ngoài công viên với anh, hôm nay anh nghỉ làm, đánh mấy hoài nản quá! Hai tay muốn rụng luôn.

-Đập mặt mày bây giờ, xưng anh với ai thế? OK, dù gì cũng đang chán.

Đặng Thanh Nguyên rút cái headphone trên tai ra, gác ngả người dậy. Dương cũng dẹp mấy cái hồ sơ qua một bên, đóng laptop lại bỏ vào trong cặp.

-Đi xe hả mày? – Nguyên vừa đi vào phòng tắm vừa hỏi.

-Đi bộ. Gần đây mà, mang máy chụp hình ha, cảnh đẹp cực kỳ luôn, tao chắc chắn đối với 1 thằng trẻ con như mày thì sẽ rất thích. Đặc biệt, hay có mấy em xinh xinh lắm đấy. – Dương nhe răng cười đều sắp lại gần Nguyên.

-Ghê quá, tránh xa tao ra!

-Hahaha!!!!

Cả hai đã đều nhau thêm một lúc nữa mới chịu đi xuống nhà. Thấy 2 anh chàng ăn mặc đẹp và rất chỉnh tề, bà Giang từ trong phòng bước ra, định sẽ đến bệnh viện của chồng liền dừng lại, nheo mắt nhìn:

-Ái chà, hôm nay hai đứa đi đâu mà đẹp trai thế này? Ra đường chắc mấy em gái thích mê luôn ấy nhỉ!?

-Mẹ này. Mẹ đi làm à?

-Ừ, hôm nay mẹ có rất nhiều việc! Hai đứa đi đâu nhớ cẩn thận nhé!

-Dạ, mẹ đi vui về! :))

Dương nhí nhảnh vẫy tay với mẹ mình, trong khi đó Nguyên lại đang liếc anh và thầm rủa: “Giờ thì đứa nào mới là trẻ con vậy hả thằng kia!?”

Khung trời cao rộng trong vắt ko một gợn mây, chỉ toàn là một màu xanh tinh khiết như thủy tinh. Ngọn gió thu nhẹ nhẹ vuốt ve khuôn mặt bầu bĩnh của Hạ Quyên. Thảm cỏ xanh mượt mà trải dài bát ngát cùng với những sắc màu rực rỡ của hoa tươi làm phong cảnh nơi đây càng thêm lung linh hơn.

Ân cần nắm lấy tay Hạ Quyên, Hải Thanh cảm thấy thật hạnh phúc. Lâu rồi anh mới nhận lại được sự ngọt ngào của tình yêu. Nụ cười thiên thần luôn thường trực trên môi anh. Người người trong công viên ko thể rời mắt khỏi đôi tình nhân đẹp như tranh vẽ kia, tuy trang phục của cô gái có vẻ hơi..... ko thoải mái.

Sau khi chọn được một chỗ lí tưởng để ngồi nghỉ, Hạ Quyên bắt đầu công cuộc bày bừa các món ăn vừa mua lúc nãy ra, Hải Thanh ngồi xuống bên cạnh giúp cô. Xong xuôi, Hạ Quyên lấy một cái bánh sandwich ra ăn ngon lành dù chưa đầy 20 phút trước cô mới ăn một tô bún hải sản đầy.

-Em....ko phải là người!

-Hử? Ý anh là gì?

-Tụi mình vừa ăn sáng.

-Thì sao? – Hạ Quyên vẫn tỉnh bơ đáp.

-Thôi ko có gì!

Hải Thanh lắc đầu chịu thua cô vợ chưa cưới của mình. Anh trầm ngâm nhìn lướt qua xung quanh. Cây cối mọc um tùm như một tấm màn to lớn bao phủ khắp nơi. Yên tĩnh quá!

-Hải Thanh!

Bất chợt nghe tiếng Hạ Quyên gọi, Hải Thanh quay lại thì ngơ ngác nhìn thấy của anh là một ly súp cua loại vừa, nom rất ngon mắt. Món khoái khẩu chẳng lẽ lại bỏ qua, Hải Thanh cầm lấy ly súp rồi tìm trong bọc xem có muỗng ko. Hạ Quyên thì vẫn vô tư ăn ngấu nghiến món cánh gà chiên xù thơm phức.

Ở trước cổng công viên có hai chàng trai đang làm “náo động” con tim các chị em gái trên đường. Hai người đó đi vào trong băng qua khu rừng hoa rực rỡ đầy sắc màu. Những tiếng khen ngợi xuyết xoa, mơ mộng vang lên ko ngớt.

-Nơi này đẹp thật, ko ngờ giữa cái đô thị phát triển phồn thịnh này còn có một cái công viên đúng nghĩa của nó.

Nguyên mở miệng tấm tắc khen. Cậu xách chiếc máy chụp hình của Dương lon ton đi chụp khắp nơi, vô tình chụp phải một hình ảnh làm cậu phải chau mày lại. Người con gái đó, và tên công tử úy mị (o\_O). Hạ cái máy ảnh xuống, Nguyên nhìn chăm chăm về hướng anh vừa chụp được tấm ảnh “khó ưa” kia. Thấy ánh mắt bạn mình có cái gì đó là lạ, Dương vỗ lưng Nguyên một cái:

-Ê, sao đứng ngẩn tò te vậy? Chụp tiếp đi chứ!

-Suyt!

Nguyên đưa cái máy ảnh cho Dương rồi quẹo vào con đường bên tay phải mình. Nó có thể đi vòng ra đằng sau chỗ kia. Dương khó hiểu nhìn thẳng bạn hâm hấp của mình nhưng rồi cũng đi theo.

-Ồ, hết coca rồi.

-Hết thì thôi chứ em muốn gì nữa.

-Hihi, tự nhiên em thèm kem quá à.....

-Hic, em ăn dữ dội vậy. Thôi ko ăn nữa, đau bụng!

-Ừ chịu.....! Kem cơ! – Hạ Quyên nũng nịu cầm lấy tay Hải Thanh.

-Một cây thôi đấy nhé!

Hải Thanh miễn cưỡng đứng dậy, véo nhẹ vào bầu má phúng phính hồng hồng của Hạ Quyên rồi chạy đi thực hiện ý muốn của cô. Hạ Quyên nhìn theo mỉm cười tinh nghịch. Bỗng từ cái bụi rậm đằng sau thò ra một bàn tay kéo cô lùi ngược về phía sau.

-Á! Ai vậy? – Hạ Quyên la lên sau cú tiếp đất nhanh gọn.

-Hihi.

Giọng cười này làm Hạ Quyên thấy quen quen, cô quay phắt lại đằng sau nhìn kẻ vừa phát ra tiếng cười ấy.

-Đâu ra đây vậy ông? Làm hết cả hồn! Đối xử với con gái thế đấy hả?

Hạ Quyên lườm Thanh Nguyên hậm hực cắn nhai. Cô ngồi dậy xoa xoa cái tay bị kéo mạnh vừa rồi. Nguyên cười kiểu tung tung:

-He, đi dạo gặp em ngồi đây nên định bắt cóc, ai ngờ lại lộ chân tướng!

-Tôi đảm cho bây giờ, xê ra! Thấy gái là sáp sáp vô!

-Em đi một mình à? – Nguyên giả vờ.

-Ko, có Hải Thanh nữa, anh ấy đi mua kem cho tôi rồi! Đây là....

Giờ cô mới nhận ra sự có mặt của một người con trai lạ đang ngồi cạnh Nguyên. Dương mỉm cười xã giao hỏi thăm:

-Cô có vẻ đã khoẻ rồi nhỉ, Hoàng tiểu thư?

Mặt Hạ Quyên ngệt ra tỏ ý chẳng hiểu Dương vừa nói gì. Anh cười:

-Tôi là Trịnh Văn Dương, một trong những bác sĩ được đặc cách phụ trách chăm sóc cho cô! Rất vui khi được gặp lại. ^^

Hạ Quyên đưa tay lên xoa cằm, bắt đầu lục lại trí nhớ của mình.

-Bọn chị làm đúng bốn phần thôi cô bé àk! Ủa mà sao hôm nay ko thấy bác sĩ Dương đâu nhỉ?

-Bác sĩ Dương àk?

-Là anh chàng bác sĩ có mái xéo áp sát, mặt trẻ măng đó. Ui cậu ấy đẹp trai cực, chỉ mới 20 tuổi à.....

Cuộc nói chuyện với các y tá trước cổng bệnh viện loáng thoáng nhảy nhót loạn xạ trong đầu của Hạ Quyên. Săm soi lại các đặc điểm của anh chàng vừa giới thiệu trước mặt với lời của chị y tá, cô như nhớ ra cái gì đó bèn đập tay một cái:

-A, thì ra anh là anh bác sĩ Dương đẹp trai gì đó hả? Hihi, cảm ơn anh lúc ở trong bệnh viện nhé!

-Bốn phần thôi mà cô bé!

Hạ Quyên cười mỉm chỉ rõ đáng yêu làm Thanh Nguyên như rơi vào một thế giới ko tưởng. Cậu lắc đầu nguây nguây để xua tan đi vẻ mặt ngốc nghếch của mình.

-Dương, mày ở đây chơi tiếp tục đi nhé, sẵn kiểm em nào làm quen luôn đi, tao có việc với em này rồi!

Nguyên huych một tay vào ngực Dương nói, còn tay kia bắt lấy khuỷu tay của Hạ Quyên. Cô nhăn mặt gất nhẹ:

-Hâm hả? Bỏ ra coi. Hải Thanh về ko thấy tôi đâu lại lo mất!

-Em quên hẳn một ngày đi, tôi dắt em đi đến một nơi.

-Ko, lâu lắm rồi tôi với anh ấy mới hẹn hò với nhau!

Hạ Quyên bướng bỉnh hất tay Nguyên ra nhưng ko được vì cậu nắm rất chặt. Mặc cho cô vùng vẫy cầu xé, cậu thản nhiên quay qua bảo Dương:

-Tao mượn xe nhé!

-Ừm, chìa khóa trong cái tủ thứ 3, treo hình xì trum.

-Thanks mày!

Nguyên nháy mắt với Dương một cái rồi quay lại trực diện với Hạ Quyên, làm mặt nghiêm nói:

-Cho mượn điện thoại!

-Làm gì?

-Mượn nhanh!

Ko hiểu tại sao Hạ Quyên lại nghe lời Nguyên răm rắp? Cô rút tay vào túi quần lấy điện thoại của mình ra đưa cho cậu. Nguyên bấm bấm cái gì đó rất nhanh. Xong, cậu tháo hết pin với sim ra, cho vào túi quần của mình. Hạ Quyên vô cùng bất mãn với hành động vừa rồi của Nguyên. Cô định lên tiếng đòi lại điện thoại thì bị cậu chặn lại:

-Tôi sẽ làm cho em nhớ ra tôi!!!

Ánh mắt kiên định của Nguyên xoáy thẳng vào con ngươi đen tuyền của Hạ Quyên khiến cô bất giác giật thót người.

-Nhưng.....Hải Thanh.....

Hạ Quyên méo mào nhìn ra bên ngoài, Hải Thanh vẫn chưa quay lại. Từ sáng cô đã thầm mong.....hôm nay sẽ là một buổi hẹn hò tuyệt vời.....

-Em cứ đi theo Nguyên, nó ko làm gì hại em đâu.

Dương nhẹ giọng nói để làm tăng cảm giác an toàn của Hạ Quyên. Chưa kịp trả lời gì thì cả thân thể của cô đã bị Nguyên bế xốc lên. Cậu định quay đầu chạy thẳng ra khỏi công viên thì Hạ Quyên lúng túng hét:

-Bỏ xuống!!!!!! Tôi tự đi được!

Đào con ngươi đen kịt ẩn chứa sự ngờ vực mình vào đôi mắt thuần khiết của Hạ Quyên, Nguyên đứng yên vài giây rồi cũng đặt cô xuống.

-Em có thể bỏ cái mặt khó chịu đó đi, tôi sẽ đưa em đến một nơi rất đẹp, và thú vị!

-Ừm.....

Hạ Quyên gật đầu. Cô định khi Nguyên vừa quay mặt đi thì sẽ bỏ chạy ngay, nhưng ko ngờ cậu lại nắm lấy tay cô lần nữa.

-Đề chắc ăn, tôi phải làm như thế này!

Nguyên nhoen miệng cười dịu dàng. Tim Hạ Quyên như bị lỗi mất một nhịp. Ầm! Cảm giác thân thương ko biết từ đâu ủa về như sóng tràn bờ, rõ ràng.....cô chỉ mới biết Nguyên ko lâu.....sao lại....?

Ko còn cách nào khác, Hạ Quyên ngoan ngoãn đi theo Nguyên. Đến gần cổng công viên, trong lòng cô dâng trào sự tội lỗi khó nói đối với Hải Thanh.

“Em xin lỗi.....Hải Thanh!”

Đang đứng xếp hàng để mua kem cho Hạ Quyên, điện thoại của Hải Thanh khẽ rung lên báo hiệu tin nhắn đến, là từ Hạ Quyên. Anh thoáng thấy lạ và ko yên tâm, từ từ mở ra xem:

“Bạn em có chuyện, em phải đi. Xin lỗi anh, đừng lo lắng gì cả!”

Như bị bản năng chi phối, Hải Thanh lập tức nhắn tin trả lời:

“Em đi đâu?”

Đợi mãi vẫn ko có tin nhắn trả lời, Hải Thanh rời khỏi quầy kem chạy ngay về chỗ nghỉ ngơi ban nãy. Ko có! Các hộp thức ăn vẫn còn đây, chưa được thu dọn bỏ vào bọc. Mọi lần Hạ Quyên có ăn gì xong thì cô cũng dọn dẹp sạch sẽ mới được, đằng này..... Hải Thanh ấn nút gọi cho cô.

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Hải Thanh cảm giác như cái tin nhắn lúc nãy ko phải của Hạ Quyên, anh mở hộp thư đến để kiểm tra, đối chiếu với những tin nhắn mà trước đó Hạ Quyên đã nhắn. Đúng như dự đoán, cách nhắn tin ko giống! Vậy rốt cuộc là ai đã nhắn cái tin này? Còn Hạ Quyên hiện đang ở đâu? Hàng chục câu hỏi ko đáp án liên tục hiện ra trong tâm trí Hải Thanh, anh thần thờ đứng chết lạng ngay đó, màn hình chiếc điện thoại trên tay vẫn là tin nhắn với nội dung giả dối của một kẻ lạ mặt.

-WOA!!!!!!

Hạ Quyên thích thú reo lên khi nhận ra từ phía xa xa trước mặt là màu xanh biếc lấp lánh nắng vàng của biển lớn. Cô hồn nhiên thò đầu ra ngoài cánh cửa xe để có thể ngắm rõ hơn nữa. Thanh Nguyên thấy vậy liền gắt:

-Này, thò đầu vào! Muốn bay đầu hả?

-Khi nào bay thì nói! Hứ!

Hạ Quyên giật dỗi vùng vằng ngồi lại đàng hoàng. Nguyên lên nhìn cô rồi bí mật bật một cái nút gần ghế ngồi của mình. Cái mùi của chiếc Mercedes tĩa lĩa từ từ lùi về phía sau, những làn gió biển như chỉ chờ có thể liền ập vào, mang đến cảm giác mát lạnh, sáng khoái vô cùng. Hạ Quyên vui vẻ trở lại ngay, cô hớn hờ hởi Nguyên:

-Chùng nào mới đến nơi vậy?

-Tí nữa.

-Anh chạy nhanh chút đi! Ồ.....

Chợt Hạ Quyên thốt lên 1 tiếng rồi im lặng, cứ nhìn cái gì đó hoài mà ko chịu rời mắt. Nguyên khó hiểu liền quay ra xem cô đang nhìn cái gì. Dòng chữ được tạo dáng rất đẹp mắt “Hana Plaza” như có một sức hút gì đó làm Hạ Quyên ngất ngây đến lặng người.

Cô đã từng mơ thấy nó. Một trung tâm thương mại tuyệt đẹp với đầy đủ những thứ có thể phục vụ cho đời sống con người. Cô mơ thấy mình đi vào trong đó, cùng với chàng trai tóc đỏ ko rõ mặt. Hai người nghịch ngợm chạy đuổi nhau rất vui vẻ trên những bậc cầu thang trong suốt.

-Hạ Quyên, em sao vậy?

Thanh Nguyên bỗng lên tiếng cắt đứt đi dòng suy nghĩ mơ hồ của Hạ Quyên. Cô cười phớt:

-A, ko có gì! Tôi thấy chỗ đó rất quen, mặc dù nhớ rất rõ là mình chưa vào lần nào!

-Em.....đã từng vào rồi!

-Hà?

Như ko nghe rõ Nguyên nói gì, Hạ Quyên quay ra nhìn cậu. Nhưng đổi lại chỉ là tiếng gió rít nhẹ nhàng của gió biển mùa thu.

\*\_\*

Từng đợt sóng trong xanh cuộn lên tạo ra những bọt nước trắng xóa. Hạ Quyên lon ton cầm một cái chai nhỏ xíu đi nhặt vỏ sò quanh mép nước biển. Nguyên lững thững đi theo ở phía sau để hộ tống cho nàng tiểu thư xinh đẹp.

-Nơi đây thật đẹp đúng như lời anh nói!

Hạ Quyên cười tươi, vẻ mặt ko giấu nổi sự phấn khích. Thật ra cô muốn được tắm biển lắm, nhưng lại thôi vì ko có đồ thay. Bây giờ đã hơn 1 giờ trưa nhưng ở đây ko có một tia nắng nào. Bầu trời cao lồng lộng xanh thăm thẳm lốm đốm vài đám mây xốp mịn, cứ như những chú cừu đáng yêu với bộ lông trắng muốt.

Nguyên ngồi xuống một gốc dừa gần đó để nghỉ ngơi một lát. Tán lá rộng đung đưa tiếp sức cho làn gió thiên nhiên mát rượi. Thấy Nguyên ko đi theo sau nữa mà lại ngồi bệt xuống một gốc cây nhìn mình, Hạ Quyên chợt dạ giả lơ, cầm cái chai đập ập những cái vỏ ốc, vỏ sò xinh xinh lại khoe với cậu:

-Nguyên, anh xem này! Tôi nhặt được nhiều chưa!? Có cái vỏ ốc màu tím chuyển dần sang đen đẹp lắm, tôi cho anh xem nhé!

-Em đúng là trẻ con.

Bỏ ngoài tai câu nói châm chọc của Nguyên, Hạ Quyên đồ cái chai xuống nền cát vàng óng. Cô nhặt cái vỏ sò có màu tím đen lên trước mặt Nguyên khoe:

-Đẽ thương ko? Hehe, để xa nhìn nó lấp lánh còn đẹp hơn nữa kìa!

-Ừ.

-Sao vậy? Anh mệt hả?

-Ko.

Hạ Quyên chu môi rất ư là khó ưa, nguyền Nguyên một cái rồi gom đồng sò lại. Nguyên bật cười ha hả sau khi thấy nét mặt “khó đỡ” đó của cô. Cậu vỗ vỗ tay xuống chỗ trống kế bên mình bảo:

-Vào đây ngồi cho mát nè!

Hạ Quyên đang theo dõi cái gì đó ở dưới đất mà ko thèm để ý đến Nguyên. Nghe thấy tiếng ho lớn, cô mới quay lại ngoác Nguyên:

-Anh, lại đây xem này!

Mặt Hạ Quyên rất chi là hí hửng chỉ xuống dưới đất. Nguyên tò mò chồm người lên để xem đó là cái gì. Một con cua!

-Con cua thì có gì? – Nguyên vẫn chưa hết thắc mắc hỏi.

-Anh ko thấy nó rất to sao!? – Mặt Hạ Quyên sáng lóa lên.

-To.

-Vậy thì thịt của nó sẽ rất chắc. Anh bắt nó đi, nhanh! Nó bò đi mất bây giờ.

-Ash! Em thích ăn thì nói, tôi dắt vào nhà hàng gần đây ăn!

-U'.....tôi muốn anh bắt sống nó cho tôi cơ!

Một lần nữa Hạ Quyên lại giờ “tuyệt chiêu” chu môi làm nũng của mình ra. Cô lắc lắc cánh tay Nguyên đòi cậu bắt con cua cho bằng được. Năn nỉ ỉ ôi mãi đến khi Nguyên ko chịu nổi nữa, cậu mới miễn cưỡng đứng dậy đi tà tà về phía con cua đang bò lồm ngồm thẳng tiến về phía biển xanh bao la. Làm như nó có thể hiểu được đang có nguy hiểm đe dọa nên bò dồn sức rất nhanh. Hạ Quyên gào lên:

-Sắp tới biển rồi kìa. Nhanh lên! Nhanh lên!!!!

Nguyên vùng lên chạy đuổi theo con vật bé tí đang cố hết sức trở về “ngôi nhà” to lớn của mình. Nhưng ông trời lại ko thương nó.....Nguyên đã nhanh tay tóm lấy được một cái càng. Cậu mừng hóm quay đầu về phía Hạ Quyên cười tươi rói:

-Giỏi chưa!? Bắt được rồi nè!

-Ê, sao ngốc quá vậy? Bỏ xuống nhanh lên. o\_O

-Em giỡn mặt với tôi đó hả? Kêu bắt xong rồi giờ kêu bỏ là sao??? X-(

-Tôi bảo bỏ thì bỏ ngay đi, nhanh lên, nguy hiểm đó!

-Haha, em nói con cua này nguy hiểm á? Đầu nào? Em xem nè.....Hú hú.....

Nguyên cầm cái càng cua lắc qua lắc lại, vật lên vật xuống trên ko trung. (>.< ác) Tuy nhiên, cái gì cũng đều có giá của nó. Vừa định tung hứng con cua lên thì nó đã dùng cái càng còn lại kẹp chặt vào ngón tay cái của Nguyên. Sự việc diễn ra quá bất ngờ làm Nguyên la toáng lên, nhảy loi nhoi cố gắng vứt con cua đi, khổ nỗi nó kẹp chặt quá làm cậu ko cách nào gỡ ra được. Hạ Quyên trông thấy Nguyên bị cua kẹp tay nhảy binh bịch trên cát mà ko khỏi buồn cười. Hơn 10 phút vật lộn Nguyên cũng gỡ được cái càng cua đáng ghét ra khỏi tay mình và vứt nó ra biển.

-Con cua chết tiệt, dám kẹp tay bố mày!

Nguyên hần học xoa nhẹ ngón tay bị kẹp đang dần đỏ ửng lên. Hạ Quyên sau khi được một trận cười ngặt nghẽo ráng thì ráng kìm lại, từ từ chạy đến chỗ Nguyên xem cậu có bị gì ko.

Ngón tay cái sưng lên đang chuyển sang màu tím tím, nhìn thấy mà xót lòng. Hạ Quyên nhẹ nhàng cầm lấy tay Nguyên lí nhí hỏi:

-Hic.....anh có sao ko?

-Em nhìn thế này nghĩ coi có sao hay ko! Bực bội.

Nguyên giật phắt cái tay ra, dùng chân đạp đóng cát dồn lên trước mặt một cái rồi hậm hực bỏ đi. Hạ Quyên đứng đằng sau khó hiểu suy nghĩ ko biết có phải cậu giận rồi ko. Cô bắt đầu cảm thấy hối hận, nếu ko phải đòi bắt con cua cho bằng được thì Nguyên đâu có bị như vậy. Mà cũng tại hấn ngốc, cầm đâu ko cầm, cầm ngay cái càng nó kẹp cho là phải. Nửa muốn xin lỗi nửa muốn ko, Hạ Quyên cứ đứng một mình mà đấu tranh tư tưởng. Đến khi nhận ra bóng Nguyên đã khuất xa sau hàng dừa cao ngắt ngưỡng thì mới sực tỉnh, cuống cuống nhặt đôi giày boot lên đuổi theo cậu.

-Nguyên ơi! Đợi tôi với!!!!

=====

-Thôi mà, tôi xin lỗi mà! Đừng giận nữa.....

Suốt đoạn đường đi đâu ko biết đích đến, Hạ Quyên cố gắng xuống nước năn nỉ, xin lỗi bảo Nguyên đừng giận. Mặt cậu lạnh băng đến đáng sợ, bốn ngón tay còn lại ko ngừng xoa ngón cái cho bớt đau.

-Nguyên.....

-Gì? – Nguyên lên tiếng ko vẫn ko nhìn mặt Hạ Quyên.

-Cho xin lỗi!...

-Lỗi phải gì mà xin!?

-...Con cua.

-Con cua sao?

-.....

Ko biết nói thêm gì nữa nên Hạ Quyền đành chọn phương pháp hay nhất bây giờ chính là im lặng. Liếc mắt nhìn bộ dạng tiu nghỉu của cô, Nguyên giả vờ ho để đưa tay lên che miệng cười. Vài phút sau, cậu hắng giọng một cái:

-Muốn tôi nhận lời xin lỗi đúng ko?

-Ừ!

-Thế có 2 điều kiện!

-Trời ơi, sao rườm rà thế? Rắc rối!

-Vậy thôi.....tôi cũng chẳng ép chi cho một.....haiz.....

Nguyên làm bộ thờ dài một cái rồi tiếp tục lái xe. Hạ Quyền mím môi ấn mạnh lưng mình vào ghế trầm suy nghĩ:

“Chep.....tên này đúng là lắm chiêu! Làm mình tốn công xin lỗi lo lắng cho hắn. Nếu giờ mình ko chịu thì sẽ bị nợ, mà nợ thì thế nào kiếp sau cũng gặp hắn, thôi thì.....đành chịu vậy, tương lai là trên hết!”

-OK, tôi đồng ý, anh nói đi!

-Hi, cũng đơn giản thôi, ko quá đáng gì với em đâu.

-Ồ.

-Điều 1 là lúc tôi muốn gặp em thì phải đến ngay, ko được viện cớ này nọ vì tôi sẽ ko chấp nhận lý do nào hết. 2, em phải ăn nói với tôi thể nào cho dễ nghe hơn, ví dụ như xưng hô là anh – em chẳng hạn, ko gắt gỏng láo lếu ;).

-Anh đúng là đồ đều! Điều 1 ko thể nào chấp nhận được. :-

-Thế thôi, bây giờ cô có thể xuống khỏi xe để tự đi về.

Nguyên bình thần nhún vai, đạp phanh dừng xe lại, bấm nút tự động mở cánh cửa bên chỗ Hạ Quyền ngồi. Cô quay qua nhìn Nguyên bằng ánh mắt khó chịu, bây giờ mà đi bộ về thành phố chắc phải phẫu thuật thay chân giả luôn ấy chứ ko đùa. Hạ Quyền nắm chặt tay mình khẽ run, bấm bụng quyết định ngồi yên trong xe.

Nguyên cao giọng nói khích:

-Sao? Giờ em chịu ko hay ko? Suy nghĩ nhanh đi, cho em 30 giây đấy cưng à!

-Hừm.....được thôi!

Bấm nút đóng cửa xe lại, Nguyên mỉm cười hài lòng rồi nổ máy, chiếc xe tiếp tục lăn bánh.

-Hạ Quyền!

-Gi?

-Xoa.....

Nguyên đưa ngón cái tím ngắt ra trước mặt Hạ Quyền làm cô giật cả mình. Ko ngờ nội lực của con cua đó lại thâm hậu đến như vậy? Tội nghiệp hắn, chắc là đau lắm.....

Hạ Quyền xót xa nắm ngay lấy tay Nguyên xoa một cách nhẹ nhàng nhất. Cứ tưởng sẽ khả quan hơn ai ngờ, nó lại chuyển sắc nặng hơn nữa. Cô lo lắng nói:

-Ko được rồi, phải đi đến bệnh viện ngay.....nó sưng hơn rồi nè!

-Kệ đi, nhà có dầu.



-Nhà?

-Kia kia!

Ngôi nhà nhỏ xinh được có hàng rào màu trắng xanh được phủ đầy hoa giấy đa sắc màu, vừa dễ thương mà vừa ấm áp. Xung quanh cây cối mọc um tùm, có khá nhiều ngọn núi cao chót vót che khuất gần hết ngôi nhà nhỏ. Hạ Quyên loáng thoáng có cảm giác mơ màng đang xâm chiếm tâm trí mình, cô chăm chú nhìn căn nhà với vẻ mặt cứng đờ hết như lúc này khi vừa trông thấy trung tâm thương mại Hana Plaza.

Chiếc Mercedes với gam màu trắng trang nhã lăn bánh đều đặn trên con đường tráng nhựa ngoằn ngoèo khúc khuỷu. Không còn bao xa nữa.....nơi chất chứa biết bao nhiêu kỉ niệm đang gần kề....

\*Đỉnh thự chính của Hoàng gia:

“Without you I am like a ship without its sails, calling the wind to save me. I’d climb the highest mountain, I’d cross the seven seas.....”

Tiếng nhạc chuông du dương của bài hát Coming Home vang lên làm khuấy động cả không gian tĩnh lặng của căn phòng màu xám tro. Nhật Anh khó chịu ngồi dậy vì đây là lần thứ n cậu bị kéo ra khỏi giấc ngủ mộng mơ. 0169xxxxxxx, số lạ! Nhật Anh vô đầu một cái rồi nhẹ lướt tay trên màn hình điện thoại.

-Alo!

-Xin lỗi.....đây có phải là số điện thoại của cậu Hoàng Nhật Anh ko?

-Ừm, là tôi đây. Anh là ai?

-Chào cậu! Tôi là trung tá Lưu Tử Kiên của bên tổ Hình sự thuộc Sở Cảnh sát Thành phố!

-Có chuyện gì àk?

-Chúng tôi tìm ra được một số manh mối có liên quan đến sự mất tích bí ẩn của Hoàng tiểu thư, tôi muốn gặp cậu để bàn luận!

-Bao giờ?

-Nếu có thể.....thì khoảng 4 giờ cậu có thể đến Light Coffee được ko?

-OK, hẹn gặp anh ở đó!

Tắt máy, Nhật Anh nhìn vào cái đồng hồ trên điện thoại, mới hơn 1 giờ rưỡi, còn sớm chán! Cậu cố gắng căng đôi mắt đang biểu tình đòi ngủ của mình để đặt đồng hồ báo thức. Xong xuôi, tắt cả lại đầu vào đây, Nhật Anh với tay lấy chiếc remote máy lạnh giảm độ xuống rồi trùm chăn phủ kín đầu ngủ tiếp.

\*\*\*\*\*

Hải Thanh quăng mạnh chùm chìa khóa xe lên cái tủ gỗ cạnh giường, mặt biểu thị rõ sự lo lắng cho cô bạn gái bỗng dưng biến mất của mình. Anh đã cố gắng liên lạc nhưng vô ích, đối phương đã khóa máy.

Cảm giác bất an cứ quanh quẩn lớn vồn trong đầu Hải Thanh, cứ như là anh sắp bị mất đi một cái gì đó vậy. Anh không muốn nói cho ai biết việc Hạ Quyên lại biến mất lần nữa, sẽ làm cho nhiều người lo lắng thêm. Bây giờ có tìm cũng chẳng biết đi đâu mà tìm, Hải Thanh nắm mạnh tay vào tường, anh bất lực! Người yêu mình có thể gặp bất cứ chuyện gì.....bất cóc, tai nạn.....còn chưa kể đến.....Đúng, kẻ mưu sát Hạ Quyên vẫn còn đang nhón nhờ sống ngoài vòng pháp luật, chẳng lẽ kẻ đó đã bắt cóc cô lần nữa? Nghĩ đến đây, Hải Thanh lập tức lao ra khỏi phòng. Tay lấy chiếc điện thoại ấn nhanh số của Nhật Anh.....

“Without you I am like a ship without its sails, calling the wind to save me. I’d climb the highest mountain, I’d cross the seven seas.....”

-Trời ơi là trời!!!!!! Ngày quái gì vậy hả?

Nhật Anh đập tung cái chăn xuống nền nhà, điên tiết hét lớn lên. Hai chữ “Hải Thanh” hiện rõ trên màn hình làm cậu thấy nản, tặc lưỡi:

-Mệt thật, chắc lại gọi méc mình vì bị Hạ Quyên ăn hiếp đây mà.....

-Em nghe nè anh! – Nhật Anh ngập dài một cái.

-Nhật Anh, Hạ Quyên lại mất tích rồi!!!

-Hả? – Như không nghe rõ, Nhật Anh đờ mắt ra.

-HẠ QUYÊN LẠI MẤT TÍCH RỒI!!!!!!

-Gi? Sao lại như vậy? Chẳng phải anh luôn đi cạnh chị ấy sao????

-Anh.....lúc đó Hạ Quyên đòi ăn kem nên anh đi mua. Vì quầy kem khá đông nên anh đành phải xếp hàng đợi. Lúc sau tự nhiên có một tin nhắn từ số điện thoại cô ấy nói bạn bè gì đó có chuyện nên phải đi, bảo anh đừng lo lắng. Anh thấy lạ liền kiểm tra cách nhắn tin, ko phải của cô ấy. Anh ko biết.....có phải kẻ đã từng ám sát Hạ Quyên tại đám cưới lại bắt cóc cô ấy lần nữa hay ko.....

-Nghĩ lung tung! Anh bình tĩnh lại xem nào.

-Em nói vậy là thế nào? Cô ấy là chị em đấy.

-Tạm thời đừng cho bất cứ ai biết. Lát nữa 3 giờ 30 anh qua nhà, đi cùng em đến Light Coffee gặp bên cảnh sát, họ bảo có tin tức gì đó.....

-Nhưng.....còn Hạ Quyên?

Nhật Anh đã dập máy trước khi Hải Thanh nói câu đó. Anh nghiêng rằng kìm nén những xúc cảm ko đáng có hiện giờ của mình. Sau khi đã bình tĩnh hẳn, Hải Thanh tra chìa khóa xe vào ổ rồi phóng vọt ra khỏi nhà.

Trong khi anh đang vô cùng lo lắng cho bạn gái mình, nhưng có vẻ.....cô gái đó lại ko để ý đến, cứ tha hồ nghịch ngợm trong nhà một người con trai khác.

-Oh, căn phòng dễ thương quá àk!!!!!!

Hạ Quyên chạy ào vào trong căn phòng màu đồng, nơi cô đã từng ở nhưng lại ko hề nhớ. Những chiếc chuông gió đa dạng treo lủng lẳng trên trần, thỉnh thoảng có gió thổi vào làm chúng rung rinh phát ra những tiếng leng keng nghe rất vui tai. Từ cửa sổ nhìn ra ngắm cảnh biển rất đẹp, ước gì mau đến chiều nhĩ? Cô sẽ được trông thấy những tia nắng hồng nhạt cuối ngày, cả bầu trời sẽ nhuộm 1 màu đỏ nổi bật. Thật là mong quá đi!

-Ê, em điên rồi hay sao mà đứng nhìn trời rồi cười một mình thế? – Nguyên nhếch mép cười đều.

“BANG”

Câu nói vừa rồi cứ như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt Hạ Quyên vậy. Cô tức tối gầm gừ:

-Có anh điên đấy!

-Hi. ^^

-Đó, anh cũng cười một mình kia. – Hạ Quyên hăm hờ bắt thóp ngay.

-Đâu có, anh cười với em mà!

-Xạo.....tôi có cười lại với anh đâu.

-E hèm.....sao ngón tay đau quá.....(( - Nguyên giả vờ nhăn mặt, ôm lấy ngón tay vừa được băng lại.

Hạ Quyên liếc xéo Nguyên một cái muốn tóe lửa. Lại nhắc đến 2 cái điều kiện đáng ghét lúc nãy mà cô bị ép buộc phải gật đầu. Nhìn cái bản mặt “đề tiện trên từng phương diện” của tên ám đầu đang đứng trước mặt mình kia, cô chỉ muốn đấm một cái cho nát bầy hết thôi.

-Vâng....em xin lỗi! Nhưng em đâu có cười với anh đâu.

-Em nhìn anh tức là em cũng đáp lại rồi.

-Hừ.....rõ hâm!

Hạ Quyên lẩm bẩm rồi ngoảnh mặt ra thưởng thức hương vị gió biển mặn nồng.

Mát lạnh.....

Chậu hoa tử đinh hương ở góc cửa sổ toả hương thơm dịu dịu, cư nhiên lồng ghép với làn gió thanh khiết rồi lan ra khắp căn phòng.

Thanh Nguyên đứng nhìn Hạ Quyên một lúc rồi quay đầu đi ra khỏi phòng, tiến về một cái lồng nho nhỏ được giấu ở trong cốp xe. Một chú cún lông xù trắng như tuyết, mềm mại như bông đang cuộn mình nằm ngủ ngon lành. Nguyên nhẹ nhàng mở cửa lồng, đưa tay ôm lấy con cún yêu và bế nó ra.

Cảm thấy im lặng quá mức bình thường, Hạ Quyên xoay ra đằng sau thì giật mình khi chỉ còn có mình cô ở đây, còn cái tên hâm hấp kia biến đi đâu rồi?

-Nguyên!

-Nguyên, anh đâu rồi?

-Hạ Quyên, có bất ngờ cho em này, lại đây! – Nguyên ngồi ở cánh cửa sau từ trong bếp gọi Hạ Quyên. Cô thắc mắc ko biết có gì liền đi nhanh lại đó.

-Cái gì vậy?

Nguyên giờ con cún vẫn còn đang lìm đim ngái ngủ lên trước mặt Hạ Quyên. Cô thật sự rất bất ngờ! Con cún này rất chi là mũm mĩm, lông xù và khá dày, cái mũi nhỏ xíu ướt ướt càng làm tăng độ đáng yêu của nó lên gấp trăm lần. =]] ~

-ĐỂ THƯƠNG QUÁ ĐI!!!! NÓ Ở ĐÂU RA VẬY?

Hạ Quyên reo lên làm con cún khẽ giật mình, nó ngáp một cái thật lớn làm cái mặt ngó ngó. Với cường độ đáng yêu vượt giới hạn như thế, Hạ Quyên rất muốn được ôm lấy cái “cục bông” trắng muốt đó vào lòng rồi thả sức cưng nựng.

-Anh.....cho em bế được ko?

-Thấy yêu lắm đúng ko?

-Ừm ^^ yêu ko đỡ nổi luôn.

-Yêu anh ko chịu nổi luôn hả? – Nguyên giờ giọng trêu chọc, mắt chớp chớp.

-Xì, anh mơ đi.....em yêu cún mà. Nó tên gì vậy anh?

-Tên là Anvil!

-Anvil....tên lạ ha.....mà cũng khá quen nữa.....

-Quen? Sao lại quen?

Nguyên ngạc nhiên nhìn Hạ Quyên hỏi gấp, đôi mắt vừa xẹt qua một cái gì đó vui vui. Cậu tưởng Hạ Quyên đã nhớ lại một cái gì đó.

-Hình như là nickname của thằng nào đó bị cảnh sát truy nã trên toàn quốc thì phải! Em ko nhớ rõ lắm.

“Tên đó đang ở trước mặt em nè! Nhớ toàn nấy cái gì đâu ko.”

Nguyên phồng má, thầm nghĩ chứ sao dám nói ra được!? Người con gái này ko phải là Bảo Trân, người này là Hạ Quyên – một tiểu thư danh giá. Nếu bí mật này lộ ra.....thì mọi thứ sẽ đi đời nhà ma hết.

-Nguyên hâm, bị gì mà dờ người ra vậy? Bệnh hả? :-s

-Em gọi ai hâm đấy :-

-À à.....dám hù dọa em luôn ha? Em cứ gọi anh hâm đấy! Nguyên hâm, Nguyên khùng, Nguyên tưng.....làm gì nhau nào?

Hạ Quyên vênh mặt thách thức Nguyên. Cậu phẩy tay như đuổi ruồi rồi nói bằng giọng kênh kiệu:

-Tại em là con gái thôi, lại con nít nữa. Anh đây ừ thêm chấp con nít!

-Ko biết ai con nít à! Lớn rồi mà gấu bông chất đầy trong phòng.

-Xì....em thì biết gì.....

Cả hai tiếp tục cong môi xoáy đều nhau, ko ai chịu nhường. Con cún Anvil bị tiếng ồn làm mất giấc ngủ cũng chẳng thèm ngủ nữa. Nó uốn người một cái rồi lè lưỡi liếm mép. Nhìn thấy Hạ Quyên, Anvil sủa lên 1 tiếng, vẫy đuôi mừng rồi nhảy phóc vào lòng cô làm nũng. Hạ Quyên thích thú ra mặt, cô nựng cái bụng tròn trắng phau và cái cổ đầy lông của con cún.

-Hạ Quyên!

-Hửm?

-Ko có gì!

-Ồ, anh rảnh nhì?

-Em ngồi đây chơi đi, anh đi đây một lát.

-Anh đi đâu?

-Thăm mộ mẹ anh!

-Khoan đã!

Hạ Quyên đặt Anvil xuống rồi mang giày vào đi đến cạnh Nguyên, trông cô hiền lành đến lạ. Dù sao mình cũng vào nhà người ta, cũng nên chào hỏi cho phải phép chứ!

-Em đi nữa Vào đây mà ko chào người thân chủ nhà thì thất lễ quá!

Nguyên mỉm cười. Tuy bây giờ vẫn là ban ngày, nhưng Hạ Quyên lại cảm thấy nụ cười vừa rồi đẹp và bình yên hết như mặt trăng tròn buổi đêm. Nó ko quá tươi, cũng ko quá nhạt. Nụ cười này....đến Hải Thanh cũng ko có. Tuy anh có hay cười mỉm, nhưng nó chỉ mang cho người ta sự ấm áp, chứ ko như Nguyên.....

---

---

Đi mãi mà vẫn ko thấy ngôi mộ nào, Hạ Quyên dừng lại ngó xung quanh, rồi lên tiếng hỏi:

-Nguyên, sao ko thấy gì hết vậy?

-Đây chỉ còn là một nấm đất trống rỗng. Dương đã đem tro cốt của mẹ anh về chôn cất tại một nơi tốt hơn.....nhưng anh vẫn muốn ra đây.....

-Ừ!

Hạ Quyên đáp gọn một tiếng rồi im lặng. Cô nghĩ mình ko nên hỏi nhiều, nếu ko chắc sẽ gọi lại cho Nguyên nhiều điều ko vui.

Nguyên đứng lặng người trước một khu đất có dấu hiệu bị đào xới. Cậu ngồi xuống chấp tay lại:

-Con chào mẹ!

Hạ Quyên thấy vậy liền ngồi xuống cạnh Nguyên, chấp tay lại lễ phép, giả mặt mũi mếu nói:

-Cháu chào bác. Cháu tên là Hạ Quyên, là bạn của anh Nguyên ạ! Cháu rất vui khi được gặp bác. Bác ơi, Nguyên hay bắt nạt cháu lắm đấy, bữa nào bác về bác xử anh ta đi, ko là cháu bị ăn hiếp hoài luôn, tội nghiệp lắm ạch!

“Cháu chào bác! Cháu tên là Bảo Trân, được anh Nguyên cứu trong một vụ tai nạn. Hiện cháu đã ở nhà anh được 2 tháng thể mà chưa bao giờ ra đây gặp bác, cháu thật có lỗi, mong bác bỏ qua cho cháu nhé!”

“Bác ơi, anh Nguyên tốt lắm, bác đừng lo gì cả! Con sẽ cố gắng chăm sóc cho anh ấy! Hihi.”

Khoảnh khắc lần đầu Hạ Quyên gặp

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thất Lạc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 12

Hạ Quyên.

Xin chào, tôi là Hoàng Hạ Quyên, là con gái thứ hai của chủ tịch tập đoàn Kinh tế Hoàng Quân (tôi còn có một chị gái và một đứa em trai song sinh). Bắt đầu từ ngày hôm nay tôi sẽ là sinh viên năm nhất của trường đại học danh tiếng Banwa. Thật ra trường đã nhập học được 2 tháng rồi, nhưng do tôi bị tai nạn nên phải học trễ hơn một chút. Đặc biệt điều làm tôi vui nhất là sẽ được học cùng khoa Kinh tế - Tài chính với người tôi yêu từ cấp 3 đến giờ - Nguyễn Hải Thanh. Tuy cùng khoa nhưng lại chẳng cùng lớp vì anh lớn hơn tôi hai tuổi năm nay anh học năm thứ 3 rồi. Nghe nhiều người bạn “tốt bụng” báo lại thì trong lúc tôi bị mất tích rất nhiều cô nàng trong trường làm le, nung nấu ý đồ độc chiếm anh. Giờ thì đừng có mơ nhá, đồ ải giành được anh khi Hạ Quyên này đã trở về. >:)

Tôi chọn một chiếc quần jeans đen với áo thun tay dài màu trắng khá đơn giản rồi đưa tay lấy cái cặp quai chéo vắt lên vai, đi xuống nhà bếp để ăn sáng.

-Mẹ ơi! Hôm nay ăn gì vậy ạ?

-Haiz, mới sáng sớm sao chị ồn ào thế? Nhức cả đầu!

Hoàng Nhật Anh chính là đứa em trai song sinh “yêu dấu” của tôi, vừa mới hỏi có một câu mà mặt nó đã nhăn nhó, lâu bầu bắt bẻ tôi rồi, nếu cậu ko phải là em tôi thì tôi sút thẳng căng rồi nhé.

-Hạ Quyên, ngồi đi con! Phần của con đây, ăn cho no rồi hãy đi học nhé! Hôm nay là ngày đầu mẹ cấm nghịch phá đấy.

Mẹ bùng ra cho tôi một cái mâm nhỏ đựng thức ăn sáng rồi còn gờ giọng đá xoáy tôi nữa chứ. Thật là.....nhà này riết rồi ai cũng teen quá, vậy thì là, sao mà tôi đỡ nổi đây!?

-Mẹ này, con có nghịch phá gì lúc nào đâu. Cứ thích đồ tội cho con. – Tôi phụng phịu.

-Ai mà biết được cô.

Bị mẹ lườm, tôi đành im lặng cầm đầu cầm cổ mà ăn thôi. Sau khi đánh chén món bò bít tết no nê, tôi xoa cái bụng căng tròn của mình đã được nạp năng lượng đầy đủ, chưa gì đã bị mẹ yêu cốc đầu cho một cái đau điếng.

“CÓP”

-Ui da.....sao mẹ cốc đầu con?

-Con gái con đưa giữ ý tứ xú đi!

-Nhưng đang ở nhà mà mẹ, ở nhà mà cũng phải đóng vai tiểu thư 100% ngoan hiền sao?

-Ko phải vậy, nhưng vẫn phải giữ lấy cái nết, cứ như vậy ai mà thêm rước!

-Hihi, có anh Hải Thanh rước rồi, ai rước được nữa đâu! Mẹ ko muốn anh ấy rước con à?

Tôi cười nhăn nhó với mẹ, mẹ chỉ cười hiền rồi đi về phòng thay đồ để chuẩn bị đến công ty. Đấy, nhắc đến Hải Thanh là mẹ như vậy, hiền hơn cả bò tát >.

Nhật Anh đặt cái nĩa xuống, rút một tờ khăn giấy lau miệng cẩn thận, uống cạn ly sữa tươi rồi đứng dậy đi lên lầu, tôi lăm bằm:

-Trai gì mà điệu thấy ón!

-Chỉ vừa nói gì đó?

Ặc, sao nó nghe được hay vậy trời? Tôi nói nhỏ lắm mà, với lại nó đang đứng ở cầu thang tầng 2, có lỗi cái màng nhĩ ra ngoài thì cũng nghe được quái gì đâu. Thằng này là người hay quý thế?

-Ồ, chị có nói gì đâu, đang phấn khích vì sắp được đến trường ấy mà. Hihihi.

Nhật Anh nhướn mắt nhìn tôi rồi phán một câu xanh rờn:

-Đã hâm rồi mà còn tự kỷ!

Keng!

Con dao sáng lóa trên tay tôi rơi xuống cái đĩa còn vương lại chút nước sốt cà thơm lừng. Nó mà dám đứng yên ở đó thì tôi nhất định sẽ phóng thẳng con dao này vào cái miệng ác ôn độc địa đó, dám láo lếu với chị à? X-( Mà thôi, nó là con nít mình chấp làm gì cho mệt, hờh. =]]

Đang định đứng dậy dọn dẹp đống chén đĩa thì chẳng biết từ đâu ra 2 chị giúp việc xúm lại nhao nhao:

-Tiểu thư để bọn tôi làm cho, cô mau đi học đi.

-Hả?

-Vâng đúng đấy ạ, đây là việc của chúng em, cô mau đi học đi ko thì muộn!

-A.....ừ.....vậy nhờ các chị nhé!

Tôi xách chiếc cặp đi ra khỏi nhà đứng đợi Hải Thanh đến đón. Ko biết anh còn buồn vụ hôm qua tôi đột nhiên biến mất ko nhỉ? Chiều hôm qua sau khi được Nguyên đưa về, tôi có gọi cho Hải Thanh, anh bắt máy, giọng khá lạ. Chắc anh đã lo lắm! Tôi xin lỗi anh rất nhiều, nhưng anh chỉ cười và bảo ko sao, tôi vẫn bình yên là được. Sau đó anh cúp máy để tôi lên phòng nghỉ ngơi, dù sao cũng mệt. Tối anh nhắn tin báo sáng hôm nay sẽ qua đón tôi đi học, tôi đồng ý ngay. ^^ Đi học cùng với người yêu ai lại ko muốn nhỉ?

Ồ, vừa nhắc đã có mặt rồi. Từ xa tôi có thể nhận thấy chiếc xe motor màu bạc quen thuộc đang xé gió lao vun vút về hướng này.

-Hải Thanh!!!! – Nhí nhánh vẫy tay lia lịa gọi.

“KẾT”

-Chào em, Hạ Quyên!

Hải Thanh nở nụ cười tỏa nắng lấp lánh những giọt sương mai, tôi cũng mỉm cười đáp lại. Anh bông đùa:

-Hôm nay vợ anh xinh nhỉ? Thế này thì chắc bao nhiêu nam sinh trong trường đều trở thành đối thủ của anh quá!

-Xì, anh nói quá. :’> - Lòng nói thế nhưng thật ra tôi cũng thấy.....thích thích :))

-Thật mà! Ko tin lát đến trường sẽ biết. Mình đi nhé bé yêu!

-Vâng!

Hải Thanh đưa cho tôi cái mũ bảo hiểm y chang cái mũ của anh, hehe, như vậy thì ai chẳng biết chúng tôi là tình nhân. Tốt, ko có em nào dám phá hoại :P

Mới đi được ko lâu đã ra đến đường chính. Xe cô, con người tấp nập ngược xuôi. Tôi áp đầu vào lưng Hải Thanh vô tư ngắm nhìn đường phố buổi sáng. Chợt có cái gì đó âm âm nơi lòng bàn tay, tôi nhìn xuống, Hải Thanh đang nắm tay tôi. Anh nói một câu gì đó nhưng vì đường đông ồn ào, tôi chỉ nghe loáng thoáng vài từ.

-Hải Thanh, anh vừa nói gì vậy?

-Đừng bao giờ biến mất như ngày hôm qua nữa! Anh lo lắm!

-Em xin lỗi, nhất định sẽ ko như vậy nữa đâu.

Tôi xiết lấy bàn tay to lớn ấm áp của Hải Thanh nói nhỏ nhẹ. Tình yêu của anh dành cho tôi thật lớn, như biển sâu ko chạm được đáy vậy. Tôi thầm nghĩ, chắc mình là cô gái hạnh phúc nhất thế gian này!

\*\_\*

\*Trường Đại học Banwa:

-Này, nghe tin gì chưa? Hôm nay Hoàng Hạ Quyên sẽ đến trường đấy.

-Ui, vậy là tôi ko thể tiếp cận Hải Thanh được nữa rồi sao? :(

-Công chúa Hạ Quyên hôm nay đi học sao? Phải tìm cách làm quen nàng mới được.

-Ôi Hải Thanh.....sao cô ta có phúc thế?

-Hoàng Hạ Quyên đi học à? Thế thì vui rồi!

Tiếng bàn tán rôm rả ko ngớt phát ra ở từng nơi góc ngách trong trường Đại học. Các cô gái đa phần đều cảm thấy tiếc nuối vì từ nay sẽ ko được thoải mái ngắm nhìn Hải Thanh hay gửi thư làm quen anh nữa, các chàng trai thì lại khá háo hức về việc này.

Bảo Kim Thư đứng trên sân thượng mà có thể nghe rõ những câu nói xì xào tranh luận của mọi người bên dưới. Tay cô nắm chặt lấy lan can như muốn có thể bóp nát nó, đôi mắt tròn to hằn lên những sợi mạch máu ở bên trong. Cô đang rất tức giận, giận đến nỗi có thể xé xác được bất cứ ai đến gần mình lúc này. Hoàng Hạ Quyên ko phải là con người, cô ta vẫn sống được sau cái lần bị đập một cú chí mạng vào đầu ở con đường “Rắn Từ Thân”. Tại sao lại có thể như thế được?

“RẦM”

Sự căm hận như dồn hết lại nơi bàn tay đang nắm chặt của Kim Thư. Cô đâm mạnh xuống cái lan can sân thượng làm nó bị lõm xuống một vết lớn.

Tiếng rò ga của loại xe motor phân khối lớn vang lên từ bên dưới vọng đến tai Kim Thư. Cô liếc mắt nhìn chòng chọc xuống bãi giữ xe của trường, nơi chiếc motor màu bạc vừa chạy vào. Chưa đầy một phút sau có một đôi nam nữ tình tứ nắm tay nhau sánh bước song song. Trong đó, có một người mà Kim Thư yêu, rất yêu, hơn cả bản thân mình. Kẻ còn lại, là người cô hận nhất trên đời. Đứa con gái đáng nguyên rủa! Tại sao nó ko chết đi mà vẫn cứ sống nhon nhon như thế? Nếu bấy nhiêu cách thức kia vẫn chưa đủ, thì nhất định phải làm cho nó đau đớn hơn gấp trăm, gấp nghìn lần. Giết, phải giết nó!

Kim Thư vuốt ngực để tinh thần bình tĩnh hơn, một phần cũng để kìm chế lại con thú ở bên trong đang lồng lộn điên cuồng. Sau đó cô quay lưng bỏ đi khỏi sân thượng. Ánh nắng mặt trời trên cao ko thể chiếu vào nơi Kim Thư vừa đứng được. Từng mảng ko khí u ám, sặc mùi tàn độc vẫn cứ lang thang xung quanh...

Thình thịch.....thình thịch.....

Ôi, sao tự nhiên tìm tôi nó đập nhanh thế này? Hiện tại tôi đang ngồi trước phòng Hiệu trưởng để chờ ông xếp lớp cho tôi. Nãy giờ có rất nhiều sinh viên đi ngang qua nhìn tôi rồi thì thầm to nhỏ này nọ. Haiz. ....rất rối! Bộ chưa thấy gái đẹp ngồi một mình bao giờ à? :))

-Hạ Quyên!

Hải Thanh mở cửa phòng bước ra cười tươi với tôi, tôi đứng dậy:

-Sao rồi anh?

-Hi, tất nhiên là khoa Kinh tế - Tài chính với anh rồi, giờ anh sẽ dẫn em đến lớp!

-Vâng!

Tôi cười rồi khoác tay Hải Thanh bước đi. Chưa chi đã có vài cô nhìn tôi bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống rồi. Plè, làm gì được nhau nào!? Chồng ta thì ta khoác tay có gì sai? Xì!

Tôi lên quay lại lè lưỡi trên mấy cô nàng đồng đánh đó rồi nhe răng cười khúc khích. Chắc họ đang tức xì khói muốn nổ đầu luôn ko chừng.

-Em cười gì vậy?

-He, có gì đâu anh. Mà nè, nghe giảng hò đồn thổi là lúc em ko có ở đây, anh cặp kè với cô nào đúng ko? – Tôi kiểng có chọc anh, ráng làm cho bộ mặt của mình căng thẳng nhất có thể.

-Ai ăn nói xằng bậy thế? Anh cặp với ai bao giờ. – Hải Thanh nhú mày.

-Thôi đừng có xạo, em biết tông hết. Giờ anh vẫn đang cặp kè với 1 cô khác nữa.

-Ai?

-Cái cô mà có mái tóc dài đen óng, lúc nãy anh chở đi học ấy. – Tôi há miệng cười ha hả trước bộ mặt ngố tàu của anh.

-Em thật là.....

Hải Thanh lắc đầu cười về chịu thua, đưa tay véo má tôi. Tôi đánh nhẹ vào tay anh:

-Tay hư này! Dám véo em, ko biết đau à?

-Sao biết được khi anh ko bị véo?

-Vậy đó hả? Xem đây!!

Tôi đưa tay véo mạnh vào hông Hải Thanh làm anh la toáng lên. Ung dung nhún nhảy bước đi, tôi tranh thủ ngắm nhìn xung quanh. Hải Thanh xuyt xoa chỗ bị véo vài giây rồi đi lên nắm tay tôi cười nhẹ, cả 2 cứ thế mà đi, cho đến khi nhận ra có một người con gái đứng trước mặt với sắc thái u ám, lạnh lẽo.

-Bảo Kim Thư? – Tôi buột miệng.

-Ồ, trông hai người hạnh phúc quá, thật khiến tôi đây ghen tị!

Kim Thư nhếch môi tạo nên một nụ cười kì lạ làm tôi cảm thấy lạnh lạnh, ròn rợn dọc sống lưng.

-Chào cậu, đã khỏe hẳn chưa mà đi học thế? – Kim Thư cười cười hỏi tôi.

-Ừm, cảm ơn, tôi thấy cũng đủ sống.

Ko ngờ tôi lại có thể nói chuyện với người khác bằng cái giọng điệu khinh khỉnh đó :-O Bảo Kim Thư nhìn tôi chăm chăm ko chớp mắt. Cô ta bị sao thế nhỉ?

-Vậy cậu mau vào lớp đi, cũng đến giờ rồi!

Kim Thư lặng lẽ hất tóc lên rồi đi ngang qua tôi, giọng cười khúc khích vang khê bên tai làm tôi khó chịu. Tôi kéo tay áo Hải Thanh:

-Anh này.....cái cô Kim Thư đó có..... - Tôi đưa tay xoay vòng vòng trên đầu (ý nói là có vấn đề đấy).

-Ý em là sao? – Anh dịu dàng nhìn tôi.

-Hi, ko có gì, em hỏi vu vơ vậy thôi. ^^ Minh đi tiếp đi anh!

Tôi tung tăng đi trước, mặt tuy tỏ ra vui tươi nhưng tôi vẫn ko quên được ánh mắt kì lạ lúc nãy của Kim Thư. Nó.....như là sự căm hận!

-Nhớ đường đến lớp rồi chứ? – Hải Thanh hỏi tôi.

-Em nhớ rồi mà, anh quên trí nhớ em rất tốt sao!?

Tôi nháy mắt tinh nghịch rồi thả tay Hải Thanh ra, anh xoa đầu tôi rồi cũng đi về lớp. Haiz.....giống như học sinh vừa chuyển trường vậy, hồi hộp quá! Thu hết tất cả can đảm, tôi đưa tay về phía tay nắm cửa, từ từ mở ra.....

Tiếng ồn bên trong bỗng ngưng im lặng bất thường khi nghe tiếng cánh cửa lớp được mở ra. Tôi cảm nhận được hàng chục con mắt nơi đây đều dồn hết về phía tôi như đang soi mói. Tôi chậm chạp bước vào lớp, ko nói ko rằng kiếm một chỗ trống để ngồi. Oa, thật tốt khi trong góc lớp còn một chỗ. Vậy thì còn gì bằng, ngồi cuối lớp dễ dàng làm bất cứ việc gì mà ko bị giáo viên để ý: ăn vặt, ngủ, nghe nhạc, nhắn tin..... Hồi cấp 3 tôi cũng toàn ngồi trong góc lớp :P. Ko suy nghĩ gì thêm tôi nhanh chân đi xuống chỗ đó, để cặp lên bàn.

-Kìa, Hoàng Hạ Uyên đó!

-Cô ấy xinh quá ha.

-Ừ, nhưng đừng có mơ mà cua được nhé, hôn thê của Nguyễn Hải Thanh đấy.

-Sao nhỏ đó lại vào học lớp mình nhỉ? Nhìn phát ghét.

-Học trường nào ko học, tự nhiên vào đây học!

.....

Những lời đàm tiếu này thật sự làm tôi thấy khó chịu. Đạp bàn một cái, tôi trừng mắt gần giọng:

-Có điều gì ko thoải mái cứ nói thẳng mặt con này đây, đừng có chơi bẩn như vậy! Khinh đấy!

Mấy đứa con gái e dè ngó tôi rồi quay mặt lên trên hết, bọn con trai thì vẫn còn nhìn. Tôi mặc kệ quay phắt mặt sang chỗ khác và nhớ.....Hải Thanh. ?’>

Khoảng năm phút sau giáo viên cũng vào. Từng lời giảng của bài học chẳng lọt tai tí nào. Đang chán nản định gục mặt xuống ngủ thì điện thoại bỗng rung lên trong cặp. Một tin nhắn của số lạ:

“Hi”

“Ai vậy?”

Chắc lại ai đó chọc ghẹo gì đây mà, thôi kệ, dù sao cũng đang chán. Chọc mình thì mình chọc lại.

“Kẻ bắt cóc em hôm qua đấy :D”

Tôi thắc mắc lục lại bộ nhớ của mình, hôm qua bị ai bắt cóc nhỉ? Chỉ có cái tên hâm hấp Nguyễn dẫn đến một căn nhà trên biển thôi mà. Hic.....chỉ có hấn thôi!

“Anh rành đời ha!? Sao biết số của tôi?”

“E hèm.....điều kiện!”

Grừ.....tên khốn Thanh Nguyên này, nếu bây giờ hấn ở ngay đây là tôi ko tiếc sức mà đánh hấn bầm dập đâu.

“Vâng, tại sao anh biết số của em thế ạ?”

.....

“Ngao quá ta! Hunz cái nào :-\* =)) Em đang làm gì?”

“Tát vỡ mặt đấy! X-( Đang đi học.”

“Cho anh học với :X”

“Vào đây, đại học Banwa, khoa Kinh tế - Tài chính lớp A tầng 1”

“Hehe, thôi bye cưng nhá, anh đi chơi nhà banh đây! Hú...hú.....”

Ko biết tên này có bị chạm dây thật ko nhỉ? Hấn hơn tôi 2 tuổi, tức là 20, bằng Hải Thanh. Dáng cao dong dỏng như một cây sào mà đi chơi nhà banh



con nít o\_O. Ko thể tin được. Tôi nhả mặt phì cười rồi trả lời:

“Rõ trẻ con. Phăng đi cho đẹp trời ko chị cần đây!”=]]

Bỏ điện thoại vào cặp, tôi tùm tùm cười. Chẳng hiểu sao nói chuyện với Nguyên thường rất vui, hần hoi lắm! Ặc, ko được, tôi có Hải Thanh rồi, ko được tư tưởng đến thằng con trai khác. Ko ai có thể sánh bằng anh ấy được >:).

\*Biệt thự của Trịnh gia:

Thanh Nguyên.

Cầm chiếc điện thoại xoay vòng vòng trên, trên môi tôi nở nụ cười mỉm tươi rồi sau khi đọc xong tin nhắn cuối của Hạ Quyên. Khá đơn giản để biết được em đang đi học ở trường nào. Thế này thì thời gian cho tôi chuẩn bị ko còn nhiều, phải khẩn trương lên may ra còn kịp.

Nhớ lại khoảng thời gian mà Bảo Trân (Hạ Quyên) vẫn còn ở bên mình, tôi vừa thấy vui mà vừa thấy buồn cho hiện tại. Cô gái xinh đẹp được tôi cứu trên biển ngày nào hóa ra là một nàng tiểu thư kiều diễm, giàu sang bậc nhất cả nước.

Bảo Trân hồn nhiên, trong sáng luôn nghịch ngợm, chỉ chèo vớ tôi những lúc có điều gì làm em ko hài lòng. Nhưng, em luôn bên cạnh tôi khi cần. Em dịu dàng và thanh khiết tựa một thiên sứ vừa giáng xuống nơi biển xanh. Và tôi yêu em lúc nào ko hay. Tôi dành cho em những điều tốt đẹp nhất, ko để cho em phải khổ cực lo âu gì. Có lần tôi hỏi em:

“Nếu.....cô nhớ lại ký ức của mình, cô sẽ làm gì?”

.

.

.

“Có lẽ.....tôi vẫn sẽ ở bên cạnh anh, người rất quan trọng đối với tôi!”

.

.

.

Lời nói đó in sâu vào trong trái tim, ko thể xóa đi được. Em bảo vẫn sẽ ở bên cạnh tôi, thế mà giờ em đi rồi - Một tiểu thư quyền quý – vị hôn thê của một công tử quyền lực.

Bảo Trân là Hạ Quyên, nhưng lại khá khác nhau. Hạ Quyên tinh ranh và đanh đá hơn rất nhiều. Em quên sạch những sự việc trước đó, lúc em bị mất tích và cư ngụ tại nhà tôi. Dương từng nói, những người bị mất trí nhớ có thể sẽ nhớ tất cả những việc đã xảy ra ở quá khứ và hiện tại, nhưng cũng có thể.....quên hết mọi việc xảy ra lúc trước. Có lẽ Hạ Quyên là trường hợp thứ 2. Khi biết được điều đó, tôi đau lắm! Các vết thương trên người cũng bắt đầu nhói lên, nhưng nỗi đau thể xác làm sao bằng nỗi đau tinh thần được. Cùng ở một bệnh viện mà lúc em hôn mê, đối mặt với Từ Thần thì tôi chỉ có thể đứng nhìn mà ko thể ôm ấp vỗ về, chăm sóc cho em. Tôi thầm trách ông trời tại sao lại đối xử với tôi như thế? Ông lấy đi hết tuổi thơ của tôi, lấy đi cả gia đình.....giờ còn sai Từ Thần cướp đi người tôi yêu. Rồi, ông đã để em sống, dù hận đến mấy nhưng tôi vẫn biết ơn ân huệ đó. Em quên tất cả nhưng tôi lại ko hề quên.

Cuộc sống hiện tại cũng ko làm khó tôi bao nhiêu, vì tôi được gặp lại em. Tôi ko cần phải áp ủ nỗi nhớ thương vào trong file hình ảnh của em trong điện thoại nữa. Tôi có thể gặp và nói chuyện với em bất cứ lúc nào. Em đã quên tôi cùng với bao kỉ niệm ở vùng biển Macdan, vậy thì tôi cũng sẽ cố gắng chôn vùi Bảo Trân vào quá khứ với những ký ức êm đẹp ấy. Tôi sẽ bắt đầu lại.....với cô gái mang cái tên đẹp như chủ nó – Hoàng Hạ Quyên. Tôi sẵn sàng đối mặt với Nguyễn Hải Thanh. Ko phải tôi chỉ muốn giành lấy em, mà còn muốn em luôn hạnh phúc. Đặng Thanh Nguyên hay là Nguyễn Hải Thanh, thời gian sẽ giúp em hiểu rõ. Dù em chọn ai thì tôi vẫn sẽ mỉm cười mà ủng hộ!

Yêu một người ko nhất thiết phải có người ấy bên cạnh mình, chỉ cần người lấy luôn tươi cười và hạnh phúc.....anh nói đúng ko, Bảo Trân?..... Xin lỗi, anh phải quên em đi, tuy em vẫn đang tồn tại trước mặt anh và tính cách có thay đổi một chút :). Em là quá khứ.....còn Hạ Quyên, có lẽ.....mới là hiện tại.... và cũng có thể..... chính là tương lai của anh!

Reng! Reng! Reng!

-Oáp.....đến giờ nghỉ trưa rồi àk?

Hạ Quyên ngáp dài một cái rồi thò tay vào túi xách lấy điện thoại ra xem đồng hồ. Đúng rồi, đã đến giờ nghỉ trưa, nên đi kiếm cái gì đó lót bụng đã. Dư âm của giấc ngủ khi này vẫn đang cố gắng quyến rũ đôi mắt cô, nhưng nó lại ko thể nào chiến thắng cái bụng đang réo ầm ầm được. Thu xếp tập vở bỏ vào túi gọn gàng, Hạ Quyên lờ đờ đi ra khỏi lớp, thẳng tiến xuống canteen.

\*Canteen:

Oa.....đây đúng là thiên đường! :X

Giờ Hạ Quyên mới biết canteen của trường đại học Banwa ko khác gì một nhà hàng buffet 5 sao. Chiếc bàn dài ko biết bao nhiêu mét đựng biết bao nhiêu là món ngon, trông mà phát thèm. Những bộ bàn ghế gỗ sang trọng bắt mắt được bố trí ko quá cầu kì. Cô háo hức đi nhanh lại quầy thu ngân để lấy mâm đựng đồ ăn. Mỗi cái mâm đều được thiết kế khá tinh xảo với kích thước vừa đủ, đa hình dạng. Thức ăn cũng rất phong phú và đẹp mắt. Ko hổ danh là ngôi trường hiện đại danh tiếng bậc nhất cả nước.

Sau khi ước lượng đủ số calo mình sẽ thu nạp, Hạ Quyên liếm mép và đến gần cái bàn đầy ắp đồ ăn thức uống. Thật tình cô muốn cái bụng của mình ko có đầy quá.....món nào nhìn cũng cực hấp dẫn.

-Bé yêu!

Một bàn tay to lớn nhẹ nhàng đặt lên vai Hạ Quyên. Giọng nói này, và 2 chữ “bé yêu” ấy, chỉ duy nhất một người mà thôi.

-Hải Thanh!

Cô quay lại cười tươi, đúng là anh! Anh dịu dàng nói, một tay lau mồ hôi trên trán:

-Em chạy nhanh thật, đến anh cũng chẳng đuổi kịp. ^^

-Hi, em đói mà.

-Em lúc nào mà ko đói, đưa đây anh lấy cho, lại kiểm chỗ ngồi trước đi!

-Vâng! Nhanh nha anh, em đói lắm rồi.

Hải Thanh nháy mắt với Hạ Quyên một cái làm 2 má cô ửng hồng lên, đáng yêu khó tả. Cô nhí nhảnh nhảy chân sáo đi tìm chỗ ngồi, chợt.....

“Bịch”

-Ui....đau.....

Hiện tại Hạ Quyên đang nằm sòng xoài trên nền nhà. Cô bị ngã, nói đúng hơn là bị gạt chân. Xung quanh phát ra một số giọng cười chế nhạo, mỉa mai. Có mấy cô bạn cùng lớp chạy lại định đỡ Hạ Quyên lên nhưng cô đã từ từ gương dậy. Phù phù ít bụi đang dính trên người, mặt Hạ Quyên đánh lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn lướt khắp nơi trong canteen. Tất cả đều im thin thít ko phát ra một tiếng động nào nữa. Mắt cô dừng lại ngay cái bàn hướng Tây cách mình 2 – 3m, nơi một cô gái với mái tóc màu cà phê đang ăn ngon lành phần ăn của mình, kế bên là..... Bảo Kim Thư. Mỗi cô ta khẽ nhếch lên cười khẩy.

-Hạ Quyên, bạn ko sao chứ? – Một cô bạn hỏi.

-Ừm, tôi ko sao!

Lấy lại dáng vẻ thường ngày rất nhanh, Hạ Quyên cảm ơn rồi lặng lẽ đi về một cái bàn trống. Các sinh viên khác cũng tiếp tục làm việc riêng của mình.

-Hạ Quyên, em ko sao chứ? Anh mới nghe mấy người bạn nói em bị ngã!

Hải Thanh tất tả chạy đến, đặt hai phần ăn xuống bàn, loay hoay, lo lắng kiểm tra xem Hạ Quyên có bị thương tích gì ko. Cô đẩy nhẹ tay anh ra, cười mỉm chỉ:

-Em ko sao, chạy nhảy ko nhìn đường thôi. :P

-Hậu đậu quá! :-

-Anh cứ như ông cụ non, em đã bảo ko sao mà. Hồi nữa em ăn luôn phần của anh bây giờ.

Hải Thanh im lặng, lắc đầu chịu thua. Anh đưa muỗng, đũa cho Hạ Quyên rồi mới bắt đầu ăn. Hai người kể chuyện trên lớp cho nhau nghe, Hạ Quyên bị Hải Thanh cốc đầu một cái vì tội ko lo học mà lại ngủ trong lớp. Hình ảnh này thật khiến mọi người xung quanh ko khỏi ghen tị. Nhưng có một kẻ, ko những ghen tị, mà còn hận đến tận xương tủy.

\*Bàn ăn của Bảo Kim Thư:

-Làm tốt đấy Lan Du!

Kim Thư nhấp một ngụm nước, ánh mắt sắc sảo nhìn Lan Du – cô gái có mái tóc màu cà phê. Cô là bạn cùng lớp của Kim Thư, một cô nàng nổi tiếng hung dữ và quỷ quyệt.

-Quá khen. Chẳng qua tôi cũng ko ư gì cô ta thôi!

-Vậy tôi có thể nhờ cô một chuyện chứ?

-Tự nhiên đi, bạn bè cả mà!

Kim Thư đẩy ghế ra, rướn người thì thầm vào tai Lan Du. Nghe xong cô ta liếc Kim Thư một cái:

-Ko chắc nhé, đừng bao giờ khinh thường Hoàng Hạ Quyên!

Dừng dừng cầm cái ống hút nghịch những viên đá nhỏ trong suốt trong ly cam ép của mình, Kim Thư nở một nụ cười hiểm ác. Lan Du bắt gặp rợn người, da gà nổi hết lên khi trông thấy nụ cười ấy, bàn tay cô đánh rơi cả muỗng canh xuống bàn. Xem ra, Báo Kim Thư còn ác độc hơn cô rất nhiều!

\*Biệt thự Trịnh gia – 17:56 p.m

-Mày ko đùa tao đấy chứ? Há há há... =]]

-Cái này mà đùa được hả? :-

Dương cầm tờ đơn xin nhập học của Nguyên trên tay mà cứ cười sằng sặc. Nguyên muốn đi học đại học, điều này là quá sức “tưởng tượng” của anh.

-Thằng điên này, cầm ngay ko tao đấm!!! X-( - Nguyên tức tối giờ nắm đấm đe dọa.

-Mày nghĩ muốn vào Banwa dễ lắm sao? – Dương cười đều.

-Với chỉ số IQ trời phú thì ko gì là ko thể! – Nguyên kênh mặt tự tin.

-Hơ.....được. Tao sẽ lấy tư cách cựu sinh viên ra trường trẻ tuổi nhất vào đó xin cho mày.

-Thật ư? Ôi yêu mày quá bạn tốt ơi!!!!

Nguyên nghe như thế thì mừng quýnh, dang tay định ôm lấy Dương, nhưng may là anh đã né kịp. Chỉ thương cho Nguyên, ko kiểm soát được tốc độ nên đã vô ý đo sà cho Dương.

-Vào đó vì Hạ Quyên, đúng ko?

-.....Ừ!

-Chung quy là vì gái! :)) – Dương chép miệng.

-Im mày!

-Rồi, ngồi đây đi, tao đi kiểm lại số điện thoại của Hiệu trưởng đã!

Nguyên gật đầu, nằm phịch xuống giường, miệng cứ tùm tùm cười. Cậu sắp được học chung trường với Hạ Quyên rồi, thế thì còn gì bằng x. Chắc cô sẽ bất ngờ lắm đấy, đến vỡ tim luôn chứ nhỉ? >:) Nghĩ đến cảnh tượng đó, Nguyên lại phá lên cười. Quay mặt nhìn những tia nắng cuối cùng, Nguyên ngồi dậy thưởng thức khung cảnh hoàng hôn. So với Macdan, hoàng hôn nơi đây ko đẹp bằng vì nó bị che khuất bởi những tòa nhà cao ngất ngường. Cả bầu trời chỉ le lói một vài áng mây hồng xinh xinh. Rồi mặt trời đỏ ối cũng lặn xuống hẳn. Bóng tối đang đến, một màu xám xám, đen nhạt lữ lượt kéo về che phủ cả khu đô thị hiện đại. Nguyên nằm chổng cẳng mồm cười nhẹ, một khối đầu mới sắp bắt đầu rồi!

-Hạ Quyên! Đợi chị với!

Liều Phi cất tiếng gọi Hạ Quyên khi cô vừa đi ra khỏi lớp. Nhận ra cô chị kết nghĩa của mình, Hạ Quyên mỉm cười:

-Có chuyện gì vậy chị Phi?

-Hi, định bắt cóc em khỏi tay tên kia một lát :P. – Liều Phi cười hì hì đá mắt ám chỉ Hải Thanh đang từ từ đi lên. Anh háng giọng:

-E hèm! Ai cho bắt mà bắt hả?

-Thích thì bắt thôi, Hạ Quyên là của cậu à? – Liều Phi nhướn mày cười gian.

-Rồi thì sao? – Hải Thanh cũng ko vừa lờm xẻo lại cô.

-Thôi nào, hai anh chị thật là..... Hay cả 3 cùng đi, dù sao em cũng rảnh lắm. ^^

-Okie em Minh đến Cherry nhé!

-Vâng ạ! Chị đúng là hiểu em.

- Thế còn anh thì sao? Anh ko hiểu em à? – Hải Thanh phòng má nũng nịu, ngả nhẹ người tựa vào Hạ Quyên nói giọng trẻ con.

-Này, cậu đừng có ghen tị với tôi nhé! – Liễu Phi đánh cái bốp vào vai anh.

-Sao cậu đánh tôi hoài thế? Ko biết đau à?

.....

Hạ Quyên ngán ngẩm quay lưng đi trước. Hải Thanh với Liễu Phi thấy vậy liền lạch bạch chạy theo (^^).

\*Cherry Coffee:

Liễu Phi và Hạ Quyên cứ như chị em ruột với nhau vậy. Tính cách khá giống nhau, nhưng Liễu Phi vẫn biểu thị được sự chắc chắn của một cô gái trưởng thành hơn hẳn Hạ Quyên. Hai cô nàng tíu tít, nói chuyện ko ngừng nghỉ. Đến khi Hải Thanh vẫy tay gọi phục vụ 2 nàng mới chịu dừng lại. Khi một anh phục vụ cầm menu đi đến, Hạ Quyên nháy mắt ra hiệu gì đó với Liễu Phi làm cô che miệng cười khúc khích. Hải Thanh ko chịu được liền cốc nhẹ đầu mỗi người một cái:

-Hai cái cô này, làm gì mà như con nít thế hả? Đàng hoàng tí xem nào.

-Rồi, biết rồi thưa cụ cố! – Liễu Phi giả giọng chán chường, nhìn đều Hải Thanh.

-Cái.... – Hải Thanh nghe mình bị gọi là “cụ cố”, định phản bác thì giọng cười nham nhở của Hạ Quyên vang lên.

-Hahahaha.....cụ cố! Cụ cố! =]] ~

-Hạ Quyên!!!! – Anh tức tới gất nhẹ.

-Dạ?

Hạ Quyên đưa bản mặt ngây thơ vô (số) tội của mình ra, Liễu Phi dịu dàng khều tay cô:

-Thôi Hạ Quyên à! Đừng chọc cụ làm gì nữa, cụ già rồi khó tính lắm! :))

-Ko quan tâm đến 2 người nữa! – Hải Thanh chống cằm quay mặt ra chỗ khác.

-E hèm.....xin hỏi quý khách muốn dùng gì ạ?

Anh phục vụ này giờ bị xem là người vô hình chọt lên tiếng. Liễu Phi lịch sự cầm menu, mỉm cười:

-Thật xin lỗi, chúng tôi vô ý quá.

-Ồ, ko sao! :’> - Anh phục vụ đồ mặt gãi đầu. Nụ cười của Liễu Phi cũng có năng lực làm ấy chứ nhỉ? >:)

-Hạ Quyên, em chọn trước đi!

-Vâng.....xem nào.....um.....một ly coffee kem dâu tây với bánh bông lan bơ nhé anh!

Hạ Quyên cong môi cười ản ý, liếc mắt đưa tình nhẹ nhàng thôi cũng đủ làm cho anh chàng kia sượng run người rồi. Đến lượt Liễu Phi, cô cố tình chạm tay vào tay chàng phục vụ, giọng khe khẽ ngọt ngào:

-Còn em một ly kem trà xanh nhiều sữa nhé ~ muốn có kẹo marshmallow nữa cơ!

Anh chàng phục vụ đồ mặt gât đầu lia lịa rồi quay người đi thẳng vào trong. Lúc này Hạ Quyên mới kéo tay Liễu Phi:

-Chị thấy mặt tên đó chưa? Ha, rõ háo sắc mà!

-Ừ, vui nhỉ? ^^

Hai cô nàng lại ngồi tám chuyện rôm rả với nhau mà quên mất một người đang xụ mặt vì bị bỏ rơi kia.....

-Hihi, hôm nay vui quá! Chị về trước nha Hạ Quyên. :-H

-Chị về cẩn thận nhé! Bye!

Sau khi bóng Liễu Phi đã khuất xa, Hạ Quyên mới chịu bước lên xe của Hải Thanh. Anh đưa chiếc mũ bảo hiểm cho cô, cười nhẹ:

-Thế nào công chúa? Vui chứ?

- Vui lắm anh. Chị Phi dễ thương ghê, vui tính nữa x

- Vậy còn anh thì sao!? Có dễ thương ko nào?

- Anh xấu! :P Em thích chị ấy hơn. – Hạ Quyền trêu chọc.

- Êo.....vậy thôi xuống xe cuộc bộ về đi.

- Ô, ừ chịu.

- Em thích Liễu Phi hơn cơ mà..... :-

- Mặt vậy mà đi ghen với con gái. – Cô bĩu môi.

- Hừm.....xuống mau!

- Ko.....tay nó dính chặt thế này rồi sao gỡ ra được!

Hạ Quyền bất ngờ ôm chầm lấy Hải Thanh nói với cái giọng trẻ con làm nũng cực đáng yêu. Anh cười hạnh phúc rồi tra chìa khóa vào ổ, nổ máy chạy đi. Những lúc như thế này, anh lại yêu cô hơn gấp trăm lần bình thường.

\*\*\*\*\*

\*\*\*\*\*

Cộc.....cộc.....

- Vào đi!

“Kẹt”

Cánh cửa phòng Hiệu trưởng trường Đại học Banwa được mở ra sau khi nghe thấy giọng nói trầm của một người đàn ông. Ông ta đẩy gọng kính lên để nhìn vị khách hôm nay là ai: Hai chàng trai với dung mạo rất thanh tú.

- Em chào thầy! – Một người cất giọng lễ phép.

- Ô, thật bất ngờ! Lâu rồi tôi ko gặp em.

Người đàn ông hồ hởi đứng dậy tiến về phía người con trai vừa chào ông. Anh chàng còn lại cũng mau chóng cúi đầu chào. Ông ra hiệu cho cả hai cùng ngồi xuống bộ ghế gỗ sang trọng. Khi đã yên vị, chàng trai khi nãy lên tiếng:

- Thưa thầy, em muốn xin cho cậu bạn của em vào đây học, có được ko ạ?

- Hừm..... Là cậu này sao? – Ông hiệu trưởng dựa lưng vào ghế, ánh mắt sẫm soi.

- Dạ! Vì một số chuyện gia đình nên cậu ấy phải xin học trễ, đây là hồ sơ ạ!

Ông hiệu trưởng khoan thai cầm tập hồ sơ lên xem qua một lượt. Đôi lông mày rậm uy nghi của ông nhíu lại, một tia ngạc nhiên xẹt ngang qua mắt rồi cũng tắt ngay.

- Có vẻ xuất sắc nhỉ? Được rồi, cậu muốn học lĩnh vực nào?

- A, em muốn học ngành Y. – Người con trai nãy giờ ngồi im lặng kia giật mình trả lời.

- Ngành y? Muốn làm bác sĩ à? – Hiệu trưởng cười hiền.

Người con trai ấy gật đầu. Hiệu trưởng ngồi thẳng người, ôn tồn bảo:

- Vậy ngày mai lúc 8 giờ, mời cậu đến trường để làm một bài kiểm tra học lực. Sau đó, nếu đạt tiêu chuẩn, tôi sẽ xếp cậu vào lớp Y khoa giỏi nhất, còn nếu ko, cậu ko thể học ở đây!

- Em hiểu.

- Vậy ngày mai em sẽ đưa cậu ta đến, cảm ơn thầy!

- Có gì đâu, cậu là học sinh giỏi bậc nhất ko ai sánh bằng từ xưa đến nay của tôi mà :).

- Thầy quá khen rồi, thế nào cũng sẽ có người tài giỏi hơn em thôi!

- Em luôn khiêm tốn như vậy, Trịnh Văn Dương!

- Hì, tùy hoàn cảnh thôi thưa thầy. Bây giờ bọn em xin phép.

Hai chàng trai cùng nhau chào tạm biệt ngài Hiệu trưởng rồi ra về. Trong đó, anh chàng có mái tóc màu đỏ cứ tùm tùm cười mãi ko thôi.

3 ngày sau.....

Đây là đâu?

Hạ Quyên thắc mắc thầm hỏi chính mình khi xung quanh cô toàn là một màu đen lờ mờ. Ở một góc nào đó bỗng xuất hiện một cánh cửa trắng toát với hoa văn là những bông hoa giấy màu cam nhạt. Đẩy nhẹ cửa, bên trong lóe lên một chùm sáng làm chói mắt cô.

“Lạch cạch.....leng keng.....”

- Woa.....nhiều quá! Bao nhiêu đây chắc được nhiều tiền lắm phải ko?

- Tất nhiên rồi.

- Nè, sao anh lại bỏ tôi ở nhà mà đi 1 mình thế hả? Xấu!

- Thôi, đưa cô đi một lần tôi đủ tồn đến già rồi.

Một đôi trai gái ngồi nói chuyện với nhau một cách thật trẻ con. Ko rõ cậu ta vừa đi đâu về mà vác theo một cái túi linh tinh, đồ nó xuống sàn thì toàn là nữ trang, cổ vật có giá trị cao. Hạ Quyên tò mò muốn đến gần xem họ là ai, nhưng lúc cô vừa nhấc chân lên thì bỗng có một tấm gương to lớn trôi lên từ bên dưới, ngăn ko cho cô bước thêm một bước nào nữa.

Dưới ánh đèn neon sáng trưng, Hạ Quyên có thể thấy rõ những gì đang diễn ra ở trước mặt mình. Người con trai kia có mái tóc màu đỏ tía quen thuộc, đã nhiều lần xuất hiện trong những giấc mơ trước của cô. Cô hướng mắt chăm chú quan sát, nhìn nghiêng thì trông rất quen, nhưng ko thể nhớ là ai. Bỗng cậu ta lấy trong túi ra một cái hộp màu trắng có buộc một cái nơ hồng rất dễ thương và đưa cho cô gái kia. Vì cô ta quay lưng về phía Hạ Quyên nên cô ko thể nhìn thấy rõ mặt được. Hộp quà từ từ được mở ra.....một con cún.....lông xù trắng như tuyết.....

Hạ Quyên tròn mắt.

Nó.....giống hệt con cún Anvil mà hôm bữa cô đã bế! Mà con Anvil là của Thanh Nguyên..... Tóc đỏ.... Anh ta cũng có màu tóc đỏ. Chẳng lẽ người con trai tóc đỏ kia là Thanh Nguyên sao?

Hạ Quyên thật muốn đập bể tấm gương đáng ghét trước mặt đi, để có thể hiểu thêm được những chuyện kì lạ đang xảy ra ở bên kia.

Chợt hình ảnh đó mờ dần đi, thay vào đó là một chiếc ô tô đỏ rực đang lao về phía Hạ Quyên. Nó diễn ra quá nhanh làm cô chỉ còn biết đứng chôn chân tại chỗ theo phản xạ hét lên thất thanh. Có cái gì đó ươn ướt nhều xuống tay Hạ Quyên, mùi tanh tanh thoang thoang này ko phải là lạ. Máu. Nhưng máu ở đâu ra mà nhiều thế này?

Một bàn tay đặt lên vai Hạ Quyên làm cô cảm thấy rợn tóc gáy..... Bùng tỉnh!

- HOÀNG HẠ QUYÊN, EM CÓ NGHE TÔI GỌI KO ĐẤY???

Giọng nói này.....sao giống của bà cô dạy lý thuyết giáo trình chứng khoán thế nhỉ?

Hàng mi nặng trĩu như có đá tảng ở trên vậy, Hạ Quyên dụi dụi mắt cho tỉnh ngủ hẳn rồi mới chịu ngẩng mặt lên.

- Nãy giờ em có nghe tôi giảng gì ko? – Bà cô mặt đằng sắng sát khí, hậm hực hỏi.

- Dạ.....- Hạ Quyên đứng dậy, đỏ mặt lúng túng.

- Tôi đã giảng gì nào?

- Dạ..... – Hạ Quyên đánh mắt cầu cứu bạn cùng lớp, nhưng ko ai giúp cô cả.

- Dạ cái gì? Nhắc lại tôi nghe xem nào!

Vì tình huống quá nguy cấp, cô nói liều:

- Thưa cô.....khi chơi chứng khoán phải tự tin ko nhân nhượng với đối phương, vì nhân nhượng là tự sát, độc ác là huy hoàng ạ! :P

Cả lớp cười ồm lên sau câu nói đùa của Hạ Quyên, nhưng giáo viên thì hoàn toàn trái ngược với sinh viên. Mặt cô giáo méo đi, đôi môi tô son đỏ chót run run:

-Em. ....Em ra ngoài đứng nhanh!!!

-Ủa? Có vụ này nữa hả cô, em tưởng chỉ có lớp dưới mới phải bị phạt như vậy thôi chứ. – Hạ Quyên bí xì, thật thà nói.

-TÔI BẢO EM RA NGOÀI NHANH!

Reng! Reng! Reng!

-Vâng, em ra ngoài đây ạ. Chào cô!

Tiếng chuông báo hiệu giờ nghỉ trưa đã cứu Hạ Quyên một bàn trống thấy. Cô bỏ tập vở vào ngăn bàn thật nhanh rồi tung tăng đi ra. Trước cửa lớp, đã có một người đứng sẵn đợi cô rồi. Hạ Quyên vẫn thản nhiên bước đi, ko để ý đến xung quanh, nghe ngao hát:

“Là lá la. .... Một con vịt xòe ra hai cái sừng, nó kêu rằng nếu muốn sống. ...thì đầu hàng. Gặp cảnh sát nó pằng pằng vài phát, lúc vô tù nó mới khóc huhu”=]]~

“Version 2: Một con vịt xòe ra hai cái cánh, nó kêu rằng hấp hấp hấp, luộc luộc luộc. Gặp nồi nước nó vừa gào vừa thét, thét xong rồi thấy nó cứng đờ luôn.”

-Bài hát nghe vui nhỉ?

-Hả?

Đặng Thanh Nguyên bước chậm rãi đến gần Hạ Quyên, nụ cười mỉm luôn kết hợp hài hòa với khuôn mặt hoàn hảo đẹp tựa thiên thần. Hạ Quyên ngạc nhiên hỏi:

-Ồ, anh làm gì ở đây? O\_o

-Anh học ở đây, em ko biết à? >:)

-Chết liền đấy!

-Anh học khoa Y ^^.

-Giỏi quá ta.

-He, chứ sao! Nguyên vênh mặt tự đắc.

-Xuống, xuống nhanh, bay cao quá đụng đầu ngã chết giờ. – Hạ Quyên trêu.

-Hi, em rảnh ko? Đi ăn nhé!

-Ồ.....em đang đợi.....

-Hạ Quyên!

Hải Thanh nhảy phóc khỏi 3 bậc cầu thang cuối, gọi Hạ Quyên. Nhận thấy có sự hiện diện của Nguyên, anh hơi sững lại. Nguyên cười xã giao chào:

-A, Hải Thanh, chào anh!

-A.....chào! – Hải Thanh đáp.

-Anh đi ăn ko? Tôi vừa rủ Hạ Quyên.

-Ừm, xuống canteen nhé, hình như hôm nay trong thực đơn có món lẩu đấy.

“Chắc do mình đa nghi, nhìn cậu ấy đâu có giống người xấu” – Hải Thanh nghĩ.

-Hi, đi thôi! Em đói rồi!

Hạ Quyên vô tư kéo tay hai anh chàng đẹp trai đi thẳng đến canteen. Những cô nàng xung quanh ko thể ko liếc mắt trái tim nhìn trộm Nguyên và Hải Thanh. Còn ánh mắt căm ghét, ghen tị chắc cũng biết là dành cho ai rồi.

Lan Du bụng phần thức ăn của mình về chỗ ngồi, chỉ một mình. Cô ko có bạn bè. Có thể một phần là do tính khí nóng nảy, một phần vì. ....cô ko phải tiểu thư. Nhà cô chỉ thuộc dạng trung lưu, chẳng dư giả được bao nhiêu. Đang định xúc một ít nước canh thì ko biết từ đâu, một chiếc túi xách bị quăng mạnh xuống bàn. Bảo Kim Thư ngang ngược gạt đổ những món ăn của Lan Du xuống đất, chén đĩa vỡ tan tành. Việc đó vô tình đã kích thích sự hiếu kì của các sinh viên khác trong canteen. Kim Thư nghiêng răng, nói chỉ đủ để cô và Lan Du nghe:

-Tại sao vẫn chưa có gì xảy ra?

-Dạo này tôi bận học, phần ăn này tốn hết nửa tuần tiêu vặt của tôi đấy.

-Khốn kiếp.....cô muốn cả nhà mình biến ra ngoài đường hết hay sao?

-Cô đừng có ý mình giàu rồi chảnh. Nếu còn giờ cái giọng hách dịch đó và xúc phạm gia đình tôi lần nữa, dù cô có là thánh tôi cũng đánh!

Lan Du trừng mắt với Kim Thư. Ai nói gì, làm gì thì cứ việc, nhưng đụng đến gia đình cô thì nhất quyết ko tha.

Kim Thư tức giận tới cùng, đôi môi hồng bật máu vì bị chủ nhân của nó cắn quá chặt.

-Liệu hồn!

Cô ném cho Lan Du một câu gọn lỏn, tay cầm túi xách lên bỏ đi. Cả canteen nhôn nhao lên bàn tán, ồn ào hơn hẳn. Lan Du lạnh lùng nhìn những mảnh vỡ nằm chông chênh dưới sàn. Cô nắm mạnh tay xuống cái bàn của mình:

-Đừng có nghĩ.....muốn làm gì thì làm!

Tiết trời đêm tháng chín thật nhẹ nhàng và thanh thản, gió thổi ko quá lạnh mà mát rượi khiến cho tinh thần ai đó cũng như được thông lọc. Minh Duy đứng ngoài ban công tầng thượng ngắm những vì tinh tú lấp lánh lung linh trên bầu trời cao rộng. Lâu lắm rồi mới có một ngày thanh thoi như thế này. Đưa tay nói lòng chiếc cà vạt trên cổ áo, một cảm xúc gì đó dâng trào lấp khuất đôi mắt trông đen trong veo của anh.

Vì yêu, anh chấp nhận làm một kẻ đầy tớ ko hơn ko kém

Vì yêu, anh chấp nhận làm những công việc hèn hạ để cho người mình yêu cảm thấy vui lòng.

Vì yêu, anh chấp nhận để cho đôi tay mình vấy máu người khác, chỉ để cho cô ấy hạnh phúc.

Vì yêu, tâm hồn trong sáng của anh đã bị vẩn đục bởi những tham vọng và thù hận cá nhân của cô gái đó.

Đúng!

Tất cả.....chỉ vì yêu.

Nhưng nó ko được đáp lại.

Môi Minh Duy khẽ nhếch lên một nụ cười chua xót. Nỗi đau trong lòng bỗng nhói lên. Nhói lắm! Nhói đến nỗi ở khóe mi anh xuất hiện một giọt nước nhỏ li ti trong suốt.

Anh ko hối hận về những việc mình đã làm, chỉ cần người con gái anh yêu hạnh phúc thôi thì việc gì anh cũng có thể thực hiện. Anh ko còn con đường nào để thoát ra khỏi tình yêu vô vọng này.....

-Minh Duy!

Giọng gọi trong trẻo của một người con gái vang lên sau lưng Minh Duy làm anh theo phản xạ quay lại. Cô gái ấy ko phải là ai khác mà chính là Bảo Kim Thư, tiểu thư của anh và đồng thời là người anh yêu nhất trên thế gian này.

-Tiểu thư? Cô chưa ngủ à? – Minh Duy ngạc nhiên hỏi.

-Tôi ko ngủ được. Còn anh, làm gì ngoài này?

-Tôi.....tôi cũng ko ngủ được!

-Ừm, chúng ta giống nhau nhì? ^^

Kim Thư cười vui tươi đến lạ. Đây là lần thứ 2 Minh Duy được thấy nụ cười ấy. Lần thứ nhất là lúc Kim Thư mới 10 tuổi, cô làm rơi con thỏ bông xuống hồ nước sau nhà, anh đã nhảy ùm xuống nước nhặt nó lên. Lúc nhận lại con thỏ ướt đầm, cô đã cười, nụ cười ngây thơ hồn nhiên lắm. Mới đó thôi mà đã 8 năm trôi qua, cứ ngỡ nó vẫn còn lưu lại nơi này.

-Cô đang có việc gì vui sao? – Minh Duy chống tay lên lan can, ân cần hỏi.

-Tại sao anh lại hỏi thế?

-Vì lâu lắm rồi.....tôi mới thấy cô cười vui thế này. – Anh thật thà nói.

-Hi.



Kim Thư cười nhẹ ko trả lời. Tất nhiên là có chuyện vui rồi, sao lại ko chứ!? Ko lâu nữa, Lan Du nhất định sẽ thực hiện kế hoạch của cô, cô ta sẽ đẩy vò Hoàng Hạ Quyên tan nát cả thể xác lẫn tinh thần.

Minh Duy cởi chiếc áo khoác của mình ra khoác lên người Kim Thư:

-Tiểu thư ko sợ lạnh hả?

-Mát như vậy thì lạnh gì, anh lo xa quá!

-Tôi sợ tiểu thư bị cảm thôi..... O!

Một hơi ấm đang lan dần nơi cánh tay Minh Duy. Kim Thư ngả đầu dựa vào anh, hàng mi cong vút rung rinh hồ hững làm trái tim anh bị lỗi mất mấy nhịp. Anh đỏ mặt nhưng lấy lại vẻ bình tĩnh ngay:

-Tiểu thư?

-Minh Duy.....tôi muốn nhờ anh một việc.....

\*\_\*

-Hắn kia! Mau bắt hắn lại, ko được để hắn chạy thoát!!!!

Tiếng hét ra lệnh của một người thanh niên kèm tiếng bước chân chạy vội vã vang vọng gây náo động cả một khu phố. Một bóng người chạy thoăn thoắt trên từng nóc nhà với nụ cười tinh ranh hiện hữu trên môi. Trên vai hắn xách theo một cái bao vải khá lớn, ko biết đựng gì trong đó mà lúc chạy nó cứ vang lên âm thanh leng keng leng keng ko ngừng.

-ANVIL, ĐỨNG LẠI NGAY! MAU ĐAU HÀNG NẾU KO TÔI BẮN!

-Plè!

Kẻ đó ko những xem thường lời đe dọa mà còn lè lưỡi trêu tức người thanh niên kia rồi biến mất hút vào bóng đêm dưới ánh trăng vàng rực.

Trung tá Lưu Từ Kiên tức tối hạ súng xuống, dùng chân đá mạnh vào tường, một lần nữa anh lại để sống mất con mồi ranh mãnh đó. Các hạ sĩ cấp dưới của anh chạy đến thờ hồng hộc:

-Sếp, bây giờ làm sao?

-Thì đi về chứ biết làm sao? Thật tức chết mà! Hơn một tháng nay hắn biệt tích bất thường, cứ nghĩ đã êm xuôi, nay tự dưng lại nổi hứng giờ trò “ngựa quen đường cũ”.

-Sếp ơi, có khi nào hắn bị chạm dây thần kinh ko?

“CÓP”

-A đau! Sao sếp cốc đầu em?

-Cốc cho cậu khôn ra! X-( Có thằng điên nào mà đi ăn trộm được ko?

-Hức.....em hỏi vu vơ thôi mà!

-Thôi ko cãi nữa, mọi người lên xe về trụ sở, ta sẽ bàn bạc kế sách mới, nhất định phải tóm cổ được hắn!

-Yes sir!!!!

Đoàn cảnh sát lũ lượt kéo nhau về sở. Sau khi tiếng động cơ xe đã khuất xa tít mắt, một chiếc xe màu trắng hòa nhã có hoa văn tia lửa đỏ ở 2 bên thành lặn bánh từ từ quẹo ra.

-Thấy thế nào? Bỏ nghề lâu rồi mà vẫn điều luyện giỏi nhỉ?

-Nghề kiếm cơm, ko thể nào quên được! >:)

-Bao nhiêu?

-Kha khá, dù gì tài sản riêng của tao cũng đủ để trở thành triệu phú rồi.

Đặng Thanh Nguyên cười khẩy nói. Còn người ngồi bên cạnh lái xe kia dĩ nhiên là Trịnh Văn Dương rồi.

-Bây giờ về chứ? Gần 2 giờ sáng rồi.

-Ừ, về thôi!

Nguyên vứt cái bao vải ra băng ghế sau, mệt mỏi dựa lưng vào ghế nhắm mắt lại.

---

-Á, giúp tao với coi!

-Im cho 2 bác ngủ mày, cắt cổ bây giờ!

-Thằng khốn, lẹ coi, quăng cái túi vô trước!

-Ai biểu mày xây cửa sổ cao quá làm gì!? X-( 1.....2.....3.....đô ta nào.

“BINH”

“RẦM”

-Ash....đau quá! Biến xuống mày, nguyên cái thân đè lên tao.....

-Chứ tại thằng nào mà cái đầu tao mọc ôi đây hả??

“Ờ E Ờ E Ờ E..... CÓ KẼ ĐỘT NHẬP! CÓ KẼ ĐỘT NHẬP!!!!”

Nguyên và Dương định leo cửa sổ để trở về phòng vì sợ mọi người trong nhà thức giấc. Chỉ tội là cái cửa sổ quá cao, Dương lại ko giỏi mấy vụ leo trèo cho lắm nên mới nhờ thằng bạn thân của mình đẩy lên giúp. Ai ngờ Nguyên đẩy mạnh quá làm đầu anh đập cái cốp vào bệ trên của cửa. Ko giữ vững được thăng bằng nên cả 2 ngã lăn xuống bụi hoa hồng đại bên dưới. Nguyên ngã ụch xuống đất vô tình đụng tay vào nút báo động chống trộm của nhà bên mép tường nên hiện tại mọi chuyện có lẽ đang xoay chuyển theo chiều rắc rối hơn.

-Trời ơi, mày ấn nó chi vậy?

-Tao ấn lúc nào? Đắm vỡ mặt mày bây giờ!

-Mày ko ấn sao nó kêu? :-

-A cái thằng này dám láo với ông à? Ông cho mày biết tay. Chết này!!!

.....

-AI Ở ĐẲNG ĐÓ??? – giọng một người đàn ông quát lên làm cuộc hỗn chiến của Nguyên và Dương dừng lại ngay tức khắc. Ko ai bảo ai, cả hai lấy tay bịt miệng nhau lại. Nguyên ráng nói nho nhỏ:

-Giọng....bố mày!

-Suyt!

Tiếng bước chân lại gần càng lúc càng rõ, hai thằng con trai cứ nằm đó với tư thế cực kì khó coi: Dương nằm đè lên người Nguyên, áo quần xộc xệch, tay Nguyên thì lại giữ lấy eo của Dương >.

-Cậu chủ!?? o\_O

-Ủa Dương! Sao con lại ở đây!?

-A....à con. ....

-Có cái gì trong bụi thế??? – Ông Doanh ngông cổ ngó.

-À....con với thằng Nguyên bắt trộm ba à, tiếng chuông báo động là do nó bấm đấy!

-Thế thằng trộm đâu?

-Ồ....con ko biết!

-Con bắt nó mà con ko biết? Còn Nguyên? – tròn mắt ngạc nhiên.

Nguyên nãy giờ nằm cười lăn lộn vì thấy vẻ mặt ấp á ấp úng của Dương. Cậu dùng tay bới tóc mình cho xù lên, thò đầu ra khỏi bụi:

-Dạ.....con nè!

-Trộm đâu rồi con?

-Hic....nó đấm con mấy cái rồi chạy rồi ạ! – Nói câu này, Nguyên xoa xoa mặt mình rồi liếc mắt nhìn Dương.

-Hai đứa cùi mía quá. 2 thằng đô con thế này mà ko bắt nổi 1 thằng trộm. – Ông Doanh lắc đầu.

-Xí.....ba giỏi sao ba ko bắt đi? – Dương bĩu môi.

-Mốt nó quay lại đây thì biết! Thôi, vào nhà ngủ nhanh!

-Dạ! – 2 anh chàng đồng thanh nhưng vẫn ko quên lườm xéo nhau.

Căn biệt thự của Trịnh gia lại tiếp tục chìm vào im lặng, trừ căn phòng của hai người con trai, họ vẫn chưa chịu đi ngủ.

Sáng hôm sau.....

Lan Du lấy một ổ bánh mì cho vào túi xách rồi đi ra đằng trước mang giày chuẩn bị đi học. Hôm nay cô phải hoàn thành nhiệm vụ tàn độc được giao. Cô đã từng nhận nhiều công việc mang tính cảnh cáo, thậm chí đánh ghen thuê cho nhiều người đàn bà có quyền lực lớn. Nhưng chưa bao giờ cô làm công việc này, thật thâm độc!

Thở dài một cái, Lan Du mở cửa ra. Cô kinh ngạc đứng khựng lại. Một chàng trai lịch lãm với bộ vest đen tuyền đứng trước cửa với một cái thùng lớn trên tay. Nét đẹp tựa như một vị thần với vàng hào quang sáng diệu bao quanh làm Lan Du mê mẩn. Anh ta nở một nụ cười nhẹ:

-Cô có phải Diệp Lan Du?

-Vâng, là tôi!

-Tiểu thư của tôi giao cái này cho cô!

-Tiểu thư? – Lan Du chau mày khó hiểu.

-Tiểu thư của tôi chính là cô Bảo Kim Thư! Tôi đã xong việc, xin phép cô.

-A, khoan đã.....anh tên gì? Tôi muốn. ....cảm ơn.

-Tôi tên là Minh Duy

-Vâng.....cảm ơn anh, Minh Duy!

Minh Duy lại cười, anh cười đẹp lắm. Khuôn mặt tươi cười của anh khiến cho trái tim của Lan Du bỗng dưng đập nhanh bất thường. Hai bầu má của cô ửng hồng e thẹn, vẫn đứng yên tại chỗ ngóng theo bóng dáng người con trai vừa bước lên chiếc xe hơi đắt tiền. Anh hạ cửa kính xuống dặn dò:

-Nó độc lắm, cô nhớ cẩn thận!

Lan Du chỉ biết gật đầu. Chiếc xe trước mặt từ từ chuyển bánh và cách xa dần. Cô hướng mắt nhìn theo cho đến khi ko còn thấy nó đâu nữa. Ko hiểu sao hình ảnh người con trai lúc nãy cứ hiện ra trong đầu cô, cả nụ cười hiền hòa ấm áp ấy nữa.

Cái thùng dưới chân cô bỗng nhiên động đậy, có tiếng gì đó bên trong. Lan Du có cảm giác ghê rợn khó tả, cô ko dám mở nó ra. Thấy trên đầu thùng có một cái quai cầm nên cô mới yên tâm xách nó lên. Giờ này chắc hẳn chưa có ai đến trường, theo kế hoạch thì cô phải đến sớm thôi.

“Ai có thể gột rửa được tâm hồn thanh khiết đã bị phủ kín bởi một màu đen tội lỗi?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thất Lạc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 13

\*Trường Đại học Banwa – 6:45 a.m

Do có quen thân với bảo vệ của trường nên Lan Du được vào sớm một cách tự nhiên sau khi viện lý do phải chuẩn bị cho tiết học thuyết trình. Lên lớp

học để cất túi xách, cô cầm chiếc thùng đi thẳng xuống khu vực hồ bơi đằng sau trường. Đặt thùng xuống dưới chân, điện thoại của cô rung lên bần bật trong túi quần. Là Bảo Kim Thư, chắc gọi để phổ biến việc làm tiếp theo đây.

-Tôi nghe! – Lan Du bắt máy.

-Đã mang cái thùng đó đến hồ bơi rồi chứ? – Kim Thư lạnh giọng hỏi.

-Rồi.

-Tốt, giờ nhìn qua bên trái tại góc hồ phía đông, có một cái đường ống dẫn nước vào hồ bơi.

-Thấy rồi, tiếp theo?

-Cô rất nhanh nhẹn. Xách cái thùng lại gần đó, làm đi!

Lan Du một tay giữ điện thoại, một tay khệ nệ cầm cái thùng đến địa điểm Kim Thư vừa nói. Đến nơi, cô nói tiếp:

-Xong rồi, thế nào nữa!?

-Mở nắp đường ống ra, rồi để cái thùng nghiêng lại, từ từ tháo băng keo. Thả bọn chúng vào trong. Theo lịch trình ghi trên bảng phòng giáo viên, lão già dạy môn Tài chính – Doanh nghiệp sẽ có việc riêng vào tiết thứ 3, tôi sẽ dùng số khác nhắn tin dụ Hoàng Hạ Quyên ra đó. Cô phải ẩn mình, sau đó lợi dụng lúc nó ko để ý, đẩy nó xuống hồ, nhanh tay ấn nút thả “Tử Thần” ra! Hiểu chứ?

-Hiểu!

-Vậy thôi, cúp đây!

Lan Du dùng sức kéo bật nắp ống dẫn nước lên, nhưng đến lúc tháo băng keo trên thùng, cô lại do dự. Những tiếng rít ghê rợn bên trong vang lên hỗn độn một cách đáng sợ. Cô đã biết bên trong đó là cái gì rồi, điều đó càng làm cô thấy lo lắng hơn. Sau một hồi đắn đo Rốt cuộc cô vẫn phải mở và thả những “sát thủ” thuộc vào hàng độc nhất thế giới: Rắn độc Belcher.

~oOo~

Tít...tít...

“Hạ Quyên, anh cảm rồi, ko đưa em đi học được, xin lỗi em!”

Hạ Quyên đọc xong tin nhắn của Hải Thanh liền ấn nút gọi ngay để xem xét tình hình. Sau vài tiếng tút chán chường, chất giọng khàn khàn đặc trưng của người bị cảm được truyền vào trong điện thoại:

-Bé yêu! (:|

-Anh có sao ko? Hic.....làm gì mà để bị cảm vậy hả? Hôm qua rõ ràng còn khỏe mà!

-Anh ko biết.....tự nhiên lúc nãy dậy.....nhức đầu....một trong người.....

-Vậy thôi, anh nghỉ ngơi cho khỏe đi, nhớ ăn uống đầy đủ rồi uống thuốc, tan học em sẽ qua.

-Ừm....yêu em lắm!.....

-Hy, thôi bye anh.....nghỉ khỏe nhé. :-\*

Hải Thanh lại bệnh rồi, hic. Một năm số lần anh bị bệnh ít nhất cũng trên 10 lần. Vậy là hôm nay Hạ Quyên phải dùng xe riêng của nhà rồi, ko còn được ôm người yêu nữa, cô đập đầu vào gối ko biết bao nhiêu lần.

-Chị bị cái gì vậy? Khùng hả?

Nhật Anh từ phòng tắm bước ra thấy chị mình có những hành động kì quái thì ko khỏi nhủ mày nghi ngờ.

-Có em bị khủng ấy!!!!

Hạ Quyên bật dậy, ức chế hét lên rồi lấy túi xách, ngung nguẩy đi ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi nhà, một chiếc xe hơi hiệu Roll Royce sang trọng đã đỗ ngay trước mặt Hạ Quyên. Anh tài xế trẻ nhanh chóng mở cửa cho cô bước vào. Cô gật đầu cười cảm ơn rồi từ tốn lên xe.

Những hạt nắng vàng đáng yêu đã bắt đầu nhảy nhót múa ca cùng với chị gió sớm mai. Hôm nay Hạ Quyên rất chi là chăm chỉ, cô chú ý nghe giảng và ghi chép bài đầy đủ chứ ko ngủ hay nghe nhạc như mọi khi nữa.

- Bài học đến đây là hết, ko có bài tập gì để giao nên các em về chuẩn bị trước bài tập tiếp theo nhé! Thầy có tí việc bận nên sẽ cho các em nghỉ tiết kè.

- YAH!!!!!!!!!!

Giọng thầy giáo ở trên phát ra đều đều thông báo tin nghỉ tiết, cả lớp nghe xong thì vui sướng reo hò. Hạ Quyên cất mọi thứ gọn gàng vào trong ngăn bàn rồi chống cằm ngồi suy nghĩ xem chiều nay lúc tan học đến nhà Hải Thanh có nên mua gì đó cho anh ko. Cháo thì chắc chắn những người giúp việc trong nhà sẽ nấu cho anh, trái cây thì.....ko biết. Vậy thì quyết định mua trái cây vậy. (suy nghĩ đơn giản ^^)

Tít...tít...

Tin nhắn của ai nhỉ?

Hạ Quyên nhìn số lạ trên màn hình thì ko khỏi thắc mắc. Cô ấn mở khóa rồi đọc tin:

“Hoàng Hạ Quyên, bây giờ cô có thể xuống hồ bơi đằng sau trường nói chuyện với tôi chứ?”

“Ai vậy?”

Hạ Quyên hồi âm lại. Chưa đầy hai phút sau số điện thoại ấy lại gửi tin tiếp:

“Tôi biết tất cả những chuyện đã xảy ra khi cô mất tích!”

Hạ Quyên tròn mắt nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại. Những chuyện đó thì có liên quan gì đến cô. Tuy trong đầu nghĩ như thế nhưng thực chất cô cũng rất muốn biết. Thôi kệ, có đi thì cũng chẳng mất mát gì đâu.

Cô khóa bàn phím điện thoại lại rồi nhanh chân đi ra khỏi lớp. Ngay khi cô vừa khuất bóng khỏi cầu thang, một bóng đen huyền bí đứng đằng sau bức tường cạnh cầu thang khe khẽ bật cười.

Hạ Quyên chạy nhanh thoăn thoắt như ngọn gió đến hồ bơi sau trường, đứng trước cửa hồ, cô đưa tay lau những giọt mồ hôi trên trán, cố gắng thở đều. Cô đang rất hồi hộp và tò mò khi con người lạ mặt kia muốn tiết lộ những chuyện mà mình ko hề biết. Mà biết rồi thì sao nhỉ? Đã là quá khứ rồi, khơi mào lên thì có lợi ích gì? Đầu nghĩ vậy nhưng lòng trái ngược, Hạ Quyên đặt tay lên nắm cửa rồi vặn mở nó ra.

“Kẹt”

- Có ai ở đây ko?

Tất cả âm thanh hiện hữu nơi đây chỉ là tiếng sóng nước chảy dềnh dàng trong hồ bơi. Hạ Quyên tiến vào trong, lặp lại câu hỏi lần nữa nhưng vẫn ko có ai trả lời.

- Lạ thật! Trò đùa à? – Cô khó chịu.

- Tên nào đùa ác vậy nhỉ? Mình mà biết kẻ nào thì đồ nó thoát được.

Hạ Quyên đứng chống nạnh thăm rùa kẻ đã nhắn tin trêu chọc mình, ko thể biết rằng có ai đó đang tiến về phía mình, hai cánh tay giơ lên một cách mờ ám.....

- O!

Cô chỉ mới định quay mặt lại về lớp thì có ai đó đã đẩy cô ngã nhào xuống hồ bơi. Chưa kịp định thần xem có chuyện gì, Hạ Quyên chỉ loáng thoáng thấy cái gì đó màu nâu dài phóng vút đi dưới làn nước dập dềnh. Cô cố gắng vùng vẫy để ngoi lên nhưng ko may, chân cô bị chuột rút. Cô co người lại nắm lấy bàn chân đang nhói đau ko duỗi thẳng được.

Chợt nước hồ có biến động lạ, vài mảng nước bắn tung tóe. Có cái gì đó đang bơi đến!? Hạ Quyên nheo mắt nhìn khó khăn. Cô càng bàng hoàng hơn khi nhận ra đó là gì. RẮN!

- Ko....ko được.....

Lũ rắn đối như nhận thấy được có mồi ngon liền lao đến như tên bắn. Hạ Quyên cố hết sức sải một tay bơi vào trong, tay còn lại ôm lấy chân gắng sức làm cho nó trở lại bình thường. Nhưng với một con người đang bị chuột rút như cô thì sao có thể đọ với “những sát thủ dưới nước” kia được.

Hồ bơi ko còn bóng dáng một ai ngoài Hạ Quyên đang ra sức thoát thân khỏi lũ rắn nước độc. Những con rắn vằn đen trên lưng với cặp mắt tròn sâu hoắm từng được xem rất hiền lành dù rằng rất độc. Nay tại sao chúng lại trở nên hung tợn như vậy chứ? Chúng nhe những chiếc nanh nhọn hoắc chứa đầy nọc độc nhắm vào da thịt Hạ Quyên. Chỉ cần dính vài miligram nọc độc thôi thì cũng đủ để bay lên trời làm “ma con vui vẻ” rồi.

Hạ Quyên đang rơi vào tình huống ngàn cân treo sợi tóc.

Ko, nói đúng hơn là cô có thể chết ngay lúc này.....trong tích tắc.....

.....Nếu bọn rắn đó vô đến.....

Ai đó.....cứu với!!!..... Là ai?

Thật lạ, hình ảnh người con trai tóc đỏ hiện lên ngay tức khắc trong tâm trí Hạ Quyền khi cô cần được cứu. Tại bờ biển, một người con trai đẹp hoàn mỹ cõng một cô gái trên lưng bước từng bước chậm rãi. Ánh tà dương dịu nhẹ làm cho khung cảnh nơi ấy càng thêm thơ mộng hơn. Nhưng.....khuôn mặt người đó.....ko còn mờ mờ ảo ảo như những lần trước nữa. Từng nét rõ ràng như chưa bao giờ được mờ. Lúc này.....người mà Hạ Quyền muốn gọi tên ko phải là chồng chưa cưới của cô – Nguyễn Hải Thanh – mà là.....

-THANH NGUYỄN! CỨU EM!!!!!!!

Mùi hương hoa từ đỉnh hương dịu nhẹ.....bàn tay ấm áp xiết chặt..... Bờ môi mềm ngọt ngào..... Là ai?.....

Một người phụ nữ khá trẻ với mái tóc nhuộm vàng óng mượt gấp gấp chỉnh trang lại y phục, cô ta nhìn thẳng vào máy quay rồi đưa micro lên nói:

“Xin chào, tôi là phóng viên Trương Ngọc Đình của đài truyền hình FIT. Hiện tôi đang có mặt tại trường Đại học Banwa, nơi Hoàng tiểu thư của tập đoàn kinh tế Hoàng Quân vừa gặp nạn. Hiện trường tai nạn chính là hồ bơi ở đằng sau trường. Theo một vài sinh viên cùng lớp với tiểu thư, họ được trông thấy thứ 3 vì thầy giáo Phan Diễn Tư dạy môn tài chính doanh nghiệp có một số việc bận. Lúc đó cô Hạ Quyền có đi ra khỏi lớp. Ko lâu sau đó, các sinh viên của câu lạc bộ Bơi lội đến hồ để luyện tập đã phát hiện ra một chàng trai đang kéo Hạ Quyền ra khỏi hồ khi cô đang trong tình trạng bất tỉnh. Dưới hồ nước có hàng chục con rắn độc mang tên Belcher, một trong những loại rắn độc nhất thế giới. Cảnh sát phải rất dè chừng để bắt chúng mà ko bị cắn. Hung thủ vẫn chưa bị bắt. Hoàng Hạ Quyền đang được chăm sóc tại phòng y tế của trường. Nếu có thông tin gì mới chúng tôi sẽ thông báo cho quý vị biết ngay!”

-Cắt! Được rồi Ngọc Đình, cô làm rất tốt!

-Haiz.....sao cô gái đó lại xui xẻo như vậy nhỉ? Thật tội nghiệp quá! – Ngọc Đình hạ micro xuống, nhìn lên tầng có phòng y tế thờ dài thườn thượt.

-Ừ, kẻ ám hại cô ta trong lễ cưới cũng chưa bị bắt, nguy hiểm quá.

Đoàn ê-kíp của đài truyền hình cảm thấy xót xa cho cô tiểu thư đẹp người đẹp nét nhưng xấu số. Ko biết sẽ còn những tai họa gì nữa đây?

\*Phòng y tế:

-Xin lỗi, cậu có thể qua đây để chúng tôi hỏi chút chuyện được ko?

Trung tá Lưu Từ Kiên đề nghị Thanh Nguyễn khi cậu đang trông chừng cho Hạ Quyền. Rất may mắn là cô ko sao, dù bị cắn ở một, hai chỗ nhưng đã được Nguyễn nặn máu ra kịp thời nên độc chưa ngấm. Cô đang cần tịnh dưỡng sau cơn khủng hoảng vừa rồi nên tất cả những ai vào thăm cần phải giữ trật tự tuyệt đối.

Nguyễn ko nói ko rằng đứng dậy đi qua chiếc giường đối diện, hồ hững đáp:

-Xin mời!

Từ Kiên cùng với hai viên cảnh sát lấy ghế ngồi xuống, anh lật cuốn tập mỏng trên tay ra rồi hỏi với âm lượng nhỏ nhất, đủ để cho Nguyễn nghe:

-Tại sao cậu lại có mặt kịp lúc để cứu cô Hoàng Hạ Quyền?

-Tôi đi tham quan trường, vì một số chuyện gia đình nên nhập học trễ. Đến khu vực hồ bơi thì tôi nghe tiếng hét nên chạy đến xem có việc gì. Mở cửa hồ ra thì thấy Hạ Quyền đang bị lũ rắn bao vây, cô ấy thì ngất lịm – Nguyễn điềm tĩnh nói.

-Lúc đó, cậu có thấy ai khả nghi lang vãng xung quanh ko?

-Ko, tôi ko thấy ai cả.

-Cậu là gì.....

“RÀM”

Nguyễn Hải Thanh mở cửa phòng y tế ra một cách khá mạnh bạo khiến việc hỏi cung của Từ Kiên phải ngưng lại. Theo sau anh còn có ông bà Hoàng, Nguyễn cùng Liễu Phi. Về mặt anh hoảng hốt tột cùng loay hoay tìm kiếm cái gì đó. Anh chỉ dừng lại khi trông thấy người con gái anh yêu đang nằm nghỉ trên chiếc giường trải drap trắng tinh. Sắc mặt cô nhợt nhạt gần như trắng bệch, trên tay và cổ được băng lại bởi những miếng dải băng mỏng manh. Hải Thanh chạy đến gần Hạ Quyền, mặc dù anh thở rất khó nhọc nhưng trên môi bỗng nở một nụ cười cùng với tiếng thở phào nhẹ nhõm:

-May quá.....em đây rồi.....

-Hải Thanh.....cậu lên giường nghỉ đi.....vẫn đang sốt đấy. Hạ Quyền ko sao rồi!

Liều Phi khuyên nhủ Hải Thanh mà lòng ko khỏi xót thương cho anh và Hạ Quyên. Từ tai họa này đến tai họa khác ko ngừng đổ ập xuống đầu cô tiểu thư xinh đẹp kia, thậm tự trách mình với tư cách đàn chị mà ko để ý gì đến Hạ Quyên. Bà Lam lấy chiếc khăn tay chấm nước mắt, sụt sùi thôn thức bên vai chồng. Con gái của bà đã làm gì nên tội mà cứ bị kẻ khác âm mưu làm hại vậy chứ?

Hải Thanh nắm lấy bàn tay trắng mịn của người yêu, đau khổ gục mặt xuống. Phải chi anh đừng bị ốm phải nghỉ ở nhà thì Hạ Quyên đâu ra nông nổi như thế này. Nhìn cảnh đó, trái tim Nguyên bỗng cảm thấy cái gì đó nhức nhối ko chịu được. Cậu quay mặt sang chỗ khác suy nghĩ vẩn vơ về một điều gì đó. Vị ngọt vô hình vẫn còn đọng lại trên bờ môi của cậu. Đặt tay lên môi, Nguyên hồi tưởng lại khoảnh khắc mình liều thân nhảy xuống hồ rần độc cứu Hạ Quyên. Nụ hôn đầu tiên cậu cho đi vào một tình huống ko như mong muốn (hồ hấp nhân tạo).

-Đừng.....ko được.....đừng.....

Bất chợt Hạ Quyên hét lên làm mọi người giật mình, cô co giật nhẹ trên giường, lăn qua lăn lại như đang né tránh cái gì đó. Hải Thanh cuống cuống áp bàn tay của cô vào má mình, sốt sắng:

-Hạ Quyên, em sao vậy? Tỉnh dậy đi! Anh Hải Thanh đây!

-Ko....ko....cứu em với.....

-Hạ Quyên!

Nguyên ko chần chừ chạy đến bên giường người mình yêu, mặc kệ Hải Thanh cùng với những người khác đều tròn mắt ngạc nhiên trước hành động của cậu. Mắt Hạ Quyên vẫn nhắm chặt, hình như cô đang gặp ác mộng, mồ hôi lấm tấm đầy trên trán. Cô vô thức gào lên ko ngừng, đáng tiếc, cô đã gào lên một câu làm tổn thương đến người yêu của mình:

-Nguyên! Cứu em.....

Chỉ là một câu nói, nhưng lại có thể hóa thành hàng nghìn mũi kim nhọn sắc đâm xuyên thủng qua trái tim người con trai đang ngồi chết lặng kia. Hai bên gia đình cũng tròn mắt ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn nhau. Liều Phi cũng khá bất ngờ trước sự việc vừa rồi.

-Anh ở đây!

Giọng nói của Nguyên trầm ấm vang lên, như có thể nghe được giọng cậu, Hạ Quyên trở về trạng thái ngủ mê, ko còn giật mình la hét nữa. Sự tĩnh lặng vốn có của phòng y tế đã trở về, nhưng ko khí ngột ngạt thì ko hề giảm. Hải Thanh nhìn Nguyên một lúc lâu, đôi mắt nâu của anh sẫm lại, cơ hồ bên trong chất chứa rất nhiều nỗi niềm, đặc biệt là....đổ kị. Anh đột ngột lên tiếng:

-Đặng Thanh Nguyên!

Nghe thấy tiếng gọi của Hải Thanh nhưng Nguyên chẳng buồn quan tâm, cậu lặng thinh nhìn Hạ Quyên một cách dịu dàng nhất. Những người xung quanh ko hiểu đang có chuyện gì xảy ra. Liều Phi ái ngại nhìn 2 người con trai trước mặt đang rất căng thẳng. Cô khéo léo kéo 4 ông bà đi ra ngoài, còn nháy mắt ra hiệu luôn cho cả ba viên cảnh sát kia nữa. Từ Kiên ko phải là một kẻ ngốc, anh khẽ gạt đầu rồi gấp cuốn tập trên tay lại, đứng lên bước ra ngoài.

Chỉ còn lại 3 người ở trong phòng. Một người đang rơi vào cõi u mê nào đó ko thể xác định, hai người còn lại thì đang dành cho nhau những tia nhìn khó chịu, dù rằng ánh mắt ko đụng chạm vào nhau. Căn phòng lặng im đến đáng sợ hơn lúc này gấp mấy lần. Hải Thanh tế nhị nhắc tay Nguyên ra khỏi bàn tay mịn màng của Hạ Quyên, nhưng cậu lại ko chịu buông. Và cái Hải Thanh nhận lại chính là ánh lườm như mang ý cảnh cáo của Nguyên.

-Bỏ tay cô ấy ra! – Hải Thanh chau mày gằn giọng nói.

-Cậu là ai mà có quyền bắt tôi phải nghe theo? – Nguyên nhếch môi.

-Tôi là chồng chưa cưới của Hạ Quyên, tôi ko cho phép ai đụng vào người cô ấy ngoài tôi.

-Hừ.....chồng chưa cưới ư? Chồng chưa cưới mà để cho vợ mình ra nông nổi này đây hả?

“Chồng chưa cưới!” Ba chữ đó nghe sao thật chướng tai. Nguyên nổi giận quay ra xốc cổ áo Hải Thanh lên. Mùi sát khí tỏa ra nồng nặc phủ kín khoảng cách của hai người. Hải Thanh cũng ko vừa, anh gạt phắt tay Nguyên ra:

-Đừng lên giọng phán xét tôi!!!

-Cậu đừng có nằm mơ mà nghĩ tôi sẽ dễ yên, tôi sẽ giành lấy Hạ Quyên. Tôi sẽ ko nhường cô ấy cho cậu đâu!

-Cậu nghĩ Hạ Quyên sẽ chấp nhận cậu sao? Nên nhớ người cô ấy yêu là tôi! – Hải Thanh cười khinh một cái rồi trợn mắt lên với Nguyên. Thật sự từ lúc sinh ra đến giờ anh chưa bao giờ có thái độ như vậy với bất cứ ai: Kiêu ngạo và bất cần – mặc cho họ có làm anh phật ý.

-Tôi sẽ làm cho cô ấy nhớ lại tất cả, nhớ về những ngày tháng ở Macdan! Tôi sẵn sàng tuyên chiến với cậu, nhất định tôi sẽ ko thua.

-Những ngày tháng.....ở Macdan? Ý cậu..... – Hải Thanh sững sờ nói ko nên lời. Trong đầu anh chợt lóe lên câu nói của Nguyên trong buổi tiệc mừng Hạ Quyên trở về:

“Tôi và cô ấy đã từng sống chung một nhà với nhau. ....”

Nguyên ko nói gì mà lặng lẽ đi ngang qua Hải Thanh với phong thái lạnh lùng ghê rợn. Đến chỗ cánh cửa, Nguyên cất giọng nhẹ như gió nhưng vẫn ko thêm quay mặt lại:

-Nhớ rõ những gì lúc này tôi đã nói.

“Rầm”

Tiếng đóng cửa mạnh mẽ dứt khoát vang lên làm dấu chấm kết thúc cho cuộc tranh cãi vừa rồi. Hải Thanh một mình ngồi phịch xuống nền nhà, tay ôm lấy đầu khổ sở. Một phần những câu Nguyên nói vừa rồi ko sai. ....anh ko thể bảo vệ được cho Hạ Quyên lúc cô gặp nguy hiểm. Khốn thật! Tại sao nó ko làm anh chú trọng nhiều bằng cái ý nghĩ đang bay tùm lum trong đầu. Chính là sự tò mò muốn biết chuyện gì đã xảy ra giữa Nguyên và Hạ Quyên khi cô mất tích. “Từng sống chung một nhà với nhau” ko đơn giản chỉ mang một ý nghĩa. Có thể họ đã có tình cảm với nhau, thậm chí còn rất là sâu đậm, hơn cả tình yêu của anh và cô. Nếu Hạ Quyên nhớ lại. .... Không! Không được! Việc ấy ko thể nào xảy ra. Nếu cô nhớ lại thì có thể sẽ rời xa anh mà đến bên hần, về với những ngày tháng vui vẻ. Anh ko muốn như vậy, Hạ Quyên là của anh. ....cô ko là vợ anh thì ko có người con gái nào khác trên thế giới này có thể thay thế được.

Ích kỷ.

Ừ, anh ích kỉ!

Bởi vì yêu thôi. Hải Thanh yêu cô bé xinh xắn đáng yêu ngày nào cũng sang nhà nghịch nước, phá phách vườn thượng uyển của mình. Anh yêu cô gái dịu dàng hồn nhiên trong tà áo dài trắng thướt tha, tinh khiết như giọt sương mai buổi sớm. Anh yêu cô gái xinh đẹp điểm lệ trong bộ trang phục áo cưới được thiết kế giản dị mà tinh xảo. Anh yêu hết tất cả, tất cả con người cô. Tình yêu anh dành cho cô mãnh liệt ko thua bất kì ai, thậm chí còn hơn hần. Thế mà vòng đời số phận lại xô đẩy một người con trai khác đến bên cạnh cô. Trước khi có hần, cô cũng rất yêu anh. Trước khi có hần, cô thuộc về một mình anh. Cả hai đều cố gắng vun đắp cho hạnh phúc mai sau. .... Vậy mà..... Hần lại xuất hiện! Rốt cuộc đó là số phận đã được định đoạt từ lâu. ....hay chỉ mới thay đổi?

Đứng dậy đến bên giường Hạ Quyên, Hải Thanh trầm tư ngắm nhìn khuôn mặt kiều diễm đang thiêm thiếp ngủ say ko biết gì của cô. Cô đẹp lắm! Hệt như một nàng công chúa bước ra từ thế giới cổ tích ảo tưởng. Anh nhẹ nhàng áp trán mình lên trán cô, lửa nóng hừng hực trong lòng đang dịu lại rất nhanh. Đặt một nụ hôn lên môi người yêu, Hải Thanh nhắm mắt lại cố gắng kìm nén cảm xúc đau khổ của mình. Anh nói nhỏ, nhưng lại ẩn chứa sự van xin đáng thương:

-Đừng bao giờ rời xa anh nhé. ....Hạ Quyên!

“Chát”

Trong căn phòng rộng thênh thang với màu sắc xanh tươi tinh khiết bỗng vang vọng lên một âm thanh giòn giã, chát chúa đến xót lòng.

-ĐỒ VÔ DỤNG!!!

Bảo Kim Thư giận dữ hét lên hết công suất với một người con gái có mái tóc màu cà phê đang ôm mặt nằm dưới sàn kia. Trên má cô gái đó in hằn dấu nắm ngón tay đang bắt đầu ửng đỏ. Rõ khốn kiếp mà! Một chuyện còn con đon giản mà làm cũng ko xong.

-Tại sao nó vẫn còn sống? – Kim Thư hít một hơi để lấy lại bình tĩnh rồi lạnh lùng hỏi Lan Du.

-Ko biết! – Cô trơ lì ko kém.

-S.h.i.t!

“Chát”

“Chát”

“Chát”

“Chát”

“Chát”

.....

Những âm thanh ghê rợn ấy vang lên ko ngừng. Kim Thư cầm chiếc roi da quất mạnh, trút đổ toàn bộ lòng căm hận trong lòng vào thân thể người con gái tội nghiệp kia. Lan Du nghiêng chặt răng ko thốt ra một lời hay hành động nào có thể cho là phản kháng. Cô đang nhìn Minh Duy, một cách đau đớn. ....anh ko ngăn cản Kim Thư đánh cô. Minh Duy nhận được ánh nhìn của Lan Du thì ngay lập tức quay mặt sang chỗ khác, mặc kệ ánh mắt đau khổ của cô.

Càng ngày càng có nhiều vết hằn đỏ sưng tấy xuất hiện trên làn da trắng hồng của Lan Du, có nhiều chỗ bị quất mạnh đến nổi rướm máu, chảy thành



dòng. Kim Thư dừng tay lại, vứt cây roi xuống sàn nhà nói:

-Mày đã hết giá trị lợi dụng, biến đi cho khuất mắt tao!

Dứt lời, cô bỏ đi ra khỏi phòng.

.

.

.

.

.

Hết giá trị lợi dụng ư?

Hơ, đúng là một con quỷ đội lốt thiên thần!

Lan Du cười khinh một cái rồi chống tay gượng đứng dậy. Bỗng nhiên, có một bàn tay to lớn giờ ra trước mặt cô.....Minh Duy!?

-Đưa tay đây! – Anh nói gọn lỏn và đặt hộp cứu thương xuống sàn.

Giả tạo ko? Chẳng phải lúc này anh ko thêm đề ý gì đến cô sao? Giờ lại giúp đỡ.....nực cười!

Lan Du gạt mạnh tay Minh Duy ra, cô nhìn anh vừa phẫn nộ mà vừa bi thương:

-Một lũ khốn nạn.....ko nghe cô chủ đáng quý của anh nói à? Diệp Lan Du này đã hết giá trị rồi, ko đáng để anh thương hại đâu!

-Tôi ko thương hại cô! – Minh Duy điềm tĩnh đáp.

-Tôi ra nông nổi này, tại sao lúc này anh ko ngăn cản? Đáng về hiền lành lương thiện của anh đâu rồi? Chó nhai hết rồi sao?

-Cô muốn nói sao cũng được, nhưng trước tiên phải làm sạch vết thương đã.

Ánh mắt kiên định của Minh Duy cơ hồ đã làm lung lay ý chí của Lan Du. Cô im lặng để anh sát trùng vết thương và bôi thuốc cho mình. Từng khía cạnh trên gương mặt tuần tú được thu hồi hết vào mắt Lan Du. Anh khác với người con trai vô tình lúc này, khác xa hoàn toàn. Đây chính là Minh Duy đã làm cô xao xuyến ngay từ lần gặp đầu tiên trước cửa nhà. Dịu dàng.....nhưng quá lạnh!

-Sao.....anh lại giúp tôi? – Lan Du vô thức lên tiếng.

-Hừm? Tôi ko muốn ai nghĩ xấu đến tiểu thư cả.

-Anh nói vậy là ý gì?

-Tiểu thư.....vốn ko phải loại người như thế!

-Cô ta còn độc hơn cả loài rắn độc nhất thế gian này, việc gì anh phải biện minh?

-Tôi ko biện minh, đó là sự thật!

-Đúng là một kẻ tâm thần.....

-Ừ, tôi là một tên bệnh hoạn.

Minh Duy cười. Lan Du cảm thấy có gì đó rất lạ trước nụ cười ấy. Nó lấp lánh sự hạnh phúc nhỏ nhoi, hình như là thế. Ko ưu tư phiền muộn, rất tự nhiên!

-Xong rồi, cô về đi!

-Anh ko đưa tôi về?

-Tôi phải ra ngoài với tiểu thư!

-Lúc nào cũng tiểu thư.....anh yêu cô ta hả?

-Hi.....tôi sẽ bảo người khác đưa cô về. Tạm biệt! – Minh Duy lảng tránh câu hỏi của Lan Du, anh dặn dò một câu rồi ra khỏi phòng.

Chỉ còn lại Lan Du ở bên trong. Khoảng không gian nơi đây quá đỗi lạnh lẽo và tĩnh lặng. Cảm giác dịu dàng, yên bình hồi nãy đâu rồi?

“Tách”

Một giọt nước trong suốt rơi xuống sàn nhà, đó là kết tinh của những uất ức trong lòng cộng với tình cảm mới chớm nở ko lâu mà đã lụi tàn của Lan Du. Chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi mà sao lại xót đến thế này?

Phải rồi.....một đứa con gái tầm thường như cô.....làm sao có thể xứng với anh được!

Ảo tưởng quá Lan Du à!

Đưa tay lên quệt đi dòng nước mắt ướt đầm mi cong, Lan Du ôm ngực nén cảm xúc lại. Cô nhìn lướt qua những miếng urgo màu da vài giây rồi lặng lẽ đứng dậy, lững thững mở cửa phòng bước ra, như một cái xác ko hồn.....

\*\_\*

Hải Thanh.

Con sốt đã hạ xuống đáng kể nhờ cô bác sĩ trong phòng y tế đưa cho tôi vài viên thuốc hạ sốt. Hạ Quyên vẫn còn ngủ chưa dậy. Hic, tội nghiệp em.....nhìn những dải băng trắng toát trên tay và cổ mà tôi ko khỏi tự trách mình. Em mất tích mới trở về chưa lâu, nay lại tiếp tục bị \*\*\* hại. Em có gây thù oán với ai bao giờ đâu.....tại sao kẻ đó cứ muốn giết em cho bằng được chứ!?

-Ư.....đau quá!

Nghe giọng Hạ Quyên rên lên khe khẽ, tôi ngẩng đầu lên trông em mà cảm thấy rất vui mừng. Em tỉnh rồi!

-Bé yêu!

-Hải Thanh.....sao anh lại ở đây? – Em nhìn tôi với vẻ khá ngạc nhiên.

-Em ngất xỉu dưới hồ bơi, bị bọn rắn độc cắn.

-Anh....là anh cứu em sao?

Tôi cảm thấy chột dạ vì câu hỏi này của Hạ Quyên, ko biết nên trả lời em như thế nào..... Người cứu em ko phải là tôi, mà chính là Đặng Thanh Nguyên - người con trai có hành tung bí ẩn biết những chuyện xảy ra khi Hạ Quyên mất tích. Hiện tại có thể nói, anh ta là tình địch của tôi. Ánh mắt dịu dàng ân cần lúc này khi ngồi trông em cũng đã nói lên điều tôi luôn hoài nghi: Nguyên yêu Hạ Quyên, rất sâu đậm. Nhưng, tôi đã mất em một lần, sao tôi có thể để em vụt mất một lần nữa!? Sự bất an đang lan dần khắp nơi trong trái tim, tôi lo sợ em sẽ bỏ rơi tôi.....dù tôi biết em yêu tôi rất nhiều. Con người làm sao có thể biết trước được số phận của mình chứ.... Em sẽ phải lựa chọn một trong hai người, một là tôi, hai là Nguyên. Tôi cũng phải chọn, nói thật hay là nói dối. Tôi muốn Hạ Quyên là vợ tôi, cùng tôi đi hết quãng đường đời còn lại. Có lẽ.....Thanh Nguyên cũng muốn như vậy.

Nói dối!

Chỉ như vậy thôi, em sẽ ko suy nghĩ gì về Đặng Thanh Nguyên nữa!

Cổ họng tôi nghẹn ứ, muốn thốt ra một câu thôi mà sao khó quá. Viễn cảnh Hạ Quyên cùng tôi đứng bên nhau tại lễ đường bỗng dưng hiện ra khiến sự ích kỷ trong tôi trỗi dậy. Tôi ráng nặn ra nụ cười tự nhiên nhất:

-Đúng! Là anh đã cứu em!

Nét mặt Hạ Quyên vẫn bình thản như ko, nhưng đôi mắt to tròn của em lại thể hiện rõ ràng sự hụt hẫng. Tôi tránh ánh mắt đó, tôi sợ mình sẽ tiếp tục phạm sai lầm

-Vậy sao?.....Cảm ơn anh.....)

Hạ Quyên cười gượng gạo với tôi, nụ cười ấy làm tôi cảm thấy tội lỗi. Nhưng ko sao, đôi lại tôi sẽ có em mãi mãi, ko một ai có thể xen vào tình yêu của chúng tôi được.

-Em nằm nghỉ đi, về sau cũng được, may mà nọc độc chưa ngấm!

-Vâng! Anh đã khỏi bệnh chưa?

-Anh đỡ rồi, khi nãy cô bác sĩ có cho thuốc.

-Em xin lỗi....

Hai mắt Hạ Quyên rung rung nước, tay em đưa ra áp vào mặt tôi. Thân nhiệt của em thật ấm áp làm tôi thấy rất dễ chịu. Tôi mỉm cười trấn an em

-Sao em lại xin lỗi hả bé yêu? Bảo vệ em là trách nhiệm cả đời của anh cơ mà.....

-Hức.....hức.....Hải Thanh!!!

Hạ Quyên òa khóc chồm người dậy ôm chặt lấy tôi. Tôi vuốt ve mái tóc dài mượt của em. Tiếng khóc nức nở đến đáng thương của em làm tim tôi thất lại, tôi ra sức vỗ về:

-Ngoan nào.....lớn rồi sao lại khóc nhe vậy hả? Anh ko yêu nữa đâu đấy!

-Anh cứu em.....ko biết bao nhiêu lần.....hức...hức.....

-Chứ chẳng lẽ anh để em bị bọn răn đó cắn đến chết sao? Nếu bị cắn, thì anh mong chúng cắn anh chứ ko được cắn em

-Anh ngốc lắm!!!!

Hạ Quyên xiết tay ghì chặt tôi hơn, em xúc động quá! Tôi vỗ vỗ lưng em mong sẽ bình tĩnh lại. Gần 10 phút sau Hạ Quyên mới chịu nín khóc. Nhìn em vừa thương mà vừa muốn.....cần cho một cái. Khuôn mặt phụng phịu như con nít muốn làm nũng đáng yêu ko thể tả. Tôi ko thể kìm chế được lòng mình, bạo dạn hôn vào môi em. Vị mặn mặn của nước mắt hòa tan cùng với vị ngọt của tình yêu khiến cho nụ hôn trở nên mê mẩn hơn hẳn. Chợt Hạ Quyên đẩy tôi ra, tôi ngỡ ngàng nhìn em. Bộ dạng em lúc này như đang trốn tránh một điều gì đó. Tôi khó hiểu nhẹ nhàng hỏi:

-Em sao vậy?

-Em.....em thấy còn mệt.....

Người con gái tôi yêu đang nói dối, nhìn sơ qua thôi cũng đủ biết. Em ko giỏi nói dối. Hay thật! Tôi và em đều nói dối lẫn nhau. Tuy nhiên ko muốn làm to chuyện nên tôi hôn nhẹ lên trán em rồi nói:

-Vậy thì em nằm xuống nghỉ tí nữa đi!

-Vâng.....anh ko được buông tay em ra nhé!

Hạ Quyên níu chặt lấy bàn tay tôi. Sao tôi có thể buông tay em ra được chứ?

-Anh sẽ ko buông.....anh yêu em nhất mà, ngủ đi bé ngoan!

Em phì cười vì được tôi gọi là “bé ngoan”, sau đó cũng thiếp đi rất nhanh chóng.

“Anh sẽ ko bao giờ buông tay em! Nếu có, thì một là do Tử Thần cướp anh đi, còn hai.....là em tự buông tay anh ra.....”

-Con lên phòng nghỉ đi Hạ Quyên, chút nữa mẹ sẽ mang cháo thịt băm lên!

-Vâng ạ!

Hạ Quyên đáp lại lời mẹ rồi vịn lấy tay Nhật Anh, từng bước đi lên cầu thang. Chẳng mấy chốc chiếc giường thân yêu đã hiện ra trước mặt, cô hứng chí nhảy uych lên giường. Nhật Anh chép miệng:

-Đúng là giới già vờ! Có bị gì nặng đâu mà cứ như sắp chết đến nơi ấy! Suýt tí nữa là sập giường.

-Xì, em ko biết gì cả. Làm thế papa mama mới chăm lo cho chị nhiều hơn chứ

Hạ Quyên nháy mắt lém lỉnh với cậu em của mình. Cô dang tay thả lỏng người hoàn toàn để tận hưởng sự thoải mái trên chiếc giường êm ái (=)). Nhật Anh nhún vai chào thua rồi đi ra khỏi phòng cùng với chiếc máy Ipod thân thuộc.

Chỉ còn một mình trong phòng, Hạ Quyên với tay ôm lấy con gấu bông lông xù màu kem ngự trị ở đầu giường nằm nghỉ ngơi. Sự việc lúc sáng cứ như chưa xảy ra.....tuy nhiên dư âm vẫn đọng lại rất rõ. Cô mơ hồ nhớ lại, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy, có một người đã xiết lấy thân thể cô. Cảm giác mềm mềm, ấm ấm nơi bờ môi hoàn toàn khác xa so với lúc Hải Thanh hôn cô.

Đưa tay lên xoa nhẹ môi mình, Hạ Quyên chợt nghĩ đến một người: Nguyên!

Từ lúc cô tỉnh dậy đến bây giờ, cậu chưa vào thăm hay gọi điện gì. Hay là cậu chưa biết? Hạ Quyên gạt ngay ý nghĩ đó đi vì lúc cô ra xe về, hàng trăm sinh viên cùng với cánh báo chí đông nghịt xúm lại hỏi thăm, đòi phỏng vấn này nọ. Cả trường nhao nhao như thế thì làm sao mà Nguyên ko biết được. Cậu ko thêm quan tâm đến việc cô có bị gì hay ko ư?

Nghĩ đến đây, Hạ Quyên chợt thấy buồn đến lạ. Cô ko thể nào lý giải được tâm tư của mình lúc này. Nó rối loạn như một cuộn tơ vò, ko xác định đâu là điểm đầu điểm cuối.....

“Give me an answer of love (o---ohhh), I need an answer of love (o---ohhh). Rain and tears, in the sun.....but in your heart, you feel the rainbow

waves.....”

Tiếng nhạc của bài “Rain And Tears” vang lên bất ngờ cắt đứt đi dòng suy nghĩ của Hạ Quyên. Cô thờ dài, chán chường bắt máy mà chẳng buồn nhìn xem là ai gọi.

-Alo!

-Bé lùn, khỏe chưa nè? – Bên đầu dây bên kia, một giọng nam trầm ấm pha lẫn sự trêu đùa vang lên.

Cơ mặt dường như Hạ Quyên dần ra ngay lập tức, đôi môi hồng xinh xắn của cô cong lên tạo thành một hình bán nguyệt tuyệt đẹp. Vừa mới nhắc, mà Nguyên đã gọi cho cô rồi, linh thật! >:)

-Sao lại gọi em là lùn? Đánh cho bây giờ. Em đỡ rồi!

-Tốt, lúc trưa anh có vào thăm, mà lúc đó em còn nghỉ.

-Ừa, vậy ra có vào thăm à? :-O Tưởng vô tâm lắm chứ!

-Anh đâu có như em đâu mà công nhận nha, trông em ngủ xấu thật! Mặt cứ nhăn nhăn lại, mũi chun lên =)) anh đỡ ko được!

-Tát cho xéo mặt đấy, bảo ai xấu hả? – Hạ Quyên gào lên.

-Ui.....còn la to như thế được chứng tỏ đã khỏe lắm lắm luôn rồi nhĩ?

-Hứ! Giận!

-Hy, thôi nào anh xin lỗi! Tối nay em rảnh ko? – Nguyên cười nhẹ xuống nước.

-Rảnh chứ sao ko! Vụ gì? :-

-Đi dạo và cafe

Hạ Quyên tủm tủm cười. Lời đề nghị khá hấp dẫn đấy, nhưng cô lại từ chối:

-Thôi ko đi đâu. Đi với trai chồng dỗi.

-Nhưng ko đi là trai dỗi, mà trai dỗi là còn đáng sợ hơn chồng dỗi đấy nhá! - Nguyên giờ giọng hăm he.

-Đâu ra vậy? (÷ Hâm quá. Được rồi, tối nay tại Công viên Green nha!

-Ừm, nhớ mặc áo khoác ko gió đêm nó thấm vào vết cắn đấy.

-Biết rồi ông cụ non ạ. Bye!

Hạ Quyên cúp máy một cách nhanh-gọn-ghẹ. Cô nhí nhảnh nhảy chân sáo ra khỏi phòng, thẳng tiến xuống bếp.

-Mẹ yêu ơi! x

-Hà? Sao con ko nghỉ ngơi đi Hạ Quyên?

-Hi, con hết mệt rồi. Mẹ này, tối cho con đi chơi tí nhá!

-Đi đâu? Người đang bị thế này, ko sợ bị kẻ khác hại lần nữa à?

-Hic, mẹ này! Con đi với bạn cơ mà. Nha ~, cho con đi nha mẹ yêu..... Um moah! :-\*

Hạ Quyên chu môi làm nũng với mẹ, cô hôn một cái chụt vào má bà Lam. Bà cũng chiều ý con nên nhéo mũi cô một cái:

-Nhớ về sớm đó cô nương! Ko là tôi nhốt ở ngoài luôn.

-Hihi, mẹ là nhất. Con thương mẹ nhất nhà!!!!

Nhật Anh đang ngồi xem báo gần đó cũng liếc mắt để ý đến cảnh tượng “đằm thắm” kia. Lòng mày cậu chau lại, lăm lăm:

-Đáng lẽ mình phải là anh mới đúng, rõ trẻ con!

Trịnh Văn Dương nhìn khuôn mặt đang tí tòn phè phòn của Nguyên mà thật tình chỉ muốn đấm cho một cái bỏ ghét.

-Hạnh phúc ha! Tôi nay chàng và nàng đi chơi. :-

-Hehe, tất nhiên rồi. Ghen tị hả mày? Thôi lo kiếm một em đi rồi hết ghen liền à. :))

Nguyên thân nhiên nằm lẩn lộn trên giường cười ha hả sung sướng như bị chạm dây thần kinh cười. Dương chịu ko nổi nữa bèn vận hết nội công cốc đầu Nguyên một cái làm cậu đau điếng hét lên:

-ĐAU! Thằng điên này.....

-Ko có bằng mày, nín chưa? Tao ko muốn hàng xóm người ta sang mừng vốn vì bị tiếng cười đều giả của mày quấy rầy đâu.

-Đập mày một phát chết tươi ngay bây giờ! – Nguyên liếc Dương một cái muốn rách cả mắt.

-E hèm.....thôi ko giỡn nữa. Mày có tìm được cái gì ở hồ bơi ko? – Dương nén cười hắng giọng hỏi.

-Mấy thằng cảnh sát cho vô tao chết liền. Nhưng nhờ những thủ thuật điều luyện vốn có, tao đột nhập vào chỗ đường ống dẫn nước còn dễ hơn cả ăn cháo ko cần răng =)) – Nguyên vênh mặt đắc chí - Tất nhiên, kết quả là cái này đây!

Nguyên vút lên bàn một cái bìa nilông trong suốt nho nhỏ, bên trong là một tấm măt thường được dùng để dán ở đáy các thùng hàng hóa. Dương cẩn thận lấy một chiếc găng tay trong hộp tủ đeo vào, nhẹ nhàng mở chiếc bìa và rút tấm măt ra sẫm soi.

Sau một hồi xem xét kỹ lưỡng, Dương nói:

-Bọn răn này được vận chuyển từ phía Bắc Australia về đây với giá 14.000USD.

-Hà? Trương đương gần 300 triệu! Tên điên nào rảnh tiền thế? – Nguyên tròn mắt há hốc miệng, trong lòng cảm thấy tiếc tiền vô hạn.

-Mày tính nhanh đấy! Tên này thật quá sơ hở, tuy nhiên ta chưa biết được chính xác người nhận là ai, ở trên tấm măt này chỉ ghi tên là San. Cũng hiểm lắm!

-Sơ hở.....nhưng khôn ngoan!

Nguyên nhếch môi cười nửa miệng. Cậu cảm thấy khá thích thú với việc này. Hung thủ dám cả gan ám hại đến người cậu yêu thì nhất định phải trả một cái giá sao cho thật xứng đáng, thậm chí còn hơn là “xứng”. Đây đâu phải là chuyện đùa. Những vụ ám sát liên tiếp xảy ra, mà tất cả.....đều nhắm vào một người con gái mang tên Hoàng Hạ Quyền.

-Được rồi, ta biết thế là đủ. Giờ mày phải tìm cách để lại tấm măt này cho phía cảnh sát người ta điều tra.

Dương điềm đậm vừa dặn dò Nguyên vừa bỏ tấm măt kia vào lại cái bìa nilông. Nguyên gật đầu:

-OK!

-A, đằng kia có cá viên chiên!!!!

Hạ Quyền hét toáng lên ngay khi phát hiện ra một quầy thức ăn chiên nho nhỏ ở gần khu vui chơi của trẻ em. Thấy mục tiêu rồi thì phải tóm ngay ko thì nó chạy mất, cô lon ton chạy đến và kêu một loạt:

-Chú ơi, bán cho con 3 que cá, 6 que bò, 2 tôm và 4 há cảo. Chú tuốt hết ra hộp giùm con nha! Ừm.....thêm 1 que chả giò nữa ạ! ^^

Khuôn mặt thanh tú của Nguyên từ từ méo xệch đi. Một tá đồ chiên toàn dầu mỡ ấy mà tống vào thân hình mảnh mai y như người mẫu của Hạ Quyền, ko mập cũng là lạ.

-Em ăn như vậy ko sợ mập hả? :-S

-Anh ko biết gì cả, nhiều đây nhằm nhò gì. Chuyện nhỏ!

Hạ Quyền ko giấu nổi vẻ thèm thường khi nhìn người bán hàng cho những que cá, thịt vào trong chảo dầu vàng tươi. Chưa đầy mười giây mà mùi thơm đặc trưng đã lan tỏa ra, hấp dẫn khứu giác của cô. Nguyên cũng ko phải ngoại lệ. Đôi mắt cậu khẽ liếc xuống cái chảo lớn, nguồn gốc của mùi thơm phùng phức ấy.

Lát sau cũng xong, Hạ Quyền tự tay trở tài.....xịt tương vào góc hộp giấy. Cô chưa bao giờ làm như vậy, vì ở nhà được chăm lo thương yêu hơn cả trứng mỏng mà.

-Anh!

-Hà?

-Trả tiền kia!

-Ồ.....sao anh phải trả?

-Hừm! Anh ko biết galăng gì hết. Ghét! Ko thèm nữa. – Hạ Quyên nhú mày, chu môi giận dỗi toan bỏ đi.

-Được rồi được rồi, anh trả là được chứ gì!? – Nguyên xuống nước.

Nói xong cậu lấy ví ra trả tiền châu cá, bò, tôm...chiên, đồng thời cũng “bò” thêm cho ông chủ một ít.

Hai người tiếp tục đi vòng vòng quanh công viên, Hạ Quyên vừa đi vừa ăn ngon lành mà chẳng thèm đếm xỉa gì đến Nguyên. Cậu uất ức:

-Tiền người ta bỏ ra.....mà một viên cũng ko cho nữa!

-Sao phải cho? – Hạ Quyên tỉnh bơ đáp.

-Ăn một mình sẽ tăng lên 5kg trong đêm nay đó.

-Hừ! Út tin.

-Vậy thì cứ đợi đi. Ngày mai lên trường mọi người sẽ có chuyện để bàn. Haiz....nàng tiểu thư xinh đẹp Hạ Quyên bỗng nhiên béo lên đáng kể, chỉ vì ko kìm chế được chính mình trước những món ăn có lượng dầu mỡ lớn. Đặc biệt ko biết chia sẻ cho ai.

-Nói bậy bạ, đánh cho bây giờ! X-(

.....

Hăm he, đe dọa, thuyết phục, năn nỉ.....mãi mà tâm hồn ăn uống của Hạ Quyên vẫn ko bị lung lay một cm nào. Cô còn cong môi lên nhai nhồm nhoàm chọc tức Nguyên nữa. Cậu tiu nghỉu, xụ mặt ngồi phịch xuống một cái ghế đá gần đó. Hạ Quyên giả vờ ngây ngô giọng bông đùa:

-Ủa? Mệt rồi hả? Mệt sao ko nói để chị giúp chứ hết mệt.

-Keo kiệt, bủn xỉn.....làm chị ai được cơ chứ? Xê ra!

-Thôi ngoan nào! Tý mua kẹo mút cho nha!

Nguyên liếc Hạ Quyên một cái rồi quay mặt sang chỗ khác. Cô mỉm cười gian xảo rồi ghim một viên cá, chấm ít tương rồi giơ ra trước mặt cậu:

-Há miệng ra xem nào.....a...a....

-Ko ăn!

-Ăn ko?

-Giờn đấy à? Cắn cho bây giờ!

-Thách! :P

-Hừ, ko chấp con nít =;

-Thôi mà.....nè.....hỏi lần cuối: Ăn hay ko? Ko ăn bỏ về đó!

Nguyên từ từ quay mặt lại rồi há miệng đón lấy viên cá viên.

-He, ngon ko? ^^

-Bình thường!

-Hihi.

Hạ Quyên nhí nhánh đá đá chân lên ko trung. Nguyên nhìn cô mà ko nén nổi nụ cười đang muốn bật lên. Cô đáng yêu, hồn nhiên quá! Y như một cô bé hiếu động nghịch ngợm vậy. Xung quanh khá nhiều cặp tình nhân ngồi trò chuyện tâm tình với nhau, một số chàng trai trông thấy gương mặt bầu bĩnh trẻ con phảng phất nét đẹp kiều sa của Hạ Quyên thì gần như quên đi “cánh hoa” của mình.

Phía xa xa trong một bụi rậm, một bóng đen bí ẩn thấp thò nhấp nhô đang quan sát cái gì đó, trên tay lăm le chiếc máy ảnh kỹ thuật số như đang theo dõi ai đó. Hạ Quyên ghim thêm một miếng há cảo đút cho Nguyên, hắn đã nhanh tay chụp lại. Nụ cười thâm hiểm nhếch lên. Xuyên suốt cuộc đi dạo từ biệt thự nhà họ Hoàng đến đây, ko một hình ảnh vui vẻ nào của Hạ Quyên và Nguyên bị bỏ sót khỏi tầm nhìn của hắn.

-Ngày mai các tờ báo sẽ có chuyện vui để bàn lắm đây!

Hắn cười nham nhở, lau mặt kính của cái máy chụp hình rồi bỏ đi khuất sâu vào bóng tối. Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây?

Hạ Quyên.

Hiện tại, tôi đang ngồi ở ghế đá đợi Thanh Nguyên đi mua trà sữa. Nơi đây khá vắng vẻ vì nó nằm ngoài phạm vi trung tâm công viên. Mọi thứ im lặng khó tả, đến nỗi tiếng côn trùng kêu râm ran trong các lùm cỏ còn át luôn cả tiếng trò chuyện của một số cặp tình nhân ngồi tâm tình dưới những gốc cây to lớn.

Trong hoàn cảnh này, tôi với Nguyên đi dạo quanh công viên chẳng khác gì một đôi đang yêu nhau. Điều này làm tôi cảm giác như mình đang.....ngoại tình >.

-Hạ Quyên, anh gọi sao em ko trả lời mà ngồi thừ người ra vậy?

Giọng Nguyên là lạ vang lên bên tai làm tôi búng tỉnh. Ngẩng mặt lên nhìn anh ngỡ ngàng, trên tay là hai ly trà sữa trân châu cỡ trung. Tôi cười xòa:

-Có gì đâu, đang suy nghĩ lát đi đâu tiếp thôi.

-Hi, rõ ngốc! Tối thế này thì đi đâu được nữa, 8 giờ 15 rồi. – Nguyên phì cười, ngồi xuống chỗ trống bên cạnh và đưa một ly trà sữa cho tôi – Đây, trà sữa của em :).

-Em cảm ơn! – Tôi nhận lấy ly trà sữa rồi đưa lên miệng hút liền một hơi.

Vị ngọt đậm đà của ly trà sữa dần dần hoà tan nhanh chóng khắp khuôn miệng tôi, thích thật! Những viên trân châu dai dai nữa, nhai hoài cũng chẳng thấy ngán.

-Oa, anh mua trà sữa ở đâu mà ngon thế?

-Hi, bí mật mình anh biết

-Thấy gớm! Đây người biết ấy chứ ở đó mà có mình anh biết. Xạo láo!

-Ko tin thì thôi.

Tôi và Nguyên đùa nhau thêm vài câu rồi tiếp tục im lặng. Anh vô tư uống trà sữa, cầm ống hút nghịch mấy viên trân châu dưới đáy ly. Tôi cũng giả vờ ko để ý đến. Nhưng chẳng hiểu tại sao, sự tò mò về những việc mình luôn thắc mắc lại cứ ào ạt xô đẩy muốn thoát ra.

Hỏi.....thì sẽ biết được tất cả.....

Không hỏi.....tất cả vẫn mập mờ như một ẩn số chưa được giải.....

Chọn cái nào đây?

Sau một hồi đắn đo đấu tranh tư tưởng, ly trà sữa cũng vui đi quá nửa, tôi đánh bạo lên tiếng phá vỡ khoảng cách lặng im đang ngự trị giữa tôi và Nguyên:

-Anh.....

-Hửm?

-Từ lúc trở về đây, em.....thường xuyên có những giấc mơ kì lạ.....về một chàng trai có mái tóc màu đỏ tía giống anh, cùng với một vùng biển lạ hoắc, nhưng rất đẹp.....

Tôi chậm rãi nói, mắt len lén quan sát thái độ của Nguyên. Khi câu nói vừa dứt, đôi mắt đen tròn của anh khẽ lay động, thoáng ngạc nhiên. Chỉ trong giây lát, anh cất giọng với nụ cười hơi gượng, tôi nghĩ vậy:

-Em nói tiếp đi!

-Rồi.....lúc nào hình ảnh anh chàng đó đều bị mất mặt, hoặc trở nên mờ ảo ko xác định được. Nhưng có một lần em đã được nhìn kĩ mặt anh ta, cũng là trong giấc mơ.....

-.....Là ai? – Nguyên trầm giọng hỏi cắt ngang.

Tôi ngập ngừng ko nói nên lời nào nữa.....thấy run run thế nào ấy :( Thôi thì liều luôn vậy.....

-Nguyên! Anh.....có liên quan gì đến.....khoảng thời gian em bị mất tích ko?

~oOo~

“Quá khứ đã qua, thì cứ để cho nó qua. Đừng bận tâm gì cả. Bây giờ chưa phải lúc em cần biết những chuyện đó!”

Câu nói ngắn gọn cùng nụ cười nhạt phảng phất buồn của Nguyên cứ ám ảnh tâm trí tôi ko thôi. Sau khi nói xong câu đó anh cũng đứng dậy tỏ ý đưa tôi về. Khuôn mặt gầy trở nên đăm chiêu, lạnh lạnh khó diễn tả thành lời. Tôi thấy vậy cũng ko nói gì thêm nữa.

Ánh mắt Nguyên lúc ấy chứa đựng điều gì đó, vừa hạnh phúc mà vừa thống khổ. Nghĩ đến nó mà tôi cũng xót xa theo.

Có lẽ tôi nên đến vùng biển mà lần trước Nguyên đã “bắt cóc” tôi một lần nữa. Căn nhà của anh sẽ là manh mối đầu tiên. Anh ko nói tôi biết thì tôi sẽ tự đi tìm hiểu. Để gì Hạ Quyên này bỏ cuộc khi chưa đạt được mục đích.

.

.

.

Sáng hôm sau.....

\*9:38 a.m

Vì là chủ nhật nên tôi được vô tư thoải mái nướng thêm một tý, hôm qua lo thức suy nghĩ “kế hoạch thám tử” mà..... Ghi chặt lấy con gấu bông, tôi trở mình quay sang một bên. Ai ngờ bất gặp ngay Nhật Anh nằm cạnh đó, mắt mở tròn tròn nhìn thẳng vào tôi. Tôi chớp mắt vài cái rồi mới hét toáng lên:

-AAAAAAAAAAAA!!!!!!

Nhật Anh nhăn mặt bịt tai lại khó chịu nhìn tôi lâu bâu:

-Chị làm gì mà la lối um sùm lên vậy?

-Ai biểu.....tại em mà! Tự nhiên bất thành linh nằm trước mặt người ta, mắt nhìn thẳng ko chớp, y như quỷ ấy, ai mà ko hết hồn!

-Bớt cần nhần đi, có chuyện rồi kia, mau rửa mặt rồi xuống nói chuyện, giải thích với đại ca (papa)!

-Chuyện gì? – Tôi khó hiểu chớp mắt lia lịa.

-Xuống rồi biết!

Thằng em yêu quý của tôi thân nhiên đáp rồi cắm headphone vào tai, nằm lẩn quay ra giường. Tôi chun mũi, chu môi lăm bắm rửa nó vài câu rồi cũng mặc kệ, bỏ đi vào phòng tắm.

10 phút sau tôi ngáp dài một cái rồi đi ra chải đầu, thỉnh thoảng ngẩng lên nhìn mình trong gương, cười hi hi “tự kỷ” hỏi : “Con ai mà xinh thế?” ==)) Xong xuôi, tôi tung tăng đi xuống nhà.

-Hello everybody! Princess is coming!!!! – Tôi cất cao giọng nhí nhảnh.

Nhưng trái với tinh thần tôi lúc này, phòng khách trước mắt bị bao phủ bởi làn không khí vô cùng âm ảm của 2 đấng sinh thành thân yêu. Mẹ tôi gọi:

-Con xuống đây!

-Dạ....vâng!

Tôi e dè đi xuống.....vì có cảm giác ko lành tí nào!

“Xạch”

Ba đặt mạnh tờ báo xuống chiếc bàn thủy tinh, nghiêm giọng:

-Con hãy giải thích đi!

Tôi liếc mắt ngó tờ báo. Trang bìa của nó chính là khoảnh khắc tôi đứt đồ ăn đồ cho Nguyên hết dỗi tại công viên Green tối hôm qua. Bên cạnh đó là dòng chữ màu đỏ to tướng: Nàng tiểu thư xinh đẹp của Hoàng gia bỏ rơi chồng chưa cưới kẻ trai lạ!??? :-O

Tôi như chết đứng ngay tại chỗ, tại sao.....?

Giọng nói uy quyền của ba vang lên lần nữa làm tôi giật bắn người mà ko biết nói thế nào:

-Cậu ta là ai?



-Dạ.....

-Con nói cho ba mẹ biết xem nào, đứa con trai này là ai, có quan hệ gì với con mà trông hai đứa thân mật quá vậy?

Đến lượt mẹ tôi lên tiếng, tuy bà nói rất nhẹ nhàng nhưng tôi lại cảm nhận được sự nghi ngờ toát ra từ ánh mắt bà.

-Anh ấy là.....một người bạn.....

Tôi áp ứng ko nói nên lời cho rõ ràng được, cứ như một cô gái bị bắt quả tang khi đang ngoại tình vậy. Hic, mà tôi đâu có ngoại tình, tôi với Nguyên chỉ đi dạo quanh công viên nói tí chuyện thôi mà!

-Bạn mà như thế này sao? – Ba nhìn tôi ngờ vực.

Tôi cố gắng tự trấn an mình cho bình tĩnh lại, khẳng định:

-Vâng, chỉ là bạn, ba mẹ tin hay ko thì tùy ạ! Con chỉ nói sự thật!

-Con đừng nghĩ chỉ nói với ba mẹ là xong, còn đám phóng viên đang đợi bên ngoài nữa kìa!

Mẹ từ tốn nói, ra hiệu cho tôi nhìn ra ngoài.

Choáng váng!

Cả một rừng người với máy ảnh, bút, máy quay, micro...v.v...

Họ la ó đòi tôi ra để phỏng vấn.....chỉ vì một bức ảnh thôi sao? o\_O

Tôi cắn môi, thật tình đầu óc trống rỗng, nếu như có một hạt cát bé nhỏ thì cũng chẳng tìm thấy được đâu. Lúc này, tôi lo cho Hải Thanh. Ko biết anh đã đọc bài báo này chưa?

Ồ.....chiếc motor màu bạc quen quen xuất hiện từ xa.....là anh?

Cánh báo chí như nghe thấy tiếng rồ ga đang phóng đến nên tản đàn ra hai bên, nhón nhao hơn hẳn. Đúng là anh rồi! Tôi nửa mừng mà nửa lo.....anh đã biết!

---

---

-Em sao vậy? Lại đây ngồi đi!

Ko hiểu Hải Thanh đã nói gì đó với đám phóng viên mà có thể khiến họ đi về một cách ko phản kháng. Sau đó anh tiến vào sân nhà tôi. Tôi đứng ngay cửa đón anh mà lòng cứ thấp thỏm ko yên. Đáp lại tôi ko phải là nét mặt trách cứ hay lạnh lùng như tôi vẫn tưởng, anh mỉm cười tự nhiên gọi tên tôi. Hỏi thăm ba mẹ tôi một lát, họ bảo tôi và anh nên ra sau vườn ngồi nói chuyện. Hải Thanh ngồi xuống chiếc xích đu màu trắng trang nhã với phong thái rất điềm đạm, cứ như chưa có gì xảy ra. Tôi do dự. Sao anh lại có thể giữ được nụ cười dịu dàng trên môi giỏi như thế chứ? Càng nhìn nụ cười của anh, tim tôi càng thất lại..... Khuyu xuống tắm tắm cỏ xanh mướt, tôi nghẹn giọng:

-Anh.....mọi chuyện ko phải vậy đâu! Em với Nguyên chỉ là bạn thôi!

-Ừm, anh biết! Em đứng dậy đi. Anh sẽ tìm cách giải quyết chuyện này.....

Hải Thanh cười gượng xoa đầu tôi. Đôi mắt màu nâu mà tôi thích vì sự bình yên luôn hiện hữu bây giờ đã hóa sẫm một màu u tối. Tôi chùng mắt cười trừ:

-.....Cảm ơn anh!

-Hi.....em vào nhà xem có trái cây gì ko rồi đem ra đây, anh gọt cho em ăn nhé bé yêu!

-Vâng, đợi em tý!

Nghe giọng anh đã tự nhiên hơn, tôi vui vẻ chạy nhanh vào nhà mở tủ lạnh ra lục đồ ăn. Cầu mong sự hiểu lầm ko đáng có này sẽ sớm trôi qua!

---

---

Khi bóng dáng Hạ Quyên đã khuất bóng trong nhà, nụ cười trên môi Hải Thanh tắt ngấm. Anh bóp mạnh tay mình lại, gân xanh nơi cổ tay nổi lên rõ rệt. Anh ko hiểu sao chính mình lại có thể diễn kịch hay đến như vậy. Ráng nặn ra những nụ cười tự nhiên nhất, cố gắng kìm chế sự tò mò về vấn đề đang “hot” nhất hôm nay. Thật sự sáng nay, lúc cô giúp việc chạy như ma đuổi vào nhà và giơ tờ báo ra trước mặt anh, anh còn ko tin vào mắt mình. Tâm trạng anh khi trông thấy khuôn mặt của Nguyên đang tươi cười rất vui vẻ ở bên Hạ Quyên ko từ nào có thể tả được. Như một sự tổng hợp vô hình: Ghen có, giận dữ có, đố kỵ có, căm ghét có.....

Nếu như có người ở đây, chắc người đó cũng ko khỏi rợn người bởi những tiếng rôm rốp phát ra từ các khớp xương tay của Hải Thanh.

Anh rất muốn nổi giận và có quyền tra hỏi Hạ Quyên.....nhưng ko thể..... Tại sao anh lại làm như thế đối với người con gái mình yêu được chứ!?

Con người mang màu nâu sẫm đen nằm giữa lòng trắng mắt của Hải Thanh khẽ lay động, những tia mạch máu nhỏ li ti bên trong hằn lên đỏ ngầu. Anh nghiêng rặng:

-Đặng Thanh Nguyên, nếu cậu đã muốn.....tôi sẵn sàng đổi mặt!

\*\_\*

Ở một nơi cách đó khá xa, một người con trai đang ngồi chống cằm suy tư bên khung cửa sổ trong suốt. Ánh mắt cậu đơn độc hướng về một nơi xa xăm nào đó.....cơ hồ ko thấy được đích đến.

“Nước mắt em lăn dài cùng với mưa, anh có thể nhận ra! Nhưng em lại ko thể phân biệt được giọt thủy tinh đang đọng trên má anh là mưa hay nước mắt!?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thất Lạc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 14

Đã ba ngày trôi qua mà toàn trường Banwa nói chung và khoa Kinh tế nói riêng, sự ảnh hưởng của bài báo kia vẫn ko hề giảm đi chút nào. Đi đến đâu cũng toàn nghe những lời xì xào khó chịu. Những cụm từ “đứa con gái lẳng lơ”, “xấu xí”, “qua mà tưởng thiên nga”.....dường như có thể mọc rễ và cắm sâu vào trong não của Hoàng Hạ Quyên. Sức chịu đựng của con người có giới hạn.....ko dễ yên được hay sao vậy hả?

Hải Thanh cũng ko phải ko biết đến tình hình hiện nay. Anh luôn ở bên cạnh Hạ Quyên mọi lúc mọi nơi để kiểm chuyện cho cô khỏi nghe những lời nói churong tại kia.

Về phía Thanh Nguyên, cậu lại khá thờ ơ với việc này. Vậy nên ngay lập tức sau một ngày tin tức được đăng, tin đồn Nguyên định giành Hạ Quyên với Hải Thanh cũng rộ lên nhanh chóng. Điều này làm nhiều cô nàng trong trường vô cùng âm ỉc.

-Thật là tức chết đi được, con nhỏ đó có gì hay cơ chứ!? Đến hot boy lớp Y cũng mời chài cho được!

-Ừ, tôi đẹp hơn nó gấp trăm lần mà sao Hải Thanh ko là của tôi chứ?

-Đề rồi coi nó sẽ giải quyết chuyện này như thế nào.

Một đám con gái đứng ngay ban công hành lang trước cửa lớp của Hạ Quyên nói to, cốt là để cho cô nghe thấy được. Hạ Quyên nuốt cục tức vào bụng mà thầm rủa chính mình tại sao ko ra ngoài kia cho mấy đứa con gái đó một trận. Chợt một giọng nói lạnh vang lên:

-Các cô nói đủ chưa?

Hạ Quyên quay mặt ra nhìn người vừa lên tiếng. Nguyên!

-Nếu tôi còn nghe mấy cái chuyện vớ vẩn tào lao này thì đừng có trách, tôi ko nể con gái đâu!

Lời đe dọa của Nguyên ko những làm cho bọn con gái kia im thin thít đến bỏ đi mà còn khiến cho Hạ Quyên vô cùng ngạc nhiên. Về mặt vừa rồi của anh thật làm cho người ta cảm thấy.....sợ!

-Hi, làm gì mà nhìn anh dữ vậy cô bé? Anh đẹp trai đến thế sao?

-Hả?

Giật mình vì Nguyên bất ngờ xuất hiện ngay trước mặt mình, Hạ Quyên chỉ kịp “hả” lên một tiếng. Gương mặt tỏ vẻ ngạc nhiên của cô làm cậu phì cười, ko chịu được liền đưa tay nhéo mũi cô:

-Đừng bận tâm về chuyện kia nữa, cười lên đi!

Nhìn nụ cười ân cần của Nguyên, Hạ Quyên ko biết làm gì hơn ngoài việc cười đáp lễ lại anh:

-Em biết rồi!

-Hạ Quyên!

Cả lớp học, kể cả bên ngoài gần như ồn ào hẳn lên vì sự xuất hiện của Hải Thanh ngay cửa lớp. Trên tay anh là một hộp bánh su kem nho nhỏ thơm lừng.

Mấy cô gái đứng đằng sau Hải Thanh len lén nở nụ cười hả hê. Họ chính là bọn con gái lúc nãy vừa bị Nguyên dọa. Những cô nàng đồng đánh này vô tình gặp Hải Thanh ngay cầu thang. Vốn căm ghét Hạ Quyên từ lâu nên cả bọn lập mưu tạo thêm scandal cho cô.

-Hải Thanh!? Có chuyện gì vậy anh? – Hạ Quyên đứng dậy.

-Em ra đây với anh một lát

Hạ Quyên gạt đầu rồi đi ra trước cửa lớp với Hải Thanh, vô tình bỏ mặc Nguyên ngồi khoanh tay trước ngực ngóng theo. Nhiều sinh viên ngồi gần đó thấy vậy bên giờ giọng an ủi:

-Anh bạn gì đó ơi bỏ cuộc đi thôi, Hạ Quyên có Hải Thanh rồi!

-Đúng đấy, hay anh với em làm quen nhau nhé!

-Này, ai cho cô giành trước vậy hả?

-Cậu ko thắng được Hải Thanh đâu. ....

.....

Bỏ ngoài tai những lời nói sáo rỗng, Nguyên lặng lẽ đứng lên rồi nhảy phóc ra khỏi lớp bằng cửa sổ.

.

.

Hạ Quyên nhìn vào hộp bánh trên tay Hải Thanh, nói bông đùa:

-Em ko biết anh thích ăn bánh su kem đấy!

-Hy, anh mua cho em mà ^^

-Thế à? Vậy em cảm ơn. Mà anh kiếm em có việc gì ko?

-Tối nay nhà anh tổ chức tiệc kỷ niệm 20 năm thành lập công ty tại nhà hàng Reiyamond. Nhờ em mời ba mẹ cùng Nhật Anh đến dự!

-Ồ, vậy là ko có mời em hả?

-Không! – Hải Thanh cười.

-Thấy ghét! Vào lớp đây, em giận!

-Thôi mà bé yêu! Anh đùa tí.....em là khách đặc biệt nhất đối với anh! x

-Xy, chỉ giới nịnh. Em vào lớp đây!

Hạ Quyên làm kiêu hất mặt lên đi thẳng vào trong làm Hải Thanh chỉ biết tế nhị che miệng cười thầm bởi cử chỉ của cô vừa rồi.

\*Lớp A khoa Y:

Nguyên chán nản ngồi phịch xuống ghế, vẻ mặt cau có ko những ko xấu đi mà còn làm tăng thêm vẻ đáng yêu của một bé trai đang hờn dỗi =)). Cậu bạn ngồi bàn kế bên mỉm cười ôn hòa nhưng lại ẩn chứa ko ít sự châm chọc:

-Bị hót tay trên rồi à?

\*Tiểu sử Đoàn Thiên Phong: Cậu âm tập đoàn Đoàn gia chuyên cung cấp các dụng cụ y tế thượng hạng. Bạn mới của Nguyên. Tính cách hiền lành, khá vui tính.

-Ai hót? Tôi giữ thẻ diện cho cô ấy thôi! – Nguyên nhăn mặt đáp, tay lôi cái máy mp3 ra, gắn headphone lên tai.

-Vậy sao? Hi, đừng có giấu bạn ạ!

-Cậu lo học bài đi, tôi ko rảnh để đôi co. Hâm!

-Ok ok, có cậu mới hâm! Mà.....tập đoàn Nguyễn Đan có mời gia đình tôi đến dự tiệc kỉ niệm gì đó của họ, cậu có muốn đi với tôi ko?

-Ko, tôi ko muốn đi, cảm ơn cậu Thiên Phong.

Nguyễn cười nhẹ. Thiên Phong cũng ko muốn làm phiền bạn mình nữa nên anh ngồi ngay ngắn lại và lấy sách ra đọc.

Thật sự, Nguyễn ko muốn đi đến đó, dù biết chắc là sẽ có Hạ Quyên. Nếu cậu đến bữa tiệc, chắc chắn sẽ gây khó xử cho cô. Cậu ko muốn cô bị mọi người dè bida là một đứa con gái hư hỏng (;. Rồi cũng sẽ có một ngày, Nguyễn công khai tuyên chiến với Hải Thanh, mặc cho dư luận có như thế nào đi chăng nữa.

-Xin lỗi, cho tôi hỏi có Thanh Nguyễn ở đây ko?

Một cô gái vô cùng xinh đẹp với mái tóc đen óng mượt bỗng xuất hiện trước cửa lớp làm những anh chàng bên trong nhón nháo lên. Là Liễu Phi. Cô đến tìm Nguyễn có việc gì?

Do đang gục đầu xuống bàn để chuyên tâm thưởng thức các bài nhạc với âm lượng lớn nên Nguyễn ko biết được có chuyện gì đang xảy ra, cho đến khi bị Thiên Phong lay vai thì cậu mới biết có sự hiện diện của Liễu Phi. Lúc đầu cậu ko nhận ra.....nhưng sau hơn 10 giây lục soát bộ nhớ trong não thì cậu cũng nhớ ra cô.

Nguyễn tháo headphone ra, hai tay rút túi quần rồi ung dung bước từng bước chậm về phía Liễu Phi.

-Cô tìm tôi có chuyện gì?

-Đây là việc Hải Thanh nhờ tôi!

Liễu Phi đưa ra một tấm thiệp màu trắng có ghi tên của Nguyễn. Cậu lơ đãng ngó xuống rồi hỏi:

-Cậu ta muốn tôi đến à?

-Ừ, cậu ấy muốn cậu đến. Về phần tôi.....tôi lại ko muốn cậu đến vì lí do ý đồ chia rẽ Hải Thanh và Hạ Quyên đang hiện diện trong lòng cậu.

-Hơ, cô hiểu rõ tôi lắm nhì? Nếu Hải Thanh đã có lòng hiếu khách, thì tôi xin nhận.

Nguyễn nhếch môi cười nửa miệng, tay nhẹ nhàng cầm lấy tấm thiệp. Liễu Phi mỉm cười dịu dàng đáp trả:

-Vậy xin chào!

Cô quay lưng đi thẳng, nhưng chỉ được hai, ba bước thì giọng nói đều đều của Nguyễn vang lên ở đằng sau khiến cô khựng lại:

-Cô ko muốn tôi đến bữa tiệc vì lí do khi nấy, hay vì một chuyện khác.....ví dụ như tình cảm riêng tư.....

Ánh mắt quan sát nhạy bén của Nguyễn nhắm thẳng vào người con gái trước mặt mình, ko để sót một li nào.

Liễu Phi ko ngoái đầu lại, cô vẫn đứng lặng im ở đó. Đôi mắt đen huyền cuốn hút của cô được tấm rèm mi kéo dịu xuống, làn môi hồng như màu dâu tây mọng chín từ từ hé ra:

-Có lẽ.....là điều thứ 2!

Nguyễn đứng trầm ngâm nhìn theo bóng dáng Liễu Phi dần khuất phía cuối hành lang. Tuy anh ko cảm nhận được sự cô đơn hay điều gì đó khác thường từ cô, nhưng vẫn có một sự lạc lõng đâu đó quanh đây.....

-Rất rồi!

\*23:17 p.m\*

Đã gần nửa đêm mà khắp lòng những con đường vẫn tấp nập người qua lại.

Bước ra khỏi một quán ăn gia đình nhỏ, cô gái có mái tóc nhuộm màu cà phê một môi lê từng bước một. Cô vừa tan ca làm thêm, giờ phải nhanh chóng về nhà kéo gia đình lo.

Hôm nay cũng là ngày Lan Du được lãnh lương, cô háo hức định sẽ ghé vào một quán ăn nào đó mua chút thức ăn ngon về cho gia đình. Giữa cái lạnh đầu đông có một sự ấm áp hiện diện trên môi cô gái ấy.

Lan Du mãi bước đi nhanh nên ko biết rằng có một chiếc xe hơi bám theo đằng sau mình. Bên ngoài thời tiết se lạnh mà bên trong xe lại càng lạnh hơn bởi ánh mắt sau tấm kính cửa sổ.

Bảo Kim Thư ấn nút kéo tấm kính cách âm giữa khoảng xe với tài xế, từ từ lấy ra chiếc điện thoại màu hồng kiểu cách do chính cô thiết kế riêng. Lia tay

trên màn hình ẩn số, khuôn mặt cô lạnh tanh ko gọn chút cảm xúc. Sau vài tiếng tút vô nghĩa, đầu dây bên kia vang lên giọng nói một người đàn ông:

-Alo!

-Anh có phải là Khải Long, con trai của lão đại Khải Hoàn ko?

-Phải, cô là ai?

-Tôi muốn nhờ anh một việc.....tất nhiên khoản tiền công sẽ rất hậu hĩnh!

---

-Tiểu thư, cô định làm gì vậy? Tại sao lại có một đám mafia đi ra khỏi đây?

Minh Duy xông vào nhà một cách vội vã, ko cần biết đến lễ nghi gì nữa. Cũng may là Kim Thư đã dọn về biệt thự 2 ở nên sẽ ko có việc anh bị trách mắng ở đây.

Người con gái xinh đẹp ngồi vắt vẻo trên thành ghế sofa, thản nhiên cầm một cái bánh quy hình hoa hồng đưa lên môi nhấm nháp. Và cũng bờ môi đó, hé nở thành một nụ cười xảo quyệt:

-Chỉ là một chút trao đổi nhỏ thôi.....tội ác của chúng ta sẽ ko bị lộ bởi bất cứ ai cả!

-Ý cô..... – Minh Duy sững sờ nhìn Kim Thư.

-Phải.....giờ cầm lấy cái này, khi bọn chúng xong việc, thì khứ hết!

Kim Thư nhẹ nhàng tiến lại gần Minh Duy và đưa cho anh một khẩu súng lục ỏ quay – một trong những loại súng có tầm bắn chính xác và nhanh nhất – và các dụng cụ đi kèm với nó. Minh Duy run người ko dám cầm, nhưng người con gái trước mặt anh cứ đứng yên đó đợi anh nhận nhiệm vụ. Cô nói khích:

-Sao, ko dám làm hả?

-Ko.....tôi..... Tôi sẽ làm!

Minh Duy lắp bắp nói rồi đưa tay giật lấy khẩu súng trước vẻ mặt đầy hài lòng của Kim Thư. Bỗng cô lại gần anh thêm, rồi dần dần tựa đầu vào lồng ngực rắn rỏi của anh. Như có một dòng điện chạy xẹt qua người, Minh Duy chỉ biết đứng yên tại chỗ. Mùi hương quyến rũ vương trên mái tóc đen nhánh của Kim Thư như đang kích thích anh. Nắm chặt khẩu súng trên tay, Minh Duy đẩy nhẹ cô ra, quay mặt đi nói:

-Cô ở nhà cẩn thận!

Dứt câu, anh bỏ đi thẳng ra khỏi nhà. Anh ko biết rằng trước khi anh đến, bọn mafia sẽ phải xử gọn thêm một người nữa.....

Cầm trên tay túi thức ăn thơm phức, Lan Du vui vẻ thẳng tiến đi về nhà, chỉ mong sao cho thời gian trôi qua thật nhanh để cô có thể thấy nét mặt rạng ngời vì hôm nay được ăn ngon một bữa của gia đình mình.

Chợt có tiếng rú ga ở đằng sau, Lan Du giật mình quay lại. Một đoàn xe motor đang lao như tên bắn trên con đường trải nhựa thẳng tắp. Nghĩ là dân đua, cô nép người sát vào vỉa hè để tránh. Một chiếc xe phóng thẳng đến chỗ Lan Du, suýt tý nữa là va vào cô rồi. Đang định cong môi lên mắng thì tên ngồi đằng sau chiếc xe lên tiếng hỏi:

-Cô là Diệp Lan Du?

Vốn là một cô gái dữ dằn nên Lan Du cũng có quen biết với ko ít giang hồ. Bọn này là lần đầu tiên cô gặp. Cô cảnh giác đáp:

-Rồi thì sao? Mấy người là ai?

Tên đó ko trả lời mà chỉ hừ lạnh một cái, sau đó ra hiệu cho hai tên ở sau lưng mình tiến đến giữ lấy Lan Du. Cô hét lên:

-Nè, làm cái quái gì vậy hả? Bỏ ra!!!

-Bình tĩnh nào!

Một giọng nam vang lên bên tai Lan Du, cô quắc mắt sang nhìn hẳn. Một thanh niên chỉ tầm 30 trở xuống bước lại gần cô. Trên cổ hắn có xăm hình một con rồng uốn lượn với toàn thân đầy máu. Đôi mắt sắc sảo nhìn lướt qua cô, ko quá đẹp nhưng lại rất nam tính. Hắn nâng cằm cô lên, môi nhếch lên cười đều:

-Là ai, rồi cô em cũng sẽ biết thôi, còn vài phút ngắn ngủi để ta nói chuyện cơ mà! Đưa cô ta đi!

Ngay lập tức Lan Du bị cưỡng ép lên xe mà ko thể kêu la gì vì miệng cô đã bị bọn kia lấy khăn bịt lại. Sức nữ nhi thì làm sao mà có thể bằng một bọn

còn đồ hung hãn như thế này được. Lúc này có muốn hét lên kêu cứu, cũng là trong ý nghĩ mà thôi.....

“Minh Duy!”

Tay nắm chặt vô lăng và đang phóng xe với tốc độ khá cao, một chàng trai tự nhiên giật bắn mình rồi vô thức phanh gấp lại. Anh nghe có tiếng ai đó gọi anh.... Nhìn lại chỉ toàn là người đứng xa lạ, anh ngoảnh mặt đi và tiếp tục lái xe.

.  
.   
.

-Coi trời!

Bạch Khải Long ngồi chễm chệ trên chiếc ghế làm bằng loại gỗ lim tốt nhất ra lệnh cho một tên đàn em. Tất cả đều đang ở trong một căn nhà kho hoang tàn nằm ở ngoại ô thành phố.

Lan Du cố gắng vùng vẫy ko để cho tên kia lại gần, mắt cô liếc nhìn Khải Long như một kẻ thù ko đội trời chung. Rất khó khăn để gã đàn em kia có thể coi trời cho cô. Quá bức bối, gã giáng xuống má cô một cái bạt tai đau điếng:

-Con nhỏ này, nằm yên!

Bị đánh quá đau nên Lan Du chỉ còn cách nằm yên ko quấy nữa. Khi tay chân được tự do, cô trở người đập mạnh vào bụng gã kia một cái làm hắn ko kịp trở tay mà bật ngã ra đằng sau. Khải Long chau mày, ngồi thẳng người lại. Bên hông hắn có một cây kiếm có bao dát bằng vàng ròng nguyên chất. Mặt hắn bây giờ như thế nào Lan du ko thể biết được.....ở đây quá tối, ngoài ánh sáng của mặt trăng hắt vào thì ko có gì có thể dùng để thấp sáng được.

Có tiếng bước chân lại gần, Lan Du bất giác sợ hãi co rúm người lùi về sau. Giọng Khải Long phát ra giữa bóng tối nhẹ như ko khí, cứ như hắn ko hề thờ:

-Những giây phút cuối cùng để sống, cô có còn gì để nói ko?

-Cái gì?

Lan Du thốt lên hoảng loạn. “Những giây phút cuối cùng” là sao? Chẳng lẽ.....

-Là ai đã sai các người? – Cô nghiêng răng.

-Nếu cô muốn biết tôi cũng vui lòng trả lời. .... Là Bảo Kim Thụ đã nhờ tôi đấy!

Lan Du gần như chết lặng sau khi nghe câu trả lời tàn nhẫn kia của Khải Long. Thật ko ngờ. ....ả răn độc ấy.....nói Kim Thụ là quý dữ thì ko đúng, cô ta còn hơn cả quý dữ. Thì ra ko muốn mọi việc bại lộ, ả đã thuê người giết Lan Du để bịt đầu mối.

-Chính các người cũng đang bị con nhỏ đó lợi dụng đấy đồ ngu!

-Cô bảo sao? Cô ta mà dám lợi dụng Bạch Khải Long này à? Tôi – con trai của một trùm mafia khét tiếng bị một con nhỏ tiểu thư ông ọ chơi ư? Haha, thật là hài quá đi!

Khải Long cười phá lên, bọn đàn em của hắn cũng bật cười phụ họa theo. Lan Du cắn chặt môi ko biết nói gì thêm được nữa....cô đang mong chờ điều gì? Người ấy sẽ đến cứu cô sao? Người con trai làm trái tim cô rung động ngay lần gặp đầu tiên. ....nhưng tiếc rằng đó chỉ là một mong muốn viễn vông, vì người anh yêu. ....ko phải là Diệp Lan Du này.

Có thứ chất lỏng gì đó ứa ra nơi khóe mắt Lan Du, rồi dần thấm vào miệng. Mặn chát! Ko, ko chỉ mặn. ....mà còn đắng, đắng lắm! Từng giọt thì nhau rơi xuống. ....như đã vỡ òa. Cô sẽ chết. ....sẽ ko còn được nhìn thấy nụ cười dịu dàng của anh nữa.....ko thể chôn giấu tình cảm trong lòng được bao lâu nữa. ....

-Làm đi!

Tiếng nói nghẹn ngào như van xin của Lan Du làm cho cả không gian nơi đây im phăng phắc, một tiếng gió cũng ko có. Khải Long ngạc nhiên nhìn Lan Du hỏi lại:

-Cái gì?

Lan Du mỉm cười cay đắng kiên định đáp:

-Hãy làm những gì mà các người đã thỏa thuận với Bảo Kim Thụ!

Khải Long nhìn chằm chằm vào người con gái đang ở trước mặt mình. Đôi mắt chát chứa khổ đau của cô đắm lệt đang van nài hắn, ko phải van xin được

sống mà là chết. Từ xưa đến giờ chưa một kẻ nào như cô gái này. .... Họ van hấn tha mạng cho họ, nhưng cái họ nhận được là sự đau đớn tột cùng. Đáng lẽ để xứng với số tiền mà mình đã nhận thì Khải Long phải cho Lan Du một cái chết đúng như Kim Thư mong muốn. Nhưng bây giờ phải thay đổi rồi. ....

Khuôn miệng Khải Long hé ra hừ lạnh, tay hắn từ từ rút cây kiếm bên hông ra rồi mỉm cười nhẹ:

-Được thôi!

Lan Du nhắm chặt mắt lại để ko nhìn phải trông thấy lưỡi kiếm sắc bén sẽ kết liễu đời mình trong giây lát nữa thôi.

Ko còn gì để tiếc nữa. ....

Vẫn còn một điều ước ảo tưởng. ....

Nhìn thấy anh lần cuối. ....

Khải Long giong cây kiếm lên, ánh mắt sắc lạnh ko chút động lòng dỗi theo từng cử chỉ của Lan Du.

Và rồi. ....

Lưỡi kiếm trên tay hắn hạ xuống một cách dứt khoát!

\*\_\*

“RẦM”

Cánh cửa nhà kho bị mở tung ra bất ngờ, Minh Duy đưa tay vuốt ngực để tinh thần bình tĩnh trở lại. Anh ngẩng mặt lên để xem bên trong có ai. ....vô tình chứng kiến một cảnh tượng kinh hoàng!

Diệp Lan Du ngã phịch xuống nền đất sau nhát đâm xuyên người ngay trái tim của Bạch Khải Long. Máu cô nhuộm đỏ cả lưỡi thanh kiếm dài, nhều nhão từng giọt xuống đất. Giọt nước mắt cuối cùng cũng đã tràn mi, mang theo những nỗi đau thầm kín lâu nay bị chôn giấu trong lòng. Ừ thì đau, tim cô đau quá. ....nhưng ko phải vì vết đâm.

Lan Du gục xuống, nước mắt chảy dài đau đớn! Lúc này đây, duy nhất có một người tồn tại trong tâm trí cô. Sao mà nhanh quá?

Tan nát.

Đó là số phận!

.....

Minh Duy bàng hoàng mất mấy giây khi Lan Du khụy xuống. Anh hét lên:

-Diệp Lan Du!!!!!!!

Khải Long quay mặt lại nhìn Minh Duy, đám đàn em của hắn thấy có kẻ lạ chạy vào liền nhào đến bao vây.

-Dừng lại, đó là người của Bảo Kim Thư!

Khải Long ra lệnh cho tất cả ko được đụng vào Minh Duy. Anh xô mạnh đám lâu la qua một bên rồi chạy về chỗ Lan Du đang thoi thóp từng hơi thở cuối cùng. Khải Long rút thanh kiếm cho một tên đàn em gần đó lau sạch vết máu rồi cư nhiên ngồi xuống ghế.

-Diệp Lan Du, có nghe thấy tôi ko? Tỉnh lại đi!

Minh Duy đỡ thân xác đầm máu của Lan Du lên và gọi cô. Gương mặt trắng bệch của cô ẩn hiện dưới ánh trăng huyền ảo ai oán. Đôi mắt mơ hồ mở ra hấp háy. ....

-Minh. ....Duy. ....

-Đợi một lát. ....tôi gọi cấp cứu ngay! Tại sao lại ra nông nỗi này chứ?

-Là. ....tiểu thư của. ....anh. ....đấy. ....

Làn môi nhợt nhạt của Lan Du trào ra dòng máu đỏ tươi cố gắng nói rõ từng từ từng chữ cho Minh Duy nghe. Bàn tay dính máu của cô giờ lên nắm chặt lấy tay anh, nét mặt phảng phất một niềm vui nhỏ nhoi. Cô nhoen miệng cười mãi nguyện:

-Ít ra. ....cũng được. ....nhìn thấy anh lần cuối!.....

-Ko.....ko được....này!

“Cô có phải Diệp Lan Du?”

“Vâng, là tôi!”

..... Tình cảm đã chớm nở từ khoảnh khắc ấy.....

“A, khoan đã.....anh tên gì? Tôi muốn. ....cảm ơn.

Tôi tên là Minh Duy!”

Hình ảnh nụ cười dịu dàng như thiên thần của anh sẽ ko bao giờ phai nhạt trong trái tim em. ....Minh Duy!

Em ko còn thấy gì nữa anh à. ....bóng tối này ko có anh. ....như thiên đường ko có ánh sáng. ....

.....

Cả thân thể của Lan Du buông lơi trong vòng tay của Minh Duy.

Cô đã ngừng thở!

Nước mắt cô chảy tràn rơi xuống bàn tay anh, hòa với máu nhạt nhòa. ....

Minh Duy xiết chặt lấy cơ thể Lan Du, người anh run lên bần bật. ....vì tức giận hay vì cái gì khác?

“Bộp.....bộp.....bộp.....”

-Cảm động quá, đang ấy đang tự dần vật chính mình đây à?

Khải Long ngồi vắt chéo chân trên ghế vỗ tay như đang tán thưởng một vở diễn. Cơ mặt hắn giãn ra cười cười móc khẻ.

Minh Duy nghiêng nửa mặt trừng mắt với Khải Long. Màn đêm cùng với ánh trăng le lói che mắt nửa mặt kia khiến cho anh trở nên lạnh giá khôn cùng:

-Cho tôi biết lí do!

-Lí do gì? – Khải Long nhún vai tinh bơ giả vờ hỏi lại.

-TẠI SAO CÁC NGƯỜI LẠI GIẾT CÔ ẤY!?????

Tiếng gầm thét vang trời đầy phẫn nộ của Minh Duy gần như làm biến động toàn bộ khoảng không u ám tĩnh lặng nơi đây. Lửa nóng cơ hồ đang thống lĩnh cả thân thể anh. Nhiệm vụ Bảo Kim Thư giao cho anh chỉ có việc xử gọn bọn mafia này, vậy mà tại sao Lan Du lại bị giết? Phải chăng cô đã gây thù oán gì với chúng!?

Nụ cười nửa miệng hết sức đều giả lại xuất hiện trên môi Khải Long. Hắn lạnh lùng nhìn trực diện với Minh Duy:

-Ko phải điều này anh còn rõ hơn cả tôi sao?

-Cái gì?

Minh Duy ngạc nhiên, anh đáp trả lại Khải Long bằng ánh mắt ngờ vực. Hắn đứng yên tại chỗ, uy nghi như một vị đế vương bóng tối. Hắn bật cười lớn, như một kẻ điên loạn:

-Chính Bảo Kim Thư đã thuê bọn này giết con nhỏ kia với giá 200 triệu để bịt đầu mối việc các người lâu nay đã lập mưu sát hại Hoàng Hạ Quyên.

Cơ hồ các dây thần kinh trong người Minh Duy đều bị ngưng hoạt động. Là Kim Thư đã sai người đi giết Lan Du? :-O Thấy khuôn mặt biến sắc của anh, Khải Long tiếp:

-Công việc giết mướn được tạo ra để làm gì!? Cậu thật là ngây thơ quá!

Vừa dứt câu, Khải Long như sững lại.

Một cây súng đang chìa thẳng vào đầu hắn.

Người thanh niên trước mặt hắn một tay ôm lấy cái xác lạnh ngắt của cô gái xấu số, tay kia cầm khẩu súng nhắm thẳng vào mục tiêu.

-Cô ấy chỉ là một cô gái vô tội. ....bị người khác điều khiển. ....mà tại sao.....



-Cái... – Khải Long chưa kịp hoàn hồn thì.....

“ĐOÀNG”

Một tiếng nổ inh tai phát ra nơi nòng súng nghe thật chất chúa.

Máu từ đầu Khải Long bắn ra văng tung toé, hần còn ko kịp để ú ớ thêm được từ gì. Những kẻ thuộc hạ đứng xung quanh dường như đã chết lặng sau tiếng súng vừa rồi. Đại ca của bọn chúng ngã lộn xuống đất, máu tuôn ra ào ạt như nước lũ vỡ bờ.

Minh Duy hạ súng xuống, anh đảo mắt về phía bọn kia như đang thách thức chúng.

Ko chân chừ, đám xã hội đen bao gồm 7 người ko ai bảo ai mà cùng xông lên, tay nào cũng lăm le vũ khí hàng độc.

Đặt Lan Du xuống, Minh Duy rút thanh kiếm của Khải Long lên chờ đợi bọn lâu la tiến đến. Cứ mỗi nhát chém giáng xuống vun vút giữa không khí là mỗi dòng máu đỏ. Máu đỏ nhuộm thấm nền đất tạo nên một cảnh tượng cực kỳ kinh khủng. Mùi máu xộc lên hòa lẫn mình vào không trung và gió.....

Cuộc thanh toán đẫm máu đã kết thúc, ko biết bao nhiêu kẻ đã bỏ mạng. Im lặng.....hoàn toàn im lặng.....

Tất cả đều chết?

À ko, vẫn còn một người sống.....

Bước ra ngoài để vứt hung khí vào chỗ ko ai có thể tìm được, chàng trai với chiếc áo sơ mi dính đầy máu quay lưng đi vào trong, thẳng tiến đến chỗ một cô gái đang nằm. Anh bế cô lên nhẹ nhàng, áp đầu cô vào vai mình rồi khẽ thì thầm:

-Đã xong rồi.....tôi sẽ đưa cô về!

.....

Bây giờ đã hơn 1 giờ sáng, người người qua lại trên phố chỉ mới giảm đi đôi chút. Thế mà có một người nào đó lại gây náo động ngay giữa lòng đường quốc lộ đông đúc.

Chiếc xe hơi màu đen tuyền điên cuồng cứ xé gió phóng đi mặc kệ phía trước đang có rất nhiều người qua lại.

Nó dừng lại trước một con hẻm nhỏ. Đèn điện cả khu phố đều đã tắt, có lẽ tất cả mọi người cư ngụ tại đây đều đã say giấc nồng cùng với những giấc mơ.....

Minh Duy tắt máy xe, mở cửa rồi bế Lan Du ra ngoài. Đi vào trong hẻm khoảng 10m, ngôi nhà thuộc dạng trung bình của cô đã ở ngay trước mắt anh. Cúi đầu nhìn Lan Du thêm lần nữa, trong lòng Minh Duy dâng trào sự xót xa, thương hại. Nếu như cô ko bị sức mạnh của đồng tiền mê hoặc để dẫn thân vào tội ác của Kim Thư thì đã ko ra nông nỗi này.....sẽ ko phải chết tức tưởi khi mới có 19 tuổi.

Nhẹ nhàng đặt Lan Du ngồi xuống bậc thềm trước nhà. Gương mặt của cô sao mà bình thản đến lạ!? Nó ko đau đớn.....ko biết nên nói như thế nào, chỉ biết rằng nó yên bình lắm thôi!

-.....Đau lắm phải ko?

Đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc màu cà phê nhạt mềm của Lan Du, Minh Duy khẽ tâm nói. Cô chết quá oan uổng.....trong khi tuổi đời còn rất trẻ.....

-Rồi bọn tôi cũng sẽ trả giá thôi.....một cái giá rất đắt.....)

.....

Người con trai ấy rời đi, chỉ còn lại cô gái lẻ loi ngồi trước cửa nhà. Gió đông dịu dàng dang tay ôm lấy cô, thấm dần vào da thịt tái lạnh.....

“Phải chi.....chúng ta không gặp nhau.....”

Một mình ở nơi tận cùng của thế giới, trái tim em.....

Anh đã đi, em cô đơn, nhưng không hề sợ.....

.....Vì em đã mất một thời gian rất dài để cho anh biết tình cảm này

Em đối với một người, chỉ một mình anh.....

4 tiếng trước khi xảy ra vụ thảm sát – Nhà hàng Reiyamond:

Không khí thượng lưu sang trọng tại đại sảnh hội trường A làm cho Hạ Quyên cảm thấy ngọt ngào, mặc dù tại đây có đến hơn mười máy điều hòa.

Chiếc đèn chùm thủy tinh ngay chính giữa trần nhà chính là điểm nhấn đặc biệt nhất. Trang trí xung quanh là tấm dải lụa màu kem thanh lịch có đính thêm một bóng đèn tròn nhỏ hình vỏ ốc trông rất tinh xảo.

Xung quanh toàn những người có thể lực cùng các cô chiêu cậu ấm kè bên. Ai cũng làm ra vẻ như đã kết tình thân từ lâu đối với hai tập đoàn kinh tế lớn mạnh bậc nhất cả nước. Các nàng tiểu thư xúng xính váy áo làm thân với nhau rất nhanh. Họ tụ tập lại thành từng nhóm nhỏ để nói chuyện tán gẫu. Các công tử cũng vậy, chỉ vài câu xã giao cũng đã đủ lắm rồi.

Hôm nay Hạ Quyên diện một bộ đầm dạ hội ngắn ngang gối màu xanh biển nhạt. Trên đầu có cài một chiếc băng đô màu xanh ton sur ton. Khuôn mặt trang điểm nhẹ làm tôn lên nét đẹp tự nhiên hoàn hảo từng khía cạnh của cô. Từ lúc 5 giờ 30 là cô đã phải đến sớm để tiếp khách cùng chồng chưa cưới của mình – Nguyễn Hải Thanh. Bộ comple trên cơ thể anh được ủi phẳng lì ko một nếp nhăn. Cả hai người đứng khoác tay nhau với nhiều cử chỉ thân mật làm nhiều người ko khỏi ghen tị.

Bữa tiệc sắp bắt đầu. .... Hải Thanh đành rời Hạ Quyên một lát để giúp bố mình một số việc riêng.

Cô đứng cảm ly rượu nho nhấp môi dịu dàng, thanh thoát hết như một thiên nữ. Rất nhiều chàng trai mong muốn làm quen với cô, nhưng họ lại ko muốn tranh giành với một con người toàn vẹn như Hải Thanh nên chỉ dám đứng nhìn từ xa.

Boong. ....boong. ....

Cả phòng hội trường im lặng như tờ khi âm thanh hao hao giống tiếng chuông ấy vang lên. Hạ Quyên mỉm cười:

-Đã đến giờ khai mạc, xin quý vị hãy ổn định chỗ ngồi!

“Cạch”

Cánh cửa màu nâu bóng nhẵn mở ra, một cô gái với phong thái chững chạc, uy nghi như một vị nữ hoàng bước vào. Bộ váy màu đen của cô vô cùng nổi bật giữa rừng người ở đây. Đôi môi căng mọng tô son đỏ chót càng tăng thêm phần quyến rũ. Dáng người cao dong dỏng ko khác gì một siêu mẫu bước đi từng bước thướt tha nhẹ nhàng, uyển chuyển. Mọi người đa phần đều nhận ra cô gái đó là ai, kèm theo đó là sự ngạc nhiên vô bờ trên khuôn mặt mỗi người.

Hạ Quyên đứng đơ người nhìn cô gái kia. Vẻ bất ngờ vẫn chưa phai, nhưng đang dần bị thay thế bởi nét mặt mừng rỡ của cô.

Hội trường đã bắt đầu xôn xao. ....

-Ồ, cô ấy đã trở về rồi kia!

-Cũng 7 năm rồi chứ nhỉ? Cô ấy càng ngày càng xinh đẹp hơn xưa.

-Thế này thì tập đoàn Hoàng Quân sẽ còn lớn mạnh hơn nhiều. ....

.....

Cô gái lạ dừng lại trước mặt Hạ Quyên, môi nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo. Lướt nhẹ đôi mắt sắc sảo qua Hạ Quyên. ....rồi Hải Thanh và Nhật Anh, cô cất tiếng nói:

-Các em đều lớn hết rồi nhỉ?

-Chị Nguyệt Uyên!!!

Hạ Quyên lao đến ôm chầm lấy cô gái trước mặt mình. ....

\*Tiểu sử Hoàng Nguyệt Uyên: Trưởng nữ của Hoàng gia, năm nay 25t. Cô sang Anh du học vào năm 18 tuổi để sau này có thể kế nghiệp công ty. Là một người cực kỳ thông minh và xinh đẹp, hết mực yêu thương gia đình, đặc biệt là hai em của mình, hiện vẫn độc thân.

-Nguyệt Uyên, sao con về mà ko báo cho ba mẹ?

Bà Lam nhú mày trách nhẹ đứa con gái yêu của mình. Nguyệt Uyên vẫn giữ lấy sự điềm đạm nhẹ nhàng nói:

-Con chỉ muốn tạo bất ngờ cho cả nhà thôi mà, thật ra con đã về khoảng tuần trước. Nhưng thấy khung cảnh tại đây thay đổi nhiều quá nên muốn khám phá một tý.

-Con đó. ....con gái gì mà!

-Được rồi mình ơi, chúng ta nên vào ghế ngồi thôi để cho ông bà thông gia còn khai mạc buổi tiệc. – Ông Hoàng Quân khéo léo nhắc vợ.

-Vâng, ba mẹ ngồi xuống đi ạ! ^^ Chị ơi qua ngồi với em! – Hạ Quyên nhanh nhẩu.

-Ừ, em lạnh quá bé Quyên ạ! – Nguyệt Uyên liếc qua Hải Thanh – Chuẩn bị có chồng rồi mà cứ như con nít. Em với bé Anh chẳng thay đổi gì sất.

-Chị! Em 18 tuổi rồi! – Nhật Anh gất nhẹ.

-Hy.

-Hihi. Chị khen quá lời làm em ngại! :’>

-Chị Uyên này.....

Đến lượt Hải Thanh đỏ mặt, trông anh đáng yêu lắm cơ. Hạ Quyên thấy mà chỉ muốn hôn một cái vào bầu má của anh. Nguyệt Uyên cũng ko trêu chọc gì nữa, cô kéo ghế ngồi xuống cạnh bà Lam và Hạ Quyên.

Tại một góc khuất trong phòng, Bảo Kim Thư đứng dựa người vào tường, tay khoanh trước ngực nhìn chăm chăm về hướng bàn của Hạ Quyên. Khi trông thấy Hoàng Nguyệt Uyên, cô ta bỗng cảm thấy bất an.

-Tại sao.....hết Nhật Anh rồi đến chị ta đều về đây.....? Như thế này thì làm sao mà mình.....

Kim Thư bậm môi suy nghĩ..... Cả ba người con của chủ tịch Hoàng Quân đều rất tài giỏi, dường như họ ko có một tí ti nhược điểm nào. Đặc biệt là Nguyệt Uyên và Nhật Anh. Nguyệt Uyên thì ko nói, cô là chuyên gia về lĩnh vực tài chính, Từ nhỏ đã có tính cách quyết đoán và học một điều luôn luôn phải ghi nhớ: ko nhân nhượng bất cứ ai. Đầu óc cô nói sắc bén thôi cũng chưa đủ, cô còn hơn cả như vậy. Còn Nhật Anh, bản tính của cậu là do trời sinh chứ ko qua học tập như chị của mình. Lợi dụng khoảng thời gian cậu và Nguyệt Uyên định cư ở nước ngoài, Kim Thư mới dám làm cái việc động trời ngay tại lễ cưới của Hạ Quyên. Nay cả hai trở về.....thì việc đụng đến Hạ Quyên quả thực rất khó khăn.

Ko còn tâm trạng để tham gia tiệc tùng nữa, Kim Thư quay phắt người bỏ về, lòng vẫn ngập tràn lo lắng.

Nguyên đã đến, tất nhiên là cùng với Trịnh Văn Dương.

Vì đến ngay lúc ông chủ tịch Nguyễn Đan lên mở đầu bữa tiệc nên hai người ngồi tạm ở một cái bàn trống.

Ngắm nhìn Hoàng Hạ Quyên ở đằng xa, Nguyên như bị hút hồn trước sắc đẹp khó cưỡng của cô. Nụ cười mím trên môi cậu vô tư hé nở mà đã bị đám tiểu thư gần đó để ý. Dương ho vài cái ý muốn nhắc Nguyên rằng cậu ko nên nhìn nữa, dễ gây thêm scandal.

Bữa tiệc bắt đầu!

Doãn Thiên Phong ko biết từ đâu chạy đến bàn Nguyên đang ngồi, hỏi:

-Vậy mà cậu bảo ko đi, dám nói dối tôi à?

-Đâu có, tại bạn tôi lời đi ấy chứ! – Nguyên cười xòa chỉ vào Dương.

-Đây là..... – Thiên Phong nhìn Dương “mong” có được một lời giới thiệu. Dương cười xã giao đưa tay ra:

-Tôi tên là Trịnh Văn Dương, năm nay 20 tuổi, hiện đang làm việc tại bệnh viện thành phố.

-Woa, cậu giỏi quá, mới 20 mà đã là bác sĩ rồi. – Phong trầm trồ.

-Hi, cũng bình thường thôi mà. – Dương cười khiêm tốn.

-Ngồi xuống đi Phong, muốn đứng ăn luôn à? – Nguyên nhắc.

-Ai nói vậy?

Ba chàng trai trở nên thân thiết với nhau khá nhanh. Họ nói chuyện rất hợp và tự nhiên. Chính “sự tụ tập” này đã thu hút sự chú ý của các cô gái. Bất chợt giọng nói của một người con gái vang lên:

-Thật là.....ba vị khách này gây sự chú ý quá đấy!

Hạ Quyên khoác tay Hải Thanh đứng đằng sau Nguyên. Nguyên quay lại, trông thấy Hải Thanh thì lông mày nhướn lên. Dương lên tiếng:

-Hai người ngồi chung cho vui!

-Em với anh Hải Thanh đang đi tiếp khách mà anh :P

-Thì ngồi nghỉ tí, bàn trống hoác thế này chán lắm.

-Hi, lát nữa nhé!

-Nhớ đấy!

Nguyên uống cạn ly bia của mình một cách vùng vằng mạnh bạo sau khi Hạ Quyên và Hải Thanh rời khỏi. Dương thấy vậy liền nhẹ giọng nhắc nhở:

-Này.....vừa vừa thôi!

-Tao biết rồi!

Khó chịu! Cảm giác gì đây?

Rốt cuộc.....Nguyên đang làm gì vậy?

-Ra ngoài một lát!

Nguyên nói rồi đứng dậy rời khỏi bàn đi ra khoảng khuôn viên bên ngoài.

Hơi lạnh của thiên nhiên ồ ạt rủ nhau đến bao trùm lấy cậu. Làn khói mờ ảo toát ra làm cho người ta có thể tưởng tượng được ngoài trời lúc này lạnh đến như thế nào.

Ngồi phịch xuống một chiếc ghế đá gần đó, cậu dịu mắt nhìn vu vơ vào những nhánh cỏ vô tri và thở dài thườn thượt:

-Không biết.....bao giờ ông trời mới tha cho mình đây!?

-Sao cậu lại ngồi ở đây? Nhà hàng này nấu ăn ko ngon à?

Một tiếng nói phát ra từ xa. Liễu Phi từ tốn bước đến trước mặt Nguyên. Cậu ngẩng đầu lên nhìn cô, cười khẩy một cái:

-Còn cô thì sao?

-Chỉ là chán, ra ngoài dạo vài vòng thôi.

-Her, chứ ko phải thấy cảnh Hạ Quyên khoác tay thân mật với người cô thích ư? Nói dối làm gì cho mệt!

-Cậu nghĩ tôi là loại người như thế nào!?

-Ai mà biết được lòng dạ con gái.

-Tôi có thể ngồi cùng chứ?

Liễu Phi nhẹ nhàng hỏi, Nguyên ko nói gì mà khẽ nhích qua một bên. Cô ngồi xuống cạnh cậu, cả hai cùng chìm vào im lặng (2 trái tim cô đơn >:)). Ít phút sau, Liễu Phi là người lên tiếng trước:

-Tôi muốn được biết.....

-Chuyện tôi và Hạ Quyên tại Macdan chứ gì! – Nguyên nhìn xa xăm ngắt lời Liễu Phi.

-Cậu thật thông minh.

-Cảm ơn lời khen, nhưng đó là thiên cơ bất khả lộ, tôi rất tiếc!

-Cậu làm vậy, tình cảm hai người đó sẽ có vết rạn nứt. Tôi khuyên cậu đừng nên tơ tưởng gì đến Hạ Quyên nữa.

-Cô khuyên tôi, thế tại sao cô ko tự khuyên lấy chính mình đi!??

Liễu Phi tròn mắt nhìn trực diện với khuôn mặt nhăn nhó của Nguyên. Cô nhú mồm lại đáp:

-Tôi cần gì phải khuyên chính mình. Tôi khuyên cậu là muốn tốt cho cả 3 người, tôi có làm gì đâu mà phải khuyên.

-Cô thích Nguyễn Hải Thanh!

Nguyên lên tiếng khẳng định chắc nịch. Đôi mắt đen láy của cậu dường như có thể xoáy sâu vào tâm can của Liễu Phi. Bằng chứng là khi cậu nói vừa dứt, mọi dây thần kinh trong cơ thể cô như ngừng hoạt động.

-Tôi nói cảm có sai! – Nguyên quay mặt sang chỗ khác nhoen miệng cười.

Liễu Phi chọn cách im lặng. Cô cũng cười, nhưng ko phải vì vui. Nguyên lặng lẽ đứng dậy, giọng pha chút hóm hỉnh để giảm bớt sự ngọt ngào:

-Đi vào thôi, mắc công cảm lạnh rồi lại đổ lỗi là do ra đây ngồi với tôi.

-.....Ừm!

Cô kéo chiếc khăn voan mỏng trên cổ mình cho đỡ lạnh rồi đứng lên cùng Nguyên đi vào trong.

-Ủa? Đầu mất tiêu rồi?

Nhận thấy sự vắng mặt của Nguyên, Hạ Quyên đảo dắc đảo mắt tìm kiếm anh. Cô đang định rời khỏi sảnh thì bỗng có một bàn tay kéo cô lại, ko ai khác ngoài Hải Thanh.

-Em định đi đâu?

-Ồ...em định ra ngoài dạo tí..... (nói dối nhá :-

Hải Thanh ko đáp mà liếc mắt về phía bàn của Dương. Hạ Quyên đầu có giò nói dối, nhìn sơ qua là anh biết ngay.

Ko có!

-Em ra ngoài kiếm Đặng Thanh Nguyên đúng ko?

-Ồ....ừm. Tự nhiên anh ấy biến mất tiêu. – Hạ Quyên thật thà nói.

-Việc gì phải kiếm cậu ta, cậu ta có phải con nít đâu!

Hải Thanh cảm thấy tung tức trong người, anh ko dám to tiếng với Hạ Quyên vì một phần nơi đây đang có rất nhiều phóng viên dõi theo họ, hai là anh ko muốn tình cảm bao năm nay bỗng dưng có một vết ố ko đáng có. Hạ Quyên nhú mày vì thái độ của Hải Thanh, cô ko phải là một đứa ngốc. Anh chắc chắn đang bức bối chuyện gì đó, bằng chứng là tay cô đang bị Hải Thanh bóp rất chặt.

-Đau, anh Hải Thanh.....

Đôi mắt Hải Thanh trở lại màu nâu vốn có của mình sau khi nghe thấy tiếng rên của Hạ Quyên. Anh luống cuống thả tay cô ra. Hạ Quyên xoa xoa cổ tay đang đỏ ửng lên, cô khó chịu nói:

-Dạo này anh lạ lắm đấy nhé, hành xử kì cục. Em đi ra ngoài một chút rồi vào ngay!

-Hạ Quyên!!!

Hải Thanh gọi giữ Hạ Quyên lại, nhưng cô đã chạy ra khỏi sảnh mất rồi. Anh đứng yên tại chỗ khờ khạo nhìn theo. Hai bàn tay nắm chặt lại nghe được cả tiếng răng rắc của khớp tay.

-Đặng Thanh Nguyên, tôi ko nể nang gì nữa đâu!

.

.

-Nguyên, anh đâu rồi?

-Hửm?

-Á!!!

Bỗng nhiên Nguyên xuất hiện từ đằng sau lên tiếng làm Hạ Quyên giật nảy cả mình. Cô thở phào trách cậu:

-Làm người ta hết hồn, lần sau là tát chết đấy nhá! :-

-Hi, kiếm anh có gì ko?

-Có gì là có gì? Ko thấy đâu thì đi tìm thôi.

-Tìm chi vậy? Quan tâm đến anh phải ko? – Nguyên cười đều.

-Her, anh nằm mơ. Tại tí nữa có món bánh kếp trắng mịn rất ngon nên ra gọi, ko ăn cũng được, đỡ tốn. – Hạ Quyên kêu kì quay mặt sang chỗ khác khoanh tay trước ngực.

-Chứ ko phải do để ý đến anh à?

Nguyên xụ mặt giọng buồn bã như một đứa con nít vừa bị cướp mất kẹo. Hạ Quyên lườm cậu nửa con mắt rồi nói:

-Giờ có đi vào ko thì bảo!?

-Đi! ^^

Thái độ thay đổi 180 độ chóng cả mặt. Khuôn mặt tươi như hoa của Nguyên khiến Hạ Quyên cảm thấy mặt mình nóng ran. Cô mỉm cười nhẹ rồi quay lưng đi vào trong, cậu cũng lèo đèo đi theo sau.

Lúc này khi Hạ Quyên đến, Nguyên đã nhanh chóng đẩy Liễu Phi ẩn vào một bụi cây gần đó. Cô bước ra, nhìn hai bóng dáng một trai một gái xa khuất sau cửa chính mà ko khỏi thở dài:

-Rốt cuộc.....tình cảm của em là như thế nào vậy Hạ Quyên? Xin em đừng làm khổ cậu ấy!

-A trời ơi, sung sướng cuộc đời quá!!!

Hạ Quyên quăng cả thân hình của mình lên chiếc giường êm ái thật mạnh, rồi “phê phôn” hưởng thụ cảm giác mát lạnh từ chiếc máy điều hòa. Nhật Anh lẳng lặng mặc kệ cô chị của mình làm gì thì làm, cô đập đầu xuống gối tự kỷ cũng được, tóm lại cậu cứ đi tắm trước đã.

Nguyệt Uyên mở cửa bước vào, nom thấy em gái mình đang rất vô tư thoải mái nên nổi hứng trêu ghẹo một tí.

-Biết hưởng thụ quá ha. Gặp phải gia đình nghèo khó thì sao đây hả?

-Ồ chị, hehe, sao lại nói em nó như thế? >:)

-Bộ tôi nói sai sao? À đúng rồi, ko hiểu cũng phải. Vẫn còn đang chìm đắm trong cảm giác lâng lâng từ cái kiss lãng mạn của Hải Thanh đúng ko?

Nguyệt Uyên vừa dứt lời thì thái độ của Hạ Quyên thay đổi trái ngược ngay lập tức. Cô cảm thấy lòng mình nặng trĩu như treo cả hàng trăm tảng đá. Khi bữa tiệc kết thúc đã có một sự kiện nho nhỏ mà thế nào mai cũng sẽ được đăng lên trang nhất của các tờ báo.

-Hạ Quyên, ai đưa em về?

Hải Thanh chạy ra hỏi Hạ Quyên một cách vội vã. Cô nghiêng đầu khó hiểu nhưng vẫn bình tĩnh trả lời:

-Em về với Nhật Anh, có chuyện gì sao?

-À.....ko có gì. Định chúc em ngủ ngon!

-Hihi, được rồi, em cảm ơn, thôi bye nhé!

Hạ Quyên vẫy tay toan quay gót thì đột ngột bị Hải Thanh kéo lại, cô chưa hiểu rõ sự tình như thế nào thì cảm giác ấm nóng nơi bờ môi đã nói lên tất cả. Ánh đèn flash khắp nơi ko biết từ đâu xuất hiện nhiều vô kể.

Nụ hôn này chỉ kéo dài chưa đầy 10 giây. Hạ Quyên vẫn còn bất ngờ mà lơ lơ thế nào lại thấy Nguyên đứng ngay cửa nhìn mình chăm chăm ko hề chớp.

-Ng....

Cô cất tiếng gọi nhưng chưa gì đã bị đám phóng viên nhiều chuyện bao vây. Và chẳng mấy chốc Nguyên cũng đã biến mất.

Hạ Quyên quay qua nhìn Hải Thanh, vẻ mặt anh trông như khá hài lòng về nụ hôn vừa rồi. Cô ghé sát tai anh hỏi nhỏ:

-Sao anh lại hôn em tại chỗ này chứ? Có biết ngượng lăm ko?

-Làm thế cũng dễ xóa tan cái tin đồn nhảm nhí kia! – Hải Thanh khẽ cười dịu dàng.

-Nhưng.....

-Ko nhưng gì cả. Thế là từ nay em ko phải lo bị nói này nói nọ nữa nhé!

-Hải Thanh.....

-Nhật Anh ra rồi kia! Em về cẩn thận nha bé yêu!

Hải Thanh hôn nhẹ lên bầu má phúng phính hồng của Hạ Quyên rồi chạy xuống tầng hầm. Về phần Hạ Quyên, ánh mắt của Nguyên khi nhìn thấy cảnh tượng kia cứ ám ảnh cô. Cô sợ một cái gì đó.....mà ko thể diễn đạt!

-Chị trêu em, em giận đi ngủ đây!

Hạ Quyên tung chăn lên rồi trùm kín mít, giả giọng hờn dỗi đánh trống ảnh. Nguyệt Uyên trông thấy cô như vậy cũng ko nói gì nữa mà chuyển sang chủ

đề khác. Ko phải là cô bỏ qua, nhưng tốt nhất trong tình huống này thì “im lặng là vàng”.

-Định mặc cả bộ đầm đó ngủ hả? Con gái con đũa.....đậy đi tắm rồi muốn ngủ gì thì ngủ!

-Kệ em, Nhật Anh nó đang tắm, chẳng lẽ em xông vào à?

-Hai đứa từ lúc mới sinh cho đến năm 13 tuổi vẫn tắm chung thì lo gì.

-Chị! Em 18 tuổi rồi!!!!!!

-(;) Thôi đợi Nhật Anh ra rồi đi tắm, sau đó mới được ngủ nghe chưa? Chị ở đây bao lâu thì sẽ uốn nắn lại nề nếp kỉ cương của em bấy lâu.

-Chị đi ngủ đi, muộn rồi đây!

-Vâng, tôi biết thưa cô!

Nguyệt Uyên đi ra ngoài để lại ko gian riêng cho Hạ Quyên.

Tâm trí rối bời kinh khủng!

Tại sao anh lại có ánh mắt đó?

Nó có ý nghĩa gì?

Tại sao em lại cảm thấy hụt hẫng.....?

Hiu.....hiu.....

Những tia sáng đầu tiên của ngày mới đang dần dần hé lộ qua những áng mây nhạt mỏng tang. Dù vậy, ko phải cảm giác lạnh lạnh của sương đêm mùa đông đã bị xua tan biến hoàn toàn.

Trước cửa một căn nhà trung lưu sơn màu trắng xám nhạt có một cô gái ngồi dựa lưng vào đó. Toàn thân bê bết máu, nhiều nhất là vết thương trên ngực trái. Đôi mắt cô nhắm nghiền, thỉnh thoảng hàng mi khẽ rung rinh vì gió lướt tạt qua.

Từng vũng máu nhỏ khô đọng lại khắp nơi trên cơ thể Lan Du khiến cho người khác có thể liên tưởng đến việc cô vừa bước ra khỏi một đầm lầy máu. Gió lạnh khiến máu đông rất nhanh, khắp người biến sắc một màu trắng bệch ghê rợn. Vậy mà trên gương mặt của cô lại ko có biểu hiện gì của sự đau đớn cả. Nó thanh thoát ko gợn chút nổi niềm nào.

“Cạch”

Một người phụ nữ trung niên tay xách một túi rác từ trong nhà mở cửa đi ra. Nhưng bỗng có tiếng động lạ vang lên ngay khi bà vừa vặn nắm cửa đẩy nhẹ.

-Cái gì vậy?

Bà thối nắc rồn người lên trước quan sát một cách thận trọng. Và đập vào mắt bà là thân xác tái lạnh cạnh vũng máu của Lan Du. Máu tóc đặc trưng khiến bà ko thể nhầm lẫn với ai khác được.

-Trời ơi con tôi!!!

Tiếng la toáng thất thanh như vang vọng khắp cả con hẻm nhỏ. Người phụ nữ nhào đến ôm lấy xác con mà lay, lay mãi.....

-Lan Du, con sao thế này? Tỉnh lại đi con!

-Ai giúp với, giúp con tôi với!!!!!!

Mấy người hàng xóm nghe tiếng kêu cứu liền kéo nhau chạy ra. Một cô gái thấy cảnh tượng kia thì rút điện thoại ra gọi cấp cứu ngay. lát sau xe cứu thương cũng đến, các y tá vội vàng giúp đỡ bà mẹ đáng thương kia bế con gái mình đặt lên cái cáng được trải ga trắng muốt. Âm thanh từ chiếc còi xe cứu vang lên ko dứt, buồn thảm ai oán.....

Hạ Quyên.

Trường Đại học Banwa vốn là một nơi chốn bình yên đối với mọi người theo học tại đây, nhưng dạo này nó bị quấy nhiễu khá nhiều bởi những chiếc xe màu trắng đen có chiếc còi đồ kêu réo rất inh tai ở trên nóc.

Chiếc xe Rolls Royce của tôi dừng lại ngay vỉa hè cách trường chừng 4 - 5m. Tôi chỉnh lại chiếc áo khoác cùng với chiếc túi xách của mình rồi mới chịu bước xuống xe. Hôm nay có vụ gì mà công trường mình đông vui thế nhỉ? Muốn biết thì phải lặn vào đó thôi >:).

Xe cảnh sát? o\_O

Cảnh sát đến trường mình làm gì vậy? Hay là bắt trộm?

Ngó nghiêng một lúc thì tôi thấy anh chàng Trung tá Lưu Từ Kiên đang đứng hỏi han bà cô hiệu phó của trường. Tôi cất tiếng gọi:

-Từ Kiên!!!

Nghe tiếng gọi tên mình, anh ta theo phản xạ loay hoay tìm kiếm. Tôi vẫy tay ra hiệu với anh, anh chào bà hiệu phó rồi đi đến chỗ tôi.

-Chào Hoàng tiểu thư! Lâu rồi ko gặp!

-Chào anh. Hôm nay có chuyện gì mà anh đến trường em vậy ạ?

-À.....

-Nói nghe xem nào! :-

-Có một vụ giết người, nạn nhân là sinh viên của trường này, anh đến đây để điều tra!

-What? Giết người á? Là ai vậy anh?

-Chắc em ko biết đâu!

-Có nói ko thì bảo!??

Tôi đe dọa Từ Kiên bằng cách đưa tay vào phần hông của anh chuẩn bị...véo! Anh né qua một bên rồi cười nhẹ, nhỏ giọng:

-Từ từ.....nạn nhân được xác định là Diệp Lan Du, sinh viên năm I khoa Kỹ thuật, tử vong do vết đâm chí mạng vào tim. Đây là ảnh của cô ấy!

Từ Kiên đưa cho tôi một tấm ảnh 4x6 của một cô gái có mái tóc màu cà phê đứng giữa cánh đồng hoa hướng dương rực rỡ với nụ cười rất tươi.

Ủa?

Cô gái này.....là người lần trước đã gạt chân tôi tại canteen đây mà!

Tôi ngược mắt nhìn Từ Kiên, anh nói tiếp:

-Ngoài cô gái tên Lan Du này, ở một nhà kho bỏ hoang tại ngoại ô thành phố có 8 thanh niên khoảng 20 – 30 tuổi bị giết rất tàn nhẫn. Trong đó có 1 tên là Bạch Khải Long, con trai của Yakuza gốc Việt Bạch Khải Hoàn, có thể những tên còn lại chính là đàn em của hắn. Tang vật cũng đã được tịch thu đầy đủ.

-Vậy thì họ có liên quan gì đến Lan Du?

-Do 2 vụ án mạng này xảy ra cùng một ngày và thời gian tử vong suýt soát nhau nên bọn anh đặc biệt chú ý. Hưng khí riêng của Bạch Khải Long là một thanh kiếm vàng có dính máu trong khi những tên kia lại ko có nên anh quyết định nhờ bác sĩ giám định thử với máu của Lan Du. Kết quả đó đúng là máu của cô ấy!

-Anh nói thật sao? :-O Ko lẽ chính bọn đó đã giết Lan Du!?

-Anh vẫn đang điều tra, thôi em vào lớp đi ko lại trễ!

-Vâng!.....

Tôi trả tấm ảnh lại cho Từ Kiên rồi quay đầu đi đến lớp. Sự việc diễn ra đột ngột quá! Xã hội bây giờ loạn hết rồi chắc, hờ tí là chém giết tùm lum. Haizz.....mong sao mình được an phận!

Là là la.....Nguyên đẹp zai oi, có gái gọi dậy nè! Húhú, gái gọi nè Nguyên oi! Ko dậy là hun cái đấy nhá! Um moah! :-\*

-Ash.....gì mà ồn ào thế???

Dương lẫn người tức tối gất. Nhạc quái gì mà kinh dị dữ vậy trời?

-NGUYÊN! ĐIỆN THOẠI MÀY RENG KÌA, TẮT GIÙM CÁI!!!!

-Mày im cho bố mày ngủ xem nào. Ông dậy ông tắt vêu mồm bây giờ!

Nguyên ngái ngủ giật cái chăn lên kín cổ gầm gừ. Tiếng chuông báo thức độc nhất vô nhị vẫn reo vang nhức cả óc. Dương hậm hực bật dậy cầm cái điện



thoại của Nguyên lên định bấm nút tắt. Ai ngờ mắt nhắm mắt mở thế nào lại ấn vào nút tăng âm lượng =.= Thế là cả hai anh chàng được một phen thót tim tỉnh ngủ luôn. Dương quảng điện thoại của Nguyên lên giường cậu, vừa vò đầu vừa nói:

-Tao đề nghị mày lần sau đổi chuông báo thức giùm! Cài đặt toàn mấy bài gì đâu.

-Ờ.....ờ.....

Phịch!

Khò.....

Nguyên gạt đầu cho có rồi chúi đầu xuống giường chống mông lên ngủ tiếp (tục chết >”

Click!

-Oh yeah! Chuẩn quá chuẩn! :)) Lần này mày tiêu rồi con ạ, để xem còn dám có ý định tát vêu môm ông nữa ko.

Dương lờm Nguyên nở nụ cười quý sừ >:) Anh vô tư huyết sáo mở laptop lên, chuyển tấm hình độc từ điện thoại sang thẻ nhớ rồi rút nó ra, cho vào đầu đọc cắm vào máy.

-Ái chà, rõ phết! Share trên facebook thì còn gì bằng, há há há! Post lên dim hàng chơi! =))~

Dương click chuột vào chữ “Share” trên màn hình, miệng vẫn ko ngừng cười. Xong xuôi, anh tắt máy rồi đi vào phòng tắm để vệ sinh cá nhân chuẩn bị đi làm.

\*7:15 a.m

Đã 30 phút trôi qua mà Nguyên vẫn nằm ngủ ngon lành với tư thế đó. Dương nhìn cậu một cách ngán ngẫm, anh thẳng chân đạp vào mông Nguyên khiến cậu lăn lộn cổ lộn khỏi giường. Như đã có thể cảm nhận được cảm giác, Nguyên vùng dậy gào lên:

-Thằng khốn nào dám đạp vào mông ông thế hả? Có ngon ra mặt solo nào!!!

-Solo cái đầu mày! – Dương đẩy đầu Nguyên một cái – Dậy mau, còn 15 phút để mày có mặt tại lớp đấy!

-HẢ? TRỜI ƠI SAO KO KÊU TAO DẬY!?? ÁÁ, TRỄ RỒI!!!!!!

Nguyên lật đật bật dậy mở tủ quần áo ra, vơ đại cái áo sơ mi rồi vứt lại chỗ Dương nhờ anh ủi, còn mình đâm thẳng vào phòng tắm.

Dương cười ha hả rồi đi ủi nhanh cái áo cho Nguyên. Anh đang thử tưởng tượng cảnh Nguyên thấy đáng ngủ khó đỡ lúc này của mình bị đăng lên mạng. Ôi đã man con ngoan thật! =]]~

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thất Lạc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 15

-Phù.....may quá vẫn đến kịp!

Nguyên mở cửa lớp bước vào mà thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng chỉ “nhẹ” chưa đầy 3s, toàn bộ những đôi mắt có trong lớp học đều hướng về cậu một cách kì lạ.

-Sao vậy? Tự nhiên mọi người nhìn tôi cứ như thú lạ thế? o\_\_O

Nguyên khó hiểu đi về chỗ chậm chạp, mắt cậu ngó nghiêng thăm dò. Là thật! Họ tùm tùm cười, có đứa lấy tay che miệng và cứ chỉ trỏ vào cậu. Vừa kéo ghế ngồi xuống, Thiên Phong quay người qua cười rất tươi với vẻ mặt hóm hỉnh:

-Nguyên, tôi công nhận cậu chụp hình rất ảnh!

-Hả? Tôi chụp hình lúc nào mà ăn với ko ăn!?

-Cậu giả ngu à? Hình hot cực luôn nhé, rất nhiều lượt xem trên facebook.

Thiên Phong bật điện thoại và truy cập vào facebook cho Nguyên xem. Nguyên ngờ vực cầm lấy điện thoại bạn mình chờ nạp dữ liệu ảnh.

34%.....

57%.....

82%.....

97%.....

Một hình ảnh rất chi là...độc hiện ra. Nó có một ma lực rất ghê gớm. Nó làm cho Nguyễn đờ người ra, hai mắt mở to kinh ngạc, môi cậu giật giật như đang rủa ai đó rất cay nghiệt. Lướt mắt xuống dòng chữ giới thiệu ảnh mà cậu tức muốn sùi bọt mép:

“Các bạn có thấy anh chàng này rất đẹp trai và ấn tượng ko? Hiện nay chàng đang học tại trường Đại học Banwa, lớp A khoa Y dược. Hãy share hình ảnh này cho tất cả mọi người trên face, và nhớ like mạnh nhé, đặc biệt là các sinh viên trường Banwa. >:) 1 like = đá một cái vào mông. Chàng ấy sẽ rất vui nếu thấy các bạn like nhiệt tình! =]]~”

1084 like.

157 comment.

0 unlike.

1007 share.

Những dòng chữ trên màn hình điện thoại đập vào mắt Nguyễn ko chút thương tiếc. Thiên Phong nhanh nhẩu:

-Thấy chưa? Đã bảo cậu chụp rất ấn ảnh. Chưa đầy 1 tiếng mà có nhiều đây lướt xem thì đúng là kỉ lục. Vào đọc comment nghen!

Anh đưa tay bấm vào chữ “Comment” dưới tấm hình, lát sau nó hiện ra một đồng lời bình luận. Choáng váng!

“Woa.....đáng yêu quá đi, cho em xin face chàng này đi anh!

“Haha, tương ngữ độc nhò, like like like like!!!!!! =>)”

“Lần sau up nhiều tí nha anh, trùi ui cái mặt baby kia x iu chết đi được”

“Rất có triển vọng nha >:) phát huy tiếp nha em zai”

.....

Mắt Nguyễn đỏ phừng phừng thấp thoáng lura hận trả điện thoại lại cho Phong. Cái tên facebook “Đương Manly” đã tự tố cáo ai là thủ phạm của chuyện này. Cậu tức tối gầm lên:

-THẰNG CHẾT TIẾT, TAO SẼ GIẾT MÀY!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

(Đương: Hất xì.....hic.....chuẩn bị cảm nữa rồi.....đi kiểm thuốc thôi! >”

-Hahahahaha!

Hạ Quyên cười lẫn lộn, nghiêng ngả sau khi biết chuyện Nguyễn bị đăng hình độc lên mạng.

-Ôi trời ơi.....ko ngờ luôn, hại não quá! =>) – Cô đưa tay vuốt ngực để bình tĩnh lại.

-Đây là anh chàng mới vô lớp Y dược thật đó hả? Mặt hình tượng quá.....)) nhưng vẫn đẹp trai cực! x – Một cô bạn gái ráng nín cười.

-Haha, đỡ ko nổi. Tí nữa nghỉ giải lao phải đi kiểm chọc cho chết luôn mới được.

Hạ Quyên cười gian xảo.

\*Lớp của Hải Thanh:

-Ê ê tội bây, coi tấm hình con bạn tao mới tag vô nè, tếu quá trời!!!

Một anh chàng lạnh chanh chạy xuống chỗ cuối lớp ngồi buồn chuyện với hội con trai mê game. Cả đám tụ tập chụm đầu vào coi, sau đó bật cười ha hả như một lũ bệnh vừa trốn trại. Liễu Phi tò mò đi lại chỗ một cô gái hỏi:

-Chuyện gì mà mọi người cười dữ vậy?

-Ồ Liễu Phi, xem cái này vui lắm nè. – Cô bạn đó chia cái điện thoại ra trước mặt Liễu Phi.

Cô cũng ko ngoại lệ khi vừa xem xong tấm hình, nhưng tể nhị hơn là cô ko dám cười lớn, chỉ nhoèn miệng mà thôi. Liễu Phi nhẹ nhàng về chỗ ngồi và khều vai Hải Thanh:

-Tôi biết có chuyện gì rồi!

-Chuyện gì vậy? :-/ - Hải Thanh hỏi.

-Một tấm hình của anh chàng nào đó bên lớp Y được bị đăng lên mạng do có tư thế ngủ rất lạ. :P

-Lạ như thế nào?

-Cậu lại chỗ Nhã Nhi xem đi, cô ấy vẫn đang mở đấy!

-Ồ.

Hải Thanh đứng dậy tiến thẳng về phía bàn của Nhã Nhi – Khỏi phó khoa Kinh tế. Anh mỉm cười hỏi:

-Nhã Nhi, có thể cho tôi xem cái hình mà nãy giờ mọi người đang xem ko?

-Hihi, tất nhiên rồi, cậu xem đi, xem xong đừng chết ngất vì cười nhé!

Hải Thanh cảm ơn Nhã Nhi rồi nhẹ nhàng cầm điện thoại của cô lên. Nhờ mái tóc màu đỏ đặc trưng mà anh có thể nhận ra ngay người trong hình là ai. Anh cố gắng giữ cái miệng của mình ko cười quá lớn tiếng, lòng thầm nghĩ:

“Trời ạ.....đúng là..... Hết sức tương tượng! Hahaha.”

Thanh Nguyên.

Một ngày tôi tề ề cả mặt!

Thằng khốn Dương quý sứ ấy.....nhất định về nhà tôi sẽ lấy gối đập đầu nó ngay.

Chưa được nửa buổi mà tôi đã trở thành người vô cùng nổi tiếng, đi ra khỏi lớp rồi mà bọn trong lớp vẫn ko thôi đùa giỡn. Tức thật, thằng bạn thân của tôi quá \*\*\*\*\*! X-(

Đứng trước cửa lớp Hạ Quyên, tôi vừa muốn vào rủ em đi ăn trưa mà vừa muốn ko. Chắc chắn em đã biết chuyện tấm hình ấy. Ôi với tính cách của em, tôi mà chường mặt ra thế nào em cười đến rũ rượi toàn thân mới thôi.

Mặc kệ, lâu lâu mặt phải dày hơn tí để có đàn hời mới tốt chứ. Tôi ló đầu vào trong cất tiếng gọi:

-Hạ Quyên!

-Aha, nhân vật chính kìa bà con!

Trông thấy tôi, Hạ Quyên reo lên thích thú. Vẫn chưa hiểu cái mô tê gì thì mấy đứa con gái ngồi gần em nhón nháo lên hẳn.

-A.....đẹp trai quá!

-Bạn nói thật ko Hạ Quyên? Đẹp trai baby thế kia sao là cái anh trong hình được?

-Ui, tin hay ko tùy các cô. – Hạ Quyên nhún vai rồi hất mặt nhìn tôi phát ghét – Qua tìm tiểu thư có việc gì ko? :))

-Tôi định mời tiểu thư đi ăn, ko biết có được ko ăk? – Tôi lườm xéo em

-He, người đã có lòng thì ta cũng chẳng nỡ từ chối >:)

-Láu cá quá >.

-Đi chứ, ăn chùa mà anh :P

Em hồn nhiên đáp rồi nhí nhảnh kéo tôi chạy vù xuống canteen.

Bảo Kim Thư bí mật lén lút đi ra đằng sau nhà vệ sinh nữ, nơi có một vách tường khá cao che chắn, cốt để ko ai có thể trốn học trèo ra ngoài. Một người đàn bà kì lạ mặc trang phục toàn một màu đen đã đứng đợi sẵn ở đó. Kim Thư bước lại gần mỉm cười nói:

-Cứ tưởng các người sẽ giao hàng ko kịp chứ?

-Chúng tôi rất biết giữ chữ tín, đây là thuốc của cô, pha với nước nó sẽ tự hòa tan, nếu ko có thuốc giải thì sau 1 ngày sẽ chết.

-Tôi biết, cảm ơn! Số tiền kia tôi sẽ chuyển vào tài khoản của bà.

Kim Thư giờ cái lọ nhỏ lên ngắm nghía, thứ chất lỏng sóng sánh có màu xanh nõn chuối bên trong thật đẹp.....nhưng chứa đầy độc tố chết người!

Haiz.....tôi đang chìm vào vùng đầm lầy nhục nhả ê chề đây! Ngồi ăn chung với tôi mà Hạ Quyên cứ cười mãi ko ngớt. Lúc cười tùm tùm, lúc cười mỉm mỉm, rồi cười phá lên đầy vẻ châm chọc. Tôi biết em vẫn bị ám ảnh bởi cái hình ảnh độc đáo kia.

-Em có thể thôi cười đi được ko? :-

-Muốn lắm nhưng ko được :) haha, em rất tiếc!

-Khi về anh sẽ giết thẳng Dương.....

Tôi chống tay lên cằm lẩm bẩm. Hạ Quyên rót cuộc cũng chịu ngồi yên mà ăn hết đĩa salad trộn. Em rút một tờ khăn giấy lau miệng rồi hồ hởi nói với tôi:

-A anh này, chiều nay anh rảnh ko?

-Hừm? Chi vậy?

-Hihi, chiều nay trường mình có trận đấu giao hữu Karate với bên trường Đại học Shanchin. Anh Hải Thanh có tham gia nên em định rủ anh đi cổ vũ chung :P Mà ko chỉ có mình anh đâu, còn nhiều người khác vui lắm: Chị Liễu Phi nè, chị Nguyệt Uyên với Nhật Anh.....hehe, anh đi chứ?

Hạ Quyên vô tư nói ko ngừng mặc cho khuôn mặt tôi đang dần dần méo xệch đi. Cứ tưởng cô nàng định hẹn mình đi đâu đó chơi chứ.....haiz, ăn phải đưa bờ rồi =.=.

-Ko biết!

-Sao thế? Đi đi cho vui, xem đấu võ rất là thú vị luôn nha, học tập thêm vài chiêu tự vệ :D.

-Em cần gì học, đưa nào kiếm chuyện với em, thầy sùng sùng lên là chúng bỏ chạy mất dép rồi.

Tôi chán chường buông một câu nói vô nghĩa, và cũng vô tình nhận ngay cái liếc mắt muốn cháy cả lông mày của Hạ Quyên.

-Hừ! – Em nguýt tôi một cái rõ dài.

Làm như con nít ko bằng, thôi thì ko chịu em nó lại giận nên tôi xuống nước:

-Rồi rồi, anh đi được chưa? Máy giờ nói cụ thể xem nào!

-Hihi, 5 giờ! ^^

-Ok.

Tôi gật đầu đáp. Ngồi nói chuyện thêm được một lúc nữa thì chuông reng báo hiệu hết giờ nghỉ trưa. Đưa Hạ Quyên về lớp xong, tôi định sẽ đi dạo quanh trường vì giờ học tiếp theo được nghỉ. Bất ngờ, người con trai mà tôi cho là đối thủ số một đang đi đến trước mặt mình, trên tay cậu ta là một đồng sách dày cộm.

Ko ngờ một cậu ấm của tập đoàn kinh tế giàu nứt đổ vỡ vách như Nguyễn Hải Thanh đây lại chăm chỉ học hành đến như vậy. Đúng là ko thể trông mặt mà bắt hình dong. Nhìn thấy tôi, cậu ta dừng lại. Tôi nhếch môi:

-Chào cậu, cậu chăm học quá nhỉ? Mượn biết bao nhiêu là sách.

-Xin chào.....:) Những cuốn sách này rất cần thiết để giúp cho bài luận văn sắp tới của tôi.

Coi cái bản mặt cười nhẹ của hắn kìa, nhơn nhơn hết sức. Ko phải vì đang ko có hứng thì tôi sẵn sàng móc xia thêm vài câu rồi. Nhìn ánh mắt của hắn đối với tôi cũng đâu có vừa. Rất sắc, như một con dao đã được mài đút một cách tỉ mỉ nhất.

-Chiều nay cậu có trận giao đấu với trường gì đó đúng ko? Lúc này Hạ Quyên có rủ tôi đi, dù sao cũng rảnh nên tôi đồng ý. Cô lên nhé, tôi sẽ cổ vũ cho!

-Cảm ơn! Tôi sẽ cố gắng hết mình!

-Vây thôi. Tôi đi xuống khuôn viên trường dạo mấy vòng, chúc cậu học vui về!

Hải Thanh khẽ gật đầu. Tôi vui vẻ huýt sáo bước đi ngang qua cậu thẳng hướng xuống khuôn viên. Từ xa phía cầu thang cửa lớp tôi đã thấy bóng dáng

của Thiên Phong đứng đợi mình. Sau đó, cả hai khoác vai nhau nhảy phóc xuống 3 bậc thang cho đến khi chạm chân xuống nền đất cuối cùng.

“Chào mừng các bạn sinh viên của 2 trường Đại học Banwa và Shanchin! Xin mời các bạn vui lòng đến phòng hội trường B – nơi tổ chức cuộc thi đấu giao hữu Karate lần thứ 13.”

Tiếng của ông thầy hiệu trưởng vang lên đều đều qua loa. Chiều nay tại sân trường Đại học Banwa tập nập sinh viên qua lại. Các cô gái thì vô cùng hào hứng khi có khá nhiều “hot boy” đến từ trường Shanchin. Hạ Quyên.....cũng ko phải là ngoại lệ >.

-OMG!!! Xem anh chàng đeo kính kia kia, baby khủng!!!!!!

-Sao hôm nay nhiều zai đẹp thế ko biết, ko có Hải Thanh ở đây, phải ngắm cho đã mới được >:)

Hạ Quyên lần lần hết nhìn anh này rồi đến chàng khác khiến Nguyên cảm thấy vô cùng tức tối vì anh ko được cô.....ngắm!

Nguyệt Uyên, Liễu Phi thì đi đằng sau 2 người để nói chuyện, hỏi thăm nhau đôi chút. Nhật Anh thì lặng lẽ đút tay vào túi quần đi theo các chị.

Năm người họ được sắp xếp ngồi ở hàng ghế đầu tiên. Hạ Quyên thích thú tưởng tượng hình ảnh Hải Thanh mặc võ phục ra sao, đâu biết rằng mình tiếp tục chuẩn bị là nạn nhân của trò chơi ác quỷ ko điểm dừng.

Trong nhà vệ sinh nữ, Bảo Kim Thư tự hóa trang cho chính mình khác đi, trở thành một cô sinh viên một sách chính hiệu. Cô lau bỏ lớp mặt nạ trang điểm đi, đưa tay lên tết mái tóc đen óng mượt của mình thành 2 bím dài đẹp. Để cho thêm hoàn hảo thì chiếc kính cận ko độ ko phải là ko cần thiết. Soi mình trong gương cho đến khi cảm thấy đã đủ tiêu chuẩn, Kim Thư lấy trong túi xách ra một chai nước suối với lọ thuốc độc đã đặt mua.

-Để rồi xem.....sớm hay muộn.....cũng đều phải chết thôi!

Nụ cười hiểm ác hiện hữu trên môi Kim Thư khiến vẻ trong sáng vừa rồi của cô biến mất hoàn toàn. Cô mở nắp lọ thuốc ra rồi đổ vào chai nước, sau đó lắc đều cho đến khi chất màu xanh trong đó đã tan hòa lẫn.....

-Mọi người, bé yêu!

Hải Thanh bước đến chỗ ngồi của Hạ Quyên và gọi. Ko chỉ có cô bị hút hồn mà đám con gái đằng sau còn vui sướng dữ dội hơn. Hải Thanh trông rất chững chạc và nam tính trong bộ võ phục trắng tinh mang logo của trường cùng với dây đai đen tuyền. Mái tóc kiểu cách cá tính được buộc lên thành một nhúm nhỏ đằng sau càng tăng thêm độ sáng chói quyền rũ khó cưỡng của anh :’>. Trông thấy Nguyên bên cạnh Hạ Quyên, anh mỉm cười chào:

-Hi, ko ngờ cậu đến thật!

-Cậu ko mong tôi đến sao? ^^ - Nguyên cười dễ ghét =)).

-Ko hẳn

-Ờ, chúc may mắn nhé!

-Cảm ơn!

-Bao giờ mới đến trận của em vậy Hải Thanh?

Nguyệt Uyên dịu dàng hỏi cậu em rể tương lai của mình. Hải Thanh đáp:

-Trận đầu tiên luôn chị ạ, cũng sắp rồi đây!

-Xin lỗi, em phát nước uống cho hàng ghế VIP ạ!

Cô gái một sách do chính Bảo Kim Thư giả dạng bất ngờ chen ngang. Cô đưa cho mỗi người một chai nước suối chỉ trừ Hải Thanh. Hạ Quyên hí hửng:

-Trường mình chu đáo phết, nước lạnh đang hoàng nhá!

Sau khi nghe thấy giọng điệu vui vẻ của Hạ Quyên. Kim Thư liếc mắt về phía cô, đồng thời nhếch môi thì thầm:

-Phải.....rất là chu đáo!

Chỉ còn vài phút nữa là bắt đầu trận đấu nên Hải Thanh cảm thấy mình cần bổ sung nước để có thêm tinh thần. Anh nói với Hạ Quyên:

-Có thể cho anh uống để tăng cơ giành chiến thắng ko cô bé!?

-Hi, anh uống đi! – Hạ Quyên vui vẻ mở nắp chai nước và đưa cho anh.

Bảo Kim Thư nghe thấy thì ngay lập tức quay đầu lại, khuôn mặt cô biến sắc. Hải Thanh cầm chai nước lên và từ từ đưa lên miệng.

Anh định uống chai nước đó?

Ko....ko được! Hải Thanh.....anh ko được uống nó!!!!

Nhưng trễ rồi. Từng dòng nước có tẩm thuốc độc đó đã truyền nhau chảy ào ạt vào cổ họng Hải Thanh. Kim Thư chết đứng ngay tại chỗ mà ko biết phải làm gì. Anh đã uống nó rồi.....chỉ một lúc nữa thôi....nó sẽ phát tán khắp cơ thể.....ngưỡng cửa Tử Thần khi ấy ko hề xa chút nào.

“Xin quý vị khán giả ổn định chỗ ngồi để cuộc thi có thể bắt đầu. Mời các thí sinh trở về vị trí!”

-Thôi anh đi đây, chắc chắn anh sẽ giành chiến thắng về cho em! – Hải Thanh nháy mắt.

-E hèm, chỉ mình cô ấy thôi à!? :-

-Cả mọi người nữa, được chưa? Bye!

-Cố lên nha!!! – Hạ Quyên cùng Liễu Phi, Nguyệt Uyên và Nhật Anh hô lên. Hải Thanh đáp trả lại họ bằng nụ cười tự tin nhất.

Nhưng sao.....bụng anh lại có cảm giác cồn cào.....

\*\_\*

“Rất cảm ơn quý khán giả đã bỏ chút thời gian để đến với cuộc thi đấu Karate với mục đích giao lưu của 2 trường Banwa và Shanchin. Sau đây là trận mở đầu của cuộc thi, mời Nguyễn Hải Thanh và Trần Tổ Khanh!!!”

Ông Hiệu trưởng tự lên làm MC luôn. Hải Thanh thấy khó chịu lạ thường. Bụng anh nhói lên như có gì đó cào cào, nhào nặn từ bên trong. Anh chàng Tổ Khanh bên trường Shanchin thấy vậy liền đi lại hỏi thăm:

-Cậu sao vậy? Bị ốm à?

-Ko.....ko sao! Chúng ta ra đi!

-Thật ko đấy? Tôi thấy cậu có vẻ ko ổn!

-Ko sao thật mà Cậu ra trước đi, tôi sẽ ra ngay.

-Ừ!

Tổ Khanh đành đi lên khán đài trước. Hải Thanh ở bên trong ráng dùng tay dần bụng xuống mong rằng có thể hạn chế cơn đau. Cảm thấy đã đỡ hơn, anh đứng dậy đi ra và bước chậm lên khán đài.

Nhưng chỉ mới bước lên được mấy bậc thang, cơn đau đã trở lại, thậm chí nó còn đau đớn hơn lúc này gấp trăm lần. Trông thấy dáng vẻ kì lạ của Hải Thanh, phía dưới mọi người có vẻ xôn xao. Có thứ chất lỏng gì đó đang di chuyển ngược dòng cuống họng anh. Anh nén lại và đi nhanh lên nơi thi đấu. Lúc này.....tiếng xì xào đã lớn hơn.

Bảo Kim Thư nấp vào một góc khuất nơi cuối căn phòng. Cô đã làm gì thế này? Cô đã lập kế hoạch rất kỹ cơ mà.....chai nước đó đáng lẽ Hoàng Hạ Quyên phải uống, tại sao Hải Thanh lại uống nó!? Trông thấy anh gắng gượng chống lại sự đau đớn trên kia mà cô ko khỏi đau xót theo. Cô đã hại anh rồi.....cô đã ám sát chính người con trai mình yêu!

Vừa đặt chân lên sàn đấu, Hải Thanh cố gắng đứng thẳng người lên. Nhưng chính hành động đó lại làm kích thích sự lo lắng của tất cả mọi người đang có mặt ở đây.

Và.....

.....Anh đã thua!

Hải Thanh khụy gối xuống sàn, chất lỏng màu đỏ tươi từ cuống họng trào ra ồ ạt khỏi khuôn miệng anh. Tiếng hét hoảng sợ dưới hàng ghế khán giả làm kinh động cả hội trường. Thầy hiệu trưởng cho gọi xe cấp cứu ngay.

Máu chảy thành vũng lớn trên sàn, tràn xuống cả dưới đất. Hải Thanh ngã xuống co giật dữ dội. Hạ Quyên đứng bật dậy chạy lên đỡ anh hét toáng lên:

-HẢI THANH!!!!!!

Thanh Nguyên cùng 3 người kia cũng rầm rập chạy lên khán đài.

Chuyện gì thế này?

-Nhanh, đỡ cậu ấy lên lưng anh!

Nguyên xoay lưng lại giục những người khác nhanh chóng đỡ Hải Thanh lên lưng mình. Hạ Quyền hoảng sợ đến nỗi ko thể khóc được. Cô nghe lời Nguyên kéo thân thể trai tráng đang co giật ko ngừng của Hải Thanh lên lưng cậu.

Âm thanh quen thuộc của xe cứu thương đã vang vọng từ xa.

Thanh Nguyên vội vã cổng Hải Thanh chạy ra ngoài cổng:

-Này.....cố gắng một tí đi.....đến bệnh viện ngay thôi!

Hình ảnh trong mắt Hải Thanh đang dần nhòa đi.....rồi một mội nhắm lại. Các y tá ko chần chừ lấy cáng ra ngay rồi đặt anh lên. Thanh Nguyên, Hạ Quyền, Liễu Phi, Nhật Anh và Nguyệt Uyên nhảy lên xe đi theo đến bệnh viện. Biết được chiếc xe này sẽ đến Bệnh viện Đa khoa Thành phố, Nguyên tức tốc lấy điện thoại ra gọi cho Trịnh Văn Dương.

-Alo, gì vậy?

-Mây chuẩn bị.....cứu Nguyễn.....Hải Thanh.....

-Chuyện gì? Bình tĩnh coi!

-Cứ nghe lời tao, ra cửa bệnh viện đợi sẵn đi, đang đến đó đây!

Nguyên dập máy. Do được Dương kèm cặp về mấy vấn đề quan trọng nhất trong y khoa nên cậu giúp mấy y tá kia sơ cứu cho Hải Thanh. Có một mùi hương lạ toát ra từ miệng Hải Thanh, Nguyên cẩn thận cúi xuống để tìm hiểu.....đây là mùi của.....

Chiếc xe cấp cứu đã khuất dạng, cuộc thi đấu đánh phải hoãn lại. Mọi người trong ban tổ chức đi vào trong dọn dẹp, bỏ lại một cô gái thất bím tóc 2 bên, cặp kính cận nguy trang đã rơi mất từ lúc nào. Đôi mắt cô nhạt nhòa nước mắt. Sự đau xót đang hoành hành trong lòng cô ko thể nào diễn tả được. Cô òa khóc, lệ ướt đầm cả hai bầu má hồng hồng.

Hối hận!

Em đã hại anh rồi.....

-Hải Thanh.....em xin lỗi.....EM XIN LỖI!!!!

Ánh sáng đỏ rực của bóng đèn bên ngoài phòng cấp cứu này giờ vẫn cứ trơ lì ra ko chịu tắt. Đã 3 tiếng trôi qua rồi.....những người hiện diện nơi đây, tổng cộng là 9 – mặt ai cũng lộ rõ sự lo lắng, thậm chí còn có ý nghĩ tiêu cực.

Hạ Quyền ngồi ko yên trên chiếc ghế nhựa lạnh ngắt. Cô đang cầu nguyện, và đặt hết hy vọng của mình vào Trịnh Văn Dương. Lúc cô gặp tai nạn bị thương rất nặng, chính anh đã cứu sống cô, vậy thì lần này, xin anh.....hãy cứu lấy Hải Thanh!

“Pong”

Một âm thanh nhẹ nhàng vang lên và ánh đèn cấp cứu đã được tắt. Tất cả mọi người hướng mắt về phía cánh cửa trắng toát lạnh lẽo. Rồi....Trịnh Văn Dương bước ra.

Ngay lập tức, Hạ Quyền níu lấy tay anh.

-Anh Dương! Hải Thanh sao rồi? Em xin anh hãy cứu sống anh ấy!

-Bác sĩ...con trai tôi ko sao chứ!? – Ông bà Nguyễn cũng lo lắng hỏi.

Dương tháo chiếc khẩu trang ra, gương mặt nghiêm trọng nhìn thẳng vào Hạ Quyền:

-Cậu ấy uống phải thuốc độc. Chúng tôi đã tiến hành súc ruột, nhưng tình hình ko mấy khả quan. Đây là độc của một loại hoa rất hiếm có tên là Huyết Lan. Chất độc này được lấy từ chất nhầy trên nhụy hoa, và thứ có thể giải độc chính là lá của nó. Tuy nhiên, loại hoa này ko phải dễ kiếm và bệnh viện lại ko có thuốc giải. Hiện tại, tôi đang cố gắng cầm cự sự sống cho Hải Thanh, thật sự rất mong manh.

-Trời ơi.....con tôi.....

Bà Ngọc Anh quá xúc động, kêu lên một tiếng rồi ngất xỉu. Dương vào trong phòng gọi mấy cô y tá ra đỡ bà vào phòng nghỉ.

Tâm trạng mỗi người ai cũng rối như tơ vò. Nếu ko có lá hoa.....Hải Thanh sẽ chết trong vòng chưa đầy 24 tiếng nữa.

Bỗng nhiên, Dương kéo tay Nguyên đi nhanh ra chỗ khác. Hành động đó thu hết vào tầm mắt của Hạ Quyền, rồi như nghe lòng nôn nao xúi giục, cô đứng dậy chạy theo.

-Mày có muốn cứu Hải Thanh ko?

Dương nhìn trực diện vào mắt Nguyên hỏi chắc như đinh đóng cột.

Nguyên đứng lặng người nhìn Dương.....cậu hiểu anh đang muốn nói gì!

-Đến lúc này mày còn hỏi như vậy sao? Tất nhiên là muốn rồi!

-Vậy thì.....đây!

Dương ngập ngừng giây lát rồi rút từ trong túi chiếc áo blu trắng của mình ra một tờ giấy, nhét nó vào tay Nguyên.

-Cái gì đây? :-/

-Đó là khu rừng có tồn tại hoa Huyết Lan, tao tìm thấy trong phòng lão giám đốc sau khi mày gọi điện báo cho tao biết mày ngửi thấy mùi của nó. Hãy cẩn thận, trong khu rừng đó hình như có quỷ!

-Quý?

-Ừm, Huyết Lan vốn do một giáo sư người Anh tạo ra. Theo những thông tin mà tao biết được, ông ta do ko muốn loài hoa lan quý hiếm này rơi vào tay bọn xấu nên đã đem chúng vào rừng sâu thăm thẳm, xây một căn nhà nhỏ sinh sống. Tại đó, ông cũng lai tạo được một thí nghiệm dùng để bảo vệ mình và vườn hoa. Các tiểu phụ vào đó nói rằng mình gặp một quái vật khổng lồ với những chiếc nanh nhọn hoắt. Tao nghĩ ông ta đã tạo ra một chủng loài lai mới thành công. Với hàng trăm thủ thuật của mày, tao nghĩ chắc chắn sẽ trộm được hoa lan. Mày còn khoảng 18 tiếng. Từ đây đến khu rừng đó mất hơn một tiếng, mày cứ xuống hầm lấy xe của tao. Hiểu chưa?

-Tao biết rồi!

Nguyên gật đầu trả lời. Một giọng nói chột vang lên:

-Khoan! Em cũng đi!

-Hạ Quyên!??

Nguyên trở mắt ngạc nhiên nhìn Hạ Quyên. Cô túm lấy tay anh:

-Cho em đi nữa.....em muốn đi tìm cây hoa đó để cứu Hải Thanh!

-Ko được, rất nguy hiểm – Dương ngăn cản cô.

-Nguy hiểm đến đâu em cũng mặc. Cho em đi với Nguyên, em xin anh!!

Ánh mắt cương quyết của Hạ Quyên xoáy sâu vào mắt Nguyên. Cậu buông thông hai tay.....nhẹ cười chua xót.

Vì Hải Thanh mà cô bất chấp tất cả để cứu được anh.

Hiểu rồi.....đành vậy thôi!

-Vậy.....thì đi!

-Nguyên.....mày..... – Dương gắt.

-Ko sao.....tao sẽ chăm sóc cho cô ấy. Chúng ta ko còn nhiều thời gian nữa. Mày hãy cố gắng duy trì sự sống cho Hải Thanh đi. Tao nhất định sẽ lấy được hoa lan đem về.

Dứt lời, Nguyên nắm tay Hạ Quyên chạy đi. Dương chỉ biết nhìn theo mà ko thể ngăn cản thêm được. Anh thì thầm:

-Hãy cẩn thận!

“Brùm! Brùm!.....”

Chiếc Mercedes trắng mang dấu hiệu tia lửa đỏ ở hai bên hông đang xé gió lao đi vun vút giữa con đường cao tốc đầy xe cộ qua lại.

Nhấn ga để tăng thêm tốc độ, chàng trai ngồi bên trong tập trung lái xe sao cho thật nhanh hơn nữa. Bên cạnh là một cô gái đang ngồi sợ đống người do bị bất ngờ bởi tài lái xe kinh hoàng của cậu.



-Em ráng mà giữ vững thăng bằng, anh sẽ còn chạy nhanh hơn nữa.....thời gian trôi rất nhanh!

Thanh Nguyên lên tiếng nhắc khéo để Hạ Quyên biết những gì có thể xảy ra tiếp theo. Cô đáp lại bằng giọng run run yếu ớt:

-Em...biết rồi!.....AAAAAAAAAAAAA!!!

Vận tốc đã tăng lên rất nhiều, đến tận 140km/h. Nguyên điều khiển vô lăng một cách rất thuần thục, cậu khéo léo luôn lách qua những chiếc xe tải hạng nặng, ô tô khác để mình có thêm khoảng cách chiều rộng trên con đường dài ngoằng thẳng tắp.

Dựa theo tấm bản đồ mini của Dương cùng với việc phóng xe ko giới hạn tốc độ, Nguyên và Hạ Quyên đã gần đến đích.

Khu rừng mang theo không khí âm u đáng sợ chẳng chút toàn cây là cây. Nguyên chạy xe từ từ vào trong, cậu cũng đang sợ lắm đây..... Bóng tối bao phủ khắp nơi, vài chỗ le lói ánh trắng vàng nhạt trông càng ghê rợn hơn. Thấy Nguyên có vẻ lạ so với thường ngày, Hạ Quyên lo lắng đặt tay lên vai cậu hỏi:

-Nguyên, anh bị sao thế?

-Á trời ơi.....làm giật mình! – Nguyên giật thót cả tim quay lại ngó Hạ Quyên.

-He, đừng nói là anh sợ ma nhé

Hạ Quyên nghe rồi cười gian manh trước vẻ mặt bị bắt thóp của Nguyên. Cậu nói cứng:

-Đâu nào.....:-

-Hừm....chối làm gì..... - Hạ Quyên xoa xoa cằm định trêu chọc Nguyên tí – Ôi.....Nguyên.....có cái bóng trắng sau xe mình kia.....

Tự nhiên chiếc xe tăng ga lên đột ngột làm Hạ Quyên suýt tí nữa bật ngửa ra đằng sau.

-Haha, đúng là anh sợ ma! =))

-Xùy.....mình chỉ còn có mười mấy tiếng thôi đó cô nương, sợ sợ cái gì? :-

-Ừ.....nhanh lên anh!

Nghe Nguyên thông báo thời gian như vậy, Hạ Quyên ko cười nữa, nét mặt chuyển lại thành sự lo lắng. Cô thúc giục cậu chạy càng nhanh càng tốt.

Hải Thanh được đưa vào phòng cách ly để được chăm sóc đặc biệt. Bốn vị phụ huynh đã về nhà nghỉ, chỉ còn Nguyệt Uyên, Liễu Phi và Nhật Anh ở lại. Đứng ngoài khung cửa kính nhìn Hải Thanh đang giành giật quyền được sống với Từ Thần, Liễu Phi cắn môi để ngăn ko cho nước mắt cùng tiếng nấc thoát ra.

Thân xác của Hải Thanh trông yếu ớt rũ rượi trong bộ trang phục bệnh nhân. Xung quanh anh là những dụng cụ y tế tiên tiến nhất. Làn da trắng bệch thiếu sức sống cơ hồ có thể toát ra được cả âm khí.

-Liễu Phi, chị buồn ngủ chưa?

Nhật Anh mang một ly trà nóng đến cho Liễu Phi, cô mỉm cười cầm lấy rồi khẽ nói:

-Chị chưa, chị Uyên đâu rồi em?

-Chị ấy xuống canteen bệnh viện ăn ít cháo. Chị có muốn xuống đó ăn cái gì ko?

-Ừm, cũng được, chị em mình cùng đi nhé! ^^

Hai cái bóng ngả dài trên sàn dần dần khuất xa, rồi biến mất hoàn toàn.

Như chỉ đợi có thế, một cô gái xinh đẹp với mái tóc trắng mượt thướt tha chạy ngay đến chỗ khung kính.....

Trông thấy Hải Thanh, Bảo Kim Thư ko giấu nổi sự xúc động. Người con trai mà cô yêu nhất, hơn cả bản thân mình đang nằm trên giường bệnh mà thôi thóp với những cơn đau bất chợt. Kim Thư đau lòng gọi tên anh trong vô thức:

-Hải Thanh.....

-Em xin lỗi.....em ko cố ý hại anh! Mục tiêu của em chính là Hoàng Hạ Quyên.....em ko ngờ.....

Nước mắt thi nhau lăn dài trên mặt Kim Thư, cô khóc nức nở như một đứa trẻ, như tức nước vỡ bờ.

Cô đang hối hận!

Cô nhận thức được những việc mình đã làm. ....

Cô ko thể quay trở về được nữa rồi!

.....

“Két”

-Sao vậy, ko đi được nữa ư?

Hạ Quyên nhướn người lên đằng trước để quan sát. Đúng là từ đoạn này, cô và Nguyên ko thể chạy xe vào được nữa rồi. Chỉ còn một cách là đi bộ thôi. ....

-Khóa xe kỹ nha anh!

-Ồ!

Nguyên hoang mang trả lời. Bốn phía chỉ có cây, bụi rậm đại, bóng tối. ...v...v... Nói chung tất cả mấy thứ ở đây đều khiến cho người ta rợn người, nổi hết cả da gà. Hạ Quyên thì chẳng thèm để ý gì, cô vô tư đi thẳng vào trong rừng. Với cô, lúc này ko gì quan trọng bằng việc tìm được Huyết Lan về để cứu Hải Thanh.

Một tiếng hú ghê rợn ko biết từ đâu âm vang đến khiến cho Hạ Quyên đứng khựng lại, ko dám tiến thêm một bước nào nữa. Nguyên nhủ mày chạy đến bên cô.

-Em nghe thấy chứ!?

-Đây ko phải là tiếng chó sói! – Hạ Quyên khẳng định.

-Ừm, chúng ta nên đi nhẹ thôi, cho chắc chắn.

Hai người bắt đầu nhích lên từng bước, chú ý ko gây một tiếng động nào. Đang ngó loay hoay xem có gì khả nghi ko thì bất chợt Nguyên đâm sầm vào người Hạ Quyên. Cô đứng yên mắt nhìn trừng trừng kinh ngạc về một cái bụi rậm lớn. Nguyên thắc mắc hỏi:

-Sao ko đi tiếp đi, đứng lại chi vậy?

-Anh....đó.....là.....

Hạ Quyên lắp bắp khó hiểu, tay run rẩy chỉ vào bóng tối. Nguyên hướng mắt nhìn theo phía cô chỉ. Bỗng nhiên chỗ đó xuất hiện 2 con mắt loé sáng dữ tợn. Cậu trợn mắt sững sờ, nhưng vẫn đủ bình tĩnh nắm tay Hạ Quyên lùi lại từ từ, nói thật nhỏ chỉ đủ cho 2 người nghe:

-Anh đếm đến 3, ta chạy nhé!

-V....vâng!

-1....2.....3!!!

“Grào”

Tiếng gầm rú vang trời làm nao động đến sự tĩnh lặng của khu rừng. Mặt đất rung chuyển khá mạnh ngay khi cái-thứ-gì-đó nhảy xổ ra khỏi bóng tối. Nguyên vừa kéo Hạ Quyên chạy thật nhanh về chỗ chiếc xe vừa ngoài đầu lại.

Nó.....

Con quái vật gì thế này???

Á!

-Hạ Quyên! Em ko sao chứ?

Đặng Thanh Nguyên nhanh chóng đỡ Hạ Quyên dậy ngay sau khi cô bị vấp té. Nhưng đã muộn, thứ quái dị khổng lồ kia đang đứng trước mặt họ thờ phỉ phò, dữ tợn nhe nanh gầm gừ. Nó đưa bàn tay đầy vuốt nhọn về phía cả hai, Nguyên ôm lấy Hạ Quyên che chắn cho cô. Từng phút từng giây còn lại của cuộc đời chỉ mong manh thế này thôi ư?

-Các người đến đây làm gì?

Nghe thấy giọng nói lạ, Nguyên mở mắt háp hé nhìn. Nhưng ngoài con quái vật đang đứng sừng sững trước mặt ra có còn ai nữa đâu.

-Người vừa nói đó hả? – Cậu chỉ vào con quái vật kinh ngạc hỏi.

Nó khe khẽ gật đầu nhưng nét đáng sợ vẫn tồn tại trên hai con ngươi màu hổ phách. Hạ Quyên lúc này cũng đã bình tĩnh lại mà buông Nguyên ra hướng mắt thẳng vào con quái vật. Khuôn mặt nó lập lòe dưới ánh trắng ảo mộng, từng đường gân thớ thịt hằn rõ dưới lớp da xám xịt. Dù rất là khổng lồ, thân hình quái dị....nhưng Hạ Quyên vẫn nhận ra.....đó là một con người....dưới lớp vỏ của mảnh thú.

-Ông.....chính là vị giáo sư đã tạo ra một loài hoa có tên là Huyết Lan phải ko?

Một thoáng bất ngờ xẹt qua hai con ngươi của con quái vật. Nó cười ré lên tiếng khàn khàn:

-Có gan lại gần để nhìn rõ thì ko phải tầm thường. Ko sai, ta chính là Cyrus McGomidall, người đã tạo ra Huyết Lan. Hai người đến đây làm gì??

-Bọn tôi đến đây chỉ muốn xin ông một vài cái lá của Huyết Lan để về cứu người thôi! – Hạ Quyên trả lời thật thà.

Bỗng dung Cyrus gầm lên hung dữ:

-Đừng có lừa ta, các người đến đây lấy nó về để nhân giống nhằm mục đích buôn lậu cho bọn mafia hại người chứ gì!

-Ko.....ông hiểu nhầm rồi!!!

Ko thèm nghe Hạ Quyên giải thích, Cyrus vung mạnh tay định hất cô ra. Sự việc diễn ra quá nhanh nên cô chỉ biết đứng yên giờ tay lên mà đỡ. Rất may, Nguyên đã đẩy cô sang một bên rồi nhảy phốc lên cánh tay to lớn vạm vỡ của Cyrus. Cậu hét lớn:

-Bọn tôi lấy nó là để cứu người, chứ ko có ý hại ai như ông nói cả!

Nhưng có vẻ câu nói vừa rồi ko lọt vào tai Cyrus, ông đập mạnh tay xuống đất cốt để hạ được Nguyên. Kè đánh người tránh cứ như một trận đấu nảy lửa. Bằng những kỹ thuật điều luyện của mình, cậu lăn người né qua một bên đập mạnh vào ngón tay Cyrus. Cyrus hú lên một hơi dài, ông quát mạnh tay mình vào cái cây cổ thụ sát bên, Nguyên ko kịp tránh nên cả cánh tay trái của cậu bị đập mạnh vào cây. Tiếng rắc xé lòng vang đến tai Hạ Quyên làm cô kinh hãi ko nói nên lời. Trên kia, Nguyên đau đớn nghiêng rặng do vẫn bị dè vào thân cây, tay anh vừa mới gãy, giờ lại còn bị chà xát mạnh với lớp vỏ sần sùi của cây. Vết thương tứa máu nhỏ giọt nhều nhão xuống đất đặc quánh.

Những giọt máu đỏ làm Hạ Quyên bất giác nghĩ đến cảnh tượng kinh hoàng tại vùng biển nào đó mà cô thấy trong mơ. Lâu nay, những hình ảnh kì lạ ấy ko còn ám ảnh Hạ Quyên nữa, thế mà bây giờ chúng lại ùa về như nước lũ khiến đầu cô đau nhức khôn cùng. Như một cuốn băng tua chậm, vụ tai nạn xe hơi khủng khiếp tại Macdan được tái diễn.

Một chàng trai đeo một cô gái vô cùng xinh đẹp trên chiếc xe đạp màu trắng đáng yêu có khắc chữ Assam tại thân xe.

Rồi.....

Đó đúng là Nguyên.....còn cô gái.....

Máu.....

Hạ Quyên ôm đầu hét lên khiến Cyrus ngừng lại, Nguyên nghe tiếng hét của cô thì ko do dự mặc kệ đau đớn, lợi dụng sơ hở liền người thoát thân nhảy xuống đất. Cậu ôm tay chạy đến bên cạnh Hạ Quyên gọi cô ko ngớt.

-Hạ Quyên...em sao vậy? Hạ Quyên!

“Khung cảnh hoàng hôn, người con gái trao cho chàng trai món quà màu vàng xinh xắn.....bài hát sinh nhật.....”

Hình ảnh người con gái ko rõ mặt kia xuất hiện nhiều hơn....Hạ Quyên ko hiểu tại sao những việc này có liên quan gì đến cô đâu mà cứ quanh quẩn hoài như thế này cơ chứ!?

“Bác ơi, anh Nguyên tốt lắm, bác đừng lo gì cả! Con sẽ cố gắng chăm sóc cho anh ấy! Hihi.”

“Hải Thanh và cô gái đó vô tình gặp nhau với ánh mắt ngỡ ngàng của anh.....”

“ÁÁÁ, chạy chậm thôi, té bây giờ!!!!!!

Ngồi yên đi, cô cứ yên tâm, tôi chạy xe còn đẳng cấp hơn cả thằng Dương đấy!!!

Huhu, anh Dương chạy xe hơi, khác anh mà!!!!!!!!!!!!”

“Nếu.....cô nhớ lại ký ức của mình, cô sẽ làm gì?

Có lẽ.....tôi vẫn sẽ ở bên cạnh anh, người rất quan trọng đối với tôi!”

Đường nét khuôn mặt.....bờ môi nhỏ hồng hồng cùng với mái tóc dài đen óng ả.....ko dễ lẫn lộn với ai được.

Càng ngày càng rõ.....

Người con gái đó quay lại cùng nụ cười tươi rói.....

Là.....là mình!!!

-----

-----

Hạ Quyên.

Đôi mắt tôi có cảm giác nặng trĩu như bị cái gì đó đè lên vậy, mãi mới mở lên được.

Trước mặt tôi là một màu nâu cùng với mùi của gỗ lim, cả mùi khói cay xè thoang thoảng, và....Nguyên!

-Nguyên! Đây....đâu?

-Em yên tâm Chúng ta đang ở trong nhà của ông Cyrus!

Nguyên đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc tôi nhẹ nhàng trấn an. Tôi liếc mắt xuống nhìn cánh tay trái của anh.....nó đã được băng bó.....nhưng khi ở trong rừng, tôi đã nghe thấy tiếng rắc rất lớn mà!

-Tay của anh.....

-À....Cyrus đã giúp anh băng lại. Anh đã kể về việc Hải Thanh bị hạ độc và cần có lá Huyết Lan để cứu. Ông ấy đồng ý giúp chúng ta, mừng quá em nhỉ?

Giương mặt cười buồn vì đau của Nguyên khiến lòng tôi thất lại. Tôi đã nhớ rồi.....nhớ hết tất cả.....những chuyện trước và sau khi tôi bị bắt cóc tại tiệc cưới.

Bây giờ.....tình cảm mới là thử thách khó khăn đối với tôi. Tôi biết.....tôi từng yêu Nguyên, và cảm giác dằn vò đang trở nên hỗn loạn ở trong lòng. Tôi cũng yêu Hải Thanh.....khó xử quá! Việc tôi trở về bên Hải Thanh chắc chắn đã khiến Nguyên rất đau khổ, hình dáng gầy gò thiếu sức sống lúc anh bước ra khỏi bệnh viện (xem phần gần cuối chap 9) cơ hồ in sâu vào trong trí óc tôi. Rồi sau khi tôi xuất viện, anh cũng giúp đỡ và xả thân cứu tôi rất nhiều lần, kể cả khi nãy bất chấp tính mạng mà đối đầu với ông Cyrus. Tôi nợ anh ko sao kể hết.....vậy mà.....

-Hạ Quyên, em uống nước nhé!

Tôi lặng lẽ gật đầu.....vì nếu bật ra tiếng nói, nước mắt cũng sẽ trào ra mắt!

Từ bên ngoài, giọng nói ồm ồm của ông Cyrus vang lên:

-Này chàng trai, cô gái ấy đã tỉnh chưa?

-Tỉnh rồi ạ! – Nguyên trả lời.

Tôi hướng mắt ra ngoài cánh cửa nhà, bóng đen của ông Cyrus đang tiến vào.....

-Đây là thuốc từ lá Huyết Lan, cậu cầm lấy!

Ông Cyrus đưa cho Nguyên một cái lọ nhỏ, bên trong là một thứ nước hơi đặc màu xanh nõn. Anh cúi đầu cảm ơn ông, ông quay qua nhìn tôi, lúc này trông bộ dạng quái vật của ông chẳng đáng sợ tí nào:

-Một chút hiểu nhầm đáng tiếc, cho ta xin lỗi nhé cô bé!

-A, ko sao ạ! – Tôi luống cuống.

-Hai người nhớ lấy điều này – Ông ngồi xuống chiếc ghế bành to tướng – tuyệt đối phải giữ bí mật về khu rừng này, cũng như ta!

-Bọn cháu xin hứa! – Nguyên thay tôi trả lời.

-Vậy.....nếu còn thấy mệt thì có thể ngồi nghỉ thêm chút nữa. Tôi khuyên khi về đến bệnh viện cậu hãy đi chữa trị cánh tay ngay đi.

-Cảm ơn ông đã quan tâm, nó đỡ đau rồi. Bây giờ cháu xin phép đưa cô ấy về cùng với thuốc cho kịp.

Nghe Nguyên nói tôi liền cố gắng ngồi dậy.....phải rồi.....mạng sống của Hải Thanh quan trọng hơn tình cảm của tôi bây giờ nhiều. Thật là lơ mơ

quá! >.

-Đề ta tiến!

Ông Cyrus tự thân tiến tới với Nguyên ra chỗ đỗ xe. Chỉ còn một tay thì sao anh có thể lái xe được, vậy nên tôi nhanh chân tranh ghế lái. Tôi lái xe ko tôi đâu nhé, đã qua khuôn học tập cực khổ “made by Hải Thanh” rồi.

Chào tạm biệt ông lão khổng lồ lần nữa, tôi nổ máy rồi đạp ga chạy đi. Cánh rừng hoang vu dần dần khuất xa.....chỉ còn vang vọng tiếng tru dài vút cao của quái vật Cyrus mà thôi.....

-San!

Một cô nàng người Tây tóc bạch kim ăn mặc sành điệu cất tiếng gọi cô gái đang ngồi gật gù bên quầy rượu tại quán bar Raiyi. Cô tiến lại gần hỏi anh chàng Bartender đứng bên trong (bằng tiếng Anh):

-Cô ấy ở đây lâu chưa?

-Đã lâu lắm rồi thưa cô Tracy, hình như Bảo tiểu thư đang có chuyện buồn, cô ấy vừa uống rượu vừa khóc rất nhiều.

-OK, để tôi nói chuyện xem sao. Phiên anh làm cho tôi một ly Whisky nhiều đá.

-Có ngay!

Anh chàng Bartender quay đi tiếp tục công việc của mình. Tracy kéo ghế ngồi xuống cạnh Bảo Kim Thư, ra sức lay cô dậy.

-San! Dậy đi! San.....

Những âm thanh nhạc sàn xập xình chất chứa vang lên át hẳn tiếng gọi của Tracy. Cô ghé môi lại gần tai Kim Thư và gọi, hình như Kim Thư có thể nghe thấy vì cô ta bắt đầu ngẩng mặt lên.

-San!

-Tracy?....

-Yes.....sao cô lại uống đến nỗi say khướt như thế này vậy hả? Mặt mũi này.....tèm lem nước mắt.....

Tracy vừa hỏi vừa lấy một tờ khăn giấy ướt ra lau mặt cho Kim Thư. Hất mặt sang chỗ khác, Kim Thư tiếp tục rót rượu vào ly rồi uống cạn một hơi. Tracy thở dài một cái và điềm tĩnh hỏi:

-Có chuyện gì thì cứ nói ra cho nhẹ lòng, bạn bè ko cần ngại gì cả!

Kim Thư nấc lên một tiếng, khuôn mặt cô đỏ gấc và nước mắt tiếp tục trào ra.

-Tracy.....cô đã từng yêu ai đó chưa?

-Hả? Tôi yêu nhiều lắm, papa mama, 2 brother.....v.v.....nhiều kinh khủng. Tôi cũng yêu cô nè!

Dù say nhưng nghe xong câu trả lời cực kỳ ngây thơ của Tracy, Kim Thư chỉ muốn ngủ ngay tại bàn luôn thôi.

-Ý tôi ko phải vậy.....cô hiểu mà.....

-Cô kể cho tôi nghe chuyện của cô trước đi nào!

Kim Thư nốc thêm một ly rượu nữa. Sự hối hận ủa về khiến cô ko kịp nén lại, đành để nó tuôn ra trong vô thức.

-Có một người con trai...tuy chỉ là đơn phương nhưng tôi yêu người đó lắm, hơn cả chính bản thân mình.... Thế nhưng phận đời đâu ai biết trước được, nó đã cho xuất hiện thêm một đứa con gái khác và cướp anh ấy đi.....tôi hận...tôi hận lắm!

Tracy nhận lấy thức uống của mình vừa được đem ra, nhấp nhẹ một hơi. Đặt ly rượu xuống, cô nhẹ nhàng nói đủ để cho Kim Thư nghe và tránh để tiếng ồn lấn áp:

-San à! Tại sao cô lại hận? Tuy ko muốn nói thẳng nhưng.....lỗi là do cô. Cô ko chịu bày tỏ tình cảm của mình cho anh chàng kia biết, để rồi khi anh ta có người khác thì cô lại đâm ra hận. Nghĩ đi, chính cô đã tạo cơ hội cho cô gái đó bước vào cuộc đời người cô yêu cơ mà!

“Chính cô đã tạo cơ hội cho cô gái đó bước vào cuộc đời người cô yêu”

Tạo cơ hội.....

Kim Thư như bùng tình khời con mê muội ngập ngụa hương rượu cay nồng cùng với nỗi đau thù hận.

“Ko xong rồi. ....Hạ Quyên mà cứu được Hải Thanh. ....chắc chắn anh ấy sẽ càng yêu thương nó nhiều hơn. Minh ngu dại quá. ....lúc này đâu phải lúc để ngồi đây khóc lóc. Minh đã tạo cơ hội cho con nhỏ đó. ....”

Khốn kiếp!

Đập mạnh cái ly thủy tinh kiểu cách tinh tế xuống bàn vỡ tan, Bảo Kim Thư loạng choạng xách túi bước đi, bỏ lại vẻ mặt ngơ ngác của Tracy cùng với sự ngạc nhiên của Bartender. Tracy ngồi thả mình theo điệu nhạc thêm một lúc lâu, rồi đành kêu người tính luôn cả hóa đơn của Kim Thư cho mình.

Ngồi bên chỗ bồn cây đợi Minh Duy đến đón, Kim Thư nửa tỉnh nửa mê sau châu rượu bí ti vừa rồi. Cô khẽ cười.....nụ cười hoang dại quý quyết!

-Hạ Quyên. ....cả mày và tao. ....đều phải cùng xuống Địa Ngục. ....

“Anh sẽ trả lại cho em những ngày tháng yên bình trước đây. ....khi chúng ta chưa từng gặp nhau!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thất Lạc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 16

Khoảng không đen tối trên con đường cao tốc thật quá đổi yên lặng, chỉ vắng vắng âm thanh của gió thổi theo song song cùng với chiếc xe màu trắng nổi bật ở giữa lòng đường.

Hoàng Hạ Quyên cảm thấy trong lòng sao mà bứt rứt, khó chịu đến lạ. Cô lướt đôi mắt to tròn xinh đẹp của mình nhìn Nguyên đang tựa đầu vào ô kính cửa xe. Cánh tay gãy nát của cậu nhức nhối từng đợt từ lúc ra khỏi cánh rừng đến tận bây giờ. Nhận thấy hình như có ai đó đang nhìn mình, Nguyên theo phản xạ quay đầu về phía Hạ Quyên. Quả đúng là cô đang nhìn cậu một cách kì lạ!

Có vẻ vì đau quá nên Nguyên chỉ hỏi bằng giọng điệu cộc lốc:

-Chuyện gì?

Như một tên trộm bị gia chủ bắt quả tang, Hạ Quyên khẽ run người giật mình. Cô tìm có thoái thoát ngay:

-Ồ....ko có gì....em có điều thắc mắc, nhưng thấy anh đau nên ko muốn hỏi nữa. ....

-Hỏi đi! Anh sẽ trả lời. ....

-Ồ....thì.... – Hạ Quyên lúng túng ko biết hỏi gì liền nói đại – À....em nghe anh Dương nói, ông Cyrus đã tạo ra được một loài gì đó để bảo vệ mình cùng vườn hoa, thế mà lúc ở nhà ông em lại chẳng thấy nó đâu. Cũng ko biết vì sao hình dáng ông lại như vậy nữa. ....

-Lúc băng bó xong thì anh và ông ấy có ngồi nói chuyện. Đúng là ông đã thành công trong việc tạo ra một loại gen mới. Nhưng ông lại có tính lo xa, nghĩ rằng ko ai đáng tin bằng bản thân nên đã tự tiêm thứ thuốc đó vào máu của mình.

Nguyên mặt mày giải đáp cho Hạ Quyên, thấy anh như vậy cô ko hỏi nữa mà nói nhỏ nhẹ:

-Em hiểu rồi. Anh nghỉ đi. ....chúng ta sẽ về đến bệnh viện nhanh thôi!

Ánh đèn thấp thoáng ở hai bên đường chạy dài thẳng tắp nhẹ nhàng cuốn hút lấy đôi mắt long lanh của Nguyên. Mọi thứ đang mờ nhạt đi. ....cậu nhắm mắt lại và suy nghĩ!

Thế này chắc là đã đủ cho cuộc tình ko trọn vẹn giữa cậu và Hạ Quyên. Cậu cũng đã hiểu tình cảm của cô cuối cùng là dành cho ai. Vì người đó mà cô bất chấp nguy hiểm dấn vào rừng sâu để kiếm thứ có thể tạo ra thuốc giải độc. Khi có lại trí nhớ, cô đã trở về bên người đó mà ko còn nhớ một chút gì về lời hứa xa vời kia.

“Nếu.....cô nhớ lại ký ức của mình, cô sẽ làm gì?”

“Có lẽ.....tôi vẫn sẽ ở bên cạnh anh, người rất quan trọng đối với tôi!”

Đã từng tin. ....đã từng yêu. ....và bây giờ là tan vỡ!

Hạ Quyên trong hình ảnh Bảo Trân đã cho Nguyên biết đến nhiều niềm vui có trong cuộc sống sau tất cả những gì mà số phận bắt cậu gánh chịu. Cô dạy cho cậu biết cách quan tâm, biết đến cả tình yêu – một thứ xa xỉ đối với con người có tuổi thơ bất hạnh như cậu. Và cũng chính cô đã cho cậu biết thế

nào là đau khổ khi yêu một người.

Tất cả đã quá rõ ràng rồi.....cô ko thuộc về Nguyên.....

Vậy thì cậu chấp nhận bỏ cuộc, để cho cô hạnh phúc bên người cô yêu.

Dù biết trước khó mà quên, nhưng cậu phải cố! Yêu một người.....không nhất thiết phải bắt người đó ở bên cạnh mình, chỉ cần họ hạnh phúc mà thôi.

Ừ thì buông tay, mặc nhiên thả trôi theo dòng đời đã được sắp sẵn.....

Một giọt nước lặng lẽ rơi xuống góc cạnh của ô cửa xe.....người con trai vẫn ngồi yên lặng.....cô gái bên cạnh ko hề biết.....cậu đang đau đớn như thế nào!

~oOo~

-Sếp, đã xác định được danh tính của người đặt hàng rắn độc Belcher!

Một viên cảnh sát chạy vội vã vào trong khu làm việc của Lưu Tử Kiên báo cho anh biết manh mối của vụ án trước tại trường Đại học Banwa. Nghe thấy điều đó, Tử Kiên bật dậy hỏi cấp dưới của mình:

-Cậu có chắc ko?

-Chắc chắn thưa sếp. Nhân viên của ta được cử qua bên Australia để điều tra những nơi buôn lậu rắn độc. Họ chú ý vào một địa điểm chuyên buôn bán rắn độc Belcher. Chủ nơi đó xác định đã có một cô gái đặt mua số rắn đó tương ứng với 14.000 USD. Cô ta tên là San. Nhiều hướng điều tra khác đang tập trung vào một người.....cũng khá nổi tiếng, có tên tiếng Anh là San.

-Ai?

-Bảo Kim Thư – con gái của ông chủ tập đoàn thời trang Bảo Minh.

Bảo Kim Thư?

Cái tên này.....

-Anh tiếp tục điều tra cho tôi, một mình cô ta ko thể làm việc này được. Có gì phải báo cáo cho tôi ngay! – Tử Kiên ra lệnh.

-Vâng!

Ngay khi anh cảnh sát kia vừa đi khỏi, Tử Kiên lập tức lục lại toàn bộ hồ sơ vụ án, kể cả những chi tiết đã có từ việc Hạ Quyên bị mất tích trong lễ cưới tại nhà hàng Paravel.

-Xem nào.....Bảo Kim Thư.....có mặt tại hôn lễ.....nhưng đến giờ tiến hành thì biến mất. Chiếc xe hơi trong vụ tai nạn thuộc hiệu Lamborghini Aventador màu đen.....hiện nay có tất cả 5 chiếc trên cả nước. Khi thật, mình bỏ mất chi tiết này.

Tử Kiên ngay lập tức truy cập vào trang web google. Anh đánh thật nhanh điều mình muốn tìm kiếm rồi click “Search”. Lia mắt nhanh qua những phần ko quan trọng, Tử Kiên dừng lại tại dòng tiêu đề: Năm chiếc siêu xe Lamborghini Aventador mới được nhập khẩu đã có chủ.

-Cầu mong là có!

.....

-Kim Thư!

Chiếc xe Mercedes đen tuyền bóng lưỡng dừng lại bên vệ đường trước quán bar Raiyi. Một chàng trai lịch lãm trong bộ vest đen bóng vội vã tháo dây an toàn ra rồi bước xuống xe, đi lại chỗ bồn hoa mà Kim Thư đang ngồi. Nghe có ai đó gọi tên mình, cô gật gù ngẩng mặt lên.

Minh Duy nhẹ nhàng cầm lấy túi xách của Kim Thư và đỡ cô đứng dậy. Bất chợt, cô nhòm người lên ôm lấy anh chặt cứng.....

-Đừng.....đừng bỏ em mà.....

Minh Duy nhún mồm, có tia cảm xúc vui vui chạy ngang qua mắt anh. Kim Thư vừa nói gì?

-Kim Thư..... – Anh dịu giọng nhắc cô, vì có khá nhiều người đi đường đang nhìn hai người.

-Hải Thanh.....đừng bỏ em.....em xin anh..... – Lúc này, nước mắt của Kim Thư lại tuôn ra.....cô kêu gào trong vô thức.

Cơ mặt của Minh Duy như giãn ra hết cỡ với vẻ ngạc nhiên sững sờ. Người cô đang mong nhớ....ko phải là anh. Đôi môi của Minh Duy nhẹ cong lên....thành một nụ cười phớt đậm màu buồn đau. Anh vỗ về trên tấm lưng ong của cô, dịu dàng nói:

-Anh không bỏ em, anh đang bên cạnh em đây!

.

.

Cảm nhận cơ thể Kim Thư ko còn sức lực nào nữa, anh biết cô đã ngủ.

Bế Kim Thư đặt vào xe và thắt dây an toàn cho cô xong, Minh Duy cúi mặt nhìn xuống đất khiến cho phần tóc mái rũ xuống che hết cả khuôn mặt. Anh chống tay lên nóc xe và gục mặt vào đó. ....hai vai run run rất nhẹ, nhìn thoáng qua chắc chắn sẽ ko ai biết được. Anh run. ...vì lạnh? Hay vì cái gì khác?

Không ai biết cả!

Minh Duy cứ đứng yên như vậy rất lâu. Anh lại mơ tưởng nữa rồi! Nàng tiểu thư quyền quý Bảo Kim Thư nào có thể yêu anh được chứ!? Viễn vông!

“Reng. ....reng. ....”

Bỗng dưng có tiếng nhạc phát ra từ túi quần Minh Duy, anh lôi chiếc điện thoại đang ngân vang âm i ko yên, nhấn nút tắt máy:

-Alo!

-Anh Duy, cảnh sát đã chuyển hướng điều tra về phía Bảo Kim Thư. ....anh mau báo với cô ấy đi!

-Được rồi.

Minh Duy lặng lẽ ngắt máy. Anh đi vòng qua trước mũi xe rồi ngồi vào ghế lái. Thắt dây an toàn xong, anh nỏ máy điều khiển xe hòa vào con đường đông đúc về khuya.

.....

-Bác sĩ!!! Cứu. ....

Sau chặng đường dài đằng đẵng, Nguyên và Hạ Quyên đã về đến bệnh viện. Tuy nhiên khi vừa bước ra khỏi xe Nguyên đã ngất đi do bị cơn đau hành hạ suốt cùng với việc máu rỉ ra ngoài. Hạ Quyên đỡ cậu dậy, vòng cánh tay còn lại của cậu lên vai mình. Vừa qua khỏi cánh cửa chính bệnh viện, cô gọi bác sĩ ra giúp Nguyên thật mau.

Nhìn cậu nằm bất tỉnh trên chiếc cáng thương dính những vết máu dài nơi khuỷu tay, Hạ Quyên ko nén nổi nữa mà bật khóc. Cô nắm lấy tay Nguyên rất chặt, như thể nói ra một nanomet thôi thì anh cũng sẽ tan biến đi vậy. Mấy cô y tá thấy Hạ Quyên cứ nắm chặt tay bệnh nhân ko chịu buông thì lên tiếng nhắc cô đừng có cản trở công việc. Họ giằng tay cô ra. ....

-Ko....đừng!

Bàn tay lạnh giá của Nguyên buông thõng xuống, rồi dần dần khuất sau cánh cửa có hàng chữ đỏ trên cùng: PHÒNG CẤP CỨU.

Hạ Quyên sợ hãi đứng chôn chân tại chỗ. Tay cô vẫn còn vương lại một vài giọt máu đỏ tươi của Nguyên. Cô run rẩy ngồi xuống một trong những cái ghế nhựa trước cửa. Hai tay cô đan vào nhau. ....có vật gì đó. ....

“Lọ thuốc giải lâm từ lá của Huyết Lan. Tính mạng của Hải Thanh. ....”

Cô trầm nghĩ. ....nhưng còn Nguyên đang ở bên trong. ....

Do dự!

Nắm chặt cái lọ thủy tinh nhỏ xíu trong tay, Hạ Quyên cắn môi ngập ngừng. Nhưng rồi cô đứng phắt dậy và chạy đi thật nhanh. ....vì lúc này, mạng sống của Hải Thanh là quan trọng hơn cả.

Bên trong phòng cấp cứu, các bác sĩ đang tiến hành phẫu thuật cứu lấy cánh tay trái bị gãy toàn bộ của Nguyên. ....nhưng, nhịp tim của cậu. ....đang yếu dần!

-Anh Dương, tìm được thuốc rồi!!!

Trông thấy Dương đang ngồi trước phòng bệnh cùng với Nhật Anh, Nguyệt Uyên và Liễu Phi, Hạ Quyên chạy xồng xộc đến la lên mà ko thèm màng đến khoảng không yên tĩnh của bệnh viện về khuya. Mọi người đứng dậy ngay, ai cũng ko giấu nổi vẻ vui mừng.

Hạ Quyên bám lấy vạt áo của Dương đưa cho anh lọ thuốc, đồng thời thúc giục:

-Mau. ....mau lên đi. ....anh. ....còn Nguyên nữa. ....anh ấy vì cứu em mà. ....bị gãy tay trái, mất máu nhiều lắm. ....đang cấp cứu. ....



-Cái gì?

Dương bàng hoàng hét toáng lên ngay khi Hạ Quyên vừa dứt lời. Anh cho gọi bộ phận y tá ở bên trong phòng Hải Thanh ra:

-Các cô đi gọi bác sĩ Đường Ngân Tâm đến và đưa ông ta lọ thuốc này. Đây là thuốc giải dùng để triệt tiêu những mảng bám nhầy dai dẳng ở thành bụng của Nguyễn Hải Thanh. Khẩn trương lên!

Mấy nàng y tá áy gật đầu, cầm lấy lọ thuốc trên tay Dương và tiến hành nhiệm vụ ngay. Dương quay qua hỏi mọi người:

-Cho hỏi.....ở đây ai có nhóm máu B?

Ba chị em Hạ Quyên nhìn nhau lắc đầu, vì họ đều mang nhóm máu O. Dương thì ko thể tiếp máu cho Nguyễn do anh thuộc nhóm máu AB.....duy chỉ còn lại.....

-Liều Phi!

-Hả?

-Chị.....có nhóm máu gì.....? – Mặt Hạ Quyên lo lắng đến mức nhìn Liều Phi hỏi, đôi mắt đầy vẻ hi vọng một điều may mắn nào đó.

Liều Phi ái ngại ko dám trả lời.....cô đang đấu tranh tư tưởng. Nếu ko cứu Nguyễn, thì Hạ Quyên và Hải Thanh sẽ được ở bên nhau. Còn nếu ko cứu.....

O!

Liều Phi mở bừng đôi mắt của mình.....cô ngược lên nói dứt khoát:

-Tôi..... Tôi có nhóm máu B!

-----

Thình thịch.....thình thịch.....

“Hạ Quyên”

“Em ở đâu?”

-Bác sĩ....nhịp tim của bệnh nhân đang giảm đi rất nhanh! Chiều hướng xấu!

Một cô y tá hốt hoảng kêu lên khi trông thấy đường kẻ màu xanh độc nhất của chiếc máy đo gấp khúc cao thấp hỗn độn.

-Mang máy kích tim lại đây mau!!

Cả thân thể gầy gò của Đặng Thanh Nguyên nhấc lên bật xuống chiếc giườngbett máu khô không dưới 5 lần. Tình hình không hề khả quan, mà thậm chí có thể nói là nguy kịch hơn.

-Này.....máu bên cánh tay gãy lại chảy nữa rồi, cầm lại ngay! Còn cô.....nhóm máu dự trữ hết rồi sao?

Vị bác sĩ kiên nhẫn vừa hỏi một cô y tá vừa dùng máy kích thích tim của Nguyễn. Cô gái kia rối loạn trả lời:

-Nguồn máu cùng nhóm với bệnh nhân đã hết.....trung tâm cấp máu vẫn chưa truyền máu xuống ạ!

-Trời ơi....biết làm sao bây giờ!? Đây chính là tình huống ngàn cân treo sợi tóc đây.....

-Đừng lo! Chúng ta đã có máu! Một cô gái đã đồng ý hiến máu.

Cánh cửa sau của phòng cấp cứu được mở bừng ra, một chàng trai bước vào cùng với cái hộp dụng cụ phẫu thuật riêng trên tay. Những người bác sĩ và y tá xung quanh nghe thấy vậy thì cảm thấy lòng nhẹ bẫng đi khoảng 30%. Dù là có máu.....nhưng cánh tay của Nguyễn.....

Trịnh Văn Dương lấy một đôi găng tay và khẩu trang ra đeo vào. Anh lướt mắt xuống nơi cánh tay dính máu nằm chổng chơ giữa chiếc giường và mặt đất như bị rút hết dây gân và xương. Nó mềm nhũn, sự cứng cáp bẩm sinh đã bị biến mất hoàn toàn.

“Nguyễn à.....có lẽ.....phải hi sinh cánh tay này thôi!”

-Chị Liều Phi!

Trông thấy bóng dáng cao gầy xa xa của Liều Phi, Hạ Quyên lo lắng đứng dậy khỏi ghế và chạy lại đỡ lấy cô. Liều Phi cười phớt nhẹ nhàng bám lấy bàn

tay búp măng của Hạ Quyên, cô khẽ nhích tay mình sang một bên để tránh bị đau nhức, miếng bông gòn trên khuỷu tay vẫn còn thấm loang lổ màu máu tươi khó chịu.

Hạ Quyên chau mày sốt ruột nhìn Liễu Phi hỏi:

- Liễu Phi, chị không sao chứ?

- Ừm, chị không sao. Em đừng lo. Hải Thanh sao rồi em? – Liễu Phi ráng nặn ra một nụ cười để ko ai phải lo lắng thêm.

- Anh ấy vẫn đang phẫu thuật. Còn anh Nguyên. ....anh ấy. ....

- Chị không biết, sau khi số lượng máu chị hiến đã đủ. ....anh bác sĩ đó nhanh chóng mang nó đi ra ngoài. Chị thì được cô y tá của anh ta cho uống một viên thuốc bổ sung máu. ....ngoài ra. ....ko biết gì nữa cả.

Hạ Quyên nghe Liễu Phi nói xong thì trong lòng thấy bức bối vô cùng. Hai bàn tay của cô đan vào nhau mà run bần bật. Lúc này, Hạ Quyên thật sự rất muốn đến bên cạnh Nguyên. ....nhưng còn Hải Thanh. ....anh cũng đang đối diện với ranh giới giữa sự sống và cái chết ko kém gì cậu. Và lại, hiện anh đang là chồng chưa cưới của cô, nếu lúc này cô đi đến chỗ Nguyên, khi anh tỉnh lại mà biết được chắc chắn sẽ đau lòng lắm.

Hoàng Nhật Anh đứng khoanh tay trước ngực dựa lưng vào tường im lặng này giờ không nói một lời. Khỏi nói cũng biết, cậu hiểu chị mình đang vướng phải tình huống gì. Tình tay ba ko phải là vấn đề dễ giải quyết bằng lời. Một người là quen biết từ thuở mới sinh ra, còn người kia chỉ mới có một khoảng thời gian ngắn ngủi. Hai chàng trai. ....ai cũng dành cho Hạ Quyên một tình yêu sâu sắc, đậm thắm. Nếu cậu là Hạ Quyên, chắc ko phải là ngoại lệ của sự khó xử này.

“Without you I am like a ship without its sails, calling the wind to save me. I’d climb the highest mountain, I’d cross the seven seas. ....”

Tiếng chuông điện thoại vang lên phá ngang dòng suy nghĩ của Nhật Anh, cậu lôi điện thoại ra khỏi túi quần và chán nản bấm máy:

- Alo!

- Nhật Anh, tôi Từ Kiên đây! Tập hồ sơ hoàn chỉnh của vụ án đã được hoàn thành. Cậu có thể đến đây và hợp tác không? Một người có trí thông minh quý hiếm như cậu, chắc sẽ giúp ích cho chúng tôi rất nhiều.

- Vậy tôi đến ngay. Hẹn anh 15 phút nữa!

Đôi mắt lạnh của Nhật Anh chùng xuống khi vừa cúp điện thoại. Thế là tổ cảnh sát đã hoàn thành các mối liên quan, chi tiết về vụ án bắt cóc Hoàng Hạ Quyên tại nhà hàng cao cấp 5 sao Paravel. Bây giờ, là đến lượt vai trò của cậu. ....cậu sẽ đích thân tìm bắt hung thủ cho bằng được!

\*Sở Cảnh sát:

- Thưa sếp. ....còn bộ hồ sơ này. ....

Một viên cảnh sát chìa ra một xấp hồ sơ được bao gọn trong một cái phong bì màu nâu vàng. Cái tên “Anvil” được viết bằng chữ in hoa mực đỏ to đùng khiến cho Từ Kiên thấy nó xong liền cười khẩy một cái:

- Hấn tiếp tục mắt tích, cũng y như lần trước. Đúng là một tên bệnh hoạn! Cứ để đó. ....chúng ta giải quyết cho xong vụ án của Hoàng gia đi đã.

- Yes sir!

Anh cảnh sát kia cẩn thận đặt cái bìa xuống bàn của Từ Kiên rồi bước ra ngoài làm tiếp công việc của mình.

Ngồi phịch xuống chiếc ghế xoay với dáng vẻ mệt mỏi, Từ Kiên thở hắt ra một cái và vất tay lên mặt che đi đôi mắt lộ rõ 2 vết thâm quầng đen thui. Chợp mắt nghỉ ngơi được gần 5 phút sau, anh ngồi thẳng người dậy lật bộ hồ sơ vụ án của nhà họ Hoàng ra xem lại, kể cả vụ ám sát bằng rắn độc tại hồ bơi trường Đại học Banwa. Có một vài tấm ảnh mới được cập nhật cách đây ko lâu, có thể cũng còn một vài chi tiết chưa được kiểm tra.

Từ Kiên lật qua những trang khác cho đến khi một bức ảnh tình cờ lòi góc ra ngoài cái bìa hồ sơ.

- Hừm. ....cái gì thế này?

Trong bức ảnh có sự hiện diện của 2 người: Một người đàn ông trung niên và một cô gái ăn mặc rất sành điệu, trẻ trung. Nhìn chăm chú vào quang cảnh xung quanh hai người, Từ Kiên có thể xác định đó là một bến cảng.

Ngó sơ qua thì gã đàn ông không có gì đặc biệt, chỉ có trên tay ông ta là một tờ giấy gì đó phẳng phiu. Còn cô gái kia thì. ....cô ta đội một chiếc mũ rộng vành sang trọng cùng với chiếc kính màu đen to bản trên khuôn mặt bầu bĩnh trắng hồng. Cánh tay của cô giơ lên để giữ lấy những lọn tóc khó bảo cứ thích tung mình trước gió.

Từ Kiên liếc mắt xuống chiếc nhẫn nam kim cương đeo trước ngực cô gái kia, hình như nó có khắc chữ. Anh đưa bức ảnh lại gần cốt để có thể quan sát kỹ lưỡng hơn. Trên đó. ....có 3 chữ. ....

-Cái gì?.....Không lẽ.....

“Boong”

Âm thanh báo hiệu của phòng phẫu thuật vang lên 1 tiếng phá vỡ sự im lặng ở phía trước căn phòng.

Cánh cửa được mở ra sau 2 giờ đồng hồ đóng kín mít. Chiếc giường bệnh trắng toát của Nguyễn Hải Thanh được đội ngũ y tá đẩy ra hết sức cẩn thận và chậm rãi. Hoàng Hạ Quyền vội vàng rời khỏi chỗ ngồi của mình chạy đến bên cạnh giường người yêu. Còn Liễu Phi và Nguyệt Uyên thì lập tức hỏi thăm tình hình từ bác sĩ Đường Ngân Tâm. Hiểu rõ tâm trạng người thân của bệnh nhân, ông cười hiền lành:

-Chất độc trong ruột bệnh nhân đã được tẩy sạch, cậu ấy đã giạt được cơ hội sống nên sẽ sớm tỉnh lại thôi.

-Dạ....cảm ơn bác sĩ! – Nguyệt Uyên cúi đầu.

-Nhiệm vụ của chúng tôi mà!

Nói xong ông bác sĩ bỏ đi. Liễu Phi cùng Nguyệt Uyên đi theo các cô y tá để đến phòng hồi sức của Hải Thanh.

.....

Ngồi bên cạnh Hải Thanh đã hơn 30 phút, mà khuôn mặt Hạ Quyền vẫn trầm ngâm đầy vẻ ưu tư. Anh đã qua cơn nguy hiểm thì đáng lẽ cô nên vui mừng mới phải, đằng này....cô chỉ lặng lẽ ngồi đó mà ko nói một lời.

-Hạ Quyền!

Hoàng Nguyệt Uyên dịu dàng gọi và đưa cho em mình một cốc nước lạnh.

Chuyện ba người.....cô cũng có hiểu đôi chút từ Liễu Phi.

Là một người chị, lại có trí thông minh sắc sảo hơn người, Nguyệt Uyên thiết nghĩ.....nên cho cô em gái của mình một lời khuyên đúng đắn nhất.

Nhận lấy cốc nước của chị, Hạ Quyền nhấp một ngụm rồi đặt nó lên bàn. Nguyệt Uyên nhẹ nhàng kéo ghế ngồi xuống cạnh cô hỏi:

-Em có tâm sự gì đúng ko?

-Tại sao chị lại nói vậy? – Hạ Quyền hồ hững đáp.

-Hi.....chị là chị của em mà. Lúc còn nhỏ, mỗi khi có chuyện buồn là em đều ở trong trạng thái này. Nói chị nghe đi.....có thể chị giúp được gì đó!

Nghe chị mình nói xong, Hạ Quyền mỉm cười nhẹ rồi khẽ tựa đầu xuống vai Nguyệt Uyên. Cô thờ dãi một hồi, rồi bắt đầu nói:

-Em....ko biết phải làm thế nào nữa chị à!

-Em cứ nói đi!

-Chị biết ko? Em đã bị người khác ám hại ngay trong lễ cưới của mình, sau đó....em được một chàng trai cứu. Anh ấy đã đưa em về chăm sóc rất chu đáo, cuộc sống khi ấy thật sự rất vui vẻ, đến nỗi em quên hẳn đi chuyện tìm kiếm lại trí nhớ bị mất. Rồi em nhận ra....em yêu anh ấy lúc nào ko hay. Anh luôn bảo vệ em khỏi mọi điều hiểm nguy. Trong vụ tai nạn lần trước cũng chính anh ấy đã đỡ cây gãy chí mạng đó cho em. Có lại được trí nhớ và trở lại con người như xưa, em hoàn toàn quên mất anh. Nhưng anh vẫn luôn ở bên cạnh em.....vậy mà.....em lại yêu một người con trai khác. Người đó và em biết nhau từ nhỏ, tình cảm ngày một lớn dần và đỉnh điểm chính là khi ba mẹ đồng ý cho chúng em kết hôn. Giờ đây.....con người kia vì bảo vệ em mà cánh tay trái bị gãy nát....còn người này.....lại vừa thoát khỏi tay thần chết.....

Hạ Quyền nắc lên một tiếng, từng giọt lệ thay nhau rơi xuống.

-Em....em rất muốn đến bên cạnh Nguyên.....nhưng em ko thể nào bỏ Hải Thanh lại được! Hải Thanh cũng đã rất nhiều lần cứu sống em....lần trước.....anh ấy ko ngại nhảy xuống hồ bơi chứa đầy rắn độc để cứu em.....

Nghe đến đây, Nguyệt Uyên đột ngột quay mặt lại nhìn Hạ Quyền. Cô chau mày hỏi lạnh:

-Ai nói với em như thế?

-Dạ?

-Ai nói với em Hải Thanh nhảy xuống hồ bơi để cứu em??

-Là....Hải Thanh.....anh ấy nói với em!

-Hạ Quyền! Người cứu em ko phải Hải Thanh....mà chính là người con trai kia đấy!

Như có một luồng sét đánh ngang tai, Hạ Quyên chết lặng người khi Nguyệt Uyên vừa dứt câu. Cô gạt nước mắt nói lắp bắp:

-Ko thể thể được.....rõ ràng Hải Thanh.....anh ko thể lừa dối em được.

-Chỉ ko biết Hải Thanh đã nói với em những gì. Nhưng chính Liễu Phi nói cho chị biết! Hạ Quyên, quyết định cuối cùng cho sự lựa chọn của em chỉ có một lần. Hãy suy nghĩ kĩ.....dù là ai đi nữa.....thì người đó nhất định phải làm cho em hạnh phúc! Nghe chị nói ko Hạ Quyên?

Cả người Hạ Quyên khẽ run lên.....vậy ra.....người luôn hi sinh và bảo vệ cô.....chỉ có mỗi con người đó mà thôi.

Hạ Quyên vùng chạy ra khỏi phòng mặc kệ tiếng gọi của Nguyệt Uyên ở đằng sau. Cô khóc nức nở như một đứa trẻ, cứ chạy mãi về một nơi.....  
Hường Hạ Quyên đang chạy....chính là con đường dẫn đến phòng phẫu thuật đã chia cắt cô và Đặng Thanh Nguyên.

“Nguyên.....em xin lỗi.....câu xin anh....đừng rời bỏ em!”

-Thật sự là một điều sai lầm, khi em kể cho chị nghe hết tất cả mọi chuyện.

Liễu Phi đã chứng kiến toàn bộ sự việc diễn ra giữa Hạ Quyên và Nguyệt Uyên. Cô bước vào phòng nói bằng chất giọng trách cứ. Nguyệt Uyên khẽ bật cười:

-Em ko sai đâu. Như vậy.....thì tốt hơn cho cả ba người.

-Tại sao lại tốt? Chẳng phải biết được sự thật, Hạ Quyên sẽ trở về bên Thanh Nguyên sao?

-Tình yêu ko thể nào bị ép buộc được! Và.....nó ko phải nơi dành cho sự dối trá. Hải Thanh cũng đã tự mình góp phần vào việc đẩy Hạ Quyên đi.

-Đó là vì.....

-Vì yêu, đúng ko? Hoàn toàn sai, đó ko phải là yêu, mà là sự ích kỷ của bản thân. Hạ Quyên chọn ai, là quyền quyết định của nó, chúng ta ko thể xen vào được. Đặng Thanh Nguyên cũng ko phải là người xấu, nếu ko tốt thì em đâu có tự nguyện hiến máu mình để cứu cậu ta.

-Ko..... – Liễu Phi cúi mặt nói nhỏ - Chỉ vì em nghĩ, cậu ấy vì đem lọ thuốc có thể cứu sống Hải Thanh về mà bị thương nên mình cũng phải có trách nhiệm.....

Nguyệt Uyên cười nhẹ rồi đứng dậy đối diện với Liễu Phi:

-Em yêu Hải Thanh phải không Liễu Phi?

Liễu Phi im lặng ko nói. Ánh mắt cô lảng sang nơi khác để ko phải chạm trán với đôi mắt sâu thẳm của Nguyệt Uyên. Dường như nó đang dò xét tâm can cô.

-Liễu Phi, em là một cô gái rất tốt, chị công nhận như vậy. Nhưng em ko nên vì tình riêng mà nhẫn tâm phá hoại tình cảm của người khác như vậy! Hãy cứ để số phận định đoạt.

Nắm chặt lấy vạt áo của mình, Liễu Phi cắn môi khó khăn kìm nén những giọt nước mắt đang chực trào ra. Nguyệt Uyên cười dịu dàng và đưa tay lên vuốt tóc cô. Bao nhiêu tủi hổ trong lòng như tuôn ra cùng với dòng lệ long lanh trên má.....

Đã gần sáu giờ sáng.

Trước cửa của căn phòng cấp cứu số 1, một cô gái ngồi co ro người lại trên chiếc ghế nhựa màu xanh. Cô ngồi ở đây đã hơn 3 tiếng rồi, mặc cho hơi lạnh tiết trời mùa đông từ bên ngoài luồn lách vào cứ lớn vồn đầu đó xung quanh.

Hoàng Hạ Quyên mệt mỏi gục đầu xuống tay mình. Nước mắt đọng lại thành những vệt dài trên gương mặt xinh đẹp đầy lo lắng.

Tại sao?

“Người quan trọng nhất” của cô ở trong kia đã 5 tiếng rồi mà tại sao vẫn chưa ra?

“Người quan trọng nhất”

Nghĩ đến cụm từ ấy, nước mắt của Hạ Quyên lại tuôn ra ồ ạt. Cô thật quá ngu ngốc! Người đó đúng là “người quan trọng nhất” của cô mà.....tại sao cô không nhận ra chứ!? Để rồi bây giờ, có hối hận cũng quá muộn ư?

-Nguyên.....

Hạ Quyên vô thức bật ra một tiếng kêu sầu não. Hiện tại trong đầu cô toàn là những hình ảnh đùa vui ngày nào giữa mình và Nguyên trong căn nhà nhỏ xinh ngập tràn hoa giấy, trên bãi biển thơ mộng Macdan..... Gương mặt tựa thiên thần cùng với nụ cười tỏa nắng ban mai của người con trai ấy là rõ nét nhất. Cô muốn được thấy nụ cười ấy....được thấy con người ấy.....

“Cạch”

-Mệt thật..... Ô, Hạ Quyên!

Một tiếng gọi đánh thức Hạ Quyên thoát khỏi cơn mơ mộng ảo đầy ắp kỉ niệm xưa. Cô ngẩng đầu lên.....1 tia sáng của sự vui mừng từ từ dâng trào trong đôi ngươi tròn xoe.

-Anh Dương, Nguyên sao rồi? Anh ấy ko sao chứ??

-Hạ Quyên! Em bình tĩnh.....

Ngay lúc đó, chiếc giường bên trong phòng cấp cứu được đẩy ra chuẩn bị đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt. Hạ Quyên nhìn theo chiếc giường ấy..... Mái tóc màu đỏ tía quen thuộc, khuôn mặt của thiên sứ không thể lẫn với bất cứ một ai.....

Không chần chừ thêm dù chỉ một giây, Hạ Quyên gạt phắt tay Dương ra rồi chạy theo. Dương nhanh chóng tháo khẩu trang y tế ra rồi hét lớn ra lệnh với đội y tá:

-Không được để cô ấy đến gần bệnh nhân! Bảo Trần, giữ Hạ Quyên lại, còn những người khác đưa cậu ấy đi mau!

Cô y tá Bảo Trần nghe Dương nói vậy liền làm theo. Bị chặn lại, Hạ Quyên nổi điên quát tháo:

-Làm trò gì vậy? Mau tránh ra!!!

-Em nghe bác sĩ Dương nói rồi đấy, ko được lại gần bệnh nhân.

-Bỏ tôi ra, tôi muốn gặp Nguyên! Nguyên!!!

-HẠ QUYÊN!

Dương lớn tiếng gọi tên Hạ Quyên khiến cô theo phản xạ ngừng lại. Cô đảo đôi mắt vừa khó hiểu mà vừa khó chịu hướng thẳng vào anh. Dương tiến lại gần cô và nói bằng giọng điệu vô cùng lạnh giá:

-Em còn ở đây làm gì?

-Anh hỏi lạ, em đến để..... - Hạ Quyên đáp lại với sự bức tức.

-Em hãy mau về bên Nguyễn Hải Thanh đi.....trở về đúng với vị thế tiểu thư của mình! – Dương cắt ngang lời Hạ Quyên.

-Anh.....anh nói gì thế?

Như ko tin vào những gì mình vừa nghe được, Hạ Quyên hỏi lại thêm lần nữa. Cô đang rất ngạc nhiên vì thái độ lạnh lùng và những lời nói khó hiểu của Dương. Hôm nay sao bỗng dưng anh lại như thế!?

-Haiz.....Bảo Trần, cô đi được rồi. – Dương ra quay mặt sang nói với Bảo Trần.

-Vâng!

Sau khi cô y tá đi khuất, Dương lại trở về với trạng thái khi nãy.....lạnh nhạt.....và tức giận.

-Vì em Nguyên đã đánh đổi cái gì? Nó bất chấp mạng sống của mình để bảo vệ em ko biết bao nhiêu lần. Vậy mà cái nó nhận.....là gì hả Hạ Quyên?

-Em.....

-Anh sẽ ko để người bạn thân nhất của mình đánh mất cả cuộc đời chỉ để theo đuổi một tình yêu không có kết cục đâu. Thế nên anh yêu cầu em.....tránh xa Nguyên ra!

Câu nói vừa rồi của Dương như một lưỡi dao sắc bén đâm phập vào sâu trong lòng Hạ Quyên. Mối cô mấp máy ko nói nên lời.

Chuyện gì đang xảy ra thế?

Dương đang đùa phải không?

-Đùa.....anh đang đùa em phải ko anh Dương? Hơ hơ, anh đùa ko vui chút nào cả.....

Hạ Quyên kéo lấy tay Dương cười như mếu, cô lắc đầu nguầy nguậy tự trấn an mình. Nhìn thấy cô như vậy, Dương cũng ko khỏi chạnh lòng, nhưng anh vẫn cố gắng nói cứng:

-Anh ko đùa!

-Nhưng em. ....

-Coi như anh cầu xin em!

-Không. ....em không thể về bên Hải Thanh. Em yêu Nguyên, em yêu Nguyên mà!!!!

Hạ Quyên hét lên để giấu hết đi nỗi đau đớn đang từ từ nở rộng ra. Từng giọt nước mắt nóng ẩm tiếp tục rơi xuống hai bầu má của cô. Cô đang cố gắng khẳng định tình cảm của mình dành cho Nguyên là được phát sinh từ tận cùng trái tim.

Nhìn Dương bằng đôi mắt ngập nước ẩn chứa sự van xin đừng bắt mình làm trái ngược với lòng, Hạ Quyên cắn môi cố gắng bật ra những từ ngữ được ghép thành câu một cách khó khăn:

-Em biết. ....em biết Nguyên đã hi sinh cho em rất nhiều, kể cả tình yêu của anh ấy. Và em cũng quá độc ác khi không để ý đến những ánh mắt, cử chỉ ân cần mà anh ấy dành cho em. Em cảm thấy khó xử giữa Nguyên và Hải Thanh, em ko muốn ai bị tổn thương cả. ....em dần lòng mình phải quên Nguyên đi vì Hải Thanh cũng rất yêu em, tình yêu từ thuở ấu thơ cho đến khi trưởng thành. ....nhưng em ko thể. ....lần này. ....em ko thể nào dối lòng mình được nữa. Xin anh. ....đừng bắt em phải từ bỏ Nguyên mà!

Dương đứng lặng yên với đôi mắt bình thản đến lạ. Anh thờ dãi một cái rất nhẹ, rồi chậm chậm đưa tay lên lau đi những giọt lệ mờ đục trên mặt Hạ Quyên. Hai mắt anh chùng xuống buồn bã, nhưng từ miệng lại phát ra một câu nói ngắn ngủi gây đau đớn tột cùng cho đối phương:

-Nếu yêu Nguyên. ....thì hãy làm theo lời yêu cầu của anh!

Thật tàn nhẫn!

Hạ Quyên cơ hồ không còn tí sức lực nào nữa. Cô buông tay mình ra khỏi chiếc áo màu xanh ngọc bích của Dương và thả xuôi thân thể mình sụp xuống sàn nhà lạnh buốt. Nước mắt của niềm đau lại tiếp tục lũ lượt tràn mi.

Dương lạnh lùng quay đầu bỏ đi, mặc cho người con gái đáng thương kia khóc bật lên những tiếng nấc đau đớn.

Khoảng không gian bên ngoài dường như cũng biết cảm thương cho cô. Cả một bầu trời u tối le lói 1 vài tia sáng yếu ớt của ngày.

Ông trời thật khéo đùa!

Ông đã lừa số phận ngoạn mục đi. ....để lật ngược tình thế trao đổi các quân cờ. ....một lần nữa!

-Đây là những dữ liệu quan trọng nhất!

Lưu Từ Kiên nhấp nháy con chuột trên màn hình máy tính vào một thư mục hiện sẵn. Hoàng Nhật Anh đứng kế bên chăm chú soi kỹ từng chi tiết dù là nhỏ nhất bằng đôi mắt sắc bén của mình. Sau khi nhấp đúp chuột, một loạt hình ảnh xuất hiện ào ào.

-Cậu nhìn kỹ nhé! Đây là mấy tấm hình được chụp trong lễ cưới. Và lúc chuẩn bị bắt đầu, chỉ có duy nhất một người đi ra khỏi sảnh, một thành viên trong đội ngũ quay phim vô tình chụp được nó.

Từ Kiên phóng to hình ảnh lên để cho Nhật Anh có thể nhìn kỹ hơn. Đúng là chỉ có một người đi ra khỏi nơi tổ chức lễ cưới. Một người con gái mặc chiếc đầm dạ hội bó sát dài thướt tha màu xanh dương, nhưng vì chụp đằng sau nên ko thể biết được mặt cô ta. Nhật Anh chủ động bật các hình ảnh khác cốt để tìm hiểu rõ hơn. Chợt Từ Kiên lên tiếng:

-Dừng. ....dừng ngay tấm đó!

-Có chuyện gì sao?

-Cậu. ....hãy nhìn kỹ biển số của chiếc siêu xe đã gây tai nạn kia đi, lát tôi sẽ nói cho cậu biết điều này!

Lông mày Nhật Anh hơi nhíu lại, nhưng cậu vẫn điều khiển chuột theo lời của Từ Kiên.

-Chú ý. ....có thể nó bị biến dạng khó coi, nhưng ta vẫn lấy được những con số trên đó!

-Rồi, qua nhé!

-Khoan. ....ko cần xem nữa. Đọc xong bản tin này trước cũng ko muộn.

-Từ Kiên, anh thật rắc rối!

Ngật Anh liếc mắt một cái sang bên cạnh cầu nhàu. Cậu thả tay ra để anh bật cái tin tức gì đó mà theo giọng điệu của anh thì nó có vẻ rất quan trọng.

Năm chiếc siêu xe Lamborghini Aventador mới được nhập khẩu đã có chủ.

Bỏ qua những mẩu bình luận thông tin về sự hào nhoáng và độ khủng của những chiếc siêu xe đắt tiền, Nhật Anh chỉ nhìn mỗi người chủ mà thôi.

1. Phạm Hà Huy – Tổng giám đốc Công ty khai thác dầu mỏ Huy Hoàng.

2. Vũ Trọng Tuấn Anh – Chàng công tử nổi loạn của dòng tộc Vũ gia.

.....

5. Bảo Kim Thư – Cô chủ nhỏ của tập đoàn thời trang danh tiếng Bảo Minh.

-Anh muốn tôi chú ý thật kỹ người này đúng không Từ Kiên?

Nhật Anh lạnh lùng nói. Và đáp lại câu chính là cái gật đầu chắc nịch của chàng trung úy.

-Đặc biệt.... – Từ Kiên loay hoay tìm kiếm cái gì đó trên bàn – Một tấm ảnh vừa được cấp dưới của tôi cung cấp.....có thể.....cậu sẽ biết người này là ai!

Ngắm nghía tấm ảnh thật lâu ở mọi góc cạnh, bàn tay còn lại của Nhật Anh bóp chặt lại, tiếng khớp xương nghe răng rắc cũng đủ thể hiện sự giận dữ tột cùng. Nhưng thay vì biểu lộ ra mặt, cậu chỉ nhếch môi cười nửa miệng:

-Quả nhiên.....chính là cô ta!

-Cô ta?

-Anh ngồi xuống đây. Xem nhé! Trong lễ cưới của chị tôi, Bảo Kim Thư đến tham dự, đúng không?

-Đúng! Rồi thì sao?

-Sau đó cô ta biến mất không báo một ai và cũng không có lý do. Tiếp, có một lần Kim Thư trở về nhà trong trạng thái hoảng loạn. Theo tập hồ sơ của anh thì với lời khai của một phụ nữ dọn vệ sinh, bà ấy thấy cô ta đã gặp một cô gái giống y chang chị Hạ Quyên. Vậy anh nghĩ lý do cô ta sợ hãi như thế là gì? Vụ tai nạn xe ở Macdan, chiếc xe với biển số ngoại giao 70-NG 1306-22 trùng với chiếc xe của Kim Thư trong bản tin lúc này. 1 giả thiết có thể đặt ra chính là từ lúc trông thấy người con gái giống Hạ Quyên kia, Kim Thư đã đi tìm hiểu và phát hiện chị ấy vẫn còn sống, cô ta quyết diệt trừ cho bằng được.....

-Stop! Cậu nói rất hay.....kết tội Bảo Kim Thư dễ dàng như thế, cậu biết động cơ của cô ấy là gì à? Tại sao phải giết Hạ Quyên!??

Từ Kiên đột ngột cắt lời Nhật Anh. Anh thật sự cũng nghi ngờ Bảo Kim Thư là hung thủ của tất cả các vụ ám sát trên.....nhưng.....anh ko thể xác định được động cơ.

Nhật Anh chống tay xuống bàn, đôi mắt cậu như lạc vào trong một thế giới nào đó. Cậu chợt nhớ ra lần đầu tiên Hải Thanh dẫn cậu đến quán bar Raiyi, Bảo Kim Thư đã ở đó, và.....

Ít phút sau, Nhật Anh quay sang nhìn Từ Kiên, giọng nói còn lạnh hơn bình thường:

-Có liên quan đến anh Hải Thanh! Một phần là động cơ....còn cô gái trong tấm ảnh cùng với 3 chữ “BKT” ko đủ sao? Cô ta qua bến cảng của Australia để làm gì!? Đây là người đàn ông chuyên kinh doanh rắn độc mà anh nói cho tôi biết, đặc biệt là loài Belcher. Bấy nhiêu, chưa đủ xác nhận ai là kẻ gây ra vụ tai nạn xe và rắn độc trong hồ bơi ư? Muốn biết hết sự thật, đưa Bảo Kim Thư về đây là biết ngay thôi!

Từ Kiên đứng ngây người tại chỗ nhìn Nhật Anh chằm chằm. Anh im lặng hơn 10 giây rồi đưa tay đến gần chiếc điện thoại bàn và nhấn nút:

-Hạ lệnh cho các sĩ quan.....ngay lập tức bắt Bảo Kim Thư về đây cho tôi!!!

-Hạ Quyên.....Hạ Quyên!

Một chất giọng trong trẻo dịu dàng vang lên bên tai Hạ Quyên khiến cô choáng tỉnh. Xung quanh chỉ là một khoảng không gian trắng toát sắc mùi thuốc khừ trùng nồng nặc. Hạ Quyên hướng hai con ngươi phủ đầy sự lạ lẫm vào người con gái bên cạnh chiếc giường của mình. Là Liễu Phi.

-Ồ...chị!? Sao em lại nằm ở đây?

Liễu Phi nhẹ nhàng kéo tấm chăn bông mịn lên gần sát cổ giữ ấm cho Hạ Quyên, cô mỉm cười:

-Em ngã xỉu tại hành lang bệnh viện nên được đưa vào đây!

Hạ Quyên nhìn lên cái trần nhà cao vợi vội để nhớ lại lý do tại sao mình lại ngã xỉu. Và cái cảnh ấy đã hiện ra.....

“Vi em Nguyễn đã đánh đổi cái gì? Nó bất chấp mạng sống của mình để bảo vệ em ko biết bao nhiêu lần. Vậy mà cái nó nhận.....là gì hả Hạ Quyên?”

“Anh sẽ ko để người bạn thân nhất của mình đánh mất cả cuộc đời chỉ để theo đuổi một tình yêu không có kết cục đâu. Thế nên anh yêu cầu em. ....tránh xa Nguyễn ra!”

“Nếu yêu Nguyễn. ....thì hãy làm theo lời yêu cầu của anh!”

Bất giác, tuyến nước mắt của Hạ Quyên lại bị kích thích cho trào ra trong vô thức. Cô đặt tay lên mắt để che đi những cảm xúc nhất thời mà đôi mắt phản chủ đang biểu hiện. Liễu Phi biết Hạ Quyên đang khóc. ....nhưng cô chỉ biết ngồi giữ im lặng như thế. ....không làm được gì hơn.

Một lúc lâu sau, thấy Hạ Quyên có vẻ đã ổn định tinh thần, Liễu Phi mới từ từ kéo tay cô xuống:

-Hạ Quyên!

Nghe tiếng gọi, Hạ Quyên liền ngược đôi mắt đầm nước nhìn Liễu Phi. Lúc này. ....trông cô thật đáng thương!

-Em đừng khóc nữa. Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi!

-Sao. ....qua được hả chị?..... Khó khăn. ....lắm. ....em mới xác định. ....được tình cảm của mình mà. ....

-Ý em là gì!?

-Em. ....hức. ....biết là Hải Thanh sẽ ghét em. ....thậm chí là hận. ....nhưng em không thể làm trái ý trái tim mình được nữa. .... Em yêu Nguyễn. ....trái tim em yêu Nguyễn. .... Tại sao. ....số phận lại ngăn cách em và anh ấy chứ?

Tiếng thút thít hòa lẫn với giọng nói nghẹn ngào khiến tâm trạng của Liễu Phi chùng xuống. Cô lặng lẽ đưa tay lau đi những giọt lệ nóng ẩm trên má Hạ Quyên và mỉm cười:

-Thật ra. ....Hạ Quyên à! Chị. ....đã yêu Hải Thanh. ....từ lâu lắm rồi!

Khuôn mặt đau buồn của Hạ Quyên bỗng chốc chuyển sang ngạc nhiên ngay sau khi Liễu Phi vừa dứt câu. Ra hiệu cho cô đừng nói hay hỏi gì, Liễu Phi tiếp:

-Đó là kể từ ngày đầu vào cấp 3, chị ngồi kế bên Hải Thanh. Cậu ấy thật sự đã rất nổi bật bởi vẻ ngoài điển trai và trí thông minh hơn người, cả sự dịu dàng nữa! Chị đã bị Hải Thanh cuốn hút vì những cử chỉ ân cần, luôn quan tâm giúp đỡ đến mọi người. Hi. ....kì lạ quá đúng không? ^^

-Không đâu ạ!

Nhiều cô gái khác nếu nghe thấy mấy sự việc như thế này thì chắc chắn sẽ còn vương vấn chút ích kỷ trong lòng. Nhưng Hạ Quyên thì không. Tình yêu sao có thể bị ép buộc được!? Nó vốn dĩ là một sự tự do được phân tán ra khắp thế gian, không để gì mà có được. Một tình yêu chân thành. ....còn khó hơn gấp bội.

-Cuộc nói chuyện giữa em và chị Nguyệt Uyên, chị có nghe được! Việc Hải Thanh lừa dối em. ....là có thật đấy Hạ Quyên!

-Sao? o\_O

-Nhưng chị xin em. ....đừng trách Hải Thanh, cậu ấy chỉ vì quá yêu em, không muốn mất em thôi.

Hạ Quyên nằm trầm ngâm suy nghĩ mà không thể tin được người mà cô từng yêu nhất lại đang tâm đối lừa cô, khiến cho Nguyễn đau khổ. Lúc nghe Nguyệt Uyên nói, cô đã không muốn tin, bây giờ lại đến lượt Liễu Phi nói ra thì cô không tin sao được.

Kể ra. ....đúng là không thể trách anh. Nếu Hạ Quyên đặt mình vào vị trí của Hải Thanh, chắc cũng sẽ làm như vậy thôi.

-Trong chuyện này, ai cũng đều bị nếm trúng thành phần phụ của tình yêu. Đó là sự ích kỷ của bản thân. Em không giận Hải Thanh, em giận chính mình vì đã làm hai người con trai ấy đau đớn. .... Để rồi bây giờ, ông trời đang trừng phạt em. ....

-Hạ Quyên. ....cô gái mạnh mẽ chị biết đi đâu mất rồi? Em đừng dễ dàng buông xuôi như vậy chứ!

-Có thay đổi được gì không chị Liễu Phi? Bây giờ có lẽ Nguyễn cũng không muốn gặp em đâu. ....

Khuôn mặt sầu não buồn thương của Hạ Quyên làm cho người đối diện ko dám nhìn thẳng. Cô trở mình quay vào trong bức tường lạnh như đá. ....cắn môi kìm chế lại những xúc cảm tự nhiên.

Không biết nói gì hơn nên Liễu Phi đành ngồi im lặng mà xót thương thay cho ba con người kia. Nào có ai muốn sóng gió đến và chia cắt từng người đâu. ....họ đối xử chân thành với nhau. ....vậy vì lý do gì mà họ không có được hạnh phúc?

Píp. ....píp. ....píp. ....

Từng đường nét gấp khúc đều đặn hiện trên màn hình chiếc máy đo nhịp tim. Khắp nơi trong căn phòng bệnh thuộc dạng “VIP” này đều là những trang thiết bị y tế phục vụ cho công việc tân tiến nhất.



Người con trai với mái tóc màu đỏ tía nhẹ nhàng nằm trên chiếc giường bệnh êm ái với cánh tay bó bột trắng tinh. Thiên thần đã bị gãy mất cái cánh bên trái, nó có thể được chữa lành, nhưng không thể tiếp tục làm những công việc thường làm nữa.

Hàng mi cong khẽ khàng rung động, là do gió?

Không phải.

Hơi thở phập phồng nơi lồng ngực khác hẳn so với lúc hôn mê nằm miên man. Sâu trong tiềm thức người con trai ấy như một thế giới trái ngược với nơi này. Nó trỗi lên cơ thể của mình một màu đen kịt khó tả thành lời.....

“Hạ Quyên.....em ở đâu? Anh cần em..... Tay anh đau quá!!!”

-Nguyên!

Trịnh Văn Dương vừa đi lấy thêm thuốc an thần phòng khi Nguyên lên cơn co giật về, thấy đầu của cậu ngúc ngắc nhẹ. Ngay lập tức anh vút đóng thuốc lên bàn và chạy lại bên giường để kiểm tra.

Đôi mắt tròn đẹp của Đặng Thanh Nguyên hé ra dần dần một cách yếu ớt, tưởng chừng như đang có hàng chục viên đá tảng đè lên vậy. Những sợi dây thần kinh bắt đầu hoạt động, nhờ vậy, Nguyên nhanh chóng nhận dạng được ai đang ở bên cạnh mình. Dương vui mừng reo lên:

-Nguyên, mày tỉnh rồi!

-Đầu.....

-Mày nằm yên đi, tao kiểm tra tổng quát mày ngay!

-Hạ.....tìm Hạ.....

Dương hơi khựng lại một chút nhưng sau đó lại làm lơ đi ngay. Anh thừa biết Nguyên đang muốn nói gì.....

Anh đã quyết định rồi! Vì một đứa con gái mà chấp nhận đánh đổi hết tất cả sao? Buồn cười thật! Là một người bạn thân, một người anh em.....anh sẽ ko để cho Nguyên trở nên như thế. Có ích gì khi có hi sinh mạng sống, một chút tình cảm cũng không hề tồn tại.

“Kính coong! Kính coong!”

Người phụ nữ trung niên ở bên trong đang rửa bát bỗng nghe thấy tiếng chuông cửa, liền lau tay thật nhanh vào chiếc khăn nhỏ trên thành bồn rồi đi ra ngoài. Vừa mở cửa ra, đứng trước mặt bà là 2 người thanh niên mặc quân phục cảnh sát, trên tay có một chiếc bìa kẹp hồ sơ. 1 người khẽ cúi chào bà rồi cất giọng hỏi:

-Chào bà! Cho hỏi.....cô Bảo Kim Thư có ở nhà hay ko?

-Ồ....hai chú tìm tiểu thư nhà tôi có chuyện gì?

Ngay lúc đó, Minh Duy từ trên lầu đi xuống đến ngay giữa cầu thang thì khựng lại. Một tia nhìn ngạc nhiên phóng ngang qua mắt anh, hàng lông mày rậm từ từ nhíu lại.

“Tại sao cảnh sát lại ở đây? Nguy rồi!”

Đầu óc Minh Duy hỗn loạn hẳn lên. Không còn cách nào khác, anh đành cố gắng lấy lại vẻ thân nhiên đặt lên khuôn mặt thanh tú của mình rồi chậm rãi bước xuống.

-Bà Hồng, có chuyện gì thế?

-A, cậu Minh Duy! Máy chú này.....

Người phụ nữ kia chưa kịp nói hết câu thì một trong hai viên cảnh sát kia đã cướp lời:

-Chúng tôi nhận lệnh khẩn cấp từ Sở đến để bắt tạm giam cô Bảo Kim Thư, là nghi can khả nghi nhất của các vụ mưu sát Hoàng tiểu thư.

Minh Duy bất giác trợn đôi mắt sắc lạnh của mình lên, anh điềm đạm nói:

-Tiểu thư nhà tôi từ tối hôm qua đến giờ không về nhà.

Có vẻ không tin lời của Minh Duy, 2 chàng cảnh sát kia nhìn nhau vài giây rồi gật đầu. Họ đẩy nhẹ Minh Duy qua một bên tiến thẳng vào trong nhà. Quyết không để mọi việc đổ sông đổ bể, Minh Duy nhanh chóng ngăn hai viên cảnh sát lại:

-Các anh không có quyền, đây là một sự xâm nhập bất hợp pháp!!!

-Lệnh ưu tiên! Mong anh hãy hợp tác, nếu không sẽ bị bắt giam vì tội chống người thi hành công vụ đấy!

Một anh cảnh sát chặn Minh Duy lại để cho người kia có thể dễ dàng khám xét. Người đó không chần chừ chạy ngay lên lầu. Minh Duy hốt hoảng đẩy mạnh anh cảnh sát đang giữ mình ra, gồng sức đuối theo trên chiếc cầu thang dài uốn cong. Căn phòng có khắc ba chữ “BKT” kiểu cách bị mở tung ra..... Cả ba con người trợn tròn đôi mắt của mình nhìn vào khung cảnh ở bên trong: Cửa sổ mở toang hoác, gió lồng lộng cuốn vào thổi rèm bay phấp phới. Xung quanh căn phòng không một bóng người.....lặng im quá đỗi.....

-Không xong rồi.....mau gọi về Sở báo cáo nhanh! Báo Kim Thư trốn rồi!!!

-OK!

Hai chàng cảnh sát bỏ mặc Minh Duy đứng chết trân tại chỗ, hồn lìa khỏi xác bay về phương nào để quay về trụ sở gấp.

Đôi mắt tinh anh nhanh nhạy của Minh Duy đảo lảo liên trong muôn vàn suy nghĩ. Hôm qua.....Kim Thư vẫn ở nhà với tâm trạng rất bình thường kia mà. Bây giờ cô đâu mất rồi? Cô đang ở đâu!?

Không phí hoài thêm một giây nào nữa, Minh Duy lao ra khỏi phòng chạy thẳng xuống gara đỗ xe. Leo lên chiếc Mercedes đen tuyền đầy kiêu hãnh, anh phóng ra khỏi căn biệt thự sang trọng nhuộm màu tội lỗi do chứa chấp những con người sống ngập đầu giữa tình yêu.....và thù hận.

Hạ Quyên.

\*Dinh thự chính của Hoàng gia:

Phong cảnh thoáng đãng trong lành bên ngoài kia chẳng thể nào làm cho tâm trạng của tôi khá hơn dù chỉ là 1%. Đã 1 tuần trôi qua, chỉ mới 1 tuần thôi mà tôi cứ tưởng như cả 1000 năm.

1 tuần.....

Không hé một nụ cười.....

1 tuần.....

Không được gặp anh.....

1 tuần.....

.

.

.

.

Không biết Nguyên ra sao rồi? Tôi rất muốn đi đến phòng bệnh của anh, được vào trong tận tay chăm sóc cho anh.....nhưng những người y tá được cử canh chừng nhất quyết không cho tôi vào vì lời dặn chắc như đinh đóng cột của Dương: Ai cho Hạ Quyên vào sẽ bị trừ 70% lương =.=

Ngoài mấy chuyện như vậy thì cũng có một tin mừng: Hải Thanh đã tỉnh, sức khỏe của anh cũng khá hơn rất nhiều. Mỗi lần ngồi cạnh giường ngắm anh, lòng tôi lại dấy lên 2 thứ cảm xúc pha trộn lẫn nhau. Một bên, tôi thấy thương anh vô cùng. Làn da khỏe mạnh bao ngày bấy giờ nhợt nhạt không còn chút lớp không khí sống nào. Còn một bên, là tôi rất giận anh. Tôi giận anh vì có gì mà lại đi lừa dối tôi. Để rồi tôi tin tưởng vào điều đó, tự nhủ mình phải quên người tôi yêu chỉ yêu một mình anh. Khi yêu.....người ta sẽ vương vào tấm lưới ích kỷ như thế sao?

-Cô chủ ơi! Bữa sáng đã xong rồi. Mời cô xuống ăn cho nóng!

Tiếng gọi của bà giúp việc vang lên làm tôi choáng tỉnh. Hiện tại trong nhà chỉ có một mình tôi cùng với vài người giúp việc này nọ. Cả nhà đi đâu cũng chả biết, vì thời gian gần đây, nỗi nhớ Nguyên đã lấn chiếm hết mọi ý nghĩ của tôi rồi, có nhồi thêm thì cũng có ích gì. Ngồi dậy chuẩn bị vệ sinh cá nhân, tôi đáp lại lời bà:

-Di xuống trước đi, con sẽ xuống ngay.

Chán nản lết tấm thân đi vào phòng tắm, tôi khẽ lắc đầu cho tỉnh táo hơn. Hôm nay đến bệnh viện nhất định tôi phải tìm cách vào phòng của Nguyên mới được. Tưởng là ngăn cản Hoàng Hạ Quyên này để làm sao!? Sai lầm rồi! :) Hạ Quyên ơi, cố lên!!!

“Cạch”

Tiếng lạch cạch của cổng chính khu dinh thự nhà họ Hoàng vang vọng vào thu hút lấy thính giác của ông quản gia già. Nghĩ là ông bà chủ về, ông vội vã đi nhanh ra đón tiếp. Nhưng bên ngoài khoảng sân rộng lớn hàng trăm mét vuông.....không hề có một ai. Tuy là ông đã già, nhưng không có nghĩa trạ

giác của ông bị lu mờ. Cảm nhận thấy có sự khác lạ, ông lão nhủ mảy cảnh giác xung quanh thật cẩn trọng, cất tiếng hỏi:

-Ai đó?

Không có tiếng đáp lại. Nghĩ chắc là mấy người làm vườn đang tỉa cây dọn vườn nên ông quản gia không để ý gì thêm nữa. Dù gì cũng mới sáng sớm, ông thăm nghĩ nên đi kiểm tra một vòng khu nhà xem sao. Nghĩ là làm ngay, ông lão chấp tay sau lưng nhấc chân đi một cách thong thả. Nhưng chỉ mới đi chưa được chục bước, một cảnh tượng kinh khủng hiện hữu trước mắt khiến ông sững lại, bàng hoàng không nói nên lời.

Dưới nền tấm thảm cỏ non xanh mơn mơn, hai xác người nằm la liệt ngổn ngang. .... máu ướm đầm thành vũng. Đó chính là hai người giúp việc và trông coi khu vườn của Hoàng gia.

-Trời ơi. ....chuyện gì thế này? :-O

Ông quản gia chưa kịp định thần thì từ phía sau, một bóng đen bí ẩn lăm le con dao tiến lại gần ông. Ánh mắt cay nghiệt của hắn đỏ ngầu hằn lên những sợi mạch máu mỏng manh ghê rợn. Lưỡi dao sắc nhọn nhom nhóp máu tươi được gợn lên cao. ....rồi lạnh lùng giáng xuống!

-ÁÁÁ!!!!!!!

Tiếng la thất thanh bởi chất giọng yếu ớt của ông quản gia già ở độ tuổi lục tuần vang lên xé tan cả khoảng không gian buổi sớm thanh bình. Ông đau đớn ngã quỵ xuống cạnh xác hai người đồng nghiệp xấu số kia. ....rên rỉ vài giây cuối cùng. ....rồi tắt thở.

Hắn – Thủ phạm gây ra những nỗi kinh hoàng, bất hạnh, đau khổ - Một người con gái xinh đẹp sẽ kế thừa một khối tài sản kếch xù trong lĩnh vực thời trang – Một kẻ mù quáng không phân biệt được đâu là yêu, đâu là hận. .... Để rồi ngay lúc này đây, cô càng dấn sâu vào tội ác. ....không một ai. .... kẻ cả Ác Quỷ. ....có thể dung thứ cho cô được nữa!

Quệt nhẹ lưỡi dao dính đầy máu bằng những chiếc lá có tán rộng ở gần đó, Bảo Kim Thư ngẩng đầu lên hướng đôi mắt vô hồn lạnh giá nhìn chằm chằm vào ô cửa sổ tầng 2. Nụ cười nhếch mép quỷ quyệt xuất hiện trên bờ môi cong đỏ hồng.

-Hạ Quyên. ....ngày hôm nay. ....chính tao sẽ kết thúc hết tất cả mọi chuyện!

-Chết! 8 giờ 15 rồi, phải vào bệnh viện ngay thôi!!!

Tôi quỳnh quáng vợ lấy bộ đồ và thay với tốc độ khủng khiếp khi nhìn lên chiếc đồng hồ hình gấu trúc nhỏ xinh của mình x. Tranh thủ từng giây từng phút, tôi mở cửa phòng lớn đầu ra ngoài gọi lớn:

-Di 3 ơi chuẩn bị xe giùm con!

\*Im lìm\*

-Di 3 ơi!

Sao không có ai trả lời hết vậy? Có đi đâu thì đi ấy luôn báo trước với mình một tiếng mà ta. :-B

Có điều gì đó lạ lẫm, bằng chứng là lòng tôi cảm thấy bất an thế nào ấy. Mà thôi, nên chuẩn bị đầy đủ các vật dụng cần thiết vào túi xách nhanh kéo muộn. Bỗng. ....có tiếng người yếu ớt vang từ đằng sau:

-Tiểu. ....tiểu thư. ....trón. ....

Theo phản xạ có điều kiện, tôi ngoảnh đầu lại thì giật mình đến cứng họng. Bà giúp việc toàn thân bê bết máu ngã phịch xuống ngay cánh cửa. Có cái bóng từ dưới cầu thang đang đi lên. .... Ai vậy? Có chuyện gì đang xảy ra thế??

Cái bóng đó dần dần lộ diện. Một người con gái xinh đẹp có ánh nhìn hung hãn đầy hả hê khi thấy vẻ mặt hoảng sợ xanh lè của tôi. Đây. ....là Bảo Kim Thư, con gái cưng của ông bà chủ tập đoàn thời trang Bảo Minh mà.

Ngưng nhìn tôi một phút, Kim Thư đập cái xác của di 3 đáng thương kia qua một bên không chút thương tiếc, rồi dựa lưng vào vách cửa, tay quay quay con dao đâm máu như một món đồ chơi vô hại. Trông thái độ và dáng vẻ của Bảo Kim Thư lúc này, tôi không khỏi khó hiểu và. ....hoàng. Sao không hoảng cho được khi đang yên đang lành trong nhà có người bị giết, mà hung thủ thì đang đứng thù lù trước mặt tỉnh bơ nè :( . Tôi hít một hơi để lấy lại bình tĩnh rồi lên tiếng:

-Bảo Kim Thư! Sao cô lại ở đây. ....? Cô có biết mình đang cầm thứ gì trên tay không?

-Hừ, sắp chết đến nơi rồi mà vẫn to mồm gớm nhò!?

Kim Thư hừ lạnh vẻ khinh khỉnh, môi cô ta nhoen thành nụ cười nửa miệng đáng sợ. Tôi nói cứng:

-Nè, tôi là lên đó!

-Hahahahaha – Kim Thư bật cười điên dại – Cung cứ la thoải mái đi, lũ người làm ngu xuẩn của cung đều đã chết hết rồi....

-Cô.....cô nói vậy là sao hả?

Nghe Kim Thư nói bằng chất giọng như đang đùa giỡn với mình thì thật tình tôi không tức giận cũng lạ. Nhưng.....điều làm tôi không hiểu vẫn là nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thất Lạc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 17

“CHOANG”

Sau tiếng vỡ chất chúa vang lên, nhận ra không có gì xảy ra với mình, Hoàng Hạ Quyên e dè, từ từ mở mắt ra....

Hình dáng này!?

.....

Tấm lưng gầy quen thuộc....

Mái tóc màu đỏ ánh tím đặc trưng của con người đó....

Người con trai em yêu thương vô cùng.....

Là anh.....thật sao?

Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc vừa rồi, một người con trai nhảy vào trong căn phòng bằng đường cửa sổ. Cậu nhanh tay chụp lấy chiếc bình hoa ngay góc bệ ném thẳng về phía lưỡi dao sắc nhọn kia. Chiếc bình vỡ tan, một vài mảnh vỡ bay vào mặt kẻ sát nhân khiến ả ta khụy xuống đau đớn. May quá! Đến kịp rồi!!!

Người đó thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, trông thấy Hạ Quyên đang ôm vết thương nhìn mình trân trối, cậu phóng đến chỗ cô lo lắng hỏi:

-Hạ Quyên, em có sao không? Ồ.....em sao thế?

Gặp lại người mình thương yêu sau một khoảng thời gian xa cách, liệu có cô gái nào giữ nổi bình tĩnh. Tất nhiên Hạ Quyên cũng không phải ngoại lệ, cô không cách nào mà nén chặt cảm xúc được nữa. Cô xúc động dang tay ôm chầm lấy người con trai kia, nước mắt được thể lần lượt vỡ òa.....

-NGUYỄN!!!!!!!

Nhìn Hạ Quyên khóc nức nở trong lồng ngực ấm nóng của mình, Đặng Thanh Nguyên không khỏi xót xa. Cậu vòng tay ôm lấy cô, khẽ mỉm cười dịu dàng:

-Được rồi, không là anh chứ là ai! Đừng khóc nữa.....nín đi.....

-Em nhớ anh..... Biết bao lâu....em không được phép đến gần anh..... Em nhớ anh lắm..... :(

-Hi, thì bây giờ em đang ở gần anh rồi còn gì, nín được chưa tiểu thư?

Nguyên phì cười nói bông đùa. Thật sự cậu cũng đang hạnh phúc lắm! Nếu sáng nay cậu không quyết định trốn đi để đi tìm Hạ Quyên thì lúc này.....có gặp cũng không được nữa. Số cô.....vẫn còn may mắn chán.

Bảo Kim Thư buông bàn tay đầm máu của mình ra khỏi gương mặt. Cô chống tay đứng dậy, loạng choạng không vững. Trông thấy cảnh tượng đoàn tụ hạnh phúc kia trước mắt mình, cô càng cảm thấy gai mắt hơn. Sự phẫn nộ như đã vượt quá giới hạn, cô ta túm lấy can xăng còn một ít hất thẳng vào người Hạ Quyên và Thanh Nguyên.

-Bảo Kim Thư.....cô làm trò gì thế?

Hạ Quyên thẳng thốt hét lên. Kim Thư tiếp tục nở nụ cười nham hiểm ghê rợn của mình ra. Đút tay vào túi quần lấy ra một chiếc bật lửa, Kim Thư cười hả hê:

-Hạ Quyên.....khi ngọn lửa này rơi xuống, mày và tên đó.....sẽ xuống địa ngục ngay!

Nguyên chau mày, nhếch môi:

-Đừng có nằm mơ!

Nhanh như cắt, Nguyên hạ người đá văng cái bật lửa đó ra khỏi tay Kim Thư. Nhưng công tắc ngòi lửa đã bị cô ta bật lên trước khi Nguyên đụng vào. Nó văng ngay vùng xăng nơi góc phòng, ngọn lửa bùng lên nhanh chóng. Chẳng mấy chốc, lửa đã lan rộng theo dầu xăng đã có sẵn. Nguyên lập tức quay ra đằng sau chạy về che chở cho Hạ Quyền không bị ngọn lửa bùng lên.

-Mau đi vào phòng tắm xối nước lên người đi. ....nhanh lên!

-Nhưng. ....còn anh!? :-S

-Anh không sao, đi vào đi!

Vừa đẩy Hạ Quyền vào bên trong phòng tắm, Nguyên bỗng thấy nhức nhối chỗ cánh tay trái. Cậu nhăn mặt bóp lấy nó mong sẽ ngăn chặn được cơn đau xuất hiện không đúng lúc. Vì lúc này. ....cậu còn phải đối phó với một kẻ sát nhân điên loạn mất hết tính người kia.

-Kế hoạch bắt thành, nhỉ?

Nguyên bình thần nhìn Bảo Kim Thư cười cợt. Cả căn phòng giờ đây hừng hực lửa nóng. Một âm thanh vang vọng từ xa đến tai của Nguyên. ....tiếng còi xe cảnh sát. Vậy là. ....có hi vọng sống rồi!

-Lần này cô không thể thoát được nữa đâu.

-Nếu được thì sao?

-Điều đó hoàn toàn không thể Trừ phi có thánh giáng xuống giúp cô. Mà làm gì có ai thêm giúp, tâm hồn cô bị bao phủ bởi sự tàn nhẫn, xấu xa, ích kỷ và mù quáng rồi.

-Hahaha, nhưng ít ra. ....mạng sống của người mà Hoàng Hạ Quyền yêu thương. ....sẽ thuộc về con quỷ này đây!

Vừa nói xong, Kim Thư nhặt con dao dưới sàn lên lao thẳng đến. Động tác của cô ta khá nhanh so với một người còn chưa khỏe hẳn như Nguyên. Và một điều không ai ngờ tới. ....

Con dao. ....đâm thẳng vào bụng người con trai tóc đỏ ấy. ....một cách lạnh lùng.

.  
.   
.   
.   
.   
.

Hạ Quyền vừa mở cửa bước ra bắt gặp cảnh tượng đó, cô tròn tròn đôi mắt vốn dĩ long lanh nay đã nhuốm màu sợ hãi của mình.

-Trời ơi. ....NGUYỄN!!!!!!!!!!!!

Dùng hết sức đẩy mạnh Bảo Kim Thư bật ra xa, Hạ Quyền đưa tay đỡ lấy Nguyên. Nguyên cắn chặt răng rút mạnh con dao quăng qua một bên, máu tuôn ra nhiều vô kể.

-Không. ....không được. ....

Hạ Quyền dùng tay vót vát không cho máu rơi xuống sàn, như thể đang cố gắng giữ lấy từng giọt nguồn sống cho Nguyên. Nguyên khẽ cười:

-Đồ ngốc. ....anh không sao, đừng có khóc. Vết thương không sâu. ....

-Máu nhiều như thế này mà không sao. Cái tên bệnh này. ....nếu như anh không bị thương. ....em sẽ đánh chết anh đấy đồ cây sào di động!

-ĐỒ KHỐN! BỎ RA!!!!

Bỗng nhiên có tiếng hét của Bảo Kim Thư. Hạ Quyền đỡ Nguyên ngồi dậy quan sát xem có chuyện gì.

Một chàng trai lạ mặt đang giữ lấy Kim Thư, mặc cho cô ra sức vùng vẫy, quất tháo. Đó không phải ai khác mà chính là Minh Duy, người hầu cận trung thành tuyệt đối của hung thủ. Hình như. ....anh ta đang cố gắng nhét vào miệng Kim Thư một viên thuốc gì đó.

-Kim Thư. ....nuốt. ....và nhanh chạy đi. ....cảnh sát sắp đến nơi rồi. ....

-Không! Tôi phải giết được Hoàng Hạ Quyên!!!

Kim Thư cứng đầu với tay quờ quào hướng Hạ Quyên đang ngồi. Minh Duy không còn cách nào khác, anh dùng tay đánh mạnh vào gáy Kim Thư khiến cô ngất đi. Việc tiếp theo, Minh Duy đập nát viên thuốc cho nhuyễn ra rồi bỏ vào miệng Kim Thư, anh nhắc họng cô lên để những bụi thuốc rả đường lọt xuống thấm vào các tế bào.

Cả Nguyên và Hạ Quyên đều không hiểu hành động vừa rồi là có ý gì. Vấn đề chính bây giờ là họ muốn thoát ra ngoài, tránh xa những ngọn lửa cháy bập bùng oan nghiệt đang bao vây xung quanh tứ phía.

Chợt....một giọng nói cất lên, nghe sao thật âm trầm, bi ai:

-Hoàng tiểu thư.....có thể những đau thương mà cô ấy gây ra cho cô đã vượt quá giới hạn đạo lý làm một con người. Nhưng.....tôi muốn thỉnh cầu, nói thẳng ra là van xin cô 1 điều.....

Do hít phải một lượng khói bốc lên nên Hạ Quyên không nói năng được câu nào. Cô nhướng mắt quan sát tất cả hành động của Minh Duy. Anh ta muốn xin cô điều gì?

Nếu là tha thứ.....thì chắc chắn là không thể. Vậy rốt cuộc.....

Minh Duy ôm ghì lấy thân thể của Bảo Kim Thư vào lòng. Trên đôi mắt màu đen huyền ẩn chứa nét đẹp lạnh lạnh của mặt trăng hiện diện một giọt nước nhỏ li ti. Nó vương vấn quyến luyến một lúc rồi nhẹ nhàng rơi xuống hòa quyện, tan dần với xăng. Anh không nhìn Hạ Quyên mà nghẹn ngào nói bằng chất giọng thành khẩn.

-Cầu xin cô.....hãy tố cáo tôi là kẻ chủ mưu!

Lời nói cay đắng của Minh Duy khiến Hạ Quyên kinh ngạc mà quên bẵng đi mình đang ở trong tình cảnh gì. Kể cả Nguyên, cậu cũng không muốn tin vào điều mình vừa nghe được.

Minh Duy bế Kim Thư đứng dậy. Anh liếc đôi mắt khổ sở của mình về phía hai con người vô tội mà mình sắp làm hại.....

Quay đi.....

.  
.   
.

Cánh cửa đóng lại.....tiếng khóa chốt vang lên!

-Này.....mở cửa ra! Tên điên kia, làm cái trò gì vậy hả???

Mặc kệ vết thương vẫn chưa cầm được máu ở trên bụng, Nguyên bật dậy đập tay rầm rầm vào cánh cửa.

-Chết tiệt, hấn khóa cửa rồi! Hạ Quyên, em.....

Khói lửa mù mịt lan tỏa dày đặc hút hết không khí bên trong căn phòng. Hạ Quyên bịt miệng ho sặc sụa, cô quỵ sụp xuống sàn, tay giữ lấy thành giường:

-Nguyên.....em...em khó....thở.....

-Lấy cái gì đó che lại đi.....đừng hít khói!

Nghe lời Nguyên, Hạ Quyên gập đầu rồi lấy đại chiếc áo khoác được treo trên móc.

-Tức thật!

Nguyên bức bối dấm mạnh vào nắm cửa, thế mà nó vẫn “bình chân như vại”. Mắt cậu dần hoa đi.....là do khói bốc lên ngùn ngụt trong phòng.....hay do sức chịu đựng của cậu đã đến giới hạn? Vết thương trên bụng vẫn tiếp tục rỉ máu.....

“Không được.....phải cứu Hạ Quyên ra ngoài.....bây giờ không phải là lúc mình chịu thua mấy thứ vớ vẩn này!”

Minh Duy bế Bảo Kim Thư đặt lên bộ sofa ở phòng khách. Lửa đã bắt đầu lan rộng, nếu không nhanh, thì trong vòng vài phút nữa cả hai người cũng sẽ bị thiêu rụi mất.

Bảo Kim Thư vẫn chưa tỉnh dậy. Minh Duy ngồi phịch xuống sàn cạnh nơi cô nằm, anh mệt mỏi đưa tay lau đi những giọt mồ hôi trên trán. Dáng vẻ một kẻ sát nhân tàn bạo hoàn toàn biến mất khỏi thân xác Kim Thư, kia.....chỉ là một nàng công chúa xinh đẹp đang chìm trong trạng thái hôn mê sâu.

Ngắm nhìn Kim Thư vài giây, Minh Duy cảm thấy cõi lòng mình tê tái.

Đau đớn xót lòng.....một vết thương có sẵn.....nay còn bị khoét rạch thêm.

Một lát nữa thôi, cảnh sát sẽ ập vào đây..... Minh Duy sẽ nhận hết mọi tội lỗi mà người con gái anh yêu đã tạo nên bấy lâu.

Ngu ngốc.....đúng không?

Một tên hầu cận như anh nào dám mơ tưởng được nên duyên đôi lứa với cô tiểu thư cao sang quyền quý đang nằm đó..... Nhưng thật sự, Minh Duy đã yêu cô ấy..... Từ lâu lắm rồi.....

14 năm trước.....

-Bắt lấy nó!

-Phải tìm cho được thằng ranh con đó cho tao. Khốn kiếp. Dám bỏ trốn, quả là gan cùng mình mà! X-(

Một đám đàn ông mặt mày giang hồ bặm trợn tay cầm đủ loại hung khí, thân thể chỉ chút những hình xăm mảnh thú vừa dáo dác tìm cái gì đó vừa văng tục cay cú.

-Thôi, khuya rồi, mai tìm tiếp. Tìm được rồi phải đánh gãy chân nó!

-Tụi bây, về!!!

Bọn giang hồ kéo nhau đi về. Khi sương đêm trở nên dày đặc, một cậu bé khoảng 9 tuổi ngồi co ro trong góc tối của một con hẻm vắng. Trên khắp hai cánh tay, hai chân của cậu, thậm chí là vùng mặt hiện diện những đường hằn xước đỏ, tróc da mưng mủ, sưng tấy lên, có chỗ vẫn còn chảy máu. Trông cậu bé gầy đến nỗi cứ tưởng cậu là một bộ xương di động được đắp lên một bộ da cho có dạng người. Cậu bé đó.....chính là Minh Duy!

Nhưng khi ấy.....cái tên Minh Duy chưa hề tồn tại.

Lục trong cái túi áo rộng thùng thình rách rưới ra một mẩu bánh mì khô khốc, cậu bé nhai vội vã như bị bỏ đói lâu ngày. Nhưng đúng là cậu bị bỏ đói thật! Từ ngày bị bán đến địa ngục trần gian kia, việc bị đánh đập, không cho ăn uống xảy ra như cơm bữa.

Lót dạ cho đỡ đói xong, cậu bé nhỏ thân trọng nhìn dáo dác xung quanh một lúc rồi mới bước ra ngoài. Giữa phố xá đông đúc, bộ dạng nhỏ thó run cầm cập vì lạnh của cậu khiến nhiều người đi đường không khỏi xót thương.

“Phịch”

Một vật gì đó rơi xuống đất ngay trước mặt cậu. Một chiếc ví. Ngẩng đầu lên nhìn cái người vừa đánh rơi đang bước nhanh, cậu lại ngó xuống chiếc ví. Nhặt nó lên, cậu bé nhỏ vụt chạy đi về phía trước, mong sẽ đuổi kịp được người đàn ông kia. Từ xa, người đàn ông ấy chuẩn bị bước lên chiếc xe hơi đen tuyền nhả bóng sang trọng. Cậu gọi to:

-Chú ơi.....khoan đã!

Người đàn ông kia lập tức ra hiệu cho vệ sĩ của mình khoan đóng cửa xe. Về mặt của ông hơi ngạc nhiên khi trông thấy một thằng nhóc xa lạ ăn mặc nhếch nhác chạy đến xe của mình. Ông từ tốn hỏi:

-Cháu gọi chú à?

Cậu bé thở hồng hộc đưa ra chiếc ví lúc nãy vừa nhặt được:

-Cái này...của chú đúng không ạ?

Người đàn ông nhướn mày lên, giống ví của ông như đúc. Nhẹ đưa tay vào túi áo khoác da kiểm tra lại, quả nhiên là không có. Ông nhìn thằng nhóc trước mặt mỉm cười hiền từ:

-Cảm ơn cháu. Đúng là ví của chú! May mà cháu nhặt được, chứ mất thì chú sẽ không biết phải mua quà sinh nhật cho con gái như thế nào nữa.

-Dạ. Chú cho cháu trả. Chào chú!

-Khoan đã cháu.....

-Dạ?

-Cháu.....có muốn đi mua quà chung với ta không? Có trẻ con chắc sẽ dễ mua hơn.

-Ồ.....được ạ?

-Hi, cháu lên đây!

Nở một nụ cười hiền hậu xong, người đó nhích vào trong một bên, tay vỗ vào chỗ ghế trống bên cạnh. Được ngồi chơi trên chiếc xe hơi đắt tiền, con nít đứa nào mà chẳng thích. Cậu bé nhanh nhẩu nhảy phốc lên xe trong tâm trạng vừa lo sợ, vừa phấn khởi. Xem ra, phần khởi thắng rồi! :P

-Gia đình cháu đâu? Sao cháu lại lang thang ngoài trời đông lạnh như thế này!?

Nhận được lời hỏi han từ ông chú lạ mặt, cậu bé cúi mặt, dậm buồn. Trông dáng vẻ của cậu nhóc như vậy, người đàn ông kia không hỏi thêm gì nữa mà chỉ khẽ xoa đầu nó. Nhìn kỹ nó cũng khá đáng yêu, chỉ tội là quá gầy.

-Ông chủ, đã đến cửa hàng đồ chơi! – Người tài xế ngồi trước lên tiếng thông báo.

-Được rồi, cậu tắt xe vào đi!

Chồm người qua mở cánh cửa xe, ông chú cười hiền:

-Cháu xuống đi nào.....

-A, dạ!

Trước mặt cậu bé bây giờ là một cửa hàng đồ chơi đồ sộ đứng sừng sững như một tòa lâu đài trong truyện cổ tích. Máy chủ hề đứng bên ngoài tung hứng quay vòng những quả bóng nhỏ xinh, làm một số trò vui cho trẻ nhỏ xung quanh. Khuôn mặt lộ lộ vẻ háo hức của cậu hiện lên ngay lập tức. Một bàn tay to chắc bồng đặt lên vai cậu:

-Ta vào thôi!

Ông chú đó đi trước, cậu bé lẻo đẻo chạy theo sau. Nhìn những đứa trẻ xung quanh được bố mẹ cho mặc váy áo xúng xính đi sắm quà, cậu không khỏi tủi thân. Từ lúc được sinh ra, chưa bao giờ cậu được như thế.

Gần đến cửa, một cô gái trẻ trung xinh xắn mặc bộ đồ phục vụ búp bê đứng bên trong kéo cánh cửa ra và cúi đầu chào khách. Đối với một đứa trẻ bị nhốt lâu ngày không được tiếp xúc với thế giới bên ngoài, mọi thứ ở đây thật quá lạ lẫm!

“Tòa lâu đài” này rộng lớn kinh khủng, đi mỗi nhứ cả hai chân mà vẫn chưa hết. Người đàn ông kia đi đến đâu là chọn một đồng đồ chơi bỏ vào giỏ (của cửa hàng). Chắc ông ta rất cưng con gái của mình. Nhìn là đủ biết rồi! Cậu nhóc nhỏ của chúng ta cũng ngắm mấy mô hình siêu nhân, gấu bông.....đến ngẩn ngơ hoa mắt. Đi thêm khoảng 30 phút nữa, ông chú bỗng dừng lại, đặt cái giỏ đầy ắp đồ chơi xuống, nhìn cậu bé nhẹ nhàng nói:

-Bây giờ thế này nhé.....chú nhờ cháu một việc!

-Dạ! – Cậu gật đầu lia lịa.

-Hi, ngoan lắm – Ông xoa đầu cậu rồi nói tiếp – Cháu chọn ra hai món quà, một là cho con gái, hai là cho con trai giúp chú nhé! ^^

-Ồ.....xin lỗi chú....cháu không biết!

-Không sao, cứ chọn món nào cháu thấy thích!

Ngập ngừng một hồi, cậu bé cũng chịu ngồi xuống lục lọi xem xét sẫm soi từng món đồ bên trong giỏ. Người đàn ông kia nhẫn nại chống cằm chờ đợi, cứ như.....một người cha đang đợi cậu con trai bé bỏng của mình lựa chọn đồ chơi vậy.

Một lúc lâu sau, cậu bé nhỏ chìa ra hai món quà mình ưng ý nhất:

-Đây ạ, cháu chọn xong rồi.

Một hộp nhạc có hai chỗ trống để lồng ghép tám ảnh nào đó.....

Và.....

Một cây súng có kiểu cách khá lạ.....hình dạng giống như mấy con quái vật có tạo hình phức tạp đáng sợ trong mấy bộ phim siêu nhân.

Cầm lấy 2 món đồ từ tay cậu, ông chú kia (lại) cười:

-Được rồi, cảm ơn cháu. Ta ra tính tiền thôi!

.....

-Đây, tặng cháu!

Ông chú tốt bụng đưa ra một gói quà màu tím nhạt được tô điểm bởi các ngôi sao màu vàng lấp lánh trước mặt cậu bé. Cậu lắc đầu nguầy nguậy từ chối:



-Cháu không dám nhận.....

-Nhận đi cho ta vui, xem như ta cảm ơn cháu vụ chiếc ví— Ông đặt món quà vào tay cậu rồi đánh trống lảng ngay – Nhà cháu ở đâu ta sẽ đưa về?

-Cháu không có nhà!

Lời nói chắc nịch của cậu bé nhỏ khiến ông chú tỏ vẻ ngạc nhiên bằng cử chỉ mở tròn xoe hai con mắt. Không những thế, khi nhắc đến chữ NHÀ, hình như biểu cảm trên gương mặt của thằng bé không được vui, thậm chí là trong ánh mắt, có nỗi sợ hãi ẩn chứa lấp lờ.....

-Sao lại như vậy?

-Theo cháu được biết thì.....sau khi sinh ra, ba mẹ đã bán cháu vào nơi ấy để lấy tiền chơi bài bạc..... Nó là một nơi rất đáng sợ.... Ở đó cũng có nhiều đứa như cháu. Sẽ thường xuyên bị đánh đập, bỏ đói nhiều ngày nếu đứa nào cố tìm cách bỏ trốn hay cãi lời. Lên 3 tuổi cháu đã bị như vậy. Tối nay.....cháu liều, trộm một mẩu bánh mì trong nhà bếp rồi trốn đi. Mấy người giang hồ của bà chủ thuê canh chừng bọn cháu biết được đuổi theo.....nhưng may.....cháu trốn vào một con hẻm nhỏ tối nên thoát được.

Vừa kể, nước mắt của cậu bé tuôn ra ào ạt, nức nở không ngớt. Người đàn ông kia nghe xong thì đảo mắt xuống chỗ những vết thương chi chít trên người cậu. Tội nghiệp! Mới tí tuổi đầu mà đã bị lũ người mất nhân tính đối xử tàn tạ như thế này.....

-Được rồi, nín nào! Con trai gì mà mít ướt thế!? Nếu ta nhận cháu về làm con.....cháu có đồng ý không? Không thì ta gửi cháu vào cô nhi viện cũng được. Ở đó cũng sẽ chăm sóc cho cháu đàng hoàng.

Nụ cười hiền trên gương mặt đầy không gọn chút khó chịu, khinh bỉ cơ hồ làm ấm áp khoảng không gian lạnh lẽo tiết trời đêm.

Một đứa trẻ.....

Không được hưởng một chút gì gọi là yêu thương từ lúc lọt lòng.....

Nay lại có điều may mắn này.....

Có người muốn nhận đứa bé này là con.....

Nhưng.....lỡ lại bị đánh!?

ĐÁNH!

Bất giác cậu bé lùi lại lắc đầu hoảng loạn. Những hình ảnh đòn roi, dây điện, tuýp sắt...v.v.... tàn nhẫn giáng xuống thân thể trẻ con của bọn buôn bán người chốc chốc lũ lượt tái hiện. Cậu co người ngồi bệt xuống đất.....

-Không.....đừng đánh.....

-Ta đâu đánh cháu đâu...cháu sao thế?

Hành động lạ lùng của thằng bé đáng thương đó khiến người đàn ông vô cùng lo lắng và khó hiểu. Ông tiến lại gần từng bước chậm.....nhẹ nhàng từng cử chỉ một.....

Một vòng tay xiết bao ấm áp.....

-Ngoan.....không ai đối xử với con như vậy nữa cả.....có ta ở đây!

Bầu chặt lấy cánh tay của ông, cậu bé như cảm nhận được sự an toàn chắc chắn. Nó áp mặt vào đó mà khóc thút thít. Bất hạnh đã thực sự kết thúc chưa? Người này.....có đáng tin hay không? Ông ấy.....có nụ cười hiền tỏa sáng như một đại thiên thần giáng thế.....

Minh Duy.

-A, ba về!!!! ~

Ngay khi chiếc xe hơi vừa tắt máy, một bóng dáng bé nhỏ tay ôm một con gấu bông màu hồng đáng yêu chạy ủa từ trong nhà ra. Chất giọng dễ thương đó thật khó tả!

Trên đường về, người đàn ông ngồi cạnh tôi lúc này đây đã nói đôi chút về mình cho tôi biết. Ông tên là Bảo Minh, ông chủ của một nhãn hiệu thời trang lớn mang tên của mình. Lúc ông hỏi tên tôi, tôi chỉ biết im lặng. Bởi vì tôi không có tên.

Lúc còn ở cái “địa ngục” kia, không đứa nào biết tên đứa nào, một số ít thì có sẵn do ba mẹ đặt. Còn mấy đứa bị bán kể từ khi sinh ra như tôi thì không được đặt tên. Ngày qua ngày chỉ có “Này!”, “Thằng kia”.....v.v.....

-Đó là con gái bé bỏng của ta đấy. Nó mới 4 tuổi thôi, nhỏ hơn cháu 5 tuổi.

-Dạ.

Tôi gật đầu đáp. Người tài xế mở cửa bước ra rồi đi vòng qua mở cửa xe cho chú Minh, tôi cũng đi ra theo. Xuất hiện trước mặt tôi lúc đó, là một cảnh tượng tôi chưa được nhìn thấy bao giờ.

Bóng dáng chạy lăng xăng tôi loáng thoáng thấy vừa rồi là một bé gái mặc chiếc đầm màu trắng cực xinh, trên đầu có cái một chiếc nơ màu xanh lá. Nó nhảy phóc vào lòng, ôm cổ chú Minh cười hồn nhiên:

-Ba ơi, hôm nay là sinh nhật của Thư đó, ba có mua gì cho Thư không?

-Công chúa của ba, tất nhiên là có rồi. Ngoan nào, giờ con xuống chào anh đi con. Từ giờ anh ấy sẽ phụ mẹ chăm sóc con đấy.

Chú Minh đặt cô bé tên Thư ấy xuống rồi quay sang nhìn tôi mỉm cười. Bé cũng nhìn theo hướng của ba mình. Thấy người lạ, bé ngo ngắc chỉ tay vào tôi và hỏi:

-Anh này là ai vậy ba?

-Anh ấy sẽ trở thành một thành viên trong gia đình mình, coi như con có thêm một người anh để yêu thương. Con có muốn nhiều người thương mình hơn không?

-Có ạ. – Con bé cụp mí lại, hai bầu má phúng phính hồng hồng.

-Thế thì lại chào anh đi! – Chú Minh cười hiền rồi đẩy con bé về phía tôi.

Bộ dạng bước đi lon ton của con bé khiến tôi không khỏi buồn cười. Đáng yêu quá! Đúng là con nít! Tôi khẽ cười nhìn nó, lí nhí chào. Nó vô tư nắm tay tôi, cười rất tươi:

-Em chào anh. Hôm nay là sinh nhật của em, anh cùng chơi với em nha! :\*x

Một cảm giác kì lạ chạy xẹt qua.....

Ấm áp lạ..... giống như lúc chú Minh ôm tôi khi nãy.....

Tôi mỉm cười nhẹ đáp lại:

-Chào em!

Vì là sinh nhật của em nên cả hai đứa được đặc cách cho thức khuya. Mẹ của em chấp nhận tôi rất nhanh, theo nhận xét của tôi thì tính cách của bà có vẻ hơi phóng khoáng, nhưng hiền lành, hết mực yêu thương trẻ con. Bằng chứng là mẹ em “xung phong” tắm cho tôi, dù tôi đã từ chối vì....mắc cỡ. Rồi chăm chút cho ăn từng món ngon tôi chưa bao giờ được nếm, đến nỗi em phải phòng má lên ghen tị.

Tôi cũng biết được tên của em một cách đầy đủ. Em có một cái tên nghe rất đẹp và kiều: Bảo Kim Thư. Và em là một nàng công chúa chính hiệu khi được sống trong sự yêu thương, cưng chiều của ba mẹ.

Con buồn ngủ bắt đầu chiến trận xâm lăng của chúng khi rắc bụi ngủ lên mắt tôi và em. Sau khi bế cô bé đưa vào phòng ngủ, chú Minh bước ra và ra hiệu cho tôi đi theo. Dụi mắt cho tỉnh táo một chút, tôi bước vào căn phòng của chú. Bên trong, mẹ của em cũng đã ngồi sẵn ở đó.

-Con không có tên, phải không? – Mẹ em lên tiếng dịu dàng

-Dạ. – Tôi lễ phép trả lời.

-Hi.....ta muốn đặt cho con một cái tên, con chịu không? Chứ ai lại không có tên.

Chú Minh gật gù nói. Nghe xong mắt tôi sáng rực lên:

-Thật ạ!?

-Đúng vậy, con muốn như thế nào?

-Sao cũng được ạ! ^^

Cứ ngồi đó cười “tự kỷ” cho đến khoảng 15 phút sau, chú Minh xoa đầu tôi:

-Là Minh Duy, được không nhóc?

-Minh Duy?

-Ừ, tượng trưng cho sự bình yên. 9 năm trở về trước cuộc đời con không còn liên quan gì đến hiện tại và tương lai nữa. Và ta mong con....có thể chăm nom cho bé Thu khi vợ chồng ta bận việc không ở nhà thường xuyên được.

Chăm nom cho em? Một chút kinh nghiệm trông một đứa bé 1 tuổi còn chưa có hướng chỉ 1 đứa 4 tuổi như em. Nghĩ vậy thôi chứ chẳng hiểu sao cái miệng tôi lại trả lời một nẻo:

-Con sẽ cố gắng!

Chú Minh nhẹ nhàng xoa đầu tôi lần nữa rồi dắt tôi về phòng của mình. Căn phòng màu tím nhạt dành riêng cho tôi còn rộng gấp đôi cả cái địa ngục trần gian kia. Những đồ dùng cần thiết đều có hết không thiếu một thứ.

-Từ giờ nó sẽ là phòng của con! Ngủ ngon nhé! :-\*

Chú Minh cúi xuống hôn nhẹ lên trán tôi rồi đóng cửa phòng lại. Sung sướng nhảy phóc người lên chiếc giường êm ái. Lại nhớ đến khuôn mặt đáng yêu như thiên thần của bé Thu, tôi lại mỉm cười dịu dàng.

Tôi sẽ được sống chung nhà với một thiên thần.....

Thiên thần mang tên Bảo Kim Thu!

...

-Lúc ấy.....em là thiên thần mở lối chiếu sáng cuộc đời tăm tối của tôi!

Tiếng chân chạy đến rầm rập từ bên ngoài khiến Minh Duy quay đầu về phía cánh cửa chính.

Hờ.....lực lượng hình sự..... Mọi chuyện kết thúc rồi.

Nhìn Kim Thu thêm lần nữa, Minh Duy chồm người đến đặt một nụ hôn lên bờ môi hồng của cô. Giọng nói nhẹ nhàng trầm ấm của anh vang lên đều đều:

-Nhất định em phải sống tốt nhé, thiên thần!

Lời nói cuối của anh vừa dứt, đội cảnh sát đã phá được cửa và ập vào..... Hàng chục mũi súng chĩa thẳng vào người con trai đáng thương đó. Nhưng gương mặt anh không hề biểu lộ một chút gì gọi là sợ hãi cả. Anh đang mỉm cười!

“Két!”

“Cạch”

Hải Thanh cùng những người khác 10 phút sau đó mới đến nơi. Minh Duy và Bảo Kim Thu đã bị áp giải lên xe cảnh sát đưa về sở. Cảnh tượng trước mặt tất cả mọi người là ngôi biệt thự xa hoa đang vui ngập trong ngọn lửa oan nghiệt. Trông thấy Nhật Anh thấp thoáng từ xa, Hải Thanh lập tức lao đến hốt hoảng:

-Nhật Anh....Hạ Quyên đâu!?

-Ở bên trong, nhưng không thể vào được!

Hải Thanh bàng hoàng ngược mắt lên nhìn tầng lầu có phòng của Hạ Quyên, sốt ruột khôn cùng. Cô đang gặp nguy hiểm ở bên trong, mà anh lại đứng chôn chân tại chỗ ngoài này sao. Không thể được!

-Tôi mượn cái vòi!

Bất ngờ Hải Thanh giật lấy một cái vòi nước của anh lính cứu hỏa và xối lên người mình. Toàn thân anh ướt nhem, nói rõ mồn một:

-Tôi sẽ vào cứu cho được Hạ Quyên, tôi không thể để cô ấy ở một mình trong đó.

-Đừng! Hải Thanh!!!! – Liễu Phi hét lên.

Nhưng không kịp....chẳng mấy chốc Hải Thanh đã biến mất sau tấm màn lửa hung tàn.

-Cố gắng dập tắt lửa đi....và cứu họ.... – Lưu Từ Kiên ra lệnh và đi lại cầm vòi nước tiếp sức xịt thẳng vào ngôi nhà. Sức nóng kinh khủng khiến da dẻ những người ở gần phòng rộp lên....Nhật Anh đẩy các chị lùi ra xa để tránh bị lửa vây gây hại.

Nguyên! Đừng như vậy nữa mà....anh sẽ chết mất!!!

Tiếng gào khóc của người con gái ngồi bệt dưới sàn nhà vang lên ngắt quãng khó khăn. Cô muốn ngăn người con trai kia không dùng tấm thân gầy lại đang bị thương của mình nện liên tục vào cánh cửa gỗ cứng đầu. Máu tươi từ bụng của Nguyên cứ tứa ra nhỏ xuống sàn, lửa nóng đang bén gần đến chỗ cậu đứng rồi. Thật sự.....không thể chịu nổi nữa.....

-Nguyên!!!!

Hạ Nguyên hoảng hốt chạy đến đỡ lấy Thanh Nguyên khi cậu không còn một chút sức lực nào. Trước mắt cậu lúc này đây hoàn toàn mờ nhạt như chuẩn bị tan vào khoảng hư vô xa lạ.

-Anh xin lỗi. ....Hạ Quyên. ....

-Hức. ....sao anh lại xin lỗi chứ. ....em mới phải xin lỗi anh. .... vì em mà anh bị liên lụy. .... - Hạ Quyên bật khóc nức nở.

-Ngoan nào. ....anh sắp phá cửa được rồi, một chút nữa thôi. ....là em được an toàn.

-Không! Hai đứa đều phải được an toàn. Mình sẽ cùng thoát ra. ....

Dứt lời, Hạ Quyên loay hoay tìm thứ gì đó có thể đập nát được chốt cửa. Nguyên yếu ớt nhìn cô. ....khóe mắt cậu long lanh một giọt nước nhỏ. ....lặng lẽ chảy dài xuống má. Nhào đến ôm chặt lấy Hạ Quyên, Nguyên ôm rất chặt. Hạ Quyên đau lòng giữ lấy cánh tay vẫn còn bó băng trắng toát của cậu mà cắn môi nghẹn ngào.

-Hạ Quyên! Anh. ....yêu em!

Hạ Quyên im lặng trong vô thức, cô chỉ biết dồn nén cảm xúc của mình không bị vỡ ra và xoa người lại đáp trả cho Nguyên một nụ hôn đầy xót xa.

-Chúng ta sẽ thoát ra được. ....em không để cho anh chết đâu!

Nguyên nhẹ nhàng nhắm mắt lại. ....

Tay vẫn ôm chặt lấy người con gái mình yêu thương nhất. ....

Một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi. ....bây giờ có chết. ....cũng mãn nguyện lắm rồi!

.

-Làm sao lên đến phòng Hạ Quyên được đây. ....?

Hải Thanh đã an toàn vượt qua 1/2 biển lửa tung hoành trong nhà. Nhưng dường như ông trời vẫn muốn “đùa vui” thêm tí nữa, bậc cầu thang đến hành lang có phòng của Hạ Quyên đang bị lửa nuốt chửng không thương tiếc. Muốn qua. ....thì cũng có thể sẽ bị phỏng nặng ở phần chân.

Liếc mắt tìm một vật gì đó có thể thể mạng trong giây lát, Hải Thanh tìm được một chiếc khăn trải bàn chỉ mới bị cháy xém. Anh nhanh chóng phất nó lên trải vào đồng lửa trước mặt tạo thành bàn đạp rồi phóng thẳng về phía phòng của Hạ Quyên.

Kìa rồi!

Khó ở đây bốc ra nhiều nhất. ....

-Hạ Quyên. ....em có ở trong không lên tiếng đi!? HẠ QUYÊN!!!

Đi đôi với giọng gọi của mình, Hải Thanh dùng sức va mạnh vào cửa.

Ở bên trong, nghe được giọng nói khá quen thuộc, lại có tên mình nên Hạ Quyên quay phắt lại, giờ tay đánh vào mặt cửa kêu cừ:

-Chúng tôi ở trong này. ....giúp với. ....có người bị thương rất nặng!

-Cái gì? Bên trong còn có ai? – Hải Thanh ngạc nhiên hỏi lại.

-Hải Thanh, là anh hả?

-Đúng, là anh!

-Anh mau gọi thêm người đến giúp đi. ....hãy cứu Nguyên. ....anh ấy yếu lắm rồi. ....

Nguyên. Đặng Thanh Nguyên? Sao cậu ta lại ở trong đó được?

Nhiều điều thắc mắc dồn dập che lấp ý nghĩ của Hải Thanh. Không! Bây giờ không phải lúc để bị mấy thứ đó chi phối. Hải Thanh hét vọng vào:

-Em lùi lại đi, anh phá cửa!

Nhận được hồi âm của Hải Thanh, Nguyên kéo Hạ Quyên lùi về phía sau, ước lượng khoảng cách cửa sẽ đổ.

“Rầm”

Gần 10 giây sau, cuối cùng cánh cửa cũng bị bung chốt và ngã xuống. Hải Thanh đẩy nó qua một bên nhảy vào trong. Khuôn mặt anh nhăn lại khi thấy vết thương đầm máu trên người cùng thân hình tàn tạ của Nguyên. Nguyên gượng dậy thều thào nói:

-Hải Thanh....đưa Hạ Quyên ra ngoài mau!

-Không.....còn anh..... – Hạ Quyên níu lấy tay Nguyên.

-Anh không sao....em ra trước đi....anh sẽ ra ngay – Nguyên mỉm cười trấn an cô rồi quay qua nhìn Hải Thanh – Nhanh lên đi....trần nhà sắp sập rồi!

Hải Thanh ngược mắt lên trần nhà, nó hiện hữu chỉ chút những vết nứt do sức nóng bốc lên của lửa. Anh bảo Hạ Quyên:

-Hạ Quyên....em ra bên ngoài đứng trước....anh sẽ công Nguyên!

-....D...Dạ.....

Vâng lời Hải Thanh, Hạ Quyên đi ra ngoài ngay. Hải Thanh thì cố gắng kéo Nguyên dậy, bất ngờ....một hơi thở phà nhẹ vào tai anh.....

-Hãy chăm sóc cho cô ấy... Coi như.....tôi bỏ mạng thay cậu.....

Chưa kịp định thần có chuyện gì, thân thể của Hải Thanh đã bị đẩy mạnh về phía cửa ra. Chỗ anh vừa đứng....đang được thay thế bởi đồng gạch vữa rơi từ trên trần nhà. Thì ra.... Nguyên biết chỗ đó sẽ sập ngay nếu bước thêm một bước nữa....nên đã đẩy Hải Thanh ra!

Hoàng Hạ Quyên kinh hoàng hét lên:

-NGUYÊN!!!!

“Tất cả mọi thứ.....đã sụp đổ.....

Em vẫn được an toàn.....

Với anh thế là đủ rồi.....

Chúc em hạnh phúc.....Hạ Quyên!”

Văng vẳng bên tai một tiếng nói dịu dàng trầm ấm của người con trai ấy, Hạ Quyên thất thần vùng người ra khỏi Hải Thanh nhấc từng tảng gạch quăng sang một bên. Nước mắt của cô thì nhau chan hòa trong đau đớn.....

-Nguyên....anh không được chết.....em không cho phép anh chết!!!!

-Hạ Quyên....chỗ này cũng sắp sụp đổ rồi....mau đi thôi!

-Không.....em không thể bỏ anh ấy lại đây được.....

Không còn cách nào khác, Hải Thanh mặc kệ tiếng la hét chống đối của Hạ Quyên mà nhấc bổng cô lên và chạy thật nhanh xuống nhà. Cô giờ bàn tay vói về hướng cửa căn phòng của mình.....nơi người cô yêu vừa bỏ mạng..... Tại sao?

Mọi thứ bắt đầu sụp đổ!

Cả căn biệt thự đang được thần lửa siết chặt ôm trọn vào lòng.

Bên trong.....

Vang vọng tiếng hét ai oán bi thảm của một người con gái...

Gần 2 tiếng sau ngọn lửa tử thần mới được dập tắt hoàn toàn. Ở bên ngoài, một cô gái đang cố gắng vùng vẫy để thoát ra khỏi vòng tay người thân chạy vào bên trong cho bằng được. Tiếng hét đầy đau đớn và khuôn mặt đầm nước mắt của cô khiến ai cũng không khỏi xót lòng. Đội cứu hộ bắt đầu vào bên trong tìm kiếm.

Hoàng Hạ Quyên tụt xuống dần rồi ngồi bệt xuống đất do kiệt sức. Nguyễn Hải Thanh nhìn người con gái mình yêu như vậy cũng không kim được nỗi đau trong tim mình. Anh đã biết.....ai là người Hạ Quyên thật sự yêu. Người đó.....không phải là anh!

-Hạ Quyên....đừng khóc nữa..... Cứ như thế này em không chịu nổi được đâu.

-Huhu.....tại sao lại như vậy chứ? Nguyên.....Nguyên đâu rồi.....

-Đội cứu hộ sẽ cứu cậu ta mà....em nín đi!

Hải Thanh ôm chặt Hạ Quyên vào lòng và nhẹ nhàng vuốt tóc an ủi cô.

Hạ Quyên khóc rung rức trong lòng Hải Thanh mà đầu óc vẫn lảng vảng hình ảnh khủng khiếp kia. .... Trần nhà sụp thẳng xuống chỗ Nguyên. .... Làm sao....cậu có thể sống nổi...?

-Nguyên ơi.....đừng bỏ em.....!

.....

-Họ ra rồi kia!!!

Nguyệt Uyên kêu to khi nhấc thấy bóng dáng của ông đội trưởng đội cứu hộ. Phía sau cũng có vài người đi ra, ai nấy lấm lem tro bụi khắp người. Ông đội trưởng bước đến gần kéo nhẹ nón tỏ ý chào mọi người, Hạ Quyên lập tức buông Hải Thanh ra nhào đến túm áo ông:

-Chú....oi! Anh ấy đâu?....Anh.....

-Chúng tôi đã tìm kiếm khắp nơi. .... Trong phòng của tiểu thư bị sụp toàn bộ, nhiều loại đá dạng lớn nằm đè lên bịt kín. Tốn khá nhiều công sức mới lật được chúng ra.... Bên dưới chúng tôi chỉ thấy được 1 vũng máu lớn chảy tràn dần dần ra.....

-HẠ QUYÊN!!!

Nghe đến đây, Hạ Quyên không chịu đựng nổi nữa mà ngất xỉu, may là có Nhật Anh đỡ hộ.

-Mau....đưa chị ấy đến bệnh viện! Việc ở đây để em lo. – Nhật Anh nói.

-Chị sẽ ở lại với em....a, bác sĩ Dương có đi theo chúng ta mà, nhờ anh ta đi. Bác sĩ....

Nguyệt Uyên định quay qua nhờ Trịnh Văn Dương sơ cứu cho Hạ Quyên thì không biết anh đã biến đi đâu mất tiêu.

-Anh ta đâu mất rồi???

\*Trong khi đó, chiếc xe Mercedes màu trắng trang nhã có biểu tượng tia lửa đỏ ở 2 bên hông dừng lại ngay trước cửa bệnh viện Đa khoa Thành phố. Chàng trai cầm lái mở cửa ra rồi quay lại kéo một chàng trai khác lên lưng mình. Chàng trai ấy khắp người bê bết máu, trên mặt cậu có một vết bóng nặng kéo dài từ vùng trán bên phải đến thái dương. Từng mảng thịt phồng rộp tứa máu không ngừng, nhiều đến nỗi vùng vai của anh chàng kia ướt cả một vũng lớn. Người con trai công cậu sau một hồi hô hào y tá ra giúp đỡ thì họ cũng đến. Đặt bệnh nhân lên giường, đấm y tá và người còn lại nhanh chóng di chuyển vào phòng cấp cứu.

3 ngày sau.....

“Sau đây là tin tức hot nhất trong tuần này. Hung thủ của vụ ám sát hàng loạt tiểu thư Hoàng Hạ Quyên của tập đoàn Hoàng Quân đã bị bắt. Nguồn tin chúng tôi nhận được từ cảnh sát, hung thủ chính là cô con gái cưng của ông hoàng thời trang Bảo Minh – Bảo Kim Thư cùng người quản gia của mình là Minh Duy. Đây là một tin gây chấn động toàn đất nước bởi sự tàn độc dã man của cô gái xinh đẹp này. Song song với vụ án, cổ phiếu của tập đoàn Bảo Minh giảm như xe không có phanh đang chạy xuống dốc, hàng ngàn nhân viên đưa đơn nghỉ việc. Còn cô Hoàng Hạ Quyên đang được điều trị cả về thể xác lẫn tinh thần, một số người nói rằng có một người bạn vì cứu cô không may đã bỏ mạng trong căn biệt thự bốc cháy. Cảnh sát đang tiếp tục điều tra, chúng tôi sẽ nhanh chóng đưa tin sớm ngay khi có thêm những chi tiết mới.....”

“Click”

Hạnh Liễu Phi đưa tay lấy chiếc remote tắt TV đi. Cô lo lắng quay lại nhìn Hạ Quyên mà không khỏi thương cảm. Đã ba ngày trôi qua, Hạ Quyên không hề ăn uống một tí nào dù có bị ép đến đâu. Các bác sĩ chỉ còn cách cho cắm dây truyền nước vào cơ thể để cô không bị kiệt sức. Từ hôm đó đến đây, ngay khi nghe tin không tìm thấy xác của Đặng Thanh Nguyên, Hạ Quyên không hề lấy nửa lời, ánh mắt vô hồn lâu lâu lại ứa nước. Lúc nào, cô cũng ngoảnh ra ngoài nhìn biển từ xa, từng đợt sóng dồn dập vỗ về những kỉ niệm xưa. Càng ngắm càng buồn nhưng càng buồn thì càng ngắm. Đây không phải là một nỗi đau thoáng qua, nó có thể sẽ đeo bám dai dẳng cả cuộc đời cô. Hình ảnh người con trai cô yêu đang mỉm cười khiến trái tim mỏng manh thổn thức của mình lại rỉ máu. Màu xanh nhạt nhợt của biển ban ngày lúc này không phải là màu xanh hy vọng. Nó chỉ báo hiệu trước cho cô một cuộc sống vô vị, hiu quạnh khi tình yêu đã mất.

-Hạ Quyên, chị thu xếp đồ cho em nhé. Bác sĩ bảo hôm nay em được xuất viện rồi.

Đáp lại Liễu Phi chỉ là một cái gật đầu nhẹ, nhẹ đến nỗi nếu nhìn không rõ sẽ không thấy được. Liễu Phi đứng dậy lặng lẽ thu dọn mấy chai nước dạng 1,5 lít cùng mấy món hoa quả trên bàn. Cô thầm trách mình thật quá tệ hại khi không giúp gì được cho người em gái kết nghĩa đáng thương. Nhìn cảnh này ai mà không đau lòng cơ chứ!

Đang cột lại bạch trái cây để bỏ vào giỏ, chợt tay áo Liễu Phi bị kéo lại. Là Hạ Quyên. Cô nhìn Liễu Phi chằm chằm không chớp mắt, môi hé hé mấp máy với chất giọng khàn đặc:

-Đến....

Liều Phi nhúm mày khó hiểu:

-Sao vậy em?

-Đến...cảnh sát!

\*30 phút sau:

Hoàng Hạ Quyên bước ra khỏi chiếc xe taxi mà không thèm đợi Liều Phi trả tiền ở đằng sau. Cô đường hoàng bước vào trong sở cảnh sát, nhẹ nhàng hỏi một anh bảo vệ đứng gần đó:

-Xin lỗi....Luru Từ Kiên làm việc ở tầng mấy?

-Anh ấy ở tầng thứ 10, thang máy ở bên kia!

-Cảm ơn.

Hạ Quyên quay mặt đi thẳng, Liều Phi cũng đã đuổi kịp cô.

-Hạ Quyên, em đến đây để làm gì?

-Em muốn gặp Bảo Kim Thư và Minh Duy!

-Em hay nhĩ? Tại sao lại đi gặp những kẻ muốn giết mình chứ???

-Đó là chuyện riêng của em. Sẽ không sao đâu chị à.

Biết không thể cản được nữa, Liều Phi đành im lặng đi vào thang máy với Hạ Quyên.

“Cốc...cốc...”

-Mời vào! – Một giọng nói nam trầm vang lên.

-Chào anh! – Hạ Quyên mở cửa đi vào trong.

-A, chào em. Đã khỏe hẳn chưa cô bé? Hải Thanh và Nhật Anh vừa về đấy.

Từ Kiên đứng dậy đón tiếp hai cô gái một cách niềm nở. Anh ra hiệu cho hai cô ngồi xuống bộ ghế sofa ở góc phòng dùng để tiếp khách, chính mình cũng ngồi xuống và rót trà ra mời.

Nhấp một ít nước xong, Hạ Quyên nhỏ nhẹ nói:

-Em không đến để tìm Hải Thanh. Từ Kiên, em muốn nhờ anh một việc!

-Chuyện gì? – Từ Kiên cười.

-Em muốn đến tầng có phòng giam Bảo Kim Thư và Minh Duy. Em cần gặp họ.

-Tại sao?

-Em có vài chuyện. Được không ạ!?

-Hi, anh chỉ có thể dắt em xuống gặp Minh Duy thôi, còn Bảo Kim Thư thì không. Cô ta

được đặc cách giam lỏng ở bệnh viện tâm thần, vì trong kết quả khám nghiệm tâm lý nói cô ta có triệu chứng loạn tâm thần nhẹ.

-Cũng không sao, gặp Minh Duy được rồi ạ.

-Vậy anh sẽ đưa em xuống, cô Liều Phi cũng muốn đi chứ?

-Ồ không, tôi sẽ xuống dưới sảnh đợi 2 người!

-Thế cũng được!

\*Tầng giam phạm nhân B1:

“Pính poong”

Cánh cửa thang máy vang lên một âm thanh nhỏ rồi từ từ mở ra. Tầng giam này hơi tối nhưng rất sạch sẽ và chắc chắn. Nhìn nơi này Hạ Quyên có cảm giác ròn rợn giống trong bộ phim kinh dị “Tầng P2” mà cô từng xem.

-Hello sếp!

Một anh cán bộ quần giữ chức quản giáo đứng nghiêm chào Từ Kiên, anh cũng thao tác chào lại. Từ Kiên ghé tai người quản giáo nói gì đó, người đó nghe xong liền gật đầu rồi bỏ đi vào trong. Từ Kiên vui vẻ nói:

-Chúng ta vào trong phòng hỏi cung đội, anh ta sẽ bắt Minh Duy ra ngay.

-Vâng!

Khoảng 5 phút sau, có 2 dáng người đi qua bóng cửa sổ phòng hỏi cung. Hạ Quyên có vẻ căng thẳng, cô nói với Từ Kiên:

-Có thể cho em nói chuyện riêng với Minh Duy không? Phiên anh với anh kia ra ngoài. ...

-Được thôi. ^^ Bọn anh sẽ đứng ở ngoài cửa canh chừng.

-Em cảm ơn.

Còng tay Minh Duy vào móc xích khóa ở chân bàn xong, Từ Kiên cùng người quản giáo đi ra ngoài. Bên trong chỉ còn lại Minh Duy và Hạ Quyên. Cô quan sát Minh Duy một cách chăm chú. Mới có vài ngày mà trông anh gầy rộc hẳn đi, da trắng bệch cùng đôi môi nhợt nhạt khô khốc. Minh Duy lên tiếng trước:

-Không ngờ là cô sẽ đến gặp tôi Hoàng tiểu thư.

-Anh không cần gọi tôi là tiểu thư như vậy, cứ gọi tôi là Hạ Quyên. Tôi đến để nói chuyện riêng với anh thôi, vì còn nhiều uẩn khúc tôi chưa hiểu.

-Cô hỏi đi!

-Cũng không có gì nhiều, điều tôi thắc mắc nhất là tại sao.....anh lại muốn tôi tố cáo anh thay vì là Bảo Kim Thư?

Minh Duy im lặng, đôi mắt thất thần đen láy ngược lên nhìn Hạ Quyên. Cô kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của anh đến một lúc lâu. Minh Duy cúi đầu xuống, cười nhạt chua xót:

-Vì tôi yêu cô ấy.....

-Cái gì?

-Và....tôi muốn được nhanh xuống dưới kia.....để tạ lỗi với một người. Bản án dành cho những tội ác của Kim Thư không thể nào được khoan dung với án tù chung thân được, nó sẽ là tử hình. Tôi sẽ không để cô ấy chết.....

-Minh Duy, lúc trấn áp Kim Thư, anh đã cho cô ấy uống cái gì vậy?

-Một loại thuốc loạn tâm thần tôi đặt mua trước ở biên giới ngay khi biết cảnh sát đã chuyển hướng điều tra vào Kim Thư. Nó kéo dài trong một khoảng thời gian vừa đủ đến khi mọi việc đã hoàn toàn ổn định. Tôi biết, nếu không cho Kim Thư uống thì cô ấy cũng sẽ bị tử hình dù cho tôi có là kẻ chủ mưu. Nói dễ hiểu hơn là làm cho cô ấy mắc bệnh tâm thần, chỉ mình tôi chết mà thôi.

-Sao anh không nghĩ đến lúc thuốc hết tác dụng chứ? Chẳng lẽ cô ta được yên à? Tòa án lương tâm sẽ dẫn vật không yên. Rồi khi mấy người bác sĩ biết được.....

Minh Duy tiếp:

-Tòa phán xử ra sao thì không thể thay đổi.

Đến lượt Hạ Quyên im lặng. Hơn 1 phút sau cô mới lên tiếng:

-Anh...không cảm thấy hối tiếc.....khi chấp nhận hi sinh như vậy sao?

-Minh hi sinh vì người mình yêu chứ có phải cho người khác đâu. Tuần sau phiên tòa xét xử sẽ được mở ra, lúc đó chuyện ra sao sẽ biết cả thôi. Cô đã hết thắc mắc chưa?

-.....Cảm ơn anh! Hết rồi. Xin phép!

Hạ Quyên đứng dậy bước ra ngoài, ngay khi đó người quản giáo cũng vào trong áp giải Minh Duy về buồng giam. Tiếng cửa sắt đóng sầm lại từ xa vang vọng khiến cõi lòng Hạ Quyên tê tái. Một người con trai si tình, yêu một cách mù quáng.....nhưng.....

sẵn sàng hi sinh tất cả cho tình yêu. Hạ Quyên lại nghĩ đến Thanh Nguyên, cậu cũng đã từ bỏ cuộc sống của mình chỉ vì cô, vì người cậu yêu.....



Gần 2 tiếng sau ngọn lửa tử thần mới được dập tắt hoàn toàn. Ở bên ngoài, một cô gái đang cố gắng vùng vẫy để thoát ra khỏi vòng tay người thân chạy vào bên trong cho bằng được. Tiếng thét đầy đau đớn và khuôn mặt đầm nước mắt của cô khiến ai cũng không khỏi xót lòng. Đội cứu hộ bắt đầu vào bên trong tìm kiếm.

Hoàng Hạ Quyên tụt xuống dần rồi ngồi bệt xuống đất do kiệt sức. Nguyễn Hải Thanh nhìn người con gái mình yêu như vậy cũng không kìm được nỗi đau trong tim mình. Anh đã biết.....ai là người Hạ Quyên thật sự yêu. Người đó.....không phải là anh!

-Hạ Quyên.....đừng khóc nữa..... Cứ như thế này em không chịu nổi được đâu.

-Huhu.....tại sao lại như vậy chứ? Nguyên.....Nguyên đâu rồi.....

-Đội cứu hộ sẽ cứu cậu ta mà.....em nín đi!

Hải Thanh ôm chặt Hạ Quyên vào lòng và nhẹ nhàng vuốt tóc an ủi cô.

Hạ Quyên khóc rưng rức trong lòng Hải Thanh mà đầu óc vẫn lảng vảng hình ảnh khủng khiếp kia..... Trần nhà sụp thẳng xuống chỗ Nguyên..... Làm sao.....cậu có thể sống nổi...?

-Nguyên ơi.....đừng bỏ em.....!

.....

-Họ ra rồi kia!!!

Nguyệt Uyên kêu to khi nhắc thấy bóng dáng của ông đội trưởng đội cứu hộ. Phía sau cũng có vài người đi ra, ai nấy lấm lem tro bụi khắp người. Ông đội trưởng bước đến gần kéo nhẹ nón tỏ ý chào mọi người, Hạ Quyên lập tức buông Hải Thanh ra nhào đến túm áo ông:

-Chú.....oi! Anh ấy đâu?....Anh.....

-Chúng tôi đã tìm kiếm khắp nơi..... Trong phòng của tiểu thư bị sập toàn bộ, nhiều loại đá dạng lớn nằm đè lên bịt kín. Tốn khá nhiều công sức mới lật được chúng ra.... Bên dưới chúng tôi chỉ thấy được 1 vũng máu lớn chảy tràn dần dần ra.....

-HẠ QUYÊN!!!

Nghe đến đây, Hạ Quyên không chịu đựng nổi nữa mà ngất xỉu, may là có Nhật Anh đỡ hộ.

-Mau.....đưa chị ấy đến bệnh viện! Việc ở đây để em lo. – Nhật Anh nói.

-Chị sẽ ở lại với em.....a, bác sĩ Dương có đi theo chúng ta mà, nhờ anh ta đi. Bác sĩ.....

Nguyệt Uyên định quay qua nhờ Trịnh Văn Dương sơ cứu cho Hạ Quyên thì không biết anh đã biến đi đâu mất tiêu.

-Anh ta đâu mất rồi???

.

.

\*Trong khi đó, chiếc xe Mercedes màu trắng trang nhã có biểu tượng tia lửa đỏ ở 2 bên hông dừng lại ngay trước cửa bệnh viện Đa khoa Thành phố. Chàng trai cầm lái mở cửa ra rồi quay lại kéo một chàng trai khác lên lưng mình. Chàng trai ấy khắp người bết bết máu, trên mặt cậu có một vết bong nặng kéo dài từ vùng trán bên phải đến thái dương. Từng mảng thịt phồng rộp tứa máu không ngừng, nhiều đến nỗi vùng vai của anh chàng kia ướt cả một vũng lớn. Người con trai cõng cậu sau một hồi hô hào y tá ra giúp đỡ thì họ cũng đến. Đặt bệnh nhân lên giường, đám y tá và người còn lại nhanh chóng di chuyển vào phòng cấp cứu.

3 ngày sau.....

“Sau đây là tin tức hot nhất trong tuần này. Hung thủ của vụ ám sát hàng loạt tiểu thư Hoàng Hạ Quyên của tập đoàn Hoàng Quân đã bị bắt. Nguồn tin chúng tôi nhận được từ cảnh sát, hung thủ chính là cô con gái cưng của ông hoàng thời trang Bảo Minh – Bảo Kim Thư cùng người quản gia của mình là Minh Duy. Đây là một tin gây chấn động toàn đất nước bởi sự tàn độc dã man của cô gái xinh đẹp này. Song song với vụ án, cô phiêu của tập đoàn Bảo Minh giảm như xe không có phanh đang chạy xuống dốc, hàng ngàn nhân viên đưa đơn nghỉ việc. Còn cô Hoàng Hạ Quyên đang được điều trị cả về thể xác lẫn tinh thần, một số người nói rằng có một người bạn vì cứu cô không may đã bỏ mạng trong căn biệt thự bốc cháy. Cảnh sát đang tiếp tục điều tra, chúng tôi sẽ nhanh chóng đưa tin sớm nhất khi có thêm những chi tiết mới.....”

“Click”

Hạnh Liễu Phi đưa tay lấy chiếc remote tắt TV đi. Cô lo lắng quay lại nhìn Hạ Quyên mà không khỏi thương cảm. Đã ba ngày trôi qua, Hạ Quyên không hề ăn uống một tí nào dù có bị ép đến đâu. Các bác sĩ chỉ còn cách cho cắm dây truyền nước vào cơ thể để cô không bị kiệt sức. Từ hôm đó đến đây,

ngay khi nghe tin không tìm thấy xác của Đặng Thanh Nguyên, Hạ Quyên không hề lấy nửa lời, ánh mắt vô hồn lâu lâu lại ứa nước. Lúc nào, cô cũng ngoảnh ra ngoài nhìn biển từ xa, từng đợt sóng dồn dập vỗ về những kỉ niệm xưa. Càng ngắm càng buồn nhưng càng buồn thì càng ngắm. Đây không phải là một nỗi đau thoáng qua, nó có thể sẽ đeo bám dai dẳng cả cuộc đời cô. Hình ảnh người con trai cô yêu đang mỉm cười khiến trái tim mỏng manh thổn thức của mình lại rỉ máu. Màu xanh nhàn nhạt của biển ban ngày lúc này không phải là màu xanh hy vọng. Nó chỉ báo hiệu trước cho cô một cuộc sống vô vị, hiu quạnh khi tình yêu đã mất.

-Hạ Quyên, chị thu xếp đồ cho em nhé. Bác sĩ bảo hôm nay em được xuất viện rồi.

Đáp lại Liễu Phi chỉ là một cái gật đầu nhẹ, nhẹ đến nỗi nếu nhìn không rõ sẽ không thấy được. Liễu Phi đứng dậy lặng lẽ thu dọn mấy chai nước dạng 1,5 lít cùng mấy món hoa quả trên bàn. Cô thầm trách mình thật quá tệ hại khi không giúp gì được cho người em gái kết nghĩa đáng thương. Nhìn cảnh này ai mà không đau lòng cơ chứ!

Đang cột lại bạch trái cây để bỏ vào giỏ, chợt tay áo Liễu Phi bị kéo lại. Là Hạ Quyên. Cô nhìn Liễu Phi chằm chằm không chớp mắt, môi hé hé mấp máy với chất giọng khàn đặc:

-Đến...

Liễu Phi nhíu mày khó hiểu:

-Sao vậy em?

-Đến...cảnh sát!

\*30 phút sau:

Hoàng Hạ Quyên bước ra khỏi chiếc xe taxi mà không thèm đợi Liễu Phi trả tiền ở đằng sau. Cô đường hoàng bước vào trong sở cảnh sát, nhẹ nhàng hỏi một anh bảo vệ đứng gần đó:

-Xin lỗi....Luu Từ Kiên làm việc ở tầng mấy?

-Anh ấy ở tầng thứ 10, thang máy ở bên kia!

-Cảm ơn.

Hạ Quyên quay mặt đi thẳng, Liễu Phi cũng đã đuổi kịp cô.

-Hạ Quyên, em đến đây để làm gì?

-Em muốn gặp Bảo Kim Thư và Minh Duy!

-Em hay nhì? Tại sao lại đi gặp những kẻ muốn giết mình chứ???

-Đó là chuyện riêng của em. Sẽ không sao đâu chị à.

Biết không thể cản được nữa, Liễu Phi đành im lặng đi vào thang máy với Hạ Quyên.

“Cốc...cốc...”

-Mời vào! – Một giọng nói nam trầm vang lên.

-Chào anh! – Hạ Quyên mở cửa đi vào trong.

-A, chào em. Đã khỏe hẳn chưa cô bé? Hải Thanh và Nhật Anh vừa về đây.

Từ Kiên đứng dậy đón tiếp hai cô gái một cách niềm nở. Anh ra hiệu cho hai cô ngồi xuống bộ ghế sofa ở góc phòng dùng để tiếp khách, chính mình cũng ngồi xuống và rót trà ra mời.

Nhấp một ít nước xong, Hạ Quyên nhỏ nhẹ nói:

-Em không đến để tìm Hải Thanh. Từ Kiên, em muốn nhờ anh một việc!

-Chuyện gì? – Từ Kiên cười.

-Em muốn đến tầng có phòng giam Bảo Kim Thư và Minh Duy. Em cần gặp họ.

-Tại sao?

-Em có vài chuyện. Được không ạ!?

-Hi, anh chỉ có thể dắt em xuống gặp Minh Duy thôi, còn Bảo Kim Thư thì không. Cô ta

được đặc cách giam lỏng ở bệnh viện tâm thần, vì trong kết quả khám nghiệm tâm lý nói cô ta có triệu chứng loạn tâm thần nhẹ.

-Cũng không sao, gặp Minh Duy được rồi ạ.

-Vậy anh sẽ đưa em xuống, cô Liễu Phi cũng muốn đi chứ?

-Ồ không, tôi sẽ xuống dưới sảnh đợi 2 người!

-Thế cũng được!

\*Tầng giam phạm nhân B1:

“Pính poong”

Cánh cửa thang máy vang lên một âm thanh nhỏ rồi từ từ mở ra. Tầng giam này hơi tối nhưng rất sạch sẽ và chắc chắn. Nhìn nơi này Hạ Quyên có cảm giác ròn rợn giống trong bộ phim kinh dị “Tầng P2” mà cô từng xem.

-Hello sếp!

Một anh cán bộ quần giữ chức quản giáo đứng nghiêm chào Từ Kiên, anh cũng thao tác chào lại. Từ Kiên ghé tai người quản giáo nói gì đó, người đó nghe xong liền gạt đầu rồi bỏ đi vào trong. Từ Kiên vui vẻ nói:

-Chúng ta vào trong phòng hỏi cung đội, anh ta sẽ dắt Minh Duy ra ngay.

-Vâng!

Khoảng 5 phút sau, có 2 dáng người đi qua bóng cửa sổ phòng hỏi cung. Hạ Quyên có vẻ căng thẳng, cô nói với Từ Kiên:

-Có thể cho em nói chuyện riêng với Minh Duy không? Phiên anh với anh kia ra ngoài. ...

-Được thôi. ^^ Bọn anh sẽ đứng ở ngoài cửa canh chừng.

-Em cảm ơn.

Còng tay Minh Duy vào móc xích khóa ở chân bàn xong, Từ Kiên cùng người quản giáo

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thất Lạc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 18

Mùa thu kết thúc, gió vồn lành lạnh kéo theo những cơn mưa phùn lất phất báo hiệu đông về.

Có vẻ như ông trời biết hôm nay là một ngày không mấy vui vẻ nên hóa phép cho thời tiết ảm đạm khôn cùng. Từng tầng mây đen ngòm nặng trĩu mang đầy hơi nước sà xuống thành phố hoa lệ Salin. Không gian âm u như thế khiến ai cũng muốn trùm chăn cuộn tròn trên giường ngủ cho xong.

Nhưng...

Cũng có một bộ phận công dân hiếu kì... Mới sáng sớm đã tập trung ở một nơi rất đông. Các nhà báo, chủ doanh nghiệp, thương nhân... cũng không tài nào muốn vắng mặt.

Tòa nhà cao 27 tầng mang sắc thái cổ kính với tông màu nâu chát ních người người.

“Đây là đâu? Tại sao họ lại tập trung đông như thế?”

Hàng chữ màu trắng trên nóc tòa nhà đã trả lời cho câu hỏi chung kia:

TÒA ÁN NHÂN DÂN THÀNH PHỐ

~oOo~

Cài chiếc nút áo cuối cùng trên chiếc áo sơ mi màu trắng ngà của mình xong, Hoàng Hạ Quyên lơ đãng chẳng buồn soi gương xem mình đã chỉnh tề như mọi khi chưa mà tiến lại gần chiếc bàn trang điểm. Cô bỏ chiếc điện thoại vào túi, cầm lược chải lại mái tóc mượt mà ông ả rồi đi ra khỏi phòng.

-Bé Quyên à, con xong chưa?

Nghe tiếng bước chân trên lầu, bà Lam cất giọng dịu dàng hỏi con gái. Hạ Quyên nhanh chóng đáp lại:

-Vâng, con xong rồi đây thưa mẹ!

-Ừm, mình đi thôi con.

Chiếc Rolls Royce loáng bóng từ từ lăn bánh ra khỏi khu đình thự mới của Hoàng gia. Cả gia đình đông đủ không thiếu 1 ai, mỗi người một tâm trạng khác nhau. Hạ Quyên tựa đầu vào vai Nhật Anh lặng lẽ nhìn khung cảnh bên ngoài. Những giọt mưa bé li ti mặc nhiên đùa nghịch ngoài vùng trời lạnh lẽo tiêu điều. Hàng mi cong dài của cô khe khẽ nhắm lại. ...miên man đến một cõi u mê nào đó.

Người ấy....liệu có đang lạnh không?

Người ấy....đang nơi nào?

Sao....chưa chịu về?

“HẠ QUYÊN!!!!!!!!!!”

Hình ảnh người con trai yêu thương đầy máu nhựa toàn thân giờ bàn tay gầy giờ xương về phía mình cùng tiếng thét đau lòng vang lên khiến Hạ Quyên bừng tỉnh. Cô không thể tin những gì vừa hiện ra trong ý thức.

-Chị sao thế? – Nhật Anh thắc mắc hỏi.

-À, chị không sao. – Hạ Quyên đánh trống lảng - Không biết bao giờ mới đến em ha?

-Ôi chị tôi hâm thật. :-< Trước mặt rồi kìa má.

-Ừa, sao nhanh dzạ? o\_O

Nhật Anh lắc đầu ngán ngẩm không trả lời chị mình quay đầu ra phía cửa sổ. Hạ Quyên ngờ ngác hỏi Nguyệt Uyên mới biết mình ngủ quên được gần cả tiếng rồi. =.=

Vậy ra.....đó chỉ là mơ!?

.....

Đứng trước cánh cổng chính của Tòa án, sự hồi hộp bỗng dưng dâng trào mạnh mẽ. Gia đình Hoàng gia được hai viên cảnh sát và một công tố viên hướng dẫn đi vào trong, thẳng tiến đến tầng cao nhất của tòa, nơi diễn ra phiên xử vụ án của BẢO KIM THƯ.

Khuôn mặt Hạ Quyên lúc này thật khó diễn tả! Nó thể hiện một sắc thái nào đó mông lung không gọn chút xúc cảm. Một lúc nữa thôi, cô sẽ được nghe rõ mồn một những tội ác tày trời mà chính mình là nạn nhân.

Gia đình thông gia tương lai Nguyễn Đan đã đến trước đó không lâu. Hai “lão đại” vui vẻ chào hỏi nhau rồi cùng ngồi xuống. Hạ Quyên thì nhìn sang tìm kiếm Nguyễn Hải Thanh. Sau 3 tuần đi khảo sát công ty mới của nhà mình bên Nhật về, Hải Thanh trông có vẻ trắng trẻo hơn, cũng không gầy gò xơ xác như khoảng thời gian trước kia.

Đúng vậy! Từ ngày Bảo Kim Thư bị bắt đến nay đã 2 tháng rồi. Tất cả cũng dần trở về đúng với trật tự tự nhiên của chúng. Chỉ có một điều.... Hạ Quyên vẫn chưa tìm được Đặng Thanh Nguyên...

Thời gian ấy như là địa ngục đối với Hoàng Hạ Quyên. Cô bị nỗi cô đơn giày xéo, nỗi đau mất người yêu lên đến tận cùng. Người thân cố gắng khuyên tâm an ủi cô nhưng không được. Rồi Hải Thanh bảo sẽ ra nước ngoài một thời gian, cô càng buồn tủi hơn. Nhưng Hạ Quyên biết, anh làm vậy cốt cũng để cô tự mình đứng dậy khi đã từ chối sự giúp đỡ của người khác. Bất giác mỉm cười, Hạ Quyên thầm cảm ơn Hải Thanh rất nhiều.

-Hạ Quyên! – Hải Thanh cất tiếng gọi.

-Hi! Anh về mà không báo em biết, đáng đánh đòn. – Hạ Quyên lấy lại nét tự nhiên cho mặt mình.

-Bất ngờ mà. Em ngồi đi!

Hạ Quyên do dự vài giây rồi ngồi xuống cạnh Hải Thanh. Xem ra, khoảng cách giữa hai người đã thu gọn không ít. Nghĩ đến lời hứa chờ đợi 2 năm của người con trai bên cạnh, Hạ Quyên cảm thấy mình quá ác độc. Hai năm đâu phải là ngắn..... :(

Gần đến giờ xét xử, căn phòng dường như chật kín người bởi cánh báo chí và người dân.

Cánh cửa phòng được mở ra, một đôi vợ chồng người gầy nhom, tho thẩn đi nhau bước vào trong. Cảm thấy sự im lặng khác thường, Hạ Quyền quay lại đằng sau nhìn. Họ chính là đáng sinh thành của nữ tội phạm Bảo Kim Thư – ông Bảo Minh và bà Phạm Linh Nga.

Thật không thể ngờ một tập đoàn thời trang lớn mạnh lẫy lừng lại có thể sa cơ sạt nghiệp đến gần bờ vực phá sản như vậy chỉ trong một thời gian ngắn. Ông bà chủ tiêu tụy quá thể. Bà Linh Nga một thời mỹ nhân sơn sắt, ông Bảo Minh phong độ lịch lãm to cao..... Thế mà bây giờ trông thật xơ xác khi bận bộ vest màu xám rộng thùng thình. Theo thông tin nghe từ “đài phát thanh” Nhật Anh, Hạ Quyền biết rằng khoảng 97% nhân viên trong công ty đã nghỉ việc kiếm luôn việc cắt giảm biên chế, vốn đầu tư bị cắt, cổ phiếu rớt giá trầm trọng, công việc ngoại thương lẫn nội thương bị đình trệ. Kẽ gây ra sự tán gia bại sản cho gia đình ấy lại là con gái cưng độc nhất của họ. Tiếng xì xầm bắt đầu rộ lên.

Không nỡ nhìn thêm một giây nào nữa, Hạ Quyền quay lên úp mặt vào tay khó chịu. 10 phút nữa thôi, mọi chuyện của quá khứ sẽ bị vạch trần ngay tại đây và cái giá mà hung thủ phải trả không hề nhỏ, đặc biệt....là người con trai đó.

Khi ở bên trong mọi người đã ổn định được chỗ có thể yên vị của mình và giữ trật tự tuyệt đối thì bên ngoài, chiếc xe áp giải phạm nhân vừa đỗ xích lại. Lực lượng cảnh sát đứng sang hai bên, một người đi ra đằng sau mở cửa xe ra: Một chàng trai với dáng vẻ lạnh lùng chậm rãi bước xuống xe. Kế sau anh là một cô gái có nét mặt nhợt nhạt được 2 nữ cảnh sát kèm cặp. Mái tóc cô được cột cao gọn gàng, có phần mỏng hơn khác với thời hoàng kim ngày trước. Nụ cười khúc khích lâu lâu được bật ra trong vô thức. Chàng trai kia nhìn cô mà lòng đau nhói vô cùng, anh mím môi ngoảnh mặt ra chỗ khác. Loạt phóng viên ở bên ngoài nhanh tay đưa máy chụp hình lên, ánh đèn flash cộng thêm tiếng bấm tách tách làm cho cô gái kia khó chịu. Cô lồng lộn vẫy vùng ý muốn nhào đến đập phá những thứ khiến mình khó chịu kia nhưng bị giữ chặt lại. Hai người bị dẫn giải vào trong một cách khá vất vả do vướng bận với sự căm phẫn, những lời \*\*\*\*\* của không ngớt của dư luận.

Đằng xa trong bãi đỗ xe của tòa nhà cổ, chiếc xe màu trắng quen thuộc vừa chạy vào. Một người con trai bước ra chỉnh tề với bộ vest đen tuyền. Chiếc kính đen trên mặt vừa tôn vinh gương mặt baby hoàn mỹ vừa làm tăng thêm độ “manly” cho anh. =>) Người đó hỏi thăm nhân viên giữ xe rồi đi vòng vào trong, đi vào thang máy rồi nhấn nút có số 27 – tầng cao nhất.... và cũng là tầng lầu có căn phòng duy nhất dùng để xét xử những vụ án đặc biệt nghiêm trọng. Và lúc này thì còn vụ nào gây chấn động bằng những tội ác của nàng tiểu thư nhà họ Bảo cơ chứ!

Phiên tòa sơ thẩm bắt đầu!

Khi những nhân vật quan trọng của tòa án đã có mặt đầy đủ, bao gồm: Thẩm phán, kiểm sát viên, luật sư, bị hại và bị cáo...v...v... Không khí trở nên căng thẳng hơn rất nhiều. Người con trai mặc bộ vest đen tuyền vào phòng cuối cùng chọn một chỗ ngồi khuất trong góc, anh đẩy cặp kính đen lên sát như muốn che giấu đi nỗi niềm nào đó.

Người kiểm sát viên đứng dậy, trên tay là tờ giấy ghi tội trạng của hai hung thủ trong quá trình điều tra đã thu thập được. Chất giọng trang nghiêm đều đều phát ra:

-Sau đây tôi xin phát biểu vụ án tòa án nhận xét xử và tội ác của các bị cáo. Bị hại là cô Hoàng Hạ Quyền, con gái của ông chủ tập đoàn kinh tế Hoàng Quân. Ngày 27/5/2011 tại nhà hàng Paravel đã xảy ra một vụ bắt cóc tảo hôn trong dịp lễ thành hôn của bị hại. Khi biết bị hại vẫn còn sống, các bị cáo tìm cách giết hại triệt để. Ngoài vụ án ám sát có mục đích này, hai bị cáo còn là thủ phạm đã sát hại bằng đảng xã hội đen Bạch Khải Long cùng một số đàn em khác. Xét cho cùng, những tội ác mà bị cáo gây ra vô cùng dã man và nguy hiểm, cần xử lý nghiêm minh và công bằng. Tôi xin hết.

-Mời luật sư của bị hại!

Bà luật sư ngồi cạnh ông Hoàng Quân đứng dậy và ra đề nghị:

-Thưa chủ tòa, tôi có một vài điều muốn hỏi bị cáo Bảo Kim Thư!

Minh Duy quát:

-Bà không thấy là cô ấy đang bị rối loạn tâm thần sao? Làm sao mà trả lời bà được!?

Chủ tòa gõ búa cộc cộc xuống nhấc lớn:

-Yêu cầu bị cáo giữ trật tự! Mời luật sư!

Bà luật sư tiến lại gần Bảo Kim Thư. Trông thấy người phụ nữ lạ, Kim Thư nghệt mặt ra cười một cách ngớ ngẩn.

-Chào cô. Cô có thể trả lời câu hỏi của tôi không?

Kim Thư gật đầu lia lịa, miệng cứ nhoeo cười vô thức.

-Tại sao cô lại muốn hại cô Hoàng Hạ Quyền?

Như có một cái gì đó tác động vào đầu, Kim Thư nhắm mắt, loay hoay đảo dác rồi lại nhìn vào bà luật sư, ánh mắt căm phẫn kì lạ:

-Hải Thanh...cướp...nó cướp của tao....chính là mày Hạ Quyền!!! Mày cướp Hải Thanh của tao!!!!!!!!!!!!!!

Kim Thư gào lên vỗ lấy cổ áo của người phụ nữ đứng đối diện mình, sự việc bất ngờ ấy gây náo loạn cả phiên tòa. Hai nữ cảnh sát vội vàng kéo cô ra,

nhưng Kim Thư cứ vùng vẫy dữ dội không yên, miệng không ngừng la hét: “TAO PHẢI GIẾT MÀY!”

Một viên cảnh sát khác từ bên ngoài chạy vào cầm theo một ống kim tiêm, khó khăn tiêm vào cổ của Kim Thư. Khi thuốc ngấm, cô lịm dần rồi ngất đi. Chủ tòa cho phép cô ngồi nghỉ cùng hai nữ cảnh sát kèm hai bên.

Mặt bà luật sư tái nhợt đi, run run chỉnh lại cổ áo. Trên cổ bà hằn đỏ vết xước do móng tay của Kim Thư cào phải.

Luật sư của hai bên bắt đầu tranh luận để bảo vệ thân chủ của mình kéo dài tận 20 phút. Luật sư của Kim Thư và Minh Duy không còn lời nào có thể biện hộ nữa, luật sư bên Hạ Quyền chốt lại một câu trước khi kết thúc phần phát biểu của mình:

-Thưa chủ tòa, xét về cô Bảo Kim Thư do bị tâm thần nên mức án tôi xin mạn phép đưa ra là biệt giam trong viện tâm thần cho đến hết cuộc đời. Còn kẻ chủ mưu Minh Duy, xin tòa phán xét cho hợp tình đạo lý, mức án cao nhất có khi còn quá nhẹ đối với những gì bị cáo đã gây ra. Xin hết.

“Cộp...cộp...”

-Phiên tòa tạm nghỉ 10 phút để ban thẩm phán có thể tranh luận bản án dành cho các bị cáo!

Hội đồng thẩm phán bước vào trong bàn bạc kết luận cuối cùng cho vụ án.

Hạ Quyền đảo mặt qua nhìn Minh Duy thì bất gặp anh cũng đang nhìn mình, ánh mắt đầy thống khổ đau đớn. Anh ra hiệu cho cô im lặng và mỉm cười nhẹ. Nước mắt cô bắt đầu rơi xuống khỏi bệ mi dày cong, nói thật, cô không muốn Minh Duy chết! Oán hận thì đúng là có, nhưng...anh đâu phải là người nắm tất cả mệnh lệnh giết cô. Anh không phải là chủ mưu!

“Bác sĩ, anh đang ở đâu? Tại sao anh chưa đến bệnh viện!?”

Giọng nói của một cô gái vang lên trong chiếc headphone bluetooth trên tai người con trai ngồi ở góc phòng. Anh khe khẽ trả lời:

-Bảo Trân à, cô cứ canh chừng nó cẩn thận cho tôi. 30 phút nữa tôi sẽ đến!

“Click”

Tất chức năng nghe điện thoại đi, người đó thờ dãi:

-Mọi chuyện sẽ được kết thúc ngay tại đây!

.  
.   
.   
.

Hội đồng thẩm phán đã quay lại sau khi bàn luận xong. Bảo Kim Thư cũng đã tỉnh và giữ bình tĩnh. Vị chủ tòa có mái tóc điểm muối tiêu đứng lên chuẩn bị tuyên án. Chợt Hạ Quyền rùng mình ớn lạnh như có dòng điện chạy ngang qua người. Hải Thanh thấy vậy liền lo lắng hỏi:

-Hạ Quyền, em bị sao vậy?

-Không, em không sao!

-[...] Bị cáo Bảo Kim Thư bị phạt tù chung thân, bản án sẽ được thi hành trong bệnh viện tâm thần Salin với tội danh “giết người có chủ ý”. Với tội danh “giết người” một cách tàn bạo và là chủ mưu của tất cả, bị cáo Minh Duy quy vào loại đặc biệt nguy hiểm, không còn khả năng cải tạo, cần phải tiêu trừ khỏi xã hội, tòa tuyên mức án cao nhất: Tử hình. Trong vòng 15 ngày các bên có quyền kháng cáo hoặc kháng nghị nếu không đồng ý với lời tuyên án trên. Quá 15 ngày không có sự thay đổi thì bản án sẽ có hiệu lực thi hành. Phiên tòa kết thúc tại đây.

Cả gian phòng hò reo vỗ tay như tờ ý chấp thuận bản án mà tòa án đưa ra, một số người thì không đồng ý vì họ nghĩ như thế là còn quá nhẹ. Cảnh phóng viên nháy máy ảnh, máy quay phim nhấp nháy đèn flash thu lại toàn bộ diễn biến phiên tòa. Ông bà Bảo Minh gục mặt khóc nức nở, hoàn toàn bất lực. Cảnh sát nhanh chóng tháo còng tay của Minh Duy và Kim Thư ra, rồi áp giải họ ra khỏi căn phòng. Hai vợ chồng cầm một cái hộp màu bạc đuổi theo van nài mấy cô cảnh sát dẫn giải con gái của mình đưa cho Kim Thư. Một trong hai mở hộp ra kiểm tra, chỉ là vài món đồ vật yêu thích của Bảo Kim Thư. Kim Thư cầm lấy cái hộp, ngây ngô cười tí mắt lại như con nít vừa được tặng đồ chơi. Cô kêu luôn miệng:

-Chơi...chơi... Thư thích chơi....

-Chúng ta đi thôi! – Hai nữ cảnh sát nói rồi dẫn Kim Thư đi. Cô ngoảnh đầu lại nhìn bố mẹ vô tư:

-Thương hai người lắm! Thư thích cái hộp đồ chơi, thích lắm! Hihi.

Lúc này cảm xúc đã đánh tan bức tường có tên “Giới Hạn”. Bà Linh Nga dựa đầu vào vai chồng khóc không ngớt, nghẹn ngào gọi tên con gái trong

tuyệt vọng. Ông Bảo Minh thì ngóng theo Minh Duy. Kể từ lúc đem anh về nuôi, ông xem anh như con đẻ, tin tưởng giao trách nhiệm bảo vệ con gái cưng cho anh. Vậy mà...cả hai lại gây ra biết bao chuyện tày trời không thể dung thứ.

Hạ Quyên xót thương cho Minh Duy vô cùng. Anh hi sinh cả cuộc đời chỉ để bảo vệ người con gái mình yêu, dù rằng tình cảm ấy không hề được đáp lại mà còn bị lãng quên đến vô tình. Cô vội vã đứng bật dậy chạy đến gần chỗ Minh Duy hét lớn:

-Minh Duy! Em sẽ làm đơn xin giảm án cho anh, em sẽ làm..

Hạ Quyên im bật. Lại là gương mặt bình thản đến đau lòng đó. Minh Duy ngoái lại nhìn cô, lắc đầu nói:

-Cô làm vậy, tôi chết cũng không nhắm mắt. Với lại, tôi muốn việc đó mau được thực thi để còn có thể tạ lỗi với một người. Diệp Lan Du bị giết chết chỉ vì tôi...tôi không nên để cô ấy ở dưới đó một mình được! : )

-Minh Duy!!!

-Con gái, sao con lại phải làm đơn giảm án chứ? Nó đã định giết con mà... – Bà Lam kéo tay Hạ Quyên lại gắt lên.

-Không....con phải làm....người đó không có ý....sự thật không phải là anh ta....

Hạ Quyên lặng lẽ nhìn bóng Kim Thư và Minh Duy khuất dần giữa dòng người đang ứa nhau bước ra khỏi phòng. Hải Thanh nhẹ nhàng ôm lấy Hạ Quyên an ủi, anh bảo với mọi người:

-Ba mẹ cứ về trước đi, một lát con sẽ đưa Hạ Quyên về.

-Thế cũng được. Nhờ con nhé! – Chủ tịch Hoàng Quân lên tiếng rồi dắt phu nhân của mình cùng ông bà Nguyễn và những thành viên khác ra về. Nhật Anh liếc mắt về phía góc phòng nơi một người mặc vest đen vừa đứng lên. Anh ta mỉm cười với cậu, gật đầu tỏ ý chào.

“Trình....Văn Dương?” - Nhật Anh ngạc nhiên thầm nghĩ.

-Nhật Anh, nhanh đi em! – Nguyệt Uyên gọi khi trông thấy cậu em mình đứng tồng ngồng giữa phòng. Nhật Anh quay sang đáp lại:

-Em ra ngay!

Cậu quay đầu lại chỗ góc phòng thì người đó đã biến mất. Quái! Mới đứng đó thôi mà, có đi ra thì cậu cũng phải thấy khi trả lời Nguyệt Uyên chứ. Chẳng lẽ ảo giác!?

.....

Hạ Quyên quỵ sụp xuống sàn, rất may là căn phòng không còn bất cứ ai nên hoàn toàn thoải mái để cho cô oà khóc. Hải Thanh không biết làm gì hơn, anh ôm và vuốt nhẹ tóc cô dỗ dành. Hạ Quyên khóc nhiều lắm, cô ôm chặt lấy Hải Thanh xả hết nỗi đau ản mình dưới dòng nước mắt trong veo.

Bên ngoài cánh cửa, chàng trai mặc vest đen ngồi ở góc phòng lúc nãy dựa lưng vào tường, từ từ tháo cặp kính đen ra. Anh lẩm bẩm:

-Đúng vậy đây Hạ Quyên, Hải Thanh là chỗ dựa tinh thần vững chắc cho cuộc đời em, hãy quên Thanh Nguyên đi! Như thế tốt hơn cho cả ba người...

Dứt câu, nét mặt chàng trai buồn man mác. Anh đeo kính lên rồi khoan thai bỏ đi về hướng thang máy.

\*17:00p.m

-Cô chủ, dậy uống chút sữa đi. Cô không ăn gì từ tối qua đến giờ rồi, không khéo lại bệnh mất.

Cô giúp việc mới của Hoàng gia vâng lệnh bà chủ mang ly sữa pha mật ong lên phòng của Hạ Quyên. Tuy làm việc đã hơn một tháng nhưng cô chưa bao giờ thấy cô chủ vui vẻ lần nào.

Hạ Quyên nằm trên giường mệt mỏi không thèm trở người, giọng yếu ớt trả lời:

-Cô cứ để trên bàn lát nữa tôi uống.

Không biết nói gì hơn, biết cô chủ vẫn đang buồn phiền chuyện riêng tư nên cô gái giúp việc nhẹ nhàng đặt ly sữa lên bàn rồi lẳng lặng đi ra ngoài.

Hạ Quyên úp mặt xuống gối, nước mắt lại tuôn trào. Một tháng trôi qua, cô vẫn chưa tìm được tung tích gì của Đặng Thanh Nguyên. Đáng buồn hơn, đơn xin giảm án từ hình cho Minh Duy của cô đã bị tòa án nhân dân bác bỏ, anh vẫn nhận mức án tử hình. Nó sẽ được thực hiện trong vòng 5 ngày nữa.

Khi phiên tòa xử phúc thẩm ra quyết định cuối cùng, Hạ Quyên bàng hoàng ngồi chết lặng đi. Cô quan sát thái độ của Minh Duy trước khi bị giải về trại giam, anh chỉ nhếch môi cười đầy chua xót. Ông trời thật bất công! THẬT BẤT CÔNG!

Về phần Thanh Nguyên, cô gần như đã xới tung toàn bộ các bệnh viện trong thành phố, nhờ người quen tìm kiếm ở các bệnh viện lân cận và nhiều khu vực khác. Nhưng không có kết quả. Nguyên như biến mất hoàn toàn khỏi cuộc đời Hạ Quyên, cậu chết thật rồi sao? Không, cậu không thể chết được,

không thể...

-Nguyên ơi....anh ở đâu....mau về bên em đi....

Tiếng nấc nghẹn ngào vang lên câu nói đứt quãng, Hạ Quyên cắn chặt răng chịu đựng nỗi đau mắt mát quá lớn đang giằng xé trái tim bé nhỏ thoi thóp của mình.

\*4 ngày sau tại trại giam dành cho các tử tù, phòng thăm nuôi:

-Xin lỗi, em không giúp gì được cho anh..

Hạ Quyên nhẹ cúi đầu trước chàng trai cách mình một tấm kính. Anh ta chăm chú nhìn sâu vào đôi mắt đầy áp sự ưu tư, phiền muộn của cô. Anh không oán trách cô gái này, như thế tốt hơn nhiều.

-Cô đã tố cáo ai là chủ mưu theo lời tôi yêu cầu, tôi nên biết ơn cô mới phải. Thật tình, nếu mà được giam án, không chừng tôi sẽ rất hận cô.

Phạm nhân Minh Duy bật cười. Lần đầu tiên Hoàng Hạ Quyên được nhìn thấy nụ cười thực sự của anh.

-Anh muốn như vậy thật ư? Không chút hối hận?

-Ừm, quá đủ rồi. Miễn là...nụ cười vẫn tồn tại trên môi Kim Thư. ^^ Nếu cô ấy là ác quỷ, thì tôi cũng vậy, vì tình yêu mà. Và lại, người hầu của ác quỷ, không chung một loài thì là gì.

-Hay thật. – Hạ Quyên nhú mày về câu nói đùa của Minh Duy.

-Cô vẫn chưa tìm được người yêu hả?

Minh Duy hỏi. Hạ Quyên đột nhiên dịu mắt biểu lộ nét buồn rười rượi.

Viên giám hộ nhắc nhở sắp hết giờ thăm phạm nhân, Minh Duy gật đầu rồi nhẹ nhàng nói:

-Hoàng tiểu thư, cô hãy xác định rõ và đưa ra quyết định đúng đắn nhất, kéo lại hối hận về sau. Trong trái tim cô có lẽ chứa đựng cùng lúc hai người, nhưng chỉ một người được chọn. Nguồn sống kia sẽ dẫn lối, hiểu chứ?

Minh Duy áp bàn tay vào vùng ngực trái của mình. Hạ Quyên ngược đôi mắt long lanh rung rung lệ, thì thào:

-Dạ...

-Thôi cô về đi, hết giờ rồi.

Minh Duy đứng dậy trước, người giám sát bên cạnh mở còng cho anh khỏi khóa xích rồi dẫn vào trong. Hạ Quyên vẫn ngồi đó, suy nghĩ về lời nói của Minh Duy.

Giữa Hải Thanh và Thanh Nguyên.....ai sẽ là bến đỗ cuối cùng cho hạnh phúc của cô?

.....

.....

“Bỏ nó vào bao, đem vứt xuống biển!”

“MÀY PHẢI CHẾT! HOÀNG HẠ QUYÊN!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

“Nó chết rồi! Haha, nó chết rồi!...”

“Hải Thanh.....em xin lỗi.....EM XIN LỖI!!!!”

“Hạ Quyên.....khi ngọn lửa này rơi xuống, mày và tên đó.....sẽ xuống địa ngục ngay!”

“.....mạng sống của người mà Hoàng Hạ Quyên yêu thương.....sẽ thuộc về con quỷ này đây!”

“Không! Tôi phải giết được Hoàng Hạ Quyên!!!”

Bừng tỉnh!

Đôi mắt của cô gái nằm trong phòng biệt giam của bệnh viện tâm thần Salin mở to thao láo bất ngờ. Cô cảm thấy đầu mình nhức nhối vô cùng, như có con gì đang gặm nhấm những sợi dây thần kinh bên trong. Ý thức bắt đầu xuất hiện mỗi lúc một rõ. Hình ảnh kí ức độc ác cũng hiện về như một cuốn phim tua chậm.



Bảo Kim Thư đã tỉnh lại!

Thuốc loạn tâm thần hết tác dụng rồi.....

Kim Thư khó khăn ngồi dậy, tay xoa xoa cái đầu đang nhức như búa bổ. Cô bay hoay tự hỏi mình đang ở đâu, tại sao nó tối tăm ngột ngạt như thế này!?

Tay Kim Thư chạm vào một vật gì đó. Cô hướng ánh nhìn khó hiểu vào nó: Một chiếc hộp nhạc.

-Cái này...sao lại ở đây? Lâu rồi mình mới thấy...

Kim Thư cầm chiếc hộp lên, bấm nút khóa bên hông để mở nó ra. Bản nhạc “Kiss The Rain” phát ra mang theo cảm giác trong trẻo nhẹ nhàng. Đây là món quà đầu tiên...do một cậu bé tặng cô trong lần sinh nhật thứ 4. Cậu bé ấy có một tuổi thơ bất hạnh được ba cô mang về nuôi dưỡng và giao nhiệm vụ bảo vệ cô, tên là....

Chợt Kim Thư tròn tròn mắt lên. Lời nói của chủ tòa xử phúc thẩm cách đây một tuần thình lình xuất hiện:

“...Bị cáo Minh Duy sẽ bị tử hình vào lúc 9 giờ sáng ngày 15/12...”

[...]

Tay nắm chặt hộp nhạc, Kim Thư nhảy xuống khỏi giường lao đến chỗ cửa song sắt gào thét hoảng loạn:

-THẢ TÔI RA! TÔI LÀM GÌ MÀ CÁC NGƯỜI BẮT NHỐT TÔI??? TÔI PHẢI ĐẾN PHÁP TRƯỜNG! THẢ RA NHANH!!!!!!!!!!!!!!

Tiếc rằng, không một ai nghe thấy giọng của Kim Thư cả. Vì đó là phòng bố trí cách ly, chỉ khi đến giờ giao bữa ăn và dùng phương pháp trị liệu thần kinh thì mới có người đến. Lúc này...đều không phải là 2 trường hợp đó.

\*8:40 a.m\*

Chủ tịch Hội đồng thi hành án tử hình công bố quyết định thi hành án, quyết định không kháng nghị của Chánh án Tòa án nhân dân và Viện trưởng Viện kiểm sát tối cao.

Một viên cảnh sát đem một mâm cơm đến trước mặt Minh Duy, nhưng anh lắc đầu không ăn, cũng không xin thêm ân huệ nào. Với anh, chết càng nhanh càng tốt. Tiếc nuôi chi cuộc sống phong trần đầy tội lỗi này. Chắp tay lại, anh lầm bầm xin tạ lỗi với ông bà Bảo Minh bao năm tốn công dưỡng dục, chưa làm được gì nhiều cho họ mà anh đã phải lìa xa cõi đời. Thứ 2, anh cầu mong cho người con gái anh yêu – Bảo Kim Thư – được sống an toàn và luôn có thể mỉm cười. Thứ 3, sau khi chết, anh sẽ luôn giúp đỡ, phù hộ cho Hạ Quyên lẫn Hải Thanh. Làm như vậy có lẽ không tẩy sạch được vết nhơ nhức lúc còn sống, nhưng có thể khiến linh hồn anh nhẹ nhõm hơn.

.....

Giờ hành quyết đã đến.

Chiếc xe chờ từ từ vừa đỗ xích lại chôn pháp trường heo hút hù quạnh. Bầu trời được khoác lên một bộ áo có tông màu xám lạ lẫm. Nó mang hơi hướng của sự tang tóc, nhiều nhưong...

Theo lệnh của Chủ tịch Hội đồng thi hành án, cảnh sát dẫn Minh Duy bước đến một cây cột cao vợi vợi và trói anh vào đó.

Vậy là...

...Khoảnh khắc rời bỏ tất cả ở thế giới này để bước sang một thế giới khác sắp đến rồi... Chừng vài phút nữa thôi...

Việc thi hành án lần này dành cho các cảnh vệ trong Quân đội nhân dân. Năm tay súng được điều đến đối diện với Minh Duy. Âm thanh lên đạn trong nòng súng khô khốc đến ghê người. Ấy thế mà anh không hề màng đến họ.

Minh Duy ngẩng mặt lên trời hít lấy một hơi không khí cuối cùng. Bỗng anh thoáng ngạc nhiên với sự việc đang hiện hữu trước mắt mình: Một cô gái có mái tóc màu cà phê dịu dàng mỉm cười, hai tay dang ra ôm trọn lấy anh.

Là ảo giác chăng?

Không phải. Anh còn tỉnh táo lắm!

Là thật!

Có lẽ...khi đứng giữa ranh giới sự sống và cái chết, con người mới thấy được những điều kì lạ.

Từ từ nhắm mắt lại, bờ môi hồng nhợt nhạt của Minh Duy khẽ mấp máy. Khuôn mặt anh thanh thản đến không ngờ, nụ cười cuối nở ra trên môi khi anh

gọi tên người con gái ấy:

-...Lan Du!

...

-BẮN!!!!

“ĐOÀNG! ĐOÀNG! ĐOÀNG! ĐOÀNG! ĐOÀNG!”

.

.

Bảo Kim Thư như cảm nhận được âm thanh ghê rợn của tiếng súng từ xa. Một sức mạnh vô hình tác động vào trái tim của cô. Nó nhói dần, nhích lên từng vạch mức độ rồi đạt đến đau đớn cùng cực. Bàn tay gầy xanh xao của Kim Thư buông lỏng khỏi song sắt, toàn thân tụt xuống quỹ sập dưới sàn nhà lạnh ngắt.

Con người đó...đã không còn tồn tại trên thế gian này!

...Đúng không?

Đã 9h20 rồi cơ mà...

.....

.....

Hối hận.

Tại sao một con quỷ khát máu như Bảo Kim Thư lại có thể hối hận được chỉ vì cái chết của người hầu cô ta chứ?

Thật nực cười!

Phải...buồn cười lắm.....

Kim Thư đưa tay lên ngực trái mình, uất nghẹn bật cười điên dại trong khi nước mắt rung rung rơi lã chã. Chiếc hộp nhạc bị cán công tắc nên nó tự bật ra, giai điệu buồn thương lắng đọng nhẹ nhàng như con dao sắc xoáy sâu vào lòng Kim Thư.

Cô biết...ai là người luôn ở bên cạnh cô, ai là người luôn nuông chiều và thực hiện những việc làm vô lý của cô, và ai là người....yêu thương cô hơn cả mạng sống của mình!

Vậy mà....cô không để ý gì đến những nỗi lòng người đó phải ngấm ngấm chịu đựng. Mặn, ngọt, đắng, cay....đều được chôn giấu một cách vô điều kiện.

Cô hối hận vì suốt thời gian kể từ khi vào cấp 3, cô thay đổi chóng mặt bởi tình yêu mù quáng dành cho người con trai khác dù biết rõ tình cảm của người kia sâu đậm như thế nào...

Hối hận.....vì không sớm nhận ra người nào mới là điểm tựa vững chắc của cuộc đời cô.....

Hối hận.....vì những điều tàn nhẫn cô đối xử với anh.....

Hối hận.....vì đã làm tổn thương anh.....

Khi nhận ra tất cả là sai trái...thì đã quá muộn màng!

Kim Thư cảm thấy trái tim đau đớn khôn cùng. Nó đập nhanh thình thịch hoảng loạn, cơ hồ muốn nổ tung. Cô ôm lấy chiếc hộp nhạc vào lòng mà gào thét tuyệt vọng... Bây giờ ân hận cũng có còn ý nghĩa gì nữa khi Tử Thần đã cướp đi sinh mạng của Minh Duy – người luôn chăm lo thương yêu cô từ khi còn nhỏ.

“Nếu anh chấp nhận việc bảo vệ em cả cuộc đời này, thì em có đồng ý ở bên cạnh anh không?

“Anh xạo quá, em không tin đâu.”

“Chứ làm thế nào em mới tin?”

“Anh phải thực hiện mọi điều ước của em cơ, như vậy em mới chịu”

“Hi, tiểu thư bé con này không nhều quá!”

“Ai bé con chứ!? Người ta 10 tuổi rồi đấy”

“Được rồi, được rồi, em muốn gì, dù có chết anh cũng sẽ làm...”

“Ngoắc tay đi, nếu được như vậy thì em sẽ cưới anh luôn.”

“Ừm, ngoắc tay”

.....

Nụ cười, ánh mắt, mái tóc, cử chỉ, hành động... của cậu bé Minh Duy in hằn rõ rệt trong ý nghĩ của Kim Thư về một lời hứa bị lãng quên bấy lâu. Sao đến lúc này cô mới nhớ ra chứ?

Đồ khốn!

Đồ tệ hại!

ĐỒ CÀM THÚ!!!!!!

Tự mắng \*\*\*\* bản thân, đâm thùm thụp vào bức tường cho đến khi mu bàn tay rướm máu, có vẻ như vẫn chưa thấm thía gì với nỗi đau mất mát quá lớn mà Bảo Kim Thư đang gánh chịu.

-ANH ĐÃ NÓI SUỐT KIẾP SẼ Ở CẠNH EM MÀ!!!!!!!!!!!!!! SAO GIỜ LẠI BỎ EM MỘT MÌNH!???

-MINH DUY....EM XIN LỖI....EM ĐÃ QUÊN LỜI HỨA ĐÓ!

-MINH DUY.....

Khấp cơ thể Kim Thư run lên bần bật, máu và nước mắt trên sàn hòa lẫn vào nhau với khoảng không gian u tối tạo nên một sắc màu bi ai khó cưỡng. Cô liên tục gọi tên người thương, bản nhạc trong hộp vẫn phát vang cho đến khi.....

Hai cô y tá mang com trưa đến căn phòng giam giữ Bảo Kim Thư theo chỉ thị của bác sĩ. Không khí tầng lầu này sao hôm nay im lặng đến lạ. Một cô y tá lên tiếng:

-Hôm nay không nghe thấy tiếng la hét của con nhỏ đó ha chị?

-Chắc cô ta vẫn còn ngủ, không thì lại lo ngồi nghịch mấy món đồ chơi chứ gì.

-Ngủ gì được, bây giờ đã là 12h37. Em nhớ nó dậy trẻ nhất cũng chỉ khoảng 11h.

-Ai biết được đâu em. Thôi đi nhanh đi. Chị ớn lên cái tầng này lắm.

-Ừm, em thấy lạnh lạnh sống lưng, nhanh còn ra khỏi đây.

Một lúc sau họ cũng đi đến căn phòng. Dùng chìa khóa riêng mở cửa ra xong, cô y tá nhỏ tuổi hơn bưng phần com bước vào gọi to:

-Bệnh nhân ra ăn com!

Bỗng cô đứng sững người lại, mâm com trên tay đổ hết xuống đất. Cô y tá đứng ngoài thấy vậy định lên giọng trách mắng:

-Em làm gì vậy? Tự nhiên đổ.... Ồ – Đến lượt cô này đứng hình khi trông thấy cảnh tượng trước mắt, theo phản xạ hét lên - .....ÁÁÁÁÁÁÁ!!!!!!!!!!

-Gọi...đi gọi bác sĩ nhanh!!! – Cô kia lắp bắp. Cả 2 người chạy ra khỏi phòng gấp rút như có ma đuổi ở đằng sau.

Trong phòng, Bảo Kim Thư ngồi dựa lưng vào thành giường, phần đầu nát bầy, nhuộm máu như muốn phủ lấy cả gương mặt cô. Bên cạnh đó, vách tường bao ngày trắng tinh nay lại dính đầy máu đang đông khô dần...

Chiếc hộp nhạc nằm lán lóc trên sàn không còn phát nhạc nữa...mặc dù nắp vẫn mở...

Tường chừng như.....nó đã đi theo chủ nhân của mình sang thế giới bên kia rồi!

Nửa năm sau....

Hạ Quyên.

Haiz...nghe hè bao lâu rồi mà tôi vẫn cảm thấy chán nản tột cùng. Thằng em song sinh của tôi bây giờ đã trở thành một người mẫu chuyên nghiệp, rất

nhiều nhà thiết kế nổi tiếng muốn mời nó quảng cáo cho bộ sưu tập của họ. Không những thế, nó còn có cả một club fan cuồng với số lượng thành viên khổng lồ trong nước lẫn ngoài nước. Chả bù cho tôi, mỗi ngày chỉ biết ăn, ngủ, học và...quanh quẩn các bệnh viện. Này này, đừng nghĩ tôi bị thần kinh nhá...chỉ là...tôi vẫn hy vọng sẽ tìm được chút ít thông tin gì đó của Thanh Nguyên thôi. Dù ai nói gì đi nữa thì tôi vẫn tin anh còn sống, chừng nào người ta trình diện được thi thể của anh trước mặt tôi thì tôi tin. Đẳng này...có gì đâu nào.

Chị Nguyệt Uyên về nước hoàn thành thủ tục nhập cảnh xong thì nổi nghiệp công ty chính với cương vị tổng giám đốc uy quyền. Nhờ khả năng bẩm sinh và bộ óc thông minh tuyệt đỉnh của chị mà nền kinh tế phát triển cứ theo đà mà đi lên. Nhìn phát thèm...thân tôi là con thứ mà bị thằng con út vượt mặt đã không ưa rồi, ghét kinh khủng. Giờ thêm bà chị...Hic...số phận tôi sẽ trôi về đâu đây?

-Không lo dấy đi còn nằm ườn ra đó nữa!

Đấy, mới nhắc là tới ngay. Thằng quỷ này mà chết chắc linh lắm.

-Kệ chị, hôm nay là chủ nhật, chị thích nằm, làm gì nhau? Sao không đi chụp hình nữa đi? – tôi hất hàm lên.

-Rõ hằm! Mai mới đi. – Nhật Anh quay ngoắt đi.

Biết là nó không nhìn thấy được ánh mắt rực cháy lửa nóng của tôi ngay lúc này nhưng tôi vẫn liếc nó không rời. Chị mày chui ra trước mày mười giây đây!

Ngẫm lại, thằng em mình nói cũng đúng, nằm hoài chỉ tổ...đau lưng thôi nên tôi ngồi dậy, vuron vai uể oải xong là bước vào phòng tắm vệ sinh cá nhân ngay. Hôm nay thời tiết khá đẹp, sao mình không đi ra ngoài dạo phố nhỉ? Nghĩ là phải làm ngay và luôn cho nóng. Hehe.

Chuẩn bị mọi thứ thật tươm tất, tôi lấy điện thoại gọi cho chị Liễu Phi, định bụng sẽ rủ chị ra quán cafe với tôi tán gẫu và chụp ảnh. Kể từ lúc biết chị yêu anh Hải Thanh thì tôi muốn được thân thiết với chị hơn, xem chị như chị gái ruột của mình...thiết nghĩ...nó sẽ bù đắp cho chị một phần tổn thương trong lòng mà thủ phạm gây ra vết thương ấy lại chính là tôi. Liễu Phi không nói ra nhưng tôi biết rõ...chị rất đau khổ khi quyết định chôn giấu tình yêu thiêng liêng đầu đời của mình để nhường hạnh phúc cho tôi. Xin lỗi chị nhiều lắm!

“Tút...tút...”

-Alo!

-Chị ơi, chị em mình đi dạo phố không? – tôi hí hửng.

-Em muốn đi đâu?

-Em định ra quán cafe Cool Feeling, ở đó có đủ loại hoa và cách trang trí đẹp lắm, một nơi lí tưởng cho chị em chúng mình chụp hình đó.

-Ừ, nhưng chị đang bận việc nhà chút xíu. Em ra đó trước đi, đến chị sẽ gọi.

-Dạ vâng. Bye chị!

Ngắm mình trước gương chỉnh lại đầu tóc thêm lần nữa tôi mới chịu xách giỏ đi ra khỏi nhà.

.

Chọn một chỗ ngồi cạnh cửa sổ có những chậu xương rồng bé tí cực dễ thương, tôi gọi trước ly cafe sữa rồi tranh thủ lôi điện thoại ra check tin nhắn.

Mười lăm phút trôi qua chậm chạp. Cầm cái thìa khuấy đều ly cafe đã voi hơn nửa, tôi chợt nhớ đến Nguyên, nhớ da diết!

Nhớ mái tóc màu đỏ tía mềm mượt của anh, nhớ làn da trắng, nhớ bầu má mịn như má em bé...nhớ cả nụ cười dịu dàng như ánh trăng tròn vạnh đêm khuya...và giọng nói trầm ấm êm dịu... Tại sao anh chưa chịu xuất hiện? Anh đang phạt tôi vì những gì tôi đã đối xử với anh chăng?

Hay đúng là...anh đã chết?

Không...mày nói bậy quá Hạ Quyên à.

Mày phải vững tin chứ!

Khẽ nhắm mắt lại để giấu đi nỗi buồn sâu thẳm và tự an ủi chính mình, tôi thở ra một hơi dài đằng đẵng. Nửa năm qua, trong mắt mọi người tôi là người yêu của Hải Thanh. Được anh yêu thương, được anh che chở, chiều chuộng, trân trọng như một món báu vật. Tôi rất muốn đáp trả cho anh...nhưng không thể...Hình bóng của Nguyên vốn đã in sâu vào trái tim tôi, đến nỗi tôi luôn có thể tưởng tượng ra khuôn mặt anh, cử chỉ, lời nói...mỗi khi nhếch thấy bóng dáng ai giống anh hay có mái tóc màu đỏ.

Hic...

Tôi muốn được nhìn thấy Nguyên...

Muốn được nghe thấy giọng nói tràn đầy ảm áp của anh...

-Cho tôi hai ly cappuccino đem về!

Ồ...

...Giọng nói vừa rồi...

Tôi như bị đánh thức khỏi giấc mơ mộng mị khi nghe thấy tiếng nói của một người con trai cất lên gọi cafe. Là Nguyễn đúng không? Tôi không nhầm chứ!???

-Của quý khách đây!

Ngoài đầu lại nhìn người vừa rời khỏi quầy thu ngân, tôi bàng hoàng không tin vào mắt mình.

Anh...!

Mái tóc kia tuy bị chiếc mũ lưỡi trai che khuất đi nhưng tôi vẫn nhận ra được nó có màu đỏ tía sau khi người đó bước ra ngoài con đường ngập tràn nắng.

Dáng người cao gầy với tướng đi nhanh nhẹn quen thuộc...

Cùng chất giọng vừa nãy...

Đúng là anh rồi!

Không do dự thêm một giây nào cả, tôi đặt tiền lên bàn rồi vội vàng đuổi theo.

.....

“Kính coong... kính coong...”

Bà giúp việc bên trong căn biệt thự sang trọng nghe thấy tiếng chuông cửa liền lật đặt lau tay vào chiếc tạp dề và đi ra mở cửa. Người đứng ngoài hỏi:

-Cháu mua cafe về rồi, nhưng quên mang theo chìa khóa nên phiền cô ạ!

-Không sao. Đây là việc làm của tôi mà thưa cậu.

Chàng trai đó cảm ơn bà giúp việc xong liền đi vào nhà. Vừa xuống bếp để cất hai ly cafe thì sau lưng cậu vang lên một giọng nói ngái ngủ:

-Oáp. Có đúng loại cappuccino tao thích không đấy!??

-Đúng thưa cụ.

-Ồ - Nói đoạn người kia xoay sang bà giúp việc – cô làm giúp con tô phở nhé, con đói quá!

-Vâng thưa cậu chủ.

Người con trai được gọi là “cậu chủ” cười mỉm chỉ ra về hải lòng, xong anh nhìn chàng trai nọ:

-Lên phòng nói chuyện chút đi!

-Ok!

“Phịch”

Chàng trai bí ẩn cời chiếc mũ lưỡi trai vút lên giương thả tự do cho mái tóc nhuộm màu tuyệt đẹp của mình. Gương mặt góc cạnh sắc sảo hơn hẳn trước đây, tiếc rằng...phần da mặt kéo dài từ vùng trán bên phải đến thái dương của cậu đã bị hủy hoại trong một vụ tai nạn hỏa hoạn khiến nó hình thành sẹo trông khá đáng sợ. Vậy nên khi ra ngoài cậu luôn mang theo chiếc nón đội sụp xuống để ép tóc che đi. Người còn lại đứng khoanh tay trước ngực dựa thân vào cạnh bàn nghiêng đầu nhoen miệng cười:

-Trông mày có vẻ vui!

-Ừ, tao đã gặp cô ấy... ^^

Trái ngược với nụ cười nghịch ngợm hiện hữu trên mặt bạn mình, “cậu chủ” trợn mắt ngạc nhiên. Nhưng chỉ vài phút sau, anh dịu mắt xuống, nhẹ lắc đầu cười phớt:

- Thế nào?

- Không thay đổi gì nhiều cho lắm. Mà có nhớ cô chủ của mình không Anvil?

Chàng trai ấy dịu dàng xoa đầu con chó có bộ lông xù trắng muốt như tuyết vừa chạy vào phòng. Nó vẫy đuôi không ngừng như mừng rỡ, sủa liên tục. Cậu ta nằm gọn với con chó cưng cho đến lúc mệt nhoài người. Vuốt ve vùng lông cổ xù mỏng mịn như lông tơ, ánh mắt cậu trở nên buồn bã khác thường, tuy môi vẫn mỉm cười:

- Nhớ rất nhớ, nhưng chúng ta nên biến mất khỏi cuộc đời cô ấy thôi Anvil!

“Cậu chủ” này giờ vẫn đứng yên giữ im lặng tuyệt đối quan sát chàng trai đang nằm cạnh con chó xù mũm mĩm như cục bông. Nghĩ lại những lời nói đau lòng mà anh đã nói với cô gái được cậu nhắc đến, anh cảm thấy nhói nhói khó chịu. Đúng hay sai khi anh quyết định chia cắt hai người!?

- Mà đã cứu sống cái mạng yếu mệnh này của tao rất nhiều lần, tao cảm kích và biết ơn mày lắm. Nhưng chắc... tao nên trở về căn nhà của mình!

- Hừm? Mày định...

- Đúng với mong muốn của mày còn gì, tao sẽ cố gắng quên cô ấy... biết trước là rất khó. Hừ... Vốn dĩ khi được sinh ra trên thế gian này, tao đã bị Thượng Đế ghét bỏ rồi...

Đưa tay mon tròn vùng da se sùi sùi trên mặt, chàng trai đáng thương nở một nụ cười nhạt trước ánh mắt tội lỗi của người bạn thân. Cậu rứt mái tóc xuống nhắm che đi đôi mắt long lanh huyền ảo đang chuẩn bị nở ra giọt thủy tinh chứa đầy đau khổ, môi mím chặt lại nhắm nhốt kín những hơi thở đứt quãng khó nhọc.

mong rang kai ket cuoi con HA QUYEN chet the la xog truyen do phai tranh ganh va lua chon vi ca 2 anh con trai deu hoan hao.ROI HO SE TIM RA TINH YEU MOI CHO MJNH

Rảo bước dạo vòng vòng trong khu công viên thanh tịnh Green, Hạ Quyên buồn bã đứng yên lặng bên bờ hồ hoa sen trắng tinh khiết.

Chỉ là ảo giác!

Đó là nhận định của cô về người con trai khi nãy trong quán cafe Cool Feeling.

Cô đuổi theo bóng hình đó cho đến tận cuối con đường, vậy mà thoát cái đã biến mất như thể anh ta vừa bốc hơi lên trời.

Là ảo tưởng do nỗi nhớ tạo nên thôi! Vì cô quá nhớ một người...

Ánh mắt Hạ Quyên đông đầy nỗi thương nhớ Thanh Nguyên khôn nguôi. Cậu không trở về bên cô... bởi vì cánh cổng thiên đường đã mở ra để đón nhận cậu rồi sao? Nếu thật như vậy... thì cô phải làm như thế nào để vượt qua nỗi đau ấy đây???

- Anh ơi... chúng ta có duyên, nhưng không có phận. Tại sao lúc em bị người ta vứt xuống biển trôi dạt, anh cứu em làm gì để chúng ta gặp nhau!? Biết trước có những chuyện đau buồn này... em thà chết ngay lúc đó còn hơn...

Hạ Quyên úp mặt vào tay rầm rứt khóc mặc cho những người đứng cạnh hồ ái ngại nhìn cô. Bỗng có một bàn tay đặt lên vai cô, người đó nhẹ nhàng hỏi:

- Biết ngay là em ở đây! Sao lại khóc thế kia?

Người đó chính là Liễu Phi. Sau khi nhận được cuộc gọi hủy hên của Hạ Quyên, chưa kịp trả lời thì cô bé đã cúp máy. Cô nghĩ chắc có chuyện gì đó rồi nên vội ra khỏi nhà đi tìm. Những nơi Hạ Quyên thường lui tới không khó đoán, nên Liễu Phi nhanh chóng tìm ra cô.

- Chị!

Nhận ra Liễu Phi dưới tấm màn nước mắt dày đặc, Hạ Quyên không nén nổi cảm xúc nữa và lao ngay vào lòng chị nức nở, cứ như cô vừa tìm thấy được lối thoát trong con đường hầm dài ngoằn ngoèo tối tăm.

Một lúc sau, Hạ Quyên đã bình tĩnh lại khi nhận ly trà chanh từ tay Liễu Phi. Hai chị em ngồi xuống một chiếc ghế đá ven đường đi bộ trong công viên. Vừa dùng khăn tay thấm nước mắt cho Hạ Quyên Liễu Phi vừa hỏi:

- Có chuyện gì nói chị nghe, tên dê tiện nào dám trêu chọc em chị hả?

- Hic... có thì hấn tan xương với em rồi đâu cần nhờ đến chị.

Câu hỏi mang tính đùa vui của Liễu Phi xem ra đã giúp Hạ Quyên cảm thấy khá hơn. Cô trả lời chị một cách lém lỉnh. Liễu Phi bật cười xong lặp lại về đầu của câu hỏi, Hạ Quyên không ngại nói:

- Em nhớ Nguyên đến nỗi sinh ra ảo giác. Hi...

Khuôn mặt Liễu Phi biểu lộ nét suy tư trầm ngâm sau câu thú nhận của Hạ Quyên.

-Hạ Quyên, chị biết nói như thế này thì có thể làm em thêm buồn lòng nhưng Nguyên đã mất rồi, bị cả trần nhà sập xuống đè lên người, siêu nhân còn phải bị thương nặng huống chi cậu ấy chỉ là một con người bình thường. Trong đồng đồ nát đống cứu hộ không tìm thấy thi thể không có nghĩa Nguyên còn sống. Dẫu có còn sống thì vì sao cậu ấy không xuất hiện...? Sao em cứ mãi chờ đợi một người đã ra đi mãi mãi không quay về...em nghĩ Nguyên trên kia sẽ thấy như thế nào khi em luôn đau đầu tự dìm mình trong khổ đau?

Liều Phi nhẹ nhàng khuyên nhủ Hạ Quyên nên chấp nhận sự thật dù rằng nó rất tàn nhẫn. Hạ Quyên tiếp thu hết những lời nói của Liều Phi. Cô đột ngột cắt ngang và lên tiếng:

-Em nên chấp nhận Hải Thanh ư?

Câu hỏi vừa rồi của Hạ Quyên bất giác làm Liều Phi chạnh lòng, nhưng cô cố gắng nói cứng:

-Đúng vậy!

-Em không thể!

-Nói chị biết lý do!

-Vì chị cũng yêu anh ấy...em không thể cướp đi mối tình đầu của chị tuy nó là tình đơn phương.

-Em thật ngốc – Liều Phi nhăn mặt đầy nhẹ đầu Hạ Quyên – Hải Thanh yêu em, không phải yêu chị, cậu ấy cũng là mối tình đầu của em mà...vội lại... - cô đang chuẩn bị nói ra điều trái ngược với trái tim... - chị yêu người khác rồi, không còn chút tình cảm gì với tên khùng vì yêu ấy đâu.

Liều Phi đang nói dối. Nói dối một cách trắng trợn...nhưng...lời nói dối đó sẽ giúp cho hai người cô thương yêu nhất được hạnh phúc bên nhau. Vậy thì đó đâu phải là xấu, chỉ tội...người nhận tổn thương không phải ai khác mà chính là bản thân cô thôi.

Lắc đầu xua tan đi suy nghĩ trong đầu, Liều Phi cười gượng vén tóc Hạ Quyên sang một bên:

-Vậy nên...em và Hải Thanh phải hạnh phúc, coi như đó là món quà em dành cho chị và người yêu chị sau này, OK? Đổi lại...anh chị cũng sẽ thật hạnh phúc để làm quà cho hai người. Hihi.

-Chị...

-Thôi, chị em mình về đi! Quá trưa rồi!

Không để Hạ Quyên lên tiếng nói thêm câu nào, Liều Phi kéo tay cô đứng dậy bước nhanh.

Nhận ra tấm lòng cao thượng của Liều Phi dành cho mình, mắt Hạ Quyên lại rung rung nước. Cô cúi đầu nhằm che khuất đi dòng lệ chực tuôn trào trên mi và khẽ lẩm bẩm:

-Em xin lỗi!...

Đêm.

Suy ngẫm lại những điều Liều Phi nói, Hạ Quyên mới ngộ ra cô không phải là người chịu đựng sự đau đớn nhất.

Mà là Hải Thanh.

Biết rõ tình cảm cô vẫn có thể dành trọn cho Nguyên suốt cả cuộc đời nhưng Hải Thanh vẫn quan tâm yêu thương, chăm sóc cô chu đáo. Tuy cô hồ hững ngại ngùng khi giáp mặt nhưng anh luôn cố gắng tìm mọi cách làm cô vui để quên đi sự mất mát, để tự tin yêu đời hơn. Nụ cười anh không còn tự nhiên như xưa mà trở nên gượng gạo kém tươi. Cảm giác yêu một người khi người đó không còn yêu mình nữa đau vô cùng vô tận. Thế mà Hải Thanh vẫn kiên trì chờ đợi Hạ Quyên, mong mỗi từng giây từng phút.

Hạ Quyên nhắm mắt lại, từng kỷ niệm thời ấu thơ cho đến lúc trưởng thành giữa cô với Hải Thanh tràn về rõ rệt như một cuốn phim bản đẹp. Nó vui vẻ, hồn nhiên, êm đềm...cơ hồ không hề vương chút phong trần.

Khoảnh khắc cô dâu Hoàng Hạ Quyên mặc chiếc váy cưới trắng tinh khôi thanh khiết ngồi trong phòng nghi hờ hớp tưởng tượng xem chú rể Nguyễn Hải Thanh điển trai trông sẽ như thế nào khi mặc bộ lễ phục đen tuyền lịch lãm. Cảm giác xa xưa sao bây giờ lại gần gũi không ngờ...

Hồi ấy cô mong được kết hôn với anh biết bao! Nhưng chỉ với những biến cố do số phận sắp đặt mà cảm xúc thân thương mãnh liệt bị đẩy lùi vào sự lãng quên.

Nếu...

Lại là “nếu”...

Nếu như những chuyện đó không xảy ra thì có lẽ hiện tại cô và Hải Thanh đang rất hạnh phúc dưới một mái nhà, có khi còn đang mong chờ đứa con đầu

lòng đầy chữ!

Hạ Quyên thèm muốn được hạnh phúc quá! Muốn ghê gớm! Viễn cảnh vừa rồi khiến cô xúc động đến bật khóc. Sự thật vẫn là sự thật... một người không còn tồn tại trên thế gian này nữa thì đâu thể đem lại được cho cô hạnh phúc.

Nên chấp nhận với những gì hiện tại đang có...

-Nguyên...anh cũng mong em được sống hạnh phúc đúng không? – Hạ Quyên thì thầm giữa khoảng không gian yên ắng.

Vàng trắng tròn như quả bóng giữa trời khuya hắt từng tia sáng dịu dàng len lỏi qua cửa sổ đập xuống giường của Hạ Quyên. Cô cảm thấy ấm áp lạ lùng, nụ cười mỉm chỉ vui tươi lâu nay ít xuất hiện trên bờ môi hồng hào nay đã trở về.

Dòng chữ “Hải Thanh” hiện lên trên danh bạ, Hạ Quyên lướt tay vào nút gọi.

Bản nhạc chờ “Forever” quen thuộc không bao giờ đổi vang lên chừng vài giây thì đầu máy bên kia phát ra giọng nói êm dịu:

-Anh nghe đây Hạ Quyên!

-Anh Hải Thanh...em có chuyện muốn nói với anh...

-Hi...giữa đêm khuya 2 giờ sáng phá giấc ngủ của anh thì có vẻ như đó là chuyện quan trọng. – Hải Thanh cười đùa.

-Chúng ta kết hôn đi!

Bên kia Hải Thanh như không tin vào tai mình lập tức ngồi dậy ngay. Anh lắp bắp:

-Em vừa nói gì?

-Em nói chúng ta kết hôn đi!

Thấm thoát thời gian trôi qua khá nhanh, đã 4 tháng kể từ ngày Hạ Quyên mở lời yêu cầu kết hôn. Khỏi nói là bốn ông bà vui mừng như thế nào khi biết được chuyện đó, thiết nghĩ nếu như họ còn trẻ thì chắc có lẽ sẽ nhảy cẫng lên luôn rồi. Đặc biệt là hai quý phu nhân, họ muốn có cháu bồng từ năm nào năm nào.

Hôm nay Hải Thanh dẫn cô vợ chưa cưới đáng yêu của mình đi thử áo cưới. Gần hai tiếng đồng hồ Hạ Quyên mới chọn được bộ ưng ý nhất. Sau đó họ cùng đi đặt và in thiệp cưới. Nụ cười trên môi Hạ Quyên tràn ngập hạnh phúc, Hải Thanh cũng cảm nhận sự gượng gạo vài tháng trước đây đã biến mất hoàn toàn. Đang in ra những tấm thiệp thom phức thì anh có điện thoại. Khối phó khoa Kinh tế Huỳnh Nhã Nhi gọi anh và Hạ Quyên sáu giờ hãy đến phòng hội trường phía Tây của trường dự tiệc chia tay Liễu Phi, cô dự định ra nước ngoài du học. Hải Thanh nhìn lại đồng hồ, năm giờ kém mười. Quay qua báo tin cho Hạ Quyên, cô tròn mắt rồi vội vã xin tờ giấy ghi lại địa chỉ nhà cho người in gửi thiệp đến sau khi đã in xong. Xong xuôi, hai người tức tốc rời khỏi cửa hàng.

Bữa tiệc tiễn Liễu Phi được tổ chức tại hội trường phía Tây của trường đại học Banwa, đến chập tối thì các sinh viên thuộc khoa Kinh Tế có mặt rất đông đủ. Liễu Phi hôm nay trông thật xinh đẹp với chiếc váy dạ hội dài quyn rũ màu tím hoa oải hương kèm thêm miếng dải lụa màu nhạt hơn khoác ngay khuỷu tay, mái tóc ép thẳng không cúp vào như bình thường và cách trang điểm nhẹ nhàng tự nhiên. Sinh viên trong khối ai cũng cảm thấy tiếc nuối khi hay tin cô sẽ ra nước ngoài. Với họ, Liễu Phi không chỉ là một cô gái xinh đẹp, hoạt bát, nhanh nhẹn...mà còn là Khối trưởng nhiệt tình, tốt bụng, cả nam lẫn nữ ai cũng quý mến. Tất nhiên khi cô đi rồi thì Khối phó Nhã Nhi sẽ lên đảm nhiệm thay chức vụ đó.

Phát biểu đôi lời về lý do của bữa tiệc và cảm nghĩ khi sắp sửa chia tay mọi người, Liễu Phi cố gắng mỉm cười để không khí man mác buồn không thể “xâm lược” nhưng đôi mắt đã phản bội cô rồi. Thấy Khối trưởng của mình khóc, một số sinh viên nữ cũng nghẹn ngào theo.

Nhằm xua tan đi không khí buồn bã ấy, Liễu Phi kết thúc nhanh bài phát biểu của mình rồi vỗ tay ra hiệu cho DJ nổi nhạc lên. Vừa bước xuống khỏi sân khấu, cô bị các cô bạn cùng những cô em lớp dưới vây lấy:

-Huhu, chị đừng đi mà...

-Phải đó nàng, chuyện này đột ngột quá! Tụi này trở tay không kịp luôn.

-Chị Phi ơi, bao giờ chị về? Hic...

.....

Liễu Phi mỉm cười trả lời:

-Hi, sớm thôi. Tại sẵn có chuyến bay, ba mẹ bảo tôi cũng nên đi để mở mang thêm kiến thức.

-Rồi khối mình sẽ buồn lắm đây. Trong trường chỉ có duy nhất một Khối trưởng là cậu bày ra đủ thứ trò vui.

-Yên tâm đi, Nhã Nhi cũng không vừa đâu, cậu ta giấu nghề đó!



.....

Hơn 6 giờ tối Hải Thanh và Hạ Quyên mới có mặt. Trông thấy Liễu Phi đang đứng gần cửa hội trường, Hạ Quyên chạy đến chau mày giận dữ, môi dẩu lên giờ giọng trách móc. Liễu Phi chỉ biết cười xòa giải thích qua loa rằng đi để học. Nhưng để gì qua mắt được cô em tính quái, Hạ Quyên đành giả vờ tin cái lý do thường tình đó. Cô kiểm soát nhìn Hải Thanh:

-Anh ơi, anh ở đây nói chuyện với chị ấy đi nhá! Em đi ăn đã... Đói...Hic...

Khuôn mặt phụng phịu trẻ con của Hạ Quyên khiến Hải Thanh không chịu được liền cốc nhẹ lên đầu cô:

-Ăn ít thôi, không khéo tuần sau anh phải hoãn đám cưới vì cô dâu mặc không vừa áo cưới, báo trước là muối mặt lắm đấy!

-Xì, ghét anh!

Hạ Quyên lè lưỡi rồi chạy biến đi nhanh như con gió.

Liễu Phi bây giờ mới biểu lộ vẻ mặt buồn rười rượi. Cô kéo tay áo Hải Thanh cười gượng:

-Cậu lên sân thượng nói chuyện với tôi một chút nhé!

-Được thôi! ^^

Hải Thanh ga lăng đưa tay ra cho Liễu Phi khoác vào. Hai người bước đi song song với nhau, chỉ có vậy thôi mà khuôn miệng cô cong lên tạo thành hình bán nguyệt dịu dàng, ánh mắt thể hiện niềm vui quá mức đến nổi những mạch máu bên trong tường chừng như cũng được đông đầy.

Đứng trên sân thượng của phòng hội trường, gió lạnh lạnh thổi nhẹ khiến nỗi buồn trong lòng Liễu Phi càng thêm tê tái. Hải Thanh dứt tay vào túi quần lên tiếng trước:

-Tự nhiên cậu lại muốn đi du học một cách bất ngờ thế?

-Hihi, thích thì đi thôi. – Liễu Phi cười, đáp.

-Hay quá ha. Chùng nào đi?

-Ngay ngày cưới của cậu và bé Quyên! Trước khi đi tôi sẽ để lại quà mừng cho hai người.

Liễu Phi bật cười, điệu pha chút cay đắng, còn Hải Thanh tuy không nhìn cô nhưng mắt anh lại trợn lên

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thất Lạc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 19

Âm thanh kinh thiên động địa vang lên khiến mọi người trong phòng ai nấy giật bắn người. Kế đó là một giọng nói đanh thép cất lên từ phía sau, nó nhanh chóng thu hút tròn 100% cặp mắt hiếu kì lẫn kinh ngạc, cô dâu chú rể cũng không ngoại lệ.

Hạ Quyên sững sờ nhìn “kẻ phá đám” đang đứng hiên ngang ở cửa, cổ họng như bị đóng băng cứng ngắt. Đôi môi đỏ mọng của cô mấp máy muốn thốt ra điều gì đó nhưng Hải Thanh đã bật ra trước cô:

-Trình... Văn Dương!?

Chủ tịch Hoàng Quân tỏ vẻ bất bình chỉ tay về phía Dương hét lớn:

-Này cậu kia...cậu là ai mà có quyền lên tiếng phản đối ở đây!??

Dương tỉnh bơ gơ tay hai ngón lên cười nghịch ngợm với ông chủ tịch:

-Hello bác! Cháu đến cướp cô dâu ạ! :P

-Điên rồ! Bảo vệ! Bảo vệ đâu!??? – Ông Quân tức giận loay hoay gọi bảo vệ.

Từ bên ngoài, con cho to lớn Anvil chạy xồng xộc đến chỗ Hạ Quyên, nó cắn vấy cưới của cô ngúc ngoắc cái đầu về phía cửa ra. Hạ Quyên chăm chăm

nhìn con chó lạ...mà quen.

-Cung...là Anvil ư?

Con chó không thèm phản ứng, vẫn ngậm chặt đuôi váy cưới mà kéo cho bằng được.

Bất giác tiếng Dương gọi to:

-Hạ Quyên, đi với anh. – Anh chìa tay về hướng cô.

Cả căn phòng ồn ào náo loạn hết lên. Thực sự tình huống này vô cùng khốn đốn đối với Hạ Quyên. Hải Thanh giữ chặt lấy tay cô, đầu óc anh hiện hữu biết bao nhiêu thắc mắc lý do vì sao Trịnh Văn Dương xuất hiện tại đây, ngay lúc này....còn bảo là....cướp cô dâu!

-Đi với anh nếu như em vẫn yêu người đã cứu em trên biển, hi sinh cho em không biết bao nhiêu lần! – Dương nói to thêm lần nữa.

Câu nói vừa rồi cơ hồ tác động mạnh đến hệ thần kinh của Hạ Quyên. Bó hoa cưới phủ phàng rơi xuống nền đất giá lạnh. Người anh vừa nói đến chẳng phải là người cô luôn thương nhớ bao lâu nay sao? Là Nguyên...là Nguyên của cô đó! Như có một sức mạnh vô hình thôi thúc trong lòng, Hạ Quyên muốn lao đến chỗ Trịnh Văn Dương ngay. Nhưng lý trí lại bắt cô quay sang Hải Thanh, anh đang nhìn cô bằng ánh mắt đau khổ tột cùng. Làn môi mỏng của anh run run, đôi mắt long lanh như muốn khóc, nó khiến cô không nỡ bỏ rơi người con trai này. Rồi bỗng nhiên anh ôm chầm lấy cô, chất giọng run rẩy, cô cảm thấy có gì đó ướt ướt nhỏ xuống vai:

-Cậu ta vẫn còn sống! Em đi đi!

-Anh...tại sao anh biết...? – Hạ Quyên cảm thấy lòng bùng nổ tại.

-Chuyện đó không quan trọng. Anh xin lỗi vì đã giấu em suốt thời gian qua...thật sự Thanh Nguyên còn sống, bằng xương bằng thịt. Anh sẽ giải quyết chuyện này...đợi một lát.

Hải Thanh buông tay khỏi Hạ Quyên, cô thoáng nhìn thấy đôi mắt nâu của anh đỏ ngầu chứa một nỗi buồn đau sâu thẳm. Anh khóc!

Hướng mắt thẳng về những con người ở bên dưới, nơi có đảng sinh thành đang nhìn mình một cách khó hiểu, Hải Thanh hít một hơi thật sâu rồi đồng dục:

-Thưa bố mẹ, các vị quan khách, con xin lỗi nhưng...người con gái con yêu thương và muốn lấy làm vợ, không phải là Hạ Quyên.

Bà Ngọc Anh đứng bật dậy thảng thốt:

-Con đang nói gì vậy hả Thanh?

-Con không thể cưới một người con không còn tình cảm được. Con muốn cưới Hạnh Liễu Phi – con gái của Tổng giám đốc công ty điện tử Hạnh Phương. Con đồng ý cưới Hạ Quyên vì muốn bố mẹ vui, nhưng suy nghĩ kỹ thì con không thể sống nếu thiếu đi một nửa cuộc đời còn lại.

Hạ Quyên nghe những lời nói của người con trai đang nắm chặt tay cô không muốn rời mà lòng đau như bị xé. Một mắt của Hải Thanh rơi xuống giọt lệ đau đớn cho mối tình đầu không được trọn vẹn. Anh nhìn sang Hạ Quyên, tay buông lơi...

-Lần này...anh sẽ bỏ em...chứ không còn là em bỏ anh nữa...

Gật đầu một cái, Hạ Quyên mỉm cười trong làn nước mắt. Cô cũng quay xuống nói với bố mẹ mình:

-Có thể con và anh Hải Thanh không nên duyên vợ chồng, nhưng vẫn sẽ là anh em bạn bè. Con mong bố mẹ hãy chấp nhận. Con sẽ đưa về cho bố mẹ chàng rể mà con ưng nhất bấy lâu nay. Bây giờ con sẽ đến chỗ anh ấy...con xin phép!

Mọi ánh mắt ngỡ ngàng đổ dồn về phía cô gái khoác trên người bộ váy cưới lộng lẫy bỏ chạy ra khỏi căn phòng hành lễ, con chó trắng tíu tít chạy theo sau. Trịnh Văn Dương đón lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hạ Quyên rồi cả hai cùng chạy.

Trong phòng, Hải Thanh thất thần ngó theo bóng dáng người mình yêu đang xa cách từng chút một. Anh chói với loạng choạng quỵ sụp xuống sàn, một tay đưa lên che mặt, thật ra là che đi những giọt nước mắt oan nghiệt đang tuôn trào như suối. Hai cây kim trong chiếc đồng hồ đeo tay bỗng dưng đập ngang mắt Hải Thanh.

19:27

“...8 giờ máy bay mới khởi hành...”

-Liều Phi!

“Lộp...cộp...”

Có vật gì đó rớt ra khỏi túi quần Hải Thanh...một hộp nhẫn. Anh nhặt chiếc hộp lên nhớ lại lúc mình vừa bước vào phòng nghỉ...

-Anh! Quà của chị Liễu Phi này!

-Một cặp nhẫn à?

-Anh giữ nó nhé! – Hạ Quyên dúi mạnh hộp nhẫn vào tay Hải Thanh.

-Sao em không giữ?

Hạ Quyên cười nhí nhảnh nhưng không kém dịu dàng:

-Vì không chừng khi có nó trong người, anh sẽ nhận ra người anh cần nhất là ai!??

.....

“.....anh sẽ nhận ra người anh cần nhất là ai!??”

Câu nói của Hạ Quyên văng vẳng bên tai Hải Thanh cứ như đinh đóng vào màng nhĩ. Không chần chừ thêm giây nào, anh đứng bật dậy chạy ra khỏi phòng.

Quý vị phụ huynh không ai nói được lời nào, họ chỉ biết nhìn nhau mà thờ dài.

-Bọn nhỏ còn bông bột quá!

.

.

.

Trên con đường ngoằn ngoèo chơi vơi giữa vực sâu và biển rộng, chiếc Mercedes trắng với tia lửa đỏ đặc trưng lao vun vút như thể nó là chủ nhân của khu vực này, có quyền tung hoành tự do không thứ gì được phép cản trở.

-Hạ Quyên! – Dương lên tiếng, mặt anh đầy vẻ suy tư.

-Em nghe ạ!

-Em có chắc chắn rằng mình sẽ mãi mãi ở bên cạnh Nguyên chứ?

-Lúc này anh còn hỏi em câu đó được sao? – Hạ Quyên liếc một tia sắc lẹm.

Trịnh Văn Dương vẫn bình thản một tay lái xe, một tay chống lên thành cửa kính. Hạ Quyên vuốt ve bộ lông xù mịn của chó Anvil nhưng trong lòng thì đang nổi lên những trận phong ba bão táp. Nói cho oai vậy thôi chứ thật ra cô đang rất hồi hộp, còn hơn cả khi chuẩn bị bước vào lễ đường nữa. Vì sao? Vì cô sắp được gặp người cô yêu bị chia cắt bao lâu nay. Và lần này.....có bị kẻ dao vào cổ thì cũng đừng mong cô buông người ấy ra.

-Anh xin lỗi vì những lời nói không phải lúc trước. Suy nghĩ kĩ lại thì anh đã quá ngu ngốc tự tiện chia rẽ hai người. – Dương (lại) lên tiếng phá đi bầu không khí im lặng.

-Việc đó em sẽ xử lý anh sau!

Hạ Quyên cười tít mắt hồn nhiên, thốt ra một câu sắc mòi...đe dọa. Dương cũng phì cười sau câu nói ấy, nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Chiếc xe chạy thêm được một lúc nữa thì...

“Két”

-Ồ...sao tự nhiên xe dừng lại vậy?

Dương bình tĩnh tháo dây an toàn rồi mở cửa đi ra ngoài. Dừng chìa khóa mở mui trước của xe lên, anh ngó lướt qua xong liền ôn tồn nói:

-Xe hư rồi. Em xuống đi trước đi Hạ Quyên!

-Trời ơi...sao lại bị hư vào lúc này vậy trời!????

Hạ Quyên tức tối lúi xệch bộ váy cưới bất tiện đi ra khỏi xe. Biết trước thế này thì cô mang theo đồ thay rồi.

-Em đi trước nhanh đi. Anh sẽ gọi điện cho công ty bảo hành đến!

-Nhưng...đi đâu giờ!?

-Em nghĩ thằng đó ở đâu thì đi! >:)

Dương cười gian manh, lông mày nhướn nhướn lên trông đều cực kỳ. Nhìn con đường tối thui trước mặt, Hạ Quyên nuốt nước bọt cái ực rồi xách vác lên. Cô thầm nghĩ:

“Từ đây đến ngôi nhà cũng không xa...cố lên Hoàng Hạ Quyên!”

Khi cái bóng trắng toát của “cô dâu chạy trốn” biến mất, Dương cười ha hả đóng rầm mui xe lại rồi bước vào trong ngồi xuống ghế lái. Con chó Anvil vẫy đuôi nhanh như điện, cái lưỡi hồng hồng thè ra trông cực đáng yêu. Dương xoa đầu con chó cười khoái chí:

-Thấy tao đóng kịch hay không? Haha, công nhận con bé ngây thơ thật, có vậy cũng tin. Haiz...

Phải! Chính Dương đã cố tình dừng xe lại và giả vờ bảo với Hạ Quyên rằng xe bị hư. Thực sự thì nó hoàn toàn lành lặn không hư hỏng gì cả. Để cô tự đi tìm tình yêu đích thực của mình thì còn có ý nghĩa hơn là người khác nhúng tay vào vạch sẵn ra.

Dương xoay vô-lăng để quay đầu xe về hướng ngược lại. Anh thả lỏng người, thả trôi dòng suy nghĩ cho làn gió biển.

“Vậy là...đứa trẻ bất hạnh bị Thượng Đế bỏ rơi đã được một Thiên Thần đón nhận rồi!”

\*Sân bay Ditan; 19:45 p.m:

Một chiếc taxi màu xanh đỗ xích lại trước cửa chính sân bay quốc tế Ditan. Người con trai mặc chiếc áo sơ mi trắng, tay khoác theo chiếc áo vest đen nhẵn vội vã móc bóp trả tiền cho tài xế rồi chạy vù vào bên trong. Khuôn mặt thanh tú của anh đầm mồ hôi khiến hai bên tóc bắt ép chặt vào má. Có lẽ giờ này người anh cần tìm chỗ yên vị trên máy bay rồi.

Nguyễn Hải Thanh cầm chắc điện thoại trong tay, ngón trỏ lướt nhanh đến mạnh bạo trên màn hình mục danh bạ.

Đây rồi!

Bật cuộc gọi, anh dáo dác ngó nghiêng ngó thẳng. Vẫn còn đồ chuông...cô ấy chưa tắt máy. Lạy trời...bắt máy đi!!!

...

-Xin chào quý khách, quý khách cần dùng thức uống gì không ạ?

Cô tiếp viên đẩy xe đồ uống nhiệt tình hỏi cô gái đeo cặp kính to bản đang ngồi bất chéo chân ở hàng ghế hạng nhất.

Hạnh Liễu Phi nhẹ ngược lên, môi nhoèn cười khéo léo từ chối:

-Tôi không, cảm ơn cô.

-Vâng, nếu quý khách cần gì cứ gọi ạ! Mà hình như...valy của quý khách đang rung thì phải. 10 phút nữa máy bay sẽ cất cánh nên quý khách hãy tắt hết mọi đồ dùng điện tử cá nhân trước lúc đó nhé!

Nghe cô tiếp viên nhắc thì Liễu Phi mới để ý. Cô bỏ điện thoại trong valy để tránh trường hợp trộm cắp hay gì đó đại loại. Giờ này thì còn ai gọi điện nữa nhỉ?

Liễu Phi mở khóa kéo ngăn ngoài cùng ra. Nhìn vào màn hình điện thoại hiển thị “Hải Thanh is calling” cô không khỏi ngạc nhiên.

-Alo!

-Liễu Phi, em đang ở đâu? – tiếng Hải Thanh phát ra vồn vã, anh nói mà cứ như hét vào điện thoại.

-Em đang ở trên máy bay, anh gọi có chuyện gì không?

-Em đừng đi...hãy xuống máy bay đi!

-Dạ? Anh nói gì? Em không nghe được. Giọng anh lạ quá!

Hải Thanh đứng giữa phi trường cúi người mặt mũi. Đến lúc này mà pin yếu mới bức chứ. Nếu anh để Liễu Phi đi như vậy...thì anh sẽ ân hận không thấu được mất. Ruột gan anh chẳng mấy chốc cảm thấy cồn cào khó chịu. Anh hét lớn vào điện thoại khiến không ít người đổ mắt nhìn anh như một sinh vật lạ...

-EM ĐỪNG ĐI...ANH CẦN CÓ EM Ở BÊN ANH TRONG CUỘC ĐỜI NÀY!!!!

“Click”

Một âm thanh quen quen vang lên bên tai làm Hải Thanh giật mình nhìn lại.

Hết pin!

Bắt lực hoàn toàn, số phận đang đùa giỡn với anh đây mà!

\*20:00 p.m\*

Ngồi phịch xuống cái ghế gần cửa ra...Hải Thanh hướng ánh mắt tuyệt vọng nhìn chiếc máy bay lấp lánh ánh đèn vừa rời khỏi đường băng. Khi nó đã bị khuất dần tầm mắt bởi những đám mây trên trời, anh mới gục mặt xuống đây thất vọng.

Vậy là Liễu Phi đi rồi...

Lỗi do anh không chịu nhận ra sớm...

Giờ trách được ai đây?

Môi Hải Thanh nhếch lên tạo thành nụ cười nửa miệng tự khinh chính mình. Anh chống tay lên gối vò đầu, mặt vẫn cúi gằm xuống đất không muốn ai trong thấy được sự buồn bã khó coi đang hiện diện trên đó.

....

-Nguyễn Hải Thanh, anh là đồ đại ngốc!

Một giọng nữ thanh thoát pha chút trách móc cất lên. Hải Thanh vẫn gục mặt bên dưới, nhưng hai mắt anh không hèn mà cùng chớp chớp tròn tròn tỏ vẻ kinh ngạc.

Chần chừ một lúc Hải Thanh mới chịu ngẩng đầu lên. Đứng trước mặt anh, một Hạnh Liễu Phi bằng xương bằng thịt, không phải là ảo giác.

Nét mặt ngu ngơ của anh chàng trước mặt khiến Liễu Phi bật cười khúc khích. Cô hắng giọng một cái rồi ôn nhu ngồi xuống đối diện với Hải Thanh, nụ cười thiên thần thường trực trên môi:

-Cần em thật chứ?

Hải Thanh khó hiểu đưa tay chạm vào hai má, bờ vai, bàn tay của Liễu Phi. Anh hỏi, từ được từ mắt:

-Chẳng phải...em đã đi rồi sao...? Anh vừa thấy.....máy bay.....

-Khi người ta đang cần mình thì làm sao mình có thể ung dung bỏ mặc được!?

Bàn tay trắng nõn nà của Liễu Phi đan vào bàn tay Hải Thanh. Anh không giấu nổi niềm vui trong lòng ôm chặt lấy cô.

-Đúng, anh rất cần em....vì thế nghiêm cấm em rời xa anh dưới mọi hình thức! Hiểu chưa?

Liễu Phi như chìm vào khoảng không gian màu hồng mang tên "Hạnh Phúc", cô vui mà sao nước mắt lại chảy ra nhiều thế này? Thiệt tình!

Cô trả lời trong tiếng nấc nghẹn:

-Em biết rồi...ngốc lắm... Yêu anh còn không hết thì rời xa bằng cách nào được đây...

Nắm chặt tay nhau bước ra khỏi sân bay Ditan.....về mặt hạnh phúc của Hải Thanh và Liễu Phi không có dấu hiệu nào sẽ tắt cả.

"Đôi khi người ta đến với nhau không phải bởi chữ yêu mà chỉ vì chữ cần. Và anh đã nói...anh cần em! Em biết tình cảm của anh dành cho em chưa trọn vẹn để gọi là YÊU, nhưng em sẽ chờ, chờ đến khi trong đầu anh chỉ còn duy nhất hình ảnh của em!"

Ngôi nhà nhỏ nhắn được bao phủ bởi một rừng hoa giấy đa sắc màu khuất sau những núi đá cao chên vênh đã hiện ra trước mắt Hạ Quyên. Mắt cô lóe sáng như vừa trông thấy vàng, nó trở thành động lực giúp cho đôi chân của cô chạy nhanh hơn.

Đến nơi, Hạ Quyên ôm ngực thở lấy thở để. Cô lau mồ hôi đổ ra trên trán xong là mở cánh cổng vòm hoa giấy bước vào ngay. Dường như ông trời vẫn thích trêu tức cô hay sao mà hiện diện gần tay nắm cửa là một cái ổ khóa bụi tồ chằng nham rất ngay ngắn. Hạ Quyên buông thõng cả hai tay xuống, ức chế lắm mà không làm gì được. Cô nhăn nhó cảm râm:

-Anh muốn trốn em chứ gì? Được lắm, để coi khi em tìm được anh, xương của anh sẽ nát vụn như thế nào!

Đích đến tiếp theo sau khi rời khỏi ngôi nhà hoa giấy là thẳng tiến ra biển, cũng không xa là mấy. Gần 15 phút sau thì cô dâu xinh đẹp của chúng ta đã có mặt ở bờ biển mà cô và Thanh Nguyên thường xuyên ra chơi. Nơi kỷ niệm và hồi ức vẫn còn đây, thế còn người đâu?

Hạ Quyên mệt mỏi đến nỗi đỡ đỡ cả người, ngồi tạm xuống một tảng đá trước bụi dừa trĩu quả xum xuê. Đã lâu rồi...cô không được ngắm biển. Biển

về đêm gọn sóng nhẹ nhàng, bóng trắng vàng óng hắt xuống mặt biển đen kịt tạo nên khung cảnh thơ mộng làm sao! Biển đẹp thế mà chẳng thể nào lay chuyển được tâm hồn u buồn của nàng tiểu thư si tình.

Thơ thần nhớ lại những kỷ niệm mà mình và Nguyên đã trải qua, Hạ Quyên không hề nhận ra hàng mi yếu đuối đang gồng sức không cho giọt thủy tinh do tuyến nước trong mắt tiết ra rơi xuống. Xem chừng cô vẫn mạnh mẽ lắm, dùng tay lau đi rất nhanh và dứt khoát.

Đứng thẳng dậy định tiếp tục đi tìm người yêu thì Hạ Quyên khựng người lại sau khi bước chưa đầy năm bước chân.

Xa xa khoảng hơn 30 mét, một người con trai ngồi vắt vẻo trên một tảng đá lớn. Một chân co thẳng lên, chân còn lại thư thả vờn nghịch với sóng biển. Khuôn mặt người đó nhìn nghiêng trông đẹp dịu dàng tựa như thiên thần đến từ mặt trăng.

Trái tim Hạ Quyên đập liên hồi, thật mạnh, hệt như nó muốn nhảy bung ra ngoài. Hình ảnh kia thực sự khiến cô xúc động. ...xúc động đến mức khóe mắt cô lại bắt đầu cay cay rồi...

Không thể kìm nén nổi nữa....

Bước chân của Hạ Quyên ngày càng nhanh hơn, nhanh hơn nữa. Khoảng cách giữa cô và con người kia đang bị rút ngắn. ....25 mét. ....20 mét. ....10 mét. ....7 mét. ....

Và...

....Chậm dần lại....

Hạ Quyên bặm môi, đôi mắt trở nên hung dữ hơn thường ngày. Chẳng phải vừa rồi cô mừng lắm hay sao mà bây giờ thoát một cái đã chuyển thái độ rồi?

Không giận mà được à?

Nhìn cái bản mặt phè phỡn lo ngấm trắng ngấm sao kia thiệt tình Hạ Quyên chỉ muốn bang cho một đấm. Cô vất vả đi tìm kiếm khắp nơi, đau buồn và tuyệt vọng đến nhường nào.... Thì cái tên đáng ghét gieo cho cô đủ thứ cảm xúc lại ung dung tự tại đến nhường này.

Tự vẽ ra một dấu X trên lưng người con trai trước mặt, Hạ Quyên giơ hai tay lên nhắm thẳng ngay trọng tâm và dồn hết sức lực chạy nhào đến. ....

“...BỘP!”

Một tiếng động kì lạ.

“Á....Á....”

Tiếng hét thất thanh giữa khung trời vắng vẻ.

“TÔM!”

Có cái gì vừa rớt ục ịch xuống biển.

Tiếp đó là....

-ĐÚA NÀO NGHỊCH DẠI ĐẨY BÓ XUỐNG BIỂN THẾ HẢ? CÓ BIẾT BIỂN GIỜ NÀY LẠNH LẮM KHÔNG???

Người vừa bị đẩy xuống biển tức tối vuốt mặt hết ầm lên.

Thủ phạm cũng không vừa....xem ra còn áp đảo luôn cơ:

-NHƯ THẾ CÒN QUÁ NHẸ SO VỚI NHỮNG GÌ ANH ĐÃ LÀM VỚI EM ĐÂY!!!!!!!!!!

.....

Đặng Thanh Nguyên ngẩng đầu lên nhìn kẻ đã đẩy mình xuống biển khi đang mãi mê ngắm những vì tinh tú trên trời cao.

-Em. ...tại sao em lại ở đây, Hạ Quyên? – mắt cậu không thể nào mở to hơn được nữa.

-Ở đâu là quyền của em! Đặng Thanh Nguyên, trả lời cho em biết lý do vì sao lâu nay anh không xuất hiện mà lại lẩn tránh em??? Nói mau không em tát một phát xéo con mắt sái quai hàm luôn đó!!!

Hạ Quyên tuôn một tràng trước bộ mặt chả hiểu chuyện gì đang xảy ra của Nguyên. Nhưng khi toàn bộ khuôn mặt của cậu hiện ra rõ mồn một dưới vầng trăng tròn, cô mới giật mình lại gần quỳ xuống bên cạnh. Đưa bàn tay khẽ chạm vào vết sẹo ở vùng thái dương phải, Hạ Quyên xót xa:

-Nguyên...mặt của anh....

-Đừng...

Nguyên giữ tay Hạ Quyên lại, nhìn mặt cười như mếu:

-Đáng sợ lắm đúng không? Đó là 1 phần của lý do anh không dám vác bộ dạng này đứng trước mặt em. Hải Thanh là lựa chọn tốt nhất có thể che chở cho em và cho em một cuộc sống thật đầy đủ. Cậu ta có tất cả, nhưng anh thì không.

Như một ngọn núi lửa chuẩn bị tuôn trào, Hạ Quyên âm ức đến nỗi muốn đánh Nguyên quá mà không nỡ.

-Đồ khùng...anh có trở thành như thế nào thì em vẫn yêu anh... Anh nghĩ việc xa lánh em thì sẽ tốt hơn à...nhảm to rồi đấy! Anh đã rất đau khổ và em cũng vậy...đừng làm khó nhau, đừng làm khó tình yêu của chúng ta nữa...

Giọng nói của Hạ Quyên bắt đầu khản đặc dần, nước mắt ứa ra giàn giụa. Cô gào lên, những tiếng gào xuất phát từ trái tim bé nhỏ, gào như một con mèo hen yếu ớt cố bật ra tiếng kêu cho bằng được.

Nguyên đau khổ đưa tay lau đi những giọt nước mắt nóng hổi. Mắt cậu trở nên đỏ đỏ, xúc động muốn khóc lắm nhưng vẫn ráng giữ vững thái độ thản nhiên.

-Anh từng là một tên trộm đấy!

-Mặc kệ! Quá khứ ứ thêm chấp.

-Anh hết đẹp trai rồi!

-Nó không ăn được!

-Theo anh khổ lắm!

-Chơi tuốt!

Giữ lấy bờ vai của Hạ Quyên, Nguyên thừa cơ hội gõ một cái thật mạnh vào trán cô.

-ĐAU QUÁ!

Hạ Quyên vuốt xoa cái trán, liếc Nguyên một cách hờn dỗi.

-Mạnh miệng lắm!

Trong lúc Hạ Quyên đang xoa xoa trán cho đỡ đau, Nguyên đảo mắt nhìn xuống bộ váy cưới trên người cô. Thật giống ngày hôm đó.....ngày anh cứu được cô....cũng chính tại bờ biển này...

-Anh cười gì vậy?

-He, anh nhớ về ngày anh cứu em ở đây....em cũng mặc áo cưới như thế này.... Nhưng lần đó là em bị người ta ám hại, còn lần này thì lý do là gì?

-Hihi...muốn biết không? – Hạ Quyên ôm lấy cổ Nguyên cười khúc khích lém lỉnh.

Nguyên gạt đầu ngay, mặt nhìn có vẻ háo hức lắm. Hạ Quyên hôn nhẹ lên vết sẹo của cậu, nhìn cậu bằng ánh mắt trìu mến yêu thương:

-Em bỏ nhà theo trai, nhưng không biết tên đó có nhận nuôi em không nữa...?

-Á à, dám bỏ nhà để theo trai cơ đấy, đáng đánh đòn lắm. Nhưng mà....nếu em ngoan thì may ra...có thể hắn sẽ suy nghĩ lại. – Nguyên hất mặt ra vẻ, tiện tay cậu nheo nhẹ mũi Hạ Quyên.

-Đáng ghét! – cô phồng má “khó ưa”.

-Anh không cần biết em ghét anh như thế nào...Anh chỉ biết anh yêu em thôi Hạ Quyên à!

-Thế thì hứa với em rằng chúng ta sẽ cùng nhau trải qua những ngày thật hạnh phúc mãi mãi nhé...không bao giờ có ngày kết thúc!

-Hỏi hạn không? Cho em 5 giây suy nghĩ lại đó.

-Không! Không bao giờ! – Hạ Quyên khẳng định chắc nịch.

Nguyên tựa trán mình vào trán Hạ Quyên, thật yên bình! Đây chính là giây phút hạnh phúc nhất phải mất đến gần 21 năm cuộc đời cậu mới được nếm trải.

Nhẹ nhàng nâng cằm người con gái quan trọng nhất của mình, Nguyên từ từ nhắm mắt lại đưa môi chạm vào môi Hạ Quyên.

Vị ngọt của tình yêu tan dần trong khuôn miệng hai người, họ quấn lấy nhau như không muốn rời xa bất kể một giây nào.

Hạnh phúc khẽ len lỏi vào từng góc ngách trong cơ thể của đôi trai gái, bao nhiêu sóng gió đổ ập xuống đầu họ biến mất không đọng lại một mảnh. Đặng Thanh Nguyên và Hoàng Hạ Quyên đã tìm thấy nhau, hai trái tim cùng hòa chung một nhịp đập, cùng thổn thức trước sự kì diệu của tình yêu.

Cô dâu bị thất lạc trên biển ngày ấy một lần nữa đã tìm thấy bến đỗ hạnh phúc của cuộc đời mình...

Cô chỉ bị lạc một lần thôi....còn bây giờ thì đừng có mơ!

Bởi vì...

Đã có một vòng tay, thật ấm áp, thật dịu dàng và tràn đầy những yêu thương ôm chặt lấy cô, sẽ bảo vệ và che chở cho cô đến cuối đời.

“Bờ biển này là nơi đầu tiên anh gặp em, ngày em rời khỏi anh cũng là tại đây... Và cuối cùng...nơi anh và em được trùng phùng trở về bên nhau...vẫn là nó! Em có hiểu điều anh muốn nói không?”

“Nơi bắt đầu...cũng là nơi kết thúc...đúng không anh?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thất Lạc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 20: Ngoại Truyện: Cuộc Sống Của Mỗi Người

Sau đám cưới, Thanh Nguyên và Hạ Quyên chuyển về định cư hẳn tại thành phố hoa lệ Salin. Tuy có một vài rắc rối giữa Nguyên với ông bố vợ Hoàng Quân khi về thăm nhà (câu chuyện thứ 2 sẽ đề cập đến) nhưng xem ra hai vợ chồng rất hạnh phúc dưới mái ấm riêng của mình. Một năm sau đó hôn lễ của Nguyễn Hải Thanh và Hạnh Liễu Phi cũng được diễn ra. Bốn người gặp nhau không còn khoảng cách ngại ngùng gì nữa, họ rất vui vẻ với cuộc sống hiện tại.

Sự nghiệp của mỗi người phát triển rất thuận lợi. Gia đình sống trong sự sung túc và hạnh phúc vô bờ. Đỉnh điểm là cả hai anh chàng được lên chức làm bố vào năm 23 tuổi.

Ba năm sau...

\*08:30 a.m

Bên trong chiếc xe limo dài hào nhoáng sang trọng, một cậu bé khoảng 3 tuổi đang ngồi mân mê nghịch bộ đồ chơi bác sĩ của mình. Cậu nhóc trông rất đáng yêu với thân hình trắng hồng mũm mĩm, mái tóc ít ỏi vuốt lên tạo thành quả đầu bôm nựa khá sành điệu. Đó chính là hoàng tử bé bỏng của gia đình Hạ Quyên - tên đầy đủ là Đặng Khắc Thiên, thường gọi là Bin. Cầm cuốn sổ nhỏ và cây bút trong tay, cậu nhóc quay qua nhìn người phụ nữ quý phái ngồi bên cạnh, cái miệng chúm chím cất lên chất giọng dễ thương vô cùng:

-Mẹ yêu, mẹ hãy cho bác sĩ Bin đẹp trai đây biết các triệu chứng đi!

Gọi là “người phụ nữ” thì có vẻ quá lớ so với nàng tiểu thư Hoàng Hạ Quyên nhỉ? Bởi thực ra cô chỉ mới...24 tuổi thôi! Mặc dù đã có chồng và một cậu nhóc lanh chanh đây nhưng cụm từ đó chẳng hợp một chút nào. Cô tiểu thư 5 năm trước đã nổi tiếng như thế nào thì bây giờ lại càng nổi hơn gấp bội vì sở hữu một nhan sắc kiều sa mỹ miều, nắm trong tay bộ phận tài chính trọng tâm nhất của tập đoàn kinh tế Hoàng Quân. Đẳng phu quân của cô cũng không chịu thua kém đâu – anh ta là một bác sĩ rất mực tài giỏi, đẹp trai, giám đốc của bệnh viện tư lớn nhất thành phố.

Hiện tại hai mẹ con đang đi đến thăm phòng làm việc của Thanh Nguyên. Đưa tay lên búng nhẹ vào bầu má phúng phính hồng của thằng bé, cô nhẹ nhàng nói:

-Bin à, con càng ngày càng giống ba con rồi đấy!

Nhóc Bin cười hề hề khoe mấy cái răng sữa mọc đều tăm tắp:

-Bin giống ba, Bin sẽ rất đẹp trai!

Nghe câu nói phát ra từ miệng cậu quý tử của mình, Hạ Quyên chống tay lên cằm ngoảnh ra ngoài nhìn đường phố tấp nập mà thở dài:

-Con mà giống ba thì mẹ tổn thọ mất! Có quý lớn rồi chưa đủ hay sao mà còn đòi giống... Haiz....

Chiếc xe chờ hai mẹ con dừng lại trước cổng một bệnh viện đồ sộ, còn lớn hơn cả bệnh viện Đa khoa Thành phố. Hồi đó bệnh viện này là một phòng



khám tư nhân nhỏ, thế mà bây giờ đã biến thành khổng lồ như thế này rồi. Hạ Quyên không muốn nhưng cũng phải khâm phục hai ông giám đốc lo ngại y chang con nít đã gây dựng được cơ ngơi sự nghiệp vững chắc chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngót ba năm.

Hạ Quyên bế nhóc Bìn ra khỏi xe và dắt dò tài xế:

-Anh đến đón chúng tôi vào lúc 10 giờ nhé!

-Vâng thưa cô chủ!

Anh tài xế gạt đầu rồi nhả ga rồi đi. Hạ Quyên đặt nhóc Bìn xuống để dắt tay thằng bé, nhưng nó lắc đầu nguầy nguậy không chịu xuống.

-Bìn thích được bế cơ!

Hạ Quyên chắc lưỡi bó tay rồi cũng đành phải bế thằng bé vào. Con cưng mà!

Bệnh viện Nguyên Dương được xem là bệnh viện tư nhân bậc nhất thành phố bởi sự tiện nghi, vật chất đầy đủ và giá cả lại rất bình dân. Đội ngũ bác sĩ và y tá phải được tuyển chọn rất kỹ mới được làm việc ở đây. Sức khỏe được đặt lên làm tiêu chí hàng đầu.

-Cho hỏi... giám đốc Đặng Thanh Nguyên có ở trên phòng không?

Hạ Quyên bước lại quầy tiếp tân của bệnh viện – nơi cấp sổ khám bệnh và sổ thứ tự cho bệnh nhân, kiểm tra cả việc kiểm soát các cuộc hẹn trước nếu như muốn được khám nhanh.

Cô y tá được hỏi quan sát Hạ Quyên từ đầu đến chân như thể cô và nhóc Bìn là... kẻ gian. Một cô gái trẻ xinh đẹp đeo kính đen to bản, mặc bộ váy trắng bó sát người có áo khoác ngoài, đôi giày cao gót cùng tông màu áo... thêm thằng bé trên tay nữa... vậy mà là kẻ gian sao???

Cô ta lạnh giọng trả lời:

-Có. Cô hẹn trước không?

-Tôi không hẹn trước.

-Vậy xin lỗi, giám đốc chỉ tiếp những ai có hẹn trước!

-Thế à? Không sao... tôi sẽ lên coi anh ta có dám đuổi tôi không!

Hạ Quyên đáp tình bơ rồi quay lưng đi thẳng. Cô y tá kia ú ớ định ngăn cản thì cô đồng nghiệp kéo tay cô ta lại.

-Cô không biết cô gái đó là ai hay sao mà còn hỏi hẹn trước vậy?

-Cô ta là ai?

-Phu nhân của giám đốc Đặng đó. Ở đây ai cũng biết mà cô không biết là như thế nào?

-Cái gì? Giám đốc Đặng có vợ rồi hả? – Cô y tá hách dịch trợn mắt kinh ngạc.

-Ừ. Có lâu rồi.

-Hic... làm sao bây giờ... cô ta mà lên nói với giám đốc sự việc lúc này là tôi lên thót ngay!

.....

“Cộc...cộc...”

-Mời vào!

Cánh cửa phòng làm việc mở toang ra, thiên thần bé nhỏ buông tay mẹ mình ra rồi lon ton chạy vào gọi lớn:

-Ba ơi!!!

Đặng Thanh Nguyên đẩy gọng kính lên nhìn cậu bé tròn tròn mũm mĩm lảng xăng chạy ào đến túm lấy vạt áo blue trắng của cậu.

Bé xóc cậu con trai cưng đặt lên đùi, Nguyên nựng nựng cổ thằng nhỏ khiến nó cảm thấy nhột bật cười khanh khách. Hạ Quyên đứng khoanh tay trước ngực dựa vào cửa nhìn mà cũng phát ghen, cô giả vờ ho:

-E hèm... hai bố con không thềm đoái hoài gì đến tôi luôn!

Nguyên và nhóc Bìn nhìn nhau cười gian:

-Ui...con coi mẹ ghen tị với con kia. Cái mặt xấu ghê chưa?

-Dạ, xấu cực!

Hạ Quyên nguyệt một cái rồ dài:

-Hừ. Ai mà thèm! Tối hai bố con nhin com + ngủ ngoài phòng khách nhá.

-Ồ...ơ...thôi mà vợ yêu! Mẹ xinh nhất con nhè!

-Vâng ạ, xinh nhất nhà luôn.

Khẽ mỉm cười trước sự láu cá của hai “người đàn ông” trẻ con trước mặt, Hạ Quyên ngồi xuống chiếc ghế sofa êm ái thường dùng để tiếp khách. Cô rót ra một ly trà nhâm nhi, chép chép miệng rồi quay qua bảo chồng:

-Anh à, chiều nay bên gia đình anh Hải Thanh có bữa tiệc thôi nôi bé thứ 2, anh ấy mời nhà mình đó. Em lên kế hoạch hết rồi. Đúng 5 giờ chiều anh về tắm rửa, sửa soạn; 6 giờ đến nhà họ là vừa.

Hải Thanh hiện đang nằm trong top 100 doanh nhân trẻ thành đạt nhất thế giới. Gia đình nhỏ của anh – Liễu Phi sung túc không kém gì gia đình Hạ Quyên – Thanh Nguyên đầu nhè, có thể coi là ngang ngửa đây. Liễu Phi tuy rất muốn đi làm nhưng vì nghe lời chồng nên cô đành ở nhà quán xuyến việc nội trợ và chăm con. Cô Khối trưởng năng động ngày nào thoát cái đã trở thành bà mẹ hai con rồi.

-Bên đó tích cực quá em nhỉ? Đứa thứ 2 rồi cơ đấy! – Nguyên nhướn nhướn lông mày trông cực...đều.

-Hơ...một mình chàng thái tử bé bỏng của anh thôi em đã muốn ngộp thở rồi. Nó giống anh như đúc, khuôn mặt lẫn tính tình.

-Hehe, thế mới là con anh chứ. Nó không giống anh thì giống ông hàng xóm à.

-Tào lao.

Bỗng bên ngoài cửa có tiếng gõ cửa kèm giọng gọi quen thuộc:

-Nguyên ơi, mày có trong đó không?

Nguyên nói vọng ra:

-Vợ lẫn con có đủ!

Không nói không rằng, Trịnh Văn Dương mở cửa đi vào. Anh chính là giám đốc thứ hai của bệnh viện Nguyên Dương này, ba năm trước anh và Nguyên đã bắt tay cùng nhau dựng lên sự nghiệp. Hai người rất cố gắng, không ngại khó khăn nên cơ đồ mới được như ngày hôm nay.

-Ồ, Bin baby! Lại đây với chú nào!

-Dạ!!!

Thằng bé dạ dài một tiếng nghe rõ yêu, ngoan ngoãn nhảy phóc xuống đất chạy lại bá lấy cổ Dương. Nguyên chau mày:

-Ê thằng kia, ai cho mày dụ dỗ con tao thế?

-Dụ dỗ gì? Thằng khùng. – Dương cười khẩy rồi quay xuống chào Hạ Quyên – Hello tiểu thư, lâu rồi không gặp em. Khỏe không?

Hạ Quyên méo mặt cười cười:

-Hơ, mình mới gặp nhau tối qua còn gì. Bao nhiêu năm anh vẫn không thay đổi, vậy mà chả hiểu tại sao chị yêu của em lại theo anh mới đầu chứ!

-He, em biết Nguyệt Uyên lưu danh bạ của anh là gì không? Omachi đấy >:) sức hấp dẫn không thể chối từ. Hahaha.

Không còn gì để nói Hạ Quyên đành giờ cờ trắng đầu hàng tính cách thất thường của “anh rề tương lai”. Cô nhớ lại hồi đám cưới của mình, Nguyệt Uyên khoác tay Dương rất tình tứ. Nhỏ hơn tận 5 tuổi nhưng Dương lại có vẻ trưởng thành hơn (già trước tuổi =)). Không lâu sau hai người hùng hồn tuyên bố rằng đang hẹn hò, ấy vậy mà đến bây giờ vẫn chưa chịu cưới.

Đã nhắc đến Nguyệt Uyên rồi thì phải nhắc luôn cả công tử lạnh lùng Hoàng Nhật Anh chứ nhỉ? Trong một chuyến tour diễn đến Paris, cậu đã bị thần tình yêu bắn cho một phát khi được xếp diễn chung thời trang đôi với một cô người mẫu Pháp gốc Anh nhỏ hơn 3 tuổi. Tình cảm hai người tiến triển rất tốt, và tháng 4 sang năm cậu con trai út của Hoàng gia sẽ chính thức lập gia đình.

\*Dinh thự nhà họ Nguyễn; 18:30:

Chiếc limo của gia đình Thanh Nguyên chạy thẳng vào khuôn viên của khu dinh thự nguy nga. Nguyên bước ra đầu tiên, chưa kịp mở cửa cho vợ thì nhóc Bin đã lon ton chạy ra:

-Con sẽ mở cửa cho mẹ. Ba không được giành!!!

-Rồi rồi, cho con mở! – Nguyên phẩy tay gạt gù.

Cậu nhóc nhanh nhẹn mở cửa xe cho mẹ mình bước ra. Không nhìn nổi trước sự “lịch lãm” đó, Hạ Quyên hôn cái chóc vào má bé cưng của mình. Hai mẹ con dắt tay nhau đi trước, bỏ mặc Nguyên đứng chống nạng ở đằng sau khó hiểu:

-Lanh cha lanh chanh, nó giống ai thế nhỉ?

.

.

Khi cả ba bước vào trong sảnh nhà thì không ít tiếng xì xào vang lên:

-Nhìn kìa, vợ chồng con gái thứ 2 của ông chủ tịch Hoàng đó!

-Ôi, đẹp đôi thế.

-Ừ, anh chồng là giám đốc bệnh viện Nguyễn Dương đó, dữ dằn chưa?

Bla...bla...bla...

Những lời xầm xì đó đều lọt vào tai Hạ Quyên. Cô ngượng ngùng khoác chặt lấy tay Nguyên, mặt đỏ ửng. Cô đang rất tự hào về chồng mình, hehe.

Trông thấy Hạ Quyên từ xa, Liễu Phi khéo léo cắt ngang cuộc nói chuyện với 1 vài vị khách và bế cô công chúa nhỏ vừa tròn một tuổi đi đến chỗ em gái.

-Hạ Quyên, Thanh Nguyên! Hai người đến rồi!

-Hi, sinh nhật con chị yêu mà, không đến sao được. Ông xã chị đâu rồi?

-Hải Thanh đang trang trí lại cái bánh kem ở dưới bếp. Khổ lắm, bảo là sinh nhật đầu tiên của con gái nên anh ấy phải tự làm một cái bánh 3 tầng như hồi thời nôi thằng nhóc lớn đấy.

-Thương con thế còn gì nữa. Anh chị đặt tên bé là gì?

-Hi, Nguyễn Ngọc Hàn Vân em ạ, ở nhà thì gọi là Su.

-Dễ thương ghê. Ui, em suýt quên mất nhóc nhà em. Bin ơi, chào cô Liễu Phi đi con!

Nghe lời mẹ Bin khoanh tay lại cúi người 90 độ:

-Con chào cô Liễu Phi ạ!

-Ừ, cô chào con! – Liễu Phi nựng má thằng bé – Bin càng ngày càng đáng yêu đó nha Hạ Quyên, không chừng cu cậu sẽ là hotboy tương lai đấy.

-Ôi đẹp xấu gì cũng được. Em chỉ mong tính nó đừng giống Nguyên thôi, nếu mà giống thì thôi rồi...

Nguyên nãy giờ im lặng chẳng nói gì tự nhiên bị đá động thì liếc mắt:

-Em nói cứ như đùa, nó không giống anh thì giống ai!

-Xí!

Cả ba người bật cười vui vẻ. Một lúc sau Hải Thanh cũng dắt cậu con trai lớn của mình – Nguyễn Hàn Vương, bằng tuổi Bin – bước ra trình diện. Anh và Nguyên bắt tay nhau chào hỏi vài câu. Hạ Quyên nhìn gia đình anh hạnh phúc mà cũng vui lây. Hải Thanh trên:

-Hạ Quyên, vẫn như thế thôi sao?

Đang nghĩ ngợi vu vơ không hề để ý, Hạ Quyên vô thức “dạ” lên một tiếng. Khuôn mặt cô ngơ ngác như con nai vàng. Nguyên đẩy nhẹ đầu cô:

-Ý Hải Thanh là em chỉ cho anh được mỗi thằng Bin thôi sao!

-À...em không biết nữa, hehe.

Liều Phi hòa theo:

-Sinh thêm đứa nữa đi, mà phải là con gái nhé, cho đủ cặp. Thế là chị em mình sẽ thành sui gia với nhau.

-Ặc...mấy đứa mới có tí xíu mà anh chị đã tính toán thế cơ à!?

Chợt bé Bin đứng bên dưới giật giật váy của mẹ, cậu đã hoàn thành xong “nhiệm vụ” nhìn em bé từ lúc chào xong Liều Phi:

-Mẹ ơi, em bé dễ thương quá. Lớn lên mẹ cho con cưới em bé mẹ nhé!

Vợ chồng Hải Thanh cười thành tiếng trước sự ngây thơ của trẻ con. Hạ Quyên thì ái ngại đáp qua loa:

-Lớn rồi tính! Con nít biết gì.

Tiệc tàn, dàn người giúp việc của Nguyễn gia xắn tay áo lên dọn dẹp.

Để ba đứa nhỏ chơi với nhau trong phòng của bé Hàn Vương, bốn vị phụ huynh kéo nhau đi ra vườn hoa đằng sau nhà tản bộ vòng vòng và trò chuyện. Hải Thanh dịu giọng lên tiếng đầu tiên:

-Ngẫm lại thấy thời gian trôi nhanh thật. Mới ngày nào bọn mình tổ chức đám cưới vậy mà bây giờ mỗi nhà đã có tiếng trẻ con rồi!

-Ừm, hồi đó thật sự là khó khăn. – Nguyễn cười.

-Sao cậu không đi xóa bỏ vết sẹo đó đi? Với công nghệ hiện đại thời nay nó chỉ là chuyện nhỏ.

Hạ Quyên cũng bất bình:

-Đúng rồi đó anh, em kêu đi xóa hoài mà không chịu... Nhìn mặt vẫn đẹp nhưng...hở báo thế nào ý. Lỳ lợm lắm! Hỏi tại sao không đi cũng không thèm nói.

-Ồ thì...tại anh muốn giữ làm kỉ niệm. Nó sẽ nhắc cho anh nhớ hai người còn ngồi đây được là do anh cứu. Anh phải lấy nó làm minh chứng để em và Hải Thanh đền ơn chứ. Em giờ thành vợ anh rồi thì anh xử dài dài, còn cậu. Chẹp...tôi nên đòi gì đây ta?

Liều Phi dịu dàng cười:

-Hồi này bé Bin nhà cậu cũng đề nghị rồi mà. Nhà tôi gả bé Su qua nhà bên đó là xong.

Nguyễn khịt mũi:

-Ai thèm. Con trai tôi lớn lên gái theo đây. Cần chi con gái mấy người...

Hải Thanh chớp lại rất nhanh:

-Nhớ là nói câu đó nhé! Sau này đừng có mang trâu cau sình lễ qua nhà tôi để xin cưới con nhỏ nha!

Hạ Quyên phá lên cười thích thú. Cô quan sát cảnh tượng trước mắt mà lòng cảm thấy vui vô cùng. Giữa bốn người...đã có lúc là kẻ thù (nói đúng hơn là tình địch), là bạn, những cung bậc cảm xúc vui, buồn, đau, khổ... Lúc này đây, họ thân thiết xem nhau như anh chị em, như người một nhà. Quá khứ đau thương ngập ngụa nước mắt bị đẩy lùi vào dĩ vãng, gương mặt mỗi người không còn sự ngại ngùng, gượng gạo thiếu tự nhiên khi đối diện với nhau như đã từng tưởng tượng. Cuộc sống mới được tái tạo lại hoàn toàn!

Mãi tận gần một giờ sáng bốn người mới nhận ra rằng đã quá khuya, Liều Phi dẫn Hạ Quyên lên phòng để đưa bé Bin về thì phát hiện ba cô cậu đang nằm lăn quay ra ngủ ngon lành giữa đồng đồ chơi. Thật là... Hạ Quyên tự trách mình sao ham vui quá mà quên mất con...kì này về phải tự kiểm điểm mới được. Khi hoàng tử đã yên vị trong vòng tay của bố, Hạ Quyên chào tạm biệt Hải Thanh và Liều Phi ra về. Hải Thanh còn gọi với lại nhắc Nguyễn hôm nào rảnh rang cùng anh đi...nhậu. Nguyễn cười gật đầu rồi bước vào trong xe.

Về đến nhà, Nguyễn vào trong trước để đưa cậu con trai cùng vẫn đang say ngủ về phòng. Hạ Quyên thì lo xin lỗi anh tài xế làm việc cho nhà mình:

-Cảm ơn anh và xin lỗi rất nhiều, bắt anh phải làm việc đến giờ này!

-Không sao mà cô chủ. Khuya rồi cô lên ngủ sớm đi. Tôi về nhà đây. Chào cô!

-Vâng, xin lỗi anh lần nữa nhé!

Vào trong, cô túm Nguyễn lại trước khi anh đi tắm rồi thủ thỉ: “Chồng nhớ tăng lương cho anh Tiến (tài xế) nhé!”

Nguyễn hôn nhẹ vào trán Hạ Quyên, đáp gọn lỏn rồi đi nhanh vào phòng tắm:

-Tuân lệnh vợ!

Việc hôn vào trán Hạ Quyên gần như trở thành thói quen trước khi ngủ của Nguyên. Từ đêm tân hôn đến nay đã 4 năm, tương đương với 1460 nụ hôn (có khi hơn) nhưng Hạ Quyên vẫn cảm thấy...ngượng. Cô mỉm cười hạnh phúc rồi quay gót đi vào trong phòng.

Vừa sấy tóc xong là Nguyên phi vào phòng với vợ ngay, không vợ nhớ thì thương lắm!

Cảm nhận thấy mùi sữa tắm thơm phức thoang thoảng kề cạnh, Hạ Quyên dụi đầu nũng nịu như một con mèo con vào ngực Nguyên. Cậu châm chọc cô:

-Mới xa có 20 phút đã nhớ đến thế này rồi sao?

Hạ Quyên cười, vòng tay ôm ngang bụng chồng:

-Một giây còn nhớ hướng chỉ là 20 phút!

-Vậy bây giờ ngủ được chưa, hai giờ rồi đấy!

-Anh phải ôm thì em mới ngủ. – Hạ Quyên chu môi làm nũng.

Nguyên khẽ cười rồi cũng vòng tay ôm lấy cô. Hai vợ chồng cùng chìm vào giấc ngủ sau một ngày mệt mỏi.

Chàng Rể Và Bố Vợ

Nhân dịp mừng một Tết Nguyên Đán, cả gia đình của Nguyên dắt nhau về thăm gia đình bên vợ.

-Ồ, cả nhà đến rồi hả?

Ông Hoàng Quân trực tiếp ra cửa đón cả nhà con gái. Bìn khoanh tay lễ phép:

-Cháu chào ông ngoại ạ!

-Cháu của tôi ngoan quá. Vào nhà đi cháu!

-Thưa ba con mới về! – Đến lượt Hạ Quyên.

-Ừa, vào đi con gái cưng.

Nhưng đến Nguyên thì...

-Con chào b...

“Rằm”

Cánh cửa đóng sầm lại trước khi cậu bước vào. Cậu mở cửa ra hét toáng lên:

-BỐ! SAO BỐ LẠI ĐÓNG CỬA KHÔNG CHO CON VÀO???

-Anh đến đây gây ồn ào lắm! – Ông Quân hét lớn không kém.

Thanh Nguyên và ông Hoàng Quân không hợp nhau cho lắm bởi lý do...cướp Hạ Quyên và làm ông mất chàng rể quý Nguyễn Hải Thanh. Trái ngược với ông, bà Lam lại rất thương Nguyên. Đối với bà ai làm rể cũng được, miễn sao chăm lo thật tốt cho con gái bà. Nguyên làm rất tốt nhiệm vụ của một người chồng lẫn vai trò người con rể, thế nhưng ông bố vợ lại cứ khó tính, thích khích tướng ăn thua đủ với cậu. Vậy nên năm nào về thăm nhà của Hạ Quyên cũng toàn chuyện dở khóc dở cười.

-----

-----

-Bìn chúc Tết ông bà đi con!

Bìn ngoan ngoan vâng lời mẹ. Ông bà rất vui lì xì cho cậu bé tờ tiền có mệnh giá 500000. Bìn cầm tờ tiền vẫy vẫy khoe với Nguyên:

-Ba ơi, ông ngoại lì xì cho con nhiều chưa này! Con giàu rồi!

-Ừ, con về bỏ vào heo đất để dành nhé!

Nguyên thích chí xoa đầu thằng bé. Với một đứa nhóc mà ông già đã lì xì như thế thì với người lớn chắc phải gấp đôi rồi. Nghĩ đến đó mà cậu sướng ron cả người, ngồi cười hí hí một mình. Cảnh đó đã được thu hết vào mắt của ông Quân, ông bỏ hai tay ra đằng sau lên lên trao đôi phong bì.

-Năm mới con mừng sức khỏe cho ba mẹ. – Hạ Quyền đưa một phong bì cho mẹ mình.

-Ừ, ba mẹ cũng chúc con ngày càng xinh đẹp, giỏi giang, đạt nhiều thành công trong công việc và mau mau cho ba mẹ thêm đứa cháu nữa nhé! Con rể đâu lại đây nào! – Bà Lam li xì lại cho con gái, xong liền gọi Nguyên ngay.

Tính trẻ con của Nguyên không gì có thể thay đổi được. Được gọi tên, cậu chạy vụt đến ngay trước mặt nhạc phụ và nhạc mẫu:

-Con chúc bố mẹ năm mới dồi dào sức khỏe, sống lâu trăm tuổi ạ!

-Ba mẹ cũng chúc con rể năm mới nhiều sức khỏe, thành công hơn trong công việc nha. – Bà Lam cười dịu dàng, quay qua huyých tay ông Quân – Kia ông, li xì cho con nó đi!

Nhìn bàn mặt hớn hờ đến khó ưa của Nguyên, ông chếp miệng rồi đặt phong bì vào lòng bàn tay cậu.

Nguyên quay lưng đi để mở phong bì ra, không biết rằng ông Quân ở đằng sau đang nở nụ cười cực gian. Bà Lam ngồi cạnh thấc mắt:

-Sao ông lại ngồi cười một mình thế? Lại giờ trò gì với thằng Nguyên hả?

-Có đâu. Ngày tết nên tôi vui thôi ấy mà.

Đã xé xong đầu phong bì, Nguyên hồi hộp đút ngón tay trở và cái vào trong rút tờ tiền ra một cách nhẹ nhàng và chậm rãi..

Một số không!

Hai số không!

Ba số không!

Và...

Một!

Nguyên hoá đá rồi!

-BỐ!!!!!!

-Gi? – Ông Quân bề ngoài rất thờ ơ, nhưng bên trong thì đang cười lăn lộn trước cái mặt ngố tàu đang đỏ bừng vì hụt hẫng và giận dữ của Nguyên.

-TẠI SAO BỐ CHO CON CÓ 1000 THÔI Ạ? CON CỦA CON ĐƯỢC TẶN 500000!

-Đòi hỏi gì nữa. Lấy hên thôi. Hừm! Mặt người lớn to đầu thế mà đi tị nạnh với trẻ con.

-Hừ, sao bố khó thế? Đã bao nhiêu năm rồi mà vẫn không thay đổi nếp nghĩ... – Nguyên quay phắt mặt ra chỗ khác.

-Ừ, tôi là người bảo thủ như vậy đấy. Anh làm gì được tôi nào!??

-BỐ!!! Bố thấy gia đình con hạnh phúc lẽ ra phải vui chứ... Sao bố cứ làm khó dễ con vậy???

-Phải! Để trừng phạt cái tội cướp con gái của tôi! – Ông Quân bữ môi.

-Cướp! Bố nói vậy mà nghe được à???

-Hơơ.

Ông Quân thản nhiên ngồi cười đắc ý, một tay chặn đầu Nguyên trong khi cậu cố gắng xấn tới quạt tay lung tung như là đang tập bơi.

Bà Lam đi ra gỡ rối:

-Thôi, hai bố con cãi nhau mãi không chán ả. Vào ăn cơm!

Nguyên đứng thẳng lại, toàn thân bốc ra khí nóng hùng hực:

-Con sẽ thách đấu với bố để đòi lại quyền lợi cho mình!

-Xi, xin mời!

-Ai ăn nhiều cơm nhất người đó thắng!

-Ồ, xưa nay ông già này chưa ngán ai.

Thế là không cần hẹn gì, ông Quân và Nguyên cùng phóng vù vào bếp. Hạ Quyên và bà Lam chỉ biết trố mắt ra nhìn. Cái trò “thách ăn cơm” này của Nguyên đã diễn ra từ lúc cậu và Hạ Quyên về thăm nhà lần đầu tiên sau khi cưới. Và lần nào...cậu cũng phải thất bại dưới ông bố vợ khó tính gian manh. Lần này chắc không ngoại lệ đâu...

Bé Bin không biết ba và ông ngoại của mình đang chơi trò gì nhưng cũng hí hửng lại gần vỗ tay cổ vũ. Nhìn số chén cơm đang dần được chồng chất lên nhau, Hạ Quyên thờ dãi không biết chừng nào cuộc chiến giữa hai người đó mới kết thúc đây. Chợt...

-Oẹ!

Âm thanh lạ vang lên khá lớn khiến cho Nguyên và ông Quân tạm ngừng cuộc chiến nảy lửa lại, ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân của tiếng “ọe” vừa rồi.

Hạ Quyên đưa tay lên bịt miệng xô ghế chạy ngay vào toa-let. Bà Lam lo lắng đi vào theo con gái, tất nhiên các đấng mày râu cũng tò mò buồng đũa xuống.

5 phút sau.....

-Hạ Quyên, có sao không con?

Rửa miệng và tay sạch sẽ xong, Hạ Quyên nhăn nhó:

-Con không biết nữa, mấy ngày nay con thấy khó chịu lắm, cứ buồn nôn mãi thôi.

-A...không lẽ... – Bà Lam thốt lên vui mừng.

-Không lẽ gì hả mẹ? – Hạ Quyên nhìn mẹ khó hiểu.

-Tháng này con có chưa?

-Dạ...hình như trễ 3 tuần rồi...con đang định kiểm tra. Mà khoan...ý mẹ là...

Nguyên và ông Quân đứng ngoài cửa nghe hết tất cả. Mất Nguyên mở to tròn hết cỡ, niềm vui dâng trào kín hết cả mặt. Cậu hớn hờ xông vào toa-let ôm chầm lấy cô:

-Vợ ơi!!!! Em có baby nữa rồi!!!

-THẰNG KIA! BỎ CON GÁI ÔNG RA!!!!!!!!

Tiếng hét ầm lên của ông chủ tịch đáng kính vang vọng khắp khu dinh thự Hoàng gia. Một màn cãi nhau kịch liệt giữa hai người đàn ông lại nổ ra, sau đó cả nhà cùng cười nói vui vẻ chúc mừng Hạ Quyên...rồi vẫn tiếp tục cãi nhau. (haiz) Bé Bin được bà ngoại cho biết tin sắp có thêm em bé thì nhảy cẫng lên, líu lo chạy ríu rít xung quanh mẹ.

\*Trong bếp:

-Anh xê ra chỗ khác, tôi phải nấu cháo thịt băm cho con và cháu cưng của tôi ăn!

-Bố kì quá! Đó là vợ con mà, và lại con nấu ngon hơn nhiều.

-Á à, ý anh chê tôi nấu dở chứ gì.

-He, điều đó là do bố tự nhận chứ con không nói nhé!

-Được thôi. Tôi và anh cùng làm, con bé khen ai nấu ngon hơn người đó thắng.

-Con sợ bố chắc. Làm thì làm!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Thất Lạc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.